

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 06452

# OBLOMOV



Ivan Aleksandrovich Goncharov



THE MAX PALEVSKY  
YIDDISH LITERATURE COLLECTION



NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER  
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER  
AMHERST, MASSACHUSETTS  
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG  
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG



MAJOR FUNDING FOR THE  
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY  
WAS PROVIDED BY:

*Lloyd E. Cotsen Trust*  
*Arie & Ida Crown Memorial*  
*The Seymour Grubman Family*  
*David and Barbara B. Hirschhorn Foundation*  
*Max Palevsky*  
*Robert Price*  
*Righteous Persons Foundation*  
*Leif D. Rosenblatt*  
*Sarah and Ben Torchinsky*  
*Harry and Jeanette Weinberg Foundation*  
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE  
*National Yiddish Book Center*



The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at [digitallibrary@bikher.org](mailto:digitallibrary@bikher.org)

ת. ת. ג. א. ט. ש. א. ר. צ. ו. ו.  
א. ב. ל. א. מ. צ. ו. ו.  
ר. צ. מ. צ. א. י. א. י. פ. י. ר. פ. י. י. ל. ע. נ.

א. י. ד. י. ש. ז. י. ש. א. ל. א. נ. ד. ו. י.

ע. ר. ש. פ. ט. ע. ר. ב. צ. א. נ. ד.



1921

פ. א. ר. ל. א. י. ק. ו. ל. ט. ו. ר. י. נ. ו. י. א. ר. ק.

Copyright by Jewish Culture Pub. Co.  
1921

# אבלאמאוו

ראמאן אין פיר טיילען, דריי ביכער

פון

א. א. גאנטשאראוו



## ערשטער טייל

### 1.

אין א גרויסען הויז אויף גאָראַכאָווער גאָס, וואָס האָט געהאט כמעט אזויפיל איינוואוינער, ווי א גאַנץ שטעדטעל, איז אין דער פרי אין זיין בעט געלעגען איליא איליטש אַבלאַמאָוו. דאָס איז געווען א מענש פון א צוויי-און-דרייסיג — דריי-און-דרייסיג יאָר, מיטעלען וואוקס, אנגענעמען אויסזען, מיט טונקעל-גרויע אויגען, אָבער זיינע געזיכטס-ציגען האָט גע-פעלט קאַנצענטרירטקייט, עפעס באשטימטעס. ווי א פרייער פויגעל האָט זיך דער געדאַנק געטראָגען איבער זיין פנים, געפלאַטערט אין זיינע אויגען, געזעצט זיך אויף די האַלב-פארמאכטע ליפען, בעהאַלטען זיך אין די קנייטשען פון שטעד-רען און דערנאָך אין גאַנצען פארשוואונדען. דאַמאָלט האָט איבער זיין נאַנצען פנים צושטראַלט זיך דאָס ליכט פון זאָרג-לאָזיגקייט. פון פנים איז די זאָרגלאָזיגקייט איבערגעגאַנגען אין יעדער פּאָזע פון זיין קערפער, אפילו אין די קנייטשען פון זיין שלאָפראָק.

צייטענווייז האָט אזוי ווי אַן אויסדרוק פון מירקייט אָדער לאַנגווייל פאַרנעבעלט זיין בליק; אָבער קיין שום מירקייט, קיין שום לאַנגווייל האָבען קיינמאָל ניט געקענט פאַרטרייבען פון זיין געזיכט די ווייכקייט, וואָס איז געווען דער הערשענ-דער און גרונד-אויסדרוק ניט נאָר פון זיין געזיכט, נאָר פון זיין גאַנצער נשמה! און די נשמה האָט אזוי אָמען און קלאָר געלויכטען אין זיינע אויגען, אין זיין שמייכל, אין יעדער באַזעגונג פון זיין קאָפּ, פון זיין האַנד. ווען אַן אויבערפלאַכע-ליך-באַבאָכטענדער, קאַלטער מענש זאָל, פאַרבייגעהענדיג, אַ קוק טאָן אויף אַבלאַמאָוו, וואָלט ער זיכער געזאָגט: „אַ

## א. א. גענטשער ציון

פשוט'ער, די גוטסקייט אליין". אָבער אַ טיפּערער און סימב פּאַטישער מענש, ווען ער זאָל זיך לענגער אַרײַנקוקען אין זײַן פנים, וואָלט אַוועקגעגאַנגען פון אים אין אַן אַנגענעמער פאַר-טראַכטקײט.

דער קאַליר פון אַליאַ אַליטש'ס פנים איז ניט געווען ראָז, ניט ברוין און אפילו ניט אין גאַנצען בלייך, נאָר גלייכ-גילטיג, אומבאַשטימט. און גלייכגילטיג, אָדער בלוז אַויס-געזען אַזוי האָט זײַן פנים אפּשר בלוז דערפאַר, וואָס אָב-לאַמאַוו איז פעט געוואָרען נישט לויט זײַנע יאָרען. דאָס איז אים געקומען אָבער פון נישט באַוועגען זיך, אָדער פון מאַנגעל אין לופט, מעגליך, פון בייִדע זאַכען צוזאַמען. אין אַלגעמיין איז זײַן קערפּער, אַרטיילענדיג נאָך דעם מאַטען, שוין צו ווייסען קאַליר פון זײַן האַלז, נאָך די פּוכיגע הענטלעך, ווייכע אַקסלען, געווען צופיל אַויסגעצערטעלט פאַר אַ מאַן.

ווען ער איז אפילו געווען אַויפּגערעגט, זײַנען זײַנע באַווע-גונגען געווען אַזוי ווי אַיינגעהאַלטען. פּיינקייט און גראַציע פון פּוילקייט האָבען זיי געהאַלטען אין אַ געוויסען צאַם. ווען דאַנות האָבען פאַרדעקט זײַן פנים, האָט זיך זײַן בליק פאַר-געבעלט, אַויפ'ן שטערען האָבען זיך באַוויזען קנײטשען, עס האָט זיך אַנגעפאַנגען דאָס שפּיל פון צווייפּעל, טרויער, שרעק; אָבער זעלטען איז אָט די אומרוהיגקייט פאַרגליווערט געוואָרען אין עפעס באַשטימטעס, און נאָך זעלטענער פאַרוואַנדעלט גע-וואָרען אין אַן ענטשלוס. די גאַנצע אומרוי איז אַויפּגע-לייזט געוואָרען אין אַ זיפּ, אַויסגעגאַנגען אין דרימעל און אין אַפּאַטיען.

און ווי האָבען אָבלאַמאַוו'ס הויזקליידער געפאַסט צו זײַן רוהיג געזיכט און זײַן ערעלען קערפּער! ער האָט געטראָגען אַ שלאָהרַאָק פון פּערסישען שטאַף, אַן אַמת'ן מזרח שלאָפּ-ראָק, אָהן דער מינדסטער אַנדייטונג אפילו אַויף אַייראַפּאַ, אָהן סאַמעט, אָהן קוטאַסען, אָהן אַ טאַליע; ער איז געווען אַזוי ברייט, אַז אָבלאַמאַוו האָט זיך געקענט צוויי מאָל אַרומוויקלען מיט אים. די אַרבעל, לויט דער אַזאַטישער מאָדע, זײַנען



## א ב ל א ט א ו ו

געווען שמאל ביי די פינגער און זער ברייט ביי די אקסעל.  
כאטש דער דאזיגער שלאפ־ראק האט שוין געהאט אָנגעווארען  
זיין ערשטע פרישקייט און ערטערווייז פארביטען זיין נאטיר־  
ליכען גלאנץ אויף אן אנדערע, אן ערוואַרבענעם, דאָך איז ער  
נאָך אלץ געבליבען גאנץ און די העלע מזרח קאָלירען האָבען  
נאָך אלץ אָנגעהאלטען.

אין אַבלאָמאָוו'ס אויגען איז דער שלאפ־ראק געווען אומ־  
ערשעצבאר. ער איז געווען ווייך, בויגן; דאָס לייב האָט  
אים ניט געפילט; ווי א געהאַרכזאַמער שקלאַף האָט דער  
שלאפ־ראק אויסגעפאָלגט דעם מינדסטען ריר פון קערפער.

אין הויז איז אַבלאָמאָוו שטענדיג ארומגעגאנגען אָן א  
קראַנען און אָן א וועסט, ווייל ער האָט ליב געהאט צו פילען  
זיך פריי, ניט אַיינגעצאַמט. זיינע שטעקשיך זיינען געווען  
לאַנג, ווייך און ברייט, אזוי, אז ווען ער האָט ארונטערגעלאָזען  
די פיס אויפ'ן דיל פלעגט ער שטענדיג גלייך אַריינטרעפּען  
אין די שטעקשיך.

דאָס ליגען אין בעט איז ביי איליא איליטש'ן ניט געווען  
קיין נויטווענדיגקייט, ווי ביי א קראַנקען, אָדער ווי ביי א  
מענשען, וואָס וויל שלאָפען; נישט קיין צופעליגקייט, ווי ביי  
א מענשען, וואָס איז פאַרמאַטערט געוואָרען; נישט קיין פאַר־  
געניגען, ווי ביי א פוילען: דאָס איז געווען זיין נאַרמאַלער  
צושטאַנד. ווען ער איז געווען אין דער היים — און אין דער  
היים איז ער כמעט שטענדיג געווען — איז ער אלץ געלעגען,  
און שטענדיג אין דעמזעלבען צימער וואו מיר האָבען אים  
געטראָפּען. דאָס זעלבע צימער איז פאַר אים געווען דאָס  
שלאָף און אויפנאַמס־צימער און אויך זיין קאַבינעט. ער האָט  
געהאַט נאָך דריי צימערען, אָבער ער איז זעלטען אַריינגעגאַנג־  
נען אין זיי, בלויז אַמאָל אין אן אין דער־פרי, און דאָס ניט אַלע  
טאָג, — ווען מען האָט אויסגעקערט זיין קאַבינעט, — א זאך,  
וואָס איז ניט געטאָן געווארען אַלע טאָג. אין יענע צימערען  
איז דאָס מעבעל געווען צוגעדעקט מיט איבערציגען און די רא־  
לעטען אַרונטערגעלאָזען.

## א. א. נאנטשאערטון

פון ערשטען בליק האָט דאָס צימער, וואו אַבלאָמאַוו איז געלעגען, אויסגעזען, ווי עס וואָלט געווען געשמאַקפול מעבֿ לירט. עס איז דאָרט געווען א קאמאָד פון רויטען האָלץ, צוויי סאָפּען, וואָס זיינען געווען באַצויגען מיט זיידענצייג, שעהנע שפּאַנישע ווענטלעך מיט אויסגעשטיקטע פייגעל און פּרוכֿ טען, וואָס זיינען אין דער ווירקליכקייט נארניט פּאַראנען; אין צימער זיינען אויך געווען זיידענע נאַרדינען, טעפּיכער, א פּאַר בילדער, בראָנז און פּיל שעהנע קלייניגקייטען.

אַבער דאָס אויג פון אן ערפּאַרענעם מענשען מיט גוטען געשמאַק וואָלט מיט אן איינ־איינציגען בליק שוין באַמערקט, אז דאָ זוכט מען ווי ניט איז אַפּצוהיטען די נויטווענדיגסטע אנשטענדיגקייט, בלויז דערפּאַר כדי זיך אַפּצושטעפּען אינגאַנצען דערפון. א מענש מיט א פיינעם געשמאַק וואָלט זיך זיכער ניט צופירדענגעשטעלט מיט די דאָזיגע אומגראַציעזע שטולען פון רויטען האָלץ, מיט די וואַקלענדיגע עטאזשערען, מיט דער סאָפּע, וואָס איין טייל אירער האָט זיך אינגאַנצען אַרונטערגעלאָזען.

פון דעמעלבען כאַראַקטער זיינען געווען די בילדער, די וואַזען און די פּאַרשידענע קלייניגקייטען.

אַבער דער באַלעבאָס אליין האָט אויף דער אויסשטאַטונג פון זיין קאַבינעט געקוקט אזוי קאַלט און צושטרייט, ווי ער וואָלט פּרעגען מיט די אויגען: „ווער האָט דאָס אלץ אהער געשלעפּט און צושטעלט דאָ?“ א דאַנק דער קאַלטער כאַ ציאונג, וואָס אַבלאָמאַוו האָט געהאַט צו זיין אייגענטום, און אפּשר אויך דערפּאַר, וואָס זיין באַדינער האָט זיך נאָך קעלטער באַצויגען צום זעלבען געגענשטאַנד, האָט אַבלאָמאַוו'ס קאַכֿר נעט איבעראַשט יעדען אויפּמערקזאַמערען באַאַבאַכטער מיט זיין אַפּגעלאָזענקייט און נאַכלעסיגקייט.

די ווענט, ארום די בילדער, זיינען געווען פול מיט שפּיגל־וועבס; די שפּיגלען האָבען געקענט דינען פאַר לוחות צו צייכען אויף זיי: אזויפיל שטויב איז אויף זיי געלעגען. די טעפּיכער זיינען געווען פּאַרפּלעקט. אויף דער סאָפּע האָט זיך געוואַלנערט א האַנטוך; עס האָט זיך זעלטען געטראָפּען אן

## א ב ל א ט א ו ו

אינדערפרי ווען אויפ'ן טיש זאל זיך ניט געפינען א טעלער, וואָס איז געבליבען פון נעכטיגען עסען, דאָס זאל צומעסטעל אַ בייגדעל פון פלייש, ברעקלעך ברויט.

ווען ניט דאָס דאָזיגע טעלערל, ווען ניט ד נאָך וואָס אויסגערויכערטע ליולקע, וואָס איז געווען אָנגעלעהנט אָן בעט, און ווען ניט דער באַלעבאָס אליין, וואָס איז געלעגען אין בעט, וואָלט מען געקענט מיינען, אז דאָ וואוינט קיינער ניט, — אזוי איז דאָ געווען אלץ פארשטויבט, אָפגעבליאקעט און בכלל ניט געהאַט קיין שום לעבעדיגען סימן, אז דאָ געפינט זיך אַ מענטש. אמת, אויף די עטאזשערען זיינען געלעגען אייניגע געדענטע ביכער, האָט זיך געוואָלגערט אַ צייטונג, אויפ'ן קאמאָד האָט זיך געפונען אַ טינטער מיט פּעדערס; אָבער די זייטען פון די ביכער, וואָס זיינען געווען אָפּען זיינען געווען באַדעקט מיט שטויב און פּאַרגעלט; אַ סימן אז זיי ליגען שוין אזוי אַ לאַנגע צייט; די צייטונג איז געווען אַ פאַריאָריגע און פון טינטער, ווען מען זאָל פּראַווען אין אים אַריינשטעלען אַ פען, וואָלט זיך מסתמא דערהערט דאָס זשומען פון אַ דער־שראָקענער פּליג.

אליאָ איליטש האָט זיך היינט אויפגעכאַפט, געגען זיין געוואוינהייט, זער פרי, — אכט אזייגער. ער איז געווען עפעס זער באַזאָרגט. דער אויסדרוק פון זיין פנים האָט זיך געהאַלטען אין איין בייטען; עס איז אָבער געווען שווער צו באַשטימען צי עס איז געווען שרעק צי לאַנגווייל, אָדער ערגער־ניש. עס איז געווען קלאָר, אז ער איז איבערוועלטיגט געוואָרען פון אַן אינערליכען קאַמף, און דער שכל איז נאָך ניט געקומען אים צו הילף.

די אורזאך דערפון איז געווען, וואָס אָבלאָמאָוו האָט נעכטען ערהאַלטען אַ בריף פון זיין סטאַראָסטא. דער אינהאַלט פון בריף איז נאָך ניט געווען אנגענעם. יעדער ווייס פון וואָסערע אומאנגעמליכקייטען עס קען שרייבען אַ סטאַראָסטא פון אַ דאָרף; עס איז געווען אַן אומגעדעמעניש, דער אַיינ־קונפט האָט זיך פאַרקלענערט, א. א. ו. און כאָטש דער סטאַ־

## א. א. ג א נ ט ש א ר ע ו ו

ראַסטא האָט פאַר־יאָרען און פאַר צוויי־יאָרען געשריבען צו אַבלאָמאָוו'ן אויך אזוינע בריף, אָבער דער לעצטער בריף האָט זער שטאַרק געווירקט אויף אַבלאָמאָוו'ן, פּונקט ווי אן אומ־אנגענעמער סוד־פּריוז.

א קלייניגקייט! מען דאַרף דאָך נעמען קלערען וואָס צי טאָן, ווי צו פאַרבעסערען די לאַגע! מען דאַרף, אָבער, טודה זיין, אז אַבלאָמאָוו האָט זער גע'דאַנה'ט וועגען זיינע געשעפֿ־טען. נאָך מיט יאָרען צוריק, ווען ער האָט ערהאַלטען דעם ערשטען אומאנגענעמען בריף פון זיין פאַרוואַלטער, האָט ער שוין ביי זיך אין קאָפּ גענומען אויסאַרבייטען פאַרשידענע פּלענער ווי אויסצובעסערען די פאַרוואַלטונג פון זיין גוט.

לויט דעם דאָזיגען פּלאַן האָבען געדאַרפט פאַרקומען פאַר־בעסערונגען אין דער עקאָנאָמישער און פּאָליצייאישער פאַר־וואַלטונג. דער פּלאַן איז נאָך ניט געווען אינגאַנצען אויסגע־אַרבייט, אָבער די אומאנגענעמע בריף פון פאַרוואַלטער פּלעגען קומען פינקטליך יעדען יאָר; זיי האָבען אים געטריבען צו פּרישעד טעטיגקייט און, אזוי ארום, געשטערט זיין רו. אָב־לאָמאָוו האָט אנערקענט די נויטווענדיגקייט אָנצונעמען גלייך אן ענטשיידענעם באַשלוס, ניט קוקענדיג וואָס דער גאַנצער פּלאַן איז נאָך ניט געווען פאַרטיג.

ווי נאָר ער האָט זיך אויפגעכאַפט, האָט ער גלייך באַ־שלאָסען, אז ער דאַרף זיך צו אלעם ערשטען אויפהויבען, איינ־וואַשען זיך, און, נאָכדעם ווי ער וועט האָבען געטרונקען א גלאַז טיי, גוט א טראַכט טאָן וואָס מען דאַרף טאָן, פאַרצייכ־נען די פּלענער און אין אַלגעמיין ערנסט זיך פאַרנעמען מיט דער אנגעלעגענהייט.

אפּשר א האַלבע שעה איז ער געלעגען אין בעט און זיך געפייניגט מיט דעם דאָזיגען באַשלוס; דערנאָך האָט ער איינ־געזען, אז ער וועט עס נאָך דערווייזען צו טאָן נאָכ'ן טיי, און דעם טיי קען מען טרינקען, ווי געוויינליך, אין בעט; ער וועט דערביי גארניט פאַרלירען, ווייל מען קען דאָך טראַכטען אפּילו ווען מען ליגט.

## א ב ל א מ ע ו ו

אזוי האָט ער טאקע געטאָן. נאָכ'ן טיי האָט ער זיך שוין אפילו געהאט אביסעל אויפגעזעצט אויף זיין בעט און שיער ניט אויפגעהויבען זיך אינגאנצען; קוקענדיג אויף זיינע שטעקל שיד, האָט ער גענומען ארונטערלאָזען פון בעט אַ פוס, אָבער באלד אים צוריק אַרײַנגענומען.

דער זײַגער האָט געשלאָגען האלב־צען, איליאַ איליטש האָט אַ צימער געטאָן.

— וואָס טוט זיך דאָ מיט מיר? — האָט ער מיט ער־גערניש ארויסגערעדט הויך אויפ'ן קול — אזוי איז דאָך אומ־מעגליך! שוין צײט זיך צו נעמען פאר דער זאך! ווען מען הויבט זיך אָן נאָכצוגעבען, דאמאָלט...

— זאכאר! — האָט ער אַ געשרײ געטאָן.

אין דעם צימער, וואָס איז בלויז מיט אַ קליינעם קאָרידאָר געווען אָפגעטײלט פון איליאַ איליטש'ס קאַבינעט האָט זיך צום ערשטען דערהערט אַ ברומען, ווי פון אַ הונט, וואָס איז צוגע־בונדען צו אַ קײט, דערנאָך האָט זיך דערהערט אַ קלאפ פון פיס, וואָס זײנען פון ערגעץ אראָפגעשפרונגען. דאָס איז זאָכאר אראָפגעשפרונגען פון שלאָפ־באַנק, וואו ער פלעגט אַ דרעם־לענדיגער פארברענגען זײן צײט.

אין צימער איז אַרײַנגעקומען אַ באַיאָרטער מענש אין אַ גרויען ראָק; דער ראָק איז געווען אויפגעטרענט אונטערן ארעם און עס האָט זיך ארויסגעזען דאָס העמד. ער האָט גע־טראַגען אַ גרויע וועסט מיט קופערנע קנעפ. גאָל, ווי אַ קני, איז געווען זײן קאַפ און זײנע בלאָנדע, מיט גרויע האָר דורכ־געווארפענע, באַקען־בערד זײנען געווען אזוי כרײט און גע־דיכט, אז יעדע אײנע וואָלט זיכער געקלעקט אויף דריי גאַנצע בערד.

זאכאר האָט זיך ניט געקליבען איבערבייטען ניט נאָר דאָס געשטאַלט, וואָס נאָט האָט אים געגעבען, נאָר אפילו ניט אָט דעם אָנצוג, וואָס ער האָט נאָך געהאט פון דאָרף. דעם אָנצוג האָט מען איהם אויפגענייט לױט אַ מוסטער, וואָס ער האָט געבראַכט פון דאָרף. דער גרויער ראָק אין די וועסט

## א. א. גענטשער טון

זיינען איהם געפעלען געווארען אויך דערפאר, וואָס דער דאָך זיגער האַלב־ציווילער אָנצוג האָט אים ערדינערט אָן דער ליווריי, וואָס ער האָט געטראָגען אמאָל, ווען ער פֿלעגט זיינע פֿארשטאַרבענע באַלעבאַטים באַגלייטען אין קיין אַרער צו געסט; און די ליווריי איז געווען דאָס איינציגע, וואָס האָט אים דערמאָנט אַן דער ווירדיגקייט פֿון דער פֿאַמיליע אָבלאַמאָוו.

קיין אַנדער זאך האָט אים ניט ערדינערט אָן דעם פֿריצ'ישען ברייטען און רואיגען לעבען פֿון דעם דאָרף, די אַלטע שררות זיינען געשטאַרבען, די פֿאַמיליע־בילדער זיינען געבליבען אין דער היים און, וואַרשיינליך, וואַלגען זיך ערגעץ אַרום אויפֿן בוידעם. דער רום פֿון דער אַלטער פֿאַמיליע ווערט פֿאַרנעסען; און לעבט ער נאָך וואו, — איז עס בלויז אין זכרון פֿון די דאָרפֿס־זקנים. דערפֿאַר איז פֿאַר זאַכאַר'ן געווען אזוי טייער זיין גרויער ראָס: אין אים האָט ער געזען אַ שוואַכען אָפֿשיין פֿון דער אָפֿשטאַרבענדער הערליכקייט, אין אים און אויך טיילווייז אין געוויסע שטריכען פֿון אָבלאַמאָוו'ס פֿנים און אין זיינע מאַנירען. אויך האָט אים דערמאָנט אַביסעל אָן זיינע פֿאַרשטאַרבענע שררות אָבלאַמאָוו'ס קאַפֿריזען, אויף וועלכע ער האָט אַפֿילו געברומט אַי פֿאַר זיך, אַי אויפֿן קול, אָבער וועלכע ער האָט דאָך אינערליך רעספּעקטירט, ווי אַן אויסדרוק פֿון הערשאַפֿטליכען ווילען און רעכט.

אָן די דאָזיגע קאַפֿריזען האָט ער אזוי ווי ניט געפֿילט אויף זיך קיין האַר; אָן זיי וואָלט קיינמאָל פֿאַר אים ניט אויפֿגעלעבט געוואָרען זיין יוגענד אין דאָרף, וואָס זיי האָבען שוין פֿון לאַנג פֿאַרלאָזען. און די לעגענדען פֿון דער דאָזיגער אַלטער פֿאַמיליע, — די איינציגע כראָניק פֿון הויז אָבלאַמאָוו איז געפֿירט געוואָרען דורך די אַלטע דינער, דינסטען און אַמען און איז דורך זיי איבערגעגעבען געוואָרען פֿון דור צו דור.

די פֿאַמיליע אָבלאַמאָוו איז אמאָל געווען רייך און באַ־רימט אין דער גאַנצער געגענד, אָבער שפּעטער, איין גאָט

## § ב ל א מ ט ו

לויים פארוואָס, איז זי אלץ אַרעמער געוואָרען, גענומען צומאלען  
 זאָן איז ענדליך אומבאמערקט פארלאָרען געטאנגען צווישען די  
 אינגערע אדעל־פאמיליען. כלווי די אלטע דינער פון דער פאָר  
 מיליע האָבען איינער דעם צווייטען איבערגעגעבען זכרונות פון  
 דער פאָרגאנגענער גרויסקייט און אָפּגעהיט זיי, ווי מען היט  
 אָפּ א הייליגטום.

אַט פארוואָס זאכאַר האָט אזוי ליב געהאַט זיין גרויען  
 דאָס. עס איז מעגליך, אז ער האָט זיינע באקען־כערד טייער  
 געהאַלטען אויך דערפאר, וואָס אין זיין יונגער האָט ער געווען  
 אזויפיל אלטע באדינער אין אַט דער אַלטער, אַרויסטאַקראַטי־  
 שער באפּוצונג.

פאָרזונקען אין מחשבות, האָט איליאַ איליטש א לאנגע  
 צייט ניט באמערקט זאכאַר'ן. א שווייגענדיגער איז זאכאַר  
 געשטאַנען פאר אים. ענדליך האָט ער אַ הוסט געטאָן.

— וואָס איז? — האָט איליאַ געפרעגט.

— האָט איר מיך גערופען?

— גערופען? צו וואָס האָב איך דיך געדארפֿט רופען?  
 — איך געדענק ניט... — האָט אָבלאָמאַוו, אויסציענדיג זיך, גע־  
 געמפערט. — געה דיר צוריק, און איך וועל זיך דערווייל  
 דערמאָנען.

זאכאַר איז אַרויסגעגאנגען. איליאַ איליטש איז געבליבען  
 ליגען און אלץ געטראכט וועגען אַט דעם פארפלוכטען בריה.  
 עס איז אַריבער א פערטעל שעה.

— גענוג שוין געלעגען! — האָט ער א זאָג געטאָן צו זיך.  
 — איבריגענס, לאָמ'יך נאָכאַמאָל אויפמערקזאם דורכלעזען דעם  
 סטאַראַסטאָ'ס בריה און דערנאָך זיך גלייך אויפהויבען. זאכאַר!  
 דער זעלבער קלאַפּ און א שטאַרקערער מורמעל. זאכאַר איז  
 אַריינגעקומען, אָבער אָבלאָמאַוו איז ווידער געווען פאָרזונקען  
 אין מחשבות. זאכאַר איז געשטאַנען אַ מינוט צוויי, קוקענדיג  
 אביסעל פון א זייט אַוויף זיין האַר און האָט זיך, ענדליך, געלאָ־  
 זען צו דער טיר.

## א. א. ג ל נ ט ש ר ע ו ו

— וואוהין געהסטו דאָס? — האָט מיטאַמאָל געפרענט אַבלאָמאָוו.

— אז איר רעדט קיין וואָרט, וואָס דארף איך דאָ שטעהן אומזיסט? — האָט הייזעריג ארויסגעברומט זאכאַר. זאכאַר האָט אנדערש ווי הייזעריג ניט געקענט רעדען, ווייל זיין אמת'ע שטימע האָט ער, ווי ער פלעגט זאָגען, אָנגעווארען ווען ער איז אַמאָל אַרויסגעפאָרען מיט'ן אַלטען פּריץ אויף יאָגד און אַ שטאַרקער ווינט האָט אים אַ בלאָז געטאָן אין האַלז אַרײַן. ער איז געשטאַנען אין מיטען צימער און אַלץ פון דער זייט געקוקט אויף אַבלאָמאָוו'ן.

— וואָס איז? די פּיס זיינען דיר פאַרדאַרט געווארען? קענט אַ וויילע ניט שטעהן? זעהסט דאָך, אז איך בין באַ-זאָרגט, — וואָרט מען צו אַ וויילע! ביסט וועניג געלעגען ביי זיך דאָרט? זוך אויף דעם בריף, וואָס איך האָב נעכטען באַ-קומען פון דאָרף! וואו האָסטו אים אהינגעטאָן?  
— וואָסער בריף? איך האָב קיין שום בריף ניט געזען, — האָט געזאָגט זאכאַר.

— דו האָסט דאָך אים אַליין צוגענומען פונ'ם בריף-טרעגער: אַ קויטיגער געווען.  
— פון וואנען זאָל איך וויסען, וואו איר האָט אים אוועק-געלעגט? — האָט אַ זאָג געטאָן זאכאַר.

— דו ווייסט קיינמאָל גאָרנישט ניט. גיב נאָך אַ זוך אין קאָרב! וואָלגערט ער זיך אַמאָל ניט אויף דער סאָפּע? דער צוקאָפּענס פון דער סאָפּע איז נאָך אַלץ ניט פאַרריכט, אפשר זאָל איך געהן רופען אַ טישלער, אז ער זאָל עס פאַר דיר פאַר-ריכטען? דו האָסט עס דאָך צובראָכען. קיין שום זאך ליגט דיר ניט אין זינען!

— ניט איך האָב צובראָכען, — האָט געענטפערט זאכאַר — עס האָט זיך אַליין צובראָכען; עס קען זיך דאָך ניט האַלטען אייביג, עס מוז זיך דאָך אַמאָל צוברעכען.

איליאַ איליטש האָט ניט געפונען פאַר נויטיג אויפצואוויי-זען דאָס פאַרקערטע דערפּון.



## ע ב ל א ט ו ו

— געפונען? — האָט ער בלוז א פרעג געמאָן.

— יאָ, עפעס ברייַ.

— ניט די.

— אויב אזוי, איז קיין אנדערע ניטאָ, — האָט געענט

פערט זאכאַר.

— געה! — האָט אומגעדולדיג ארויסגערעדט איליא

איליטש. — איך וועל זיך אויפהויבען און אליין שוין געפינען.

זאכאַר איז אוועק צו זיך אין צימער; אָבער ווי נאָר ער

האָט אָנגעשפּאַרט די הענט אָן אויווען און געוואָלט אויף איהם

ארויפּשפּרינגען, האָט זיך ווידער דערהערט א געשריי:

— זאכאַר, זאכאַר!

— גאָט מיינער! — האָט זאכאַר געברומט געהענדיג

ווידער אין קאבינעט אריין. — וואָס מאַטערט ער מיך דאָס

אזוי! הלאזי זאָל מיך שוין דער טויט באַפרייען פון דעם

אלעם!

— וואָס פאַרלאַנגט איהר? — האָט זיך זאכאַר אָנגערופען

האלטענדיג זיך פאר דער טיר פון קאבינעט און קוקענדיג אויף

אָבלאָמאָוו'ן אזוי פון דער זייט, אז ער האָט געקענט זען בלוז

א העלפט פון זיין פנים און אָבלאָמאָוו האָט בלוז געזען איין

באַקענ-באָרד זיינע, פון וועלכער עס האָט זיך געדאכט אז עס

פליען אָט-אָט ארויס א צוויי-דריי פויגעל.

— ניכער א גאָז-טיכעל! — זעסט דען ניט אַז איך דאַרף

א גאָז-טיכעל? — האָט שטרענג באַמערקט איליא איליטש.

זאכאַר האָט ניט ארויסגעוויזען קיין באזונדערע אומצופריי-

דענהייט, אָדער פאַרוואונדערונג ביי אָט דעם באַפעל און פאַר-

וואורף פון האַר; אפנים, אז אי דער באַפעל, אי דער פאַר-

וואורף זיינען פאַר אים געוועזען גאנץ נאַטירליך.

— איין גאָט ווייס, וואו דאָס גאָז-טיכעל איז — האָט ער

געברומט אונטער דער נאָז ארומגעהענדיג איבער דער שטוב

און באַטאַפענדיג יעדער שטוב, כאָטש מען האָט געקענט זען,

אז אויף די שטולען ליגט קיין זאך ניט. — אלץ פאַרלירט איר! —

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

האָט ער באַמערקט עפענענדיג די טיר אין זאל אריין, צו זען  
אפשר געפינט זיך דאָרט דאָס נאָזטיכעל.

— וואוהין געהסטו? דאָ זוך! שוין דריי טעג בין איך  
דאָרט ניט געווען! און גיכער! — האָט ארויסגערעדט איליא  
איליטש.

— וואו־זושע איז עס? דאָס נאָזטיכעל איז ניטאָ! —  
האָט גערעדט זאכאר, צופירענדיג די הענט און קוקענדיג אין  
אלע ווינקלען. — אָט איז עס! — האָט ער ביזן ארויסגע-  
ברומט — אונטער אייך ליגט עס! — אָט שטאַרט אַרויס דער  
עק דערפון. איר אליין ליגט דערויף, און איר זוכט עס נאָך.  
און ניט ווארטענדיג אויף קיין ענטפער, האָט זיך זאכאר  
געלאָזען צו דער טיר. אָבלאָמאָוו האָט זיך געפילט אביסעל  
ניט אנגענעם פון זיין דורכפאל. ער האָט אויפ'ן אָרט געפונען  
אן אנדער תירוץ צו באַשולדיגען זאכאר'ן.

— ווי ריין, אומשטיינס געזאָגט, דו האַלסט עס דאָס  
הויז! מיין גאָט, וויפיל שטויב, שמוץ איז דאָ פאראן! גיב נאָר  
א קוק אין די ווינקלען פון צימער — דו טוסט גארנישט.

— אויב איך טו שוין גארנישט... — האָט זאכאר גענומען  
רעדען מיט א באַליידיגטער שטימע — איך ארבייט, איך שפּאַר  
ניט מיינע כוחות! און שטויב וויש איך אָפּ, און קערען קער  
איך כמעט יעדען טאָג...

ער האָט מיט דער האַנט אָנגעוויזען אויפ'ן טיש, וואו  
אָבלאָמאָוו האָט נעכטען געגעסען, און אונטער דעם טיש.

— אָט זעט אליין — האָט ער גערעדט — אלץ איז אויפ-  
געקליבען, אויסגעקערט, ווי צו א חתונה... וואָס נאָך ווילט  
איר?

— און וואָס איז דאָס? — האָט אים איבערגעשלאָגען  
אָבלאָמאָוו, אָנווייזנדיג אויף די ווענט, אויף דעם באלקען —  
וואָס איז דאָס? און דאָס וואָס איז?

ער האָט אים אָנגעוויזען אויף דעם האנטוך, וואָס האָט  
זיך אַרומגעוואַלגערט פון נעכטען אָן, און אויף דעם טעלער  
מיט'ן שטיקעל ברויט, וואָס ער האָט פאַרגעסען אראַפּצונעמען.

## א ב ל א מ ט ו ו

— יא, דאָס וועל איך טאָקע באלד צונעמען, — האָט גע-  
ענטפערט זאכאר, צונעמענדיג דאָס טעלערל.

— בלויז דאָס? און וואָס איז וועגען דעם שטויב, וועגען  
דעם שפינוועבס? — האָט גערעט אַבלאָמאָוו, אָנווייזענדיג אויף  
די ווענט.

— דאָס וועל איך ריין מאַכען פסח צייט; דאמאָלט נעם  
איך אַרונטער די איקאָנען, רייניג זיי אָפּ פון דעם שפינוועבס.  
— און די ביכער?

— די ביכער — אַרום ניי־יאָר. אַרום ניי־יאָר וועל איך  
און אַניסיאַ אויפראמען אלע אלמערס. איצט קען מען עס דאָך  
ניט טאָן; איר זיצט דאָך שטענדיג אין דער היים.

— איך געה אַמאָל אין טעאַטער, צו גאַסט, דו קענסט  
דאָך... —

— ווער קאָן דאָס אויפראמען ביינאכט!

מיט אַ פאַרוואורף האָט אַבלאָמאָוו אויף אים אַ קוק געטאָן,  
ער האָט אַ שאַקעל געטאָן דעם קאָפּ און צוויפצט זיך; זאכאר  
האָט גלייכנילטיג אַ קוק געטאָן אין פענסטער אַריין און אויך  
צוויפצט זיך. דער באלעבאָס, דאכט זיך, האָט געטראכט: „דו,  
ברודערל, ביסט נאָך מער אַבלאָמאָוו פון מיר“, און זאכאר האָט  
כמעט ווי אַ טראַכט געטאָן: „לייגסט, דו ביסט נאָר אַ מייס-  
טער אויף שעהנע ווערטער, אָבער אין אמת'ן געהט דיר זער  
וועניג אָן דאָס שפינוועבס און דער שטויב.“

— ווייסטו דען ניט, אז פון שטויב קומט אַרויס מאָיל? —

האָט געזאָגט אַבלאָמאָוו. — איך האָב שוין אפילו אַ וואַנז באַ-  
מערקט אויף דער וואנט.

— און ביי מיר זיינען שוין פליי דאָ, — האָט גלייכניל-

טיג געענטפערט זאכאר.

— דאַרף דען אזוי זיין? דאָס איז דאָך עקעלהאַפט, —

האָט באַמערקט אַבלאָמאָוו.

אַ ברייטער שמייכעל האָט זיך צעלייגט אויף זאכאר'ס  
פנים. דער שמייכעל האָט אַרומגעכאַפט אפילו זיינע ברעמען  
און זיינע באַקעניבער, וואָס האָבען זיך אַ דאַנק דעם פאַררוקט

## א. א. ג ע נ ט ש ז ר א ו ו

אָן אַ זייט, און אַ גרויסער רויטער פלעק האָט פאַרנאַסען דאָס  
גאַנצע פנים, אוש ביז'ן קאָפּ.

— וואָס בין איך שולדיג, אז עס זיינען דאָ וואַנצען אויף  
דער וועלט? — האָט ער אַ זאָג געטאָן מיט אַ נאַאווער פאַר-  
וואונדערונג. — איך האָב זיי ניט אויסגעטראַכט!  
— דאָס קומט פון אומריינקייט! — האָט אים איבערגע-  
שלאָגען אַלאָמאָוו.

— און די אומריינקייט האָב איך אויך ניט אויסגעטראַכט.  
— ביינאַכט לויפען דאָך ביי דיר אין צימער ארום מיין —  
איך האָב עס אליין געהערט.

— איך האָב די מיין אויך ניט אויסגעטראַכט. אומעטום  
קאָן מען די דאָזיגע באשעפענישען געפינען.

— און וואָס זאָגסטו דערצו, וואָס ביי אנדערע מענשען  
זיינען אינגאנצען ניטאָ קיין מאָיל און קיין פליי?  
— זאַכאַר'ס פנים האָט אויסגעדריקט אומזיכערקייט, אָדער,  
בעסער געזאָגט, אַ רואיגע זיכערקייט, אז דאָס איז אוממעגליך.  
— ביי מיר איז פון דעם אלעם דאָ גענוג! — האָט ער אַ  
זאָג געטאָן הארטנעקיג, — קענסט ניט לויפען נאָך יעדער פליי.  
און פאַר זיך, דאַכט זיך, האָט ער געטראַכט: „אומשטיינס  
געזאָגט, ס'אַר אַ טעם דאָס שלאָפּען קאָן האָבען אָן פליי.“  
— דו קער נאָר אויס, נעם ארויס דעם שמוץ פון די ווינק-  
לען, — און די אלע זאַכען וועלען ניט זיין, — האָט אים געזאָגט  
אַבלאָמאָוו.

— היינט וועל איך אויפראמען, און מאָרגען וועט עס זיך  
ווידער אַנקלייבען, — האָט געענטפערט זאַכאַר.  
— עס וועט זיך ניט אַנקלייבען, — האָט אים איבערגע-  
שלאָגען זיין האר, — עס דאַרף זיך ניט אַנקלייבען.  
— עס וועט זיך יאָ אַנקלייבען, — איז באַשטאַנען אויף דאָס  
זיינע דער דינער.

— און קלייבט זיך אָן, דאַרף מען אויף ס'ניי אויסקערען.  
— וואָס? אלע טאָג אויפראמען דאָס הויז? — האָט גע-

## ע ב ל א מ ט ו

פרענט זאכאר. — שמאָט אזא לעבען איז שוין בעסער דער טויט.

— פארוואָס איז ביי אַנדערע ריין? — האָט צוריק געפרעגט אַבלאָמאָוו. — ניב אַ קוק קעגענאיבער ביים קלאוויר-שטימער, עס איז דאָך אַ פארגעניגען אַ קוק צו טאָן, און אין גאַנצען האָט ער בלוז איין דינסט.

— פֿן וואנען זאָלען די דייטשען נעמען שמוץ? — האָט מיטאמאָל אַ זאָג געטאָן זאכאר. — גיט נאָר אַ קוק ווי זיי לעבען! אַ גאַנצע וואָך גריזשען זיי ביינער. פֿון פּאָטער'ס אַקסלען געהט דער ראָס איבער צום זון, און פֿון זון ווידער צום פּאָטער. דאָס ווייב און די טעכטער טראָגען אזוינע קורצע קליידלעך, אַז זיי מוזען, ווי געזלעך, אונטערהויבען אונטער זיך די פיס... ווארוזשע זאָלען זיי נעמען שמוץ? ... ביי זיי וואָל-גערן זיך ניט אין די שראַנקען אפגעטראָגענע קליידער, און אין די ווינקלען קלייבען זיך ניט קיין שטיקלעך ברויט... פֿין יעדען שטיקעל ברויט מאכען זיי צוויבאק און פארטרינקען עס מיט ביר.

זאכאר האָט אַ שפיי געטאָן צווישען די ציין, ווען ער האָט זיך פארטראכט וועגען אזא אפשייליך לעבען.

— פטר ניט אומזיסט קיין רייד! — האָט אים געענט פערט אַבלאָמאָוו, — ראם בעסער אויף דאָס צימער.

— טיילמאָל ווילט זיך מיר שוין אויפראמען, לאָזט איר דאָך אָבער ניט, — האָט געזאגט זאכאר.

— שוין ווידער דאָס אייגענע! איך, הייסט דאָס, שטער דיר?

— געוויס איר; איר זיצט אלץ אין דער היים: ווי קען מען אין אייער אָנוועזענהייט אויפראמען דאָס הויז? געהט אזוועק אויף אַ גאַנצען טאָג, וועל איך דאָס הויז אויפראמען.

— וואָס אים קען דאָס איינפאלען! — אוועקגעהן גאָר! טראָג זיך אין דיין רן אריין!

— באמת, — איז באשטאנען אויף דאָס זייניגע זאכאר, — ווען איר זאָלט, למשל, היינט אוועקגעהן, וואָלט איך און אַניסיא

## א. א. גענטשער צוויי

אויפגעראמט דאָס הויז. פאר צווייען וועט זיין ציפיל ארבייט,  
מען וועט דארפן דינגען א פאָר פויערטעס, זיי זאָלען אלץ  
צעוואַשען.

— ע! הערסט אָן איינפאל: פויערטעס גאָר! געה! —  
האָט געזאָגט איליא איליטש.

ער איז געווען זער אומצופרידען, וואָס ער האָט ארויפֿ־  
געפירט זאכאַר'ן אויף דעם געשפרעך. ער האָט געהאַט פאָר־  
געסען, אַז קוים רירט ער זיך צו צו אָט דעם דעליקאטען גע־  
גענשטאַנד, ווי ער וועט פארשטאָמען ווערען אונטער אַ באַרג  
פון דאגות.

אַבלאָמאָוו'ן האָט זיך זער געוואָלט, אַז עס זאָל זיין ריין  
אין הויז, אָבער אים האָט זיך געוואָלט, אַז דאָס זאָל געטאָן  
ווערען אזוי אומבאַמערקט, ווי פון זיך אליין; אָבער זאכאַר  
פלעגט מאַכען אַ גאַנץ וועזען דערפון, ווי גאָר מען פלעגט פון  
אים פאָדערען אפשטויבען די ווענט, אויסוואַשען די דילען,  
א. א. וו. אין אזא פאַל פלעגט ער אויפווייזען, אַז דערפון וועט  
אַרויסקומען אַ גאַנצער טומעל אין הויז; ער האָט גאַנץ גוט  
געוואוסט, אַז בלויז פאר אָט דעם געדאַנק אליין וועט זיין  
האַר זיך דערשרעקען.

זאכאַר איז אַרויסגעגאַנגען און אַבלאָמאָוו איז פאַרזונקען  
אין מחשבות. אין אַ פאָר מינוט ארום האָט דער זייגער ווידער  
געשלאָגען.

— וואָס זאָל דאָס באַדייטען? — האָט כמעט מיט שרעק  
געזאָגט איליא איליטש. — שוין עלף אזייגער און איך ליג  
גאָר אלץ אין בעט, גאָר ניט איינגעוואַשען זיך. זאכאַר, זאכאַר!  
„אוי, גאָט מיינער!“ האָט זיך דערהערט פון קאָרידאָר  
און דערנאָך דער באַרימטער שפרונג.

— קען איך זיך איינוואַשען? שוין צוגעגרייט? — האָט  
געפרעגט אַבלאָמאָוו.

— שוין לאַנג צוגעגרייט — האָט געענטפערט זאכאַר, —  
פאַרוואָס הויבט איר זיך ניט אויף?

— ווארום האָסטו ניט געזאָגט, אַז עס איז שוין פאַרטיג?

## ע ב ל א מ א ו ר

איך וואָלט זיך שוין לאַנג געווען אויפגעהויבען. נעה, איך קום דיר גלייך נאָך. איך דארף זיך מיט עפעס פארנעמען. איך דארף וואָס שרייבען.

זאכאָר איז אוועק, אָבער באַלד האָט ער זיך אומגעקערט מיט א פארשריבען און פארפלעקט העפט און מיט שטיקלעך פאפיר.

— אז איר האַלט שוין ביים שרייבען, זייט אַזוי גוט און קוקט איבער די רעכנונגען, מען דארף באַצאָלען.

— וואָסערע רעכנונגען? ס'אר א באַצאָלען? — האָט אַבלאָמאָוו אומצופרידען געפרעגט.

— פון קצב, פון גרינס-הענדלער, פון דער וועשין, פון בעקער, — אלע בעטען געלט.

— שטענדיג דאגה'נען וועגען געלט! — האָט א ברומ געטאָן איליא איליטש. — פארוואָס ניסטו ניט די רעכנונגען איינציגווייז, נאָר דערלאַנגסט זיי אלע מיט אַמאָל צוזאמען? — איהר טרייבט דאָך מיך שטענדיג ארויס: מאָרגען, מאָרגען.

— קאָן מען עס ניט היינט אויך אָפּלעגען אויף מאָרגען?

— ניין, מער קאָן מען ניט אָפּלעגען; ווילען ניט אפ-טרעטען, וועלען מער ניט באָרגען; היינט איז דער ערשטער. — אַך! — האָט טרויעריג אפגעזיפצט אַבלאָמאָוו. —

נאָ דיר אַ נייע דאגה. נו, וואָס-זשע שטעהסטו? לעג עס אוועק אויפ'ן טיש. איך וועל זיך באַלד אויפהויבען, איינוואַ-שען זיך און וועל עס איבערקוקען, — האָט געזאָגט איליא אי-ליטש. — קען איך זיך שוין געהן איינוואשען?

יא.

— אלזאָ...

קרעכצענדיג האָט ער זיך גענומען אויפהויבען פון בעט. — איך האָב אַיך פארגעסען צו זאָגען, — האָט אָנגע-הויבען זאכאָר, — פריער, ווען איר זייט נאָך געשלאָפען, האָט דער פארוואַלטער פון הויז געשיקט זאָגען, אז מיר דארפען זיך ארויסקלייבען... ער דארף האָבען די דירה.

א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

— איז וואָס? אויב ער דארף די דירה, וועלען מיר זיך ארויסקלייבען. וואָס שטעהסטו אזוי צו צו מיר? שוין דאָס דריטע מאָל, ווי דו זאָגסט מיר וועגען דעם.

— מען שטעהט צו מיר אויך צו.

— זאָג, אז מיר וועלען זיך ארויסקלייבען.

— זיי זאָגען, אז מיר האָבען זיי שוין פון א חודש צוגע- זאָגט ארויסקלייבען זיך; מיר, זאָגען זיי, וועלען לאָזען ווי- סען דער פּאָליציי דערפון.

— זאָלען זיי לאָזען וויסען דער פּאָליציי, — האָט אנט- שלאָסען ארויסגערעדט אבלאַמאָוו. — מיר וועלען זיך אליין ארויסקלייבען, ווי נאָר עס וועט אביסעל וואַרעמע ווערען, אין אַ דריי וואַכען אַרום.

— וואָס רעדט איר פון דריי וואַכען! דער פאַרוואַלטער זאָגט, אז אין צוויי וואַכען אַרום וועלען קומען אַרבייטער: זיי וועלען אלץ צוברעכען... „קלייבט זיך אַרויס, זאָגט ער, מאָרנען אָדער איבערמאָרנען.“

— ע-טע-טע! ס'אַר אַ יאָגעניש אויף זיי! ווי געפעלט דיר דאָס! אפשר זיך גלייך ארויסקלייבען? און דו וואָג מיר ניט מער צו דערמאָנען וועגען דער דירה. איך האָב עס דיר שוין איינמאָל פאַרבאָטען; און דו — ווידער אַמאָל. גיב אַכט!

— וואָס-זשע זאָל איך מאַן? — האָט זיך אַפגערופען זאַכאַר.

— וואָס דו זאָלסט מאַן? אָט מיט וואָסעו מיטעל ער וויל זיך דאָס ארויסדרעהען! — האָט געענטפערט איליאַ אי- ליטש. — וואָס איז דאָס מיין דאַנה? דו באַאומרוואַיג מיך נאָר ניט, און מכה דער דירה אָרדען אַיין, ווי דו פאַרשטעהסט אַליין, אבי מען זאָל ניט דאַרפען ארויסקלייבען זיך.

— ווי-זשע, איליאַ איליטש, זאָל איך דאָס איינאָרדנען? — האָט מיט אַ ווייכער הייזערדיגער שטימע אנגעהויבען זאַכאַר — דאָס הויז באלאַנגט ניט צו מיר. ווי אזוי קאָן מען בלייבען



## א ב ל א ט א ו ר

אין א פרעמד הויז, ווען מען יאָגט ארויס? ווען עס וואָלט געווען מיין הויז, וואָלט איך מיט'ן גרעסטען פארנעניגען...

— קאָן מען זיי ניט ווי עס איז איינרעדען? „מיר וואוינען, זאָג זיי, שוין דאָ לאַנג, צאָלען דירה געלד פינקטליך.“

— שוין געזאָגט זיי, — האָט געענטפערט זאכאַר.

— וואָס זשע האָבען זיי געענטפערט?

— זיי רעדען דאָס זייעריגע: „קלייבט זיך ארויס, מיר דארפען די דירה איבערמאכען.“ זיי ווילען פון דעם דאָקטאָר'ס און אונזערע צימערען מאכען איין גרויסע דירה; זיי ווילען עס האָבען פארטיג צו דער חתונה פון דעם באַלעבאָס זון.

— אוי, גאָט מיינער! — האָט מיט ערגערניש ארויסגע-רעדט איליאַ איליטש — פאַראַנען, הייסט דאָס, נאָך אזוינע-עזלען, וואָס האָבען חתונה!

ער האָט זיך אַוועקגעלעגט אויף דער פלייצע.

— איהר וואָלט ליבערשט אויפגעשריבען א בריף צום באַר-לעבאָס, — האָט געזאָגט זאכאַר. — מעגליך, אז ער וואָלט אייך געלאָזט צו רו און געהייסען אָנהויבען דערווייל איבערצובויען אָט די דירה.

זאכאַר האָט דערביי אַ מאַך געטאָן מיט דער האַנט צו

דער רעכטער זייט.

— גוט, ווי נאָר איך וועל זיך אויפהויבען, וועל איך שריי-בען... געה דיר צו זיך און איך וועל איצט אלץ איבערטראכט-טען. קיין שום זאך קענסטו אליין ניט דורכפירען, אפילו אָט די נאָרישקייט מוז איך אליין באַזאָרגען.

זאכאַר איז אַוועק און אַבלאָמאָו האָט גענומען טראַכטען.

אָבער ער איז געווען אין אַ פאַרפלאַנטערטער לאַגע, וועגען וואָס זאָל ער טראַכטען: וועגען דעם בריף פון זיין סטאַראָס-טא? וועגען איבערקלייבען זיך אויף אַ נייער דירה, צי נאר זיך נעמען פאר די רעכנונגען? ער האָט זיך פארלאָרען אין דעם שטראָם פון די אל-טעגליכע דאָגות און איז אלץ ווייטער געלעגען אין בעט, וואַרפענדיג זיך פון איין זייט אויף דער צווייטער. פון צייט צו צייט האָבען זיך בלווי געהערט אפ-

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

געריסענע אויסרופען: „אוי, מיין גאָט! וויפיל צרות ס'איז פאראן אויף דער וועלט!“

מען קען ניט וויסען, ווי לאנג ער וואָלט נאָך געווען אזוי אומענטשלאָסען, אָבער אין פאָדער־הויז האָט זיך דערהערט דאָס קלינגען פון טיר־גלעקעל.

— עמעץ איז געקומען! — האָט געזאָגט אָבלאָמאָוו, איינוויקלענדיג זיך אין שלאָף־ראָס — און איך ליג נאָך אלץ אין בעט, באמת א שאַנדע, א גרויסע שאַנדע. ווער האָט עס געקענט קומען אזוי פרי?

און ליגענדיג, האָט ער נייגעריג געקוקט צו דער טיר.

2.

עם איז אריינגעקומען א יונגערמאן פון א יאָר פינף און צוואַנציג, פול מיט לעבען, מיט לאַכענדיגע באַקען, ליפען און אויגען. קוקענדיג אויף אים, האָט מען אים געמוזט מקנא זיין. זיין פריזור און זיין קליידונג איז געווען פערפעקט; ער האָט פארבלענדט מיט דער פרישקייט פון זיין פנים, פון זיינע וועש, האנדשו און פראק. אן עלעגאַנט קייטעל מיט פיל קליינע בערלאַקען איז געהאַנגען אויף דער וועסט. ער האָט ארויסגע- נומען א פיין באַטיסטען טיכעל, איינגעזאפט די מזרח ריהות און נאַכלעסיג עס א פיר געטאָן איבער'ן פנים, איבער'ן גלאַנ- ציגען הוט און א פאָך געטאָן דערמיט איבער די לאַקירטע שיך. — אַ, וואַלקאָוו, וואָס מאכסטו? — האָט ארויסגערעדט איליא איליטש.

— גוט מאָרגען, אַבלאַמאָוו, — האָט זיך אָפּגערופען דער גלענצענדער הער, צוגעהענדיג צו אים.

— געהט ניט צו, געהט ניט צו — האָט זיך אַבלאַמאָוו אָפּגערופען, — איהר קומט פון דרויסען, פון דער קעלט.

— אַ, ווי דו נעמסט זיך דאָס איבער! — האָט געזאגט וואַלקאָוו, ארומקוקענדיג זיך, וואו אוועקצולעגען דעם הוט און, זעענדיג אומעטום שטויב, האָט ער אים אין ערגעץ ניט אוועק געלייגט; ער האָט צושפרייט ביידע פאַלעס פון פראק, כדי צו זעצען זיך, אָבער, ווען ער האָט פאַרזיכטיג באַקוקט די שטול, איז ער געבליבען שטעהן.

— איר האָט זיך נאָך ניט אויפגעהויבען? ס'אַר א מיין שלאַפראַק טראַגט איר דאָס? אזוינע טראַגט מען דאָך שוין ניט פון לאַנג. ווי פילט איר זיך? געזונט?

— וואו געזונט! — האָט זיפציינדיג געזאָגט אַבלאַמאָוו — ס'איז שלעכט מיט מיר! כ'בין אויסגעמאַטערט. און ווי פילט איר זיך?

## א. א. געזעט שער 110

— איך? נישקשה! כ'בין געזונט און פרעהליך, — זעהר  
פרעהליך! — האָט מיט געפיל צוגעלעגט דער יונגערמאן.  
— פון וואנען קומט איר אזוי פרי? — האָט געפרעגט  
אַבלאַמאָוו.

— פון שניידער. געפעלט אייך מיין פראַק? — האָט דער  
יונגערמאן גערעדט, דרעהענדיג זיך פאר אַבלאַמאָוו.  
— גרויסארטיג! מיט גרויס געשמאק גענעהט! — האָט  
געזאגט איליא איליטש — אָבער פארוואָס איז ער אזוי ברייט  
פון אונטען?

— דאָס איז אַ רייט־פראַק.

— אזוי? איהר רייט דען?

— געוויס! און דער פראַק איז ספעציעל פאר'ן היינטיגען  
טאָג באשטעלט געווארען. היינט איז דאָך דער ערשטער מאי,  
און איך פאָר מיט גאריונגאָוו אין עקאטערינהאָף. איר ווייסט  
דען ניט, אז מישא גאריונגאָוו האָט געקראָגען א העכערען ראנג?  
און מיר וועלען זיך טאַקע היינט אויסצייכנען — האָט מיט  
באַגייסטערונג פארענדיגט וואָלקאָוו.

— אזוי נאָר! האָט ארויסגעערעדט אַבלאַמאָוו.

— ער האָט א רויט פערד — האָט פאָרטגעזעצט וואָלקאָוו  
— ביי זיי אין פאָלק זיינען פאראן רויטע פערד, און איך האָב  
א שוואַרצליכעס. ווי אזוי וועט איר קומען: צופוס, צי אין  
אן עקיפאזש?

— אינגאנצען... ניט.. — האָט געזאגט אַבלאַמאָוו.

— דעם ערשטען מאי ניט זיין אין עקאטערינהאָף! וואָס  
רעדט איר, איליא איליטש! — האָט מיט פארוואונדערונג  
געערעדט וואָלקאָוו, — דאָרטען וועלען דאָך אלע זיין!  
— אלע? ניין, ניט אלע! — האָט פויל געענטפערט  
אַבלאַמאָוו

— פאָרט, איליא איליטש, פאָרט! סאָפּיא ניקאָלאָיעוונא  
און לידיא וועלען קומען אין אן עקיפאזש; בלויז זיי אליין אין  
אן עקיפאזש, עס איז נאָך דאָ א זיג, קענענאיבער זיי, וואָס  
איר וואָלט געקאָנט פארנעמען, קומט מיט מיט זיי.

## א ב ל א מ ע ו ו

— ניין, איך וועל זיך ניט געהן אריינשפארען אין זייער  
עקיפאזש. און וואָס וועל איך אין גאנצען דאָרט טאָן?  
— אויב איר ווילט ניט מיט זיי, וועט איך מישאַ געבען  
א פּערד.  
— איין גאָט ווייס, וואָס ער וועט נאָך אויסטראַכטען, —  
האָט צו זיך א זאָג געטאָן אָבלאָמאָוו. — וואָס רעזיט איהר אלץ  
וועגען די גאַריונאָווס?  
— אַך! — האָט אויסגעשריען וואָלקאָוו אן אויפגעברויז־  
טער. — זאָגען איך?  
— זאָגט!  
— איהר וועט עס קיינעם ניט דערצעהלען? אויף אייער  
ערען וואָרט? — האָט פּאַרטגעזעצט וואָלקאָוו זעצענדיג זיך  
לעבען אָבלאָמאָוו/ אויף דער סאָפּע.  
— אויף מיין וואָרט.  
— איך... איך בין פּאַרליבט אין לידיאַן, — האָט ארויס־  
געפליסטערט וואָלקאָוו.  
— בראַוואָ! שוין לאַנג? זי איז, דאכט זיך, אזא ליבע.  
— שוין גאנצע דריי וואָכען! — האָט מיט א טיפען זיפּז  
געזאָגט וואָלקאָוו, — און מישאַ איז פּאַרליבט אין דאניענקע/ן.  
— וואָסער דאניענקא?  
— וואָס איז, אָבלאָמאָוו, איר זייט ניט קיין היגער?  
ווייסט ניט וועלכע דאניענקא! די גאנצע שטאָרט שטורעמט  
דאָך מיט איר טאַנצען! היינט וועל איך מיט אים זיין אויפ'ן  
באַלעט; ער וועט ווארפען א בוקעט... מען דארף אים ארויס־  
העלפען נאָך: ער איז נערוועז, — אן אָנפאַנגער ערשט... אַך,  
איך דארף איילען, מען דארף קריגען קאמעליען...  
— נאָרישקייטען! לאָזט עס צורו, קומט בעסער צו  
מיר אויף מיטאָג. איך האָב זיך געוואָלט מיט אייך דורכשמור־  
עסען, צוויי אומגליקען האָבען מיך געטראָפּען...  
— אוממעגליך: איך מיטאָג ביים פירשט טומעניעוו;  
דאָרט וועט זיין די גאנצע פּאַמיליע גאַריונאָוו און זי אויך...  
זי... לידיאַנקא, — האָט ער מורמלענדיג צוגעלייגט. — ווארום

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

ווייזט איר זיך ניט מער ביים פירשט ? אָ, ס'אר אַ פּרעהליך  
הויז דאָס איז ! און ווי ברייט ער פירט זיך ! און זיין זומער  
וואוינונג ! פארזונקען אין בלומען ! זיי האָבען איצט צוגעבויט  
א גאלעריי gothique מען זאָגט, אז זומער, וועלען דאָרט  
געגעבען ווערען טעני, עס וועלען געוויזען ווערען לעבעדיגע  
כילדער. איר וועט זיי באזוכען ?

— ניין, מיר דאכט זיך, אז ניט.

— אָ, ס'אר אַ הויז ! פאר'ן גאנצען ווינטער זיינען דאָרט  
יערען מיטוואָך געווען ניט וועניגער ווי א פופציג מענשען,  
און עס פלעגט טרעפען, אז עס פלענען זיך אָנקלייען ביז א  
הונדערט...

— גאָט מיינער ! ס'אר אַ לאַנגווייליגקייט האָט דאָרט  
געמוזט הערשען !

— וואָס רעדט איר ? לאַנגווייליגקייט ! וואָס מער מען  
שען, אלס פּרעהליכער איז דאָך. לידיאַ פלעגט דאָרטען זיין,  
איך האָב זי אין אַנפאַנג ניט באַמערקט, אָבער מיטאַמאָל...

אומזיסט זוך איך אַצינד זי צו פארגעסען  
און מיט'ן קאַפּ די ליידענשאפט באזיגען...

האָט ער זיך צוזונגען און, פארגעסענדיג, אוועקגעזעצט זיך  
אויף א שטול. אָבער מיטאַמאָל איז ער אויפגעשפרונגען און  
גענומען אָפּרייבען דעם שטויב פון זיין אַנצוג.

— ווי פאַרשטויבט איז אַלץ ביי אײך ! — האָט ער  
געזאגט.

— זאכאר'ס שולד ! — האָט זיך באקלאָגט אַבלאָמאָוו.  
— נו, איך דארף געהן ! — האָט געזאגט וואָלקאָוו. —  
איך דארף קריגען קאַמעליען פאר מישא'ס בוקעט.  
— קומט היינט אָווענט נאָכ'ן באַלעט אהער אויף א גלאָז  
טיי ; איר וועט דערצעהלען, ווי אַלץ איז צוגעגאנגען, — האָט  
אײַם אַבלאָמאָוו איינגעלאָרען.

— איך קען נישט. כ'האָב צוגעזאָגט די מוסינסקי'ס צו זיין

## א ב ל א מ ע ו ו

ביי זיי היינט. קומט אויך. אויב איר ווילט, וועל איך אייך פֿאַרשטעלען פֿאַר זיי.

— ניין, וואָס וועל איך דאָרט טאָן?

— ביי די מוסינסקיס? גאָט איז מיט אייך! א האַלבע שטאָדט קומט דאָך צו זיי! וואָס הייסט, וואָס איהר וועט ביי זיי טאָן? דאָס איז א הויז, וואו מען רעדט וועגען אלץ....

— דאָס איז דאָך טאַקע לאַנגווייליג, וואָס מען רעדט וועגען אלץ, — האָט זיך אפגערופען אַבלאָמאָוו.

— אויב אַזוי, באַזוכט די דעזראָוו'ס, — האָט אים איי בערנעשלאָגען וואָלקאָוו, — דאָרט רעדט מען בלויז וועגען איין זאך, וועגען קונסט; דו הערסט דאָרט בלויז: די ווענעציאַנישע שולע, בעטהאָווען און באך, לעאָנאַרדאָ דא ווינטשני....

— אלץ וועגען איינס און דאָסזעלבע — ווי לאַנגווייליג איז דאָס! אפנים — פּעדאַנטען גרויסע! — האָט, גענעצענדיג, זיך אַפגערופען אַבלאָמאָוו.

— מען קאָן אייך אלץ ניט צופרידען שטעלען! איז דען, אויסער די, פּאַרהאַן ווייניג פּאַמיליען! איצט האָט יעדער הויז זיין אויפנאַמס־טאָג: ביי די סאַווינאָו'ס קומט מען זיך צוזאַמען דאָנערשטאג, ביי די מאַקלאַשינס — פּרייטאג, ביי די ווייזניקאָווס — זונטאג, ביים פירשט טיומעניאָוו — מיט־וואָך. יעדען טאָג בין איך פּאַרנומען! — האָט מיט שטראַלענ־דיגע אויגען פּאַרענדיגט וואָלקאָוו!

— און איר פּוילט זיך ניט?

— פּאַרוואָס זיך פּוילען! ס'איז דאָך פּרעהליך! — האָט ער זאָרגלעז גערעדט. — אין דער פּרי לעזט מען עפעס, מען דאַרף דאָך זיין au courant פון אלץ, און וויסען אלע נייעסען. אַ דאַנק גאָט, וואָס איך דאַרף ניט זיין אלע טאָג אויף מיין אַמט. בלויז צוויי מאָל אַ וואָך פּאַרברענג איך אַביסעל און עס מיטאָג ביים גענעראַל, און דערנאָך שטאַט איך אָפּ וויזימען דאָרט, וואו כ'בין שוין לאַנג ניט געוועזען; עס קומט אונטער... אַ נייע אַקטריסע, אַמאָל אין רוסישען, אַמאָל אין פּראַנצויזישען טע־אַטער. באַלד עפענט זיך די אַפּערע, איך וועל זיך אַבאָנירען.

## א. א. גענטשאַרען

און איצט . . . איצט בין איך פאַרליבט . . . באלד קומט אָן דער זומער . מישא'ן האָט מען צוגעזאָגט צו געבען אורלויב ; כ'וועל צוזאמען מיט אים פאַרען אין דאָרף פאר א מאָנאַט, איך וויל זיך צושטרייען, זען נייע זאַכען. דאָרט וועט מען געהן אויף יאָגד. זיי האָבען וואונדערבאַרע שכנים, גיבען אָפּט בעלער. איך מיט לידיע'ן וועלען שפאַצירען אין וועלדעל, שיי פּען זיך, רייסען בלומען . . . אָך ! . . . — און ער האָט זיך פאר פרייד אַזש אומגעדריעהט. — און איצט איז צייט צו געהן ! אַדיע ! — האָט ער געזאָגט און פּרובירט זיך זען אין דעם פאר שטויבטען שפיגעל, אָבער אָן ערפאַלן.

— וואָרט צו, — האָט אים אָפּגעהאַלטען אַבלאַמאָוו — איך האָב מיט אייך געוואָלט רעדען וועגען געוויסע געשעפטען. — פאַרדאָן, איך האָב קיין צייט ניט — האָט זיך געד איילט וואָלקאָוו — א צווייט מאָל. ווילט איר אפּשר עסען אויסטערען ? וועלען מיר עס דאָרט איבעררעדען. קומט, מיר שאַ וועט טראַקטירען.

— וואָס רעדט איר ! ניין ! — האָט אַרויסגערעדט אבי לאַמאָוו.

— אויב אזוי, — צום ווידערזען !

ער איז אַרויס און גלייך צוריקגעקערט.

— איר האָט עס שוין געזען ? — האָט ער געפרעגט, וויי זענדיג אַ האַנד, וואס איז געווען ווי אויסגענאָסען אין אַ האַנדרשן. — וואָס איז דאָס אַזוינס ? — האָט אַבלאַמאָוו אן ער שטוינטער געפרעגט.

— נייע [Macets] איר זעט, ווי פּיין עס ציט צוזאמען : דארפסט זיך קיין צוויי שעה ניט מאַטערען אויף א קנעפעל ; גיסט א צי אַ שנירל — און אַלץ איז פארטיג ! עס איז נאָר וואס אָנגעקומען פון פאַריז. ברענגען אייך אַ פּאָר אויף פּראָבע ? — זער גוט, ברענגט ! — האָט געענטפערט אַבלאַמאָוו.

— און גיט אַ קוק אויף דעם ; אמת, א פּיינע זאָך ? —



## א ב ל א ט א ו ו

האָט ער געזאָגט, אויפֿזוכענדיג צווישען זיינע בערלאַקען אייִ  
נעם: — א וויזט קארטע מיט א פארבויגענעם ווינקעל.

— איך קאָן ניט פאָנאָדערקלייבען, וואָס דאָרט שטעהט.  
— Pr. prince M. Michel. — האָט געזאָגט וואָלקאָוו,  
— דער פאָמיליע נאָמען — טיומעניעוו — האָט שוין ניט גע-  
קאָנט ארויפֿגעהן; דאָס האָט ער מיר אויף פסח געשאַנקען. נו,  
אַדע, au revoir אויף צען פלעצער דאָרף איך נאָך זיין  
היינט. — גאָט! ווי פֿרעהליך איז אויף דער וועלט.  
און ער איז פארשוואונדען.

„איין צען פלעצער אין איין טאָג — אומגליקליכער! —  
האָט געטראַכט אַבלאָמאָוו. — און אויך דאָס הייסט לעבען! —  
ער האָט שטאַרק אַ צי געטאָן מיט די אַקסעל. — וואו איז ער  
אַליין? צו וואָס זיך צופיצלען און פאָנאָדערשיטען זיך?  
געוויס, עס איז ניט שלעכט אַרייַנצוכאַפֿען זיך אין אַ טעאַטער,  
פאָרליבען זיך אין עפעס אַ לידיאַ. . . זי איז אזאָ פיינע. . .!  
אַרומפאָרען, רייסען בלומען מיט איר אין דאָרף, איז אַ פאָרגע-  
ניגען; אָבער, אומגליקליכער — אין צען פלעצער אין איין  
טאָג!“ האָט ער געענדיגט, איבערקערענדיג זיך אויף דער פֿליי-  
צע און פֿרעהענדיג זיך, וואָס ער האָט ניט אזוינע פוסטע פאָר-  
לאַנגען און געדאַנקען, און וואָס ער שלעפט זיך ניט אַרום, נאָר  
ליגט זיך דאָ, אָנהאַלטענדיג זיין מענשליכע ווירדע און זיין רו.  
אַ נייער קלונג האָט איבערגעריסען זיינע געדאַנקען.

עס איז אַריין אַ נייער גאַסט.

דאָס איז געווען אַ מאַן אין אַ טונקעל־גרינעם פֿראַק מיט  
מעשענע קנעפֿ; ער איז געווען ריין ראַזירט און זיינע טונד-  
קעלע באַקען־בערד האָבען גלייכמעסיג אַרומגעצאַמט זיין גע-  
זיכט; זיין בליק איז געווען אַ פאַרמאַטערטער, אָבער דאָך אַ  
רוהיגער. ער האָט געהאַט אַן אַפגעריבען פנים און אַ פאַר-  
טראַכטען שמייכעל.

— וואָס מאַכסטו, סודבינסקי?! — האָט אים פֿרעהליך  
כאַגריסט אַבלאָמאָוו — ענדליך זיך אַרייַנגעכאַפט צו דיין אַל-

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

טען קאמערעד! געה ניט צו! געה ניט צו! דו קומסט פון דרויסען, פון דער קעלט!

— וואָס מאַכסטו, איליאַ איליטש? שוין לאַנג ווי איך קלייב זיך צו דיר, — האָט געזאָגט דער גאַסט, — אָבער דיר דאַרף איך דאָך ניט דערצעהלען ס'אַר אַ הינטישע באַשעפטיגונג מיר האָבען. אָט שלעפּ איך אַ גאַנצען קאַסטען רעפּאַרטען. און אין דער היים האָב איך אָנגעזאָגט, אַז אויב מען פרעגט אויף מיר, זאָל מען מיך לויפּען זוכען דאָ. קיין פּרייע מינוט איז ניטאָ.

— דו דינסט נאָך אַלץ? וואָס עפעס אזוי שפּעט? — האָט געפרעגט אַבלאַמאַוו, — דו פּלעגסט דאָך אַ זייגער צען... — דאָס איז געווען אַמאַל; איצט איז אַלץ אַנדערש: איצט פּאַר איך צוועלף.

ער האָט אונטערגעשטראַכען דאָס וואָרט פּאַר. — אַ, איך שטויס זיך אָן! — האָט געזאָגט אַבלאַמאַוו. — ביסט געוואָרען דער שעה פון דער אָפּטיילונג. שוין לאַנג? סודבינסקי האָט פּילבאַדייטענד אַ שאַקעל געטאָן מיט'ן קאַפּ.

— ניט זער לאַנג, — האָט ער געזאָגט, — אַ שרעק, ווי פּיל אַרבייט עס איז פאַראַן! פון אַכט ביז צוועלף אין דער היים, פון צוועלף ביז פינף אין דער קאַנצעלאַריע, אפילו אין די אווענדען בין איך פאַרנומען, כ'האַב זיך שוין אין גאַנצען אָפּגעוועהנט פון מענשען.

— האָ! דער שעה פון אָפּטיילונג! אזוי גאָר! — האָט אַרויסגערעדט אַבלאַמאַוו. — איך באַגריס דיר. דאָס הייסט אַרויפגעאַרבייט זיך! צוזאַמען זיינען מיר געווען קליינע באַ-אַמטע. מיר דאַכט זיך, אַז איבער אַ יאָר וועסטו שוין ווערען שטאַטס־ראַט!

— ניט אזוי קליינט, ברודערל! שווער אין איין יאָר אַזאַ שפּרונג צו טאָן!

— קום היינט צו מיר אויף מיטאַג, וועלען מיר אויסטריי-קען פאַר דיין העכערען ראַנג! — האָט געזאָגט אַבלאַמאַוו.

## א ב ל א מ ע ו ו

— ניין, היינט מיטאָג איך ביים וויצע־דירעקטאָר, אויף דאָנערשטאָג דאָרף איך צוגרייטען אַ רעפּאָרט, — אַ הינטישע אַרבייט איז עס! אויף פרעמדע קאָן מען זיך נישט פּאַרלאָזען, מען דאַרף אַליין אַלץ איבערקוקען. פּאָמאָ פּאָמיטש האָט מורא, וויל זיך אין אַלץ אַליין איבערצייגען. אָט וועלען מיר היינט נאָכ'ן מיטאָג זיך טאַקע נעמען צו דער אַרבייט.

— ביסט פּאַרנומען אפילו נאָך מיטאָג? — האָט נישט גלויבענדיג געפרעגט אַבלאָמאָוו.

— ווי דען מיינסטו? איך וועל זיין צופרידען, אויב איך וועל עס פרי אָפּ'פּטר'ען און זיך קאָנען אַריבערכאַפּען קיין עקאָט טערינהאַף. . . הער, איך בין געקומען אַהער דיך פרעגען, צי דו פּאָרסט היינט אויך אַהין? אויב יאָ, קאָן איך נאָך דיר פּאַר-פּאַרען.

— איך קאָן נישט, כ'בין עפעס נישט געזונט — האָט געזאָגט אַבלאָמאָוו, — דערצו בין איך זער פּאַרנומען. . . ניין, איך קאָן נישט. . .

— אַ שאַד! — האָט געזאָגט סודבינסקי, — אַ שענהער טאָג היינט איך גלויב, אַז היינט וועט מיר געלינגען אַביסעל פרייער אָפּצואַטעמען.

— און וואָס הערט זיך נישט ביי אייך? — האָט געפרעגט אַבלאָמאָוו.

— קיין איבריגע נייעס; סווינקין האָט פּאַרלאָרען.

— באַמת? און וואָס זאָגט דער דירעקטאָר? — האָט

מיט אַ ציטערדיגער שטימע געפרעגט אַבלאָמאָוו.

— ער האָט געהייסען פּאַרהאַלטען דעם מעדאַל ביז עס וועט זיך נישט געפינען. עס איז זער אַ ערנסטע זאַך. דער די-רעקטאָר מיינט — האָט פליסטרענדיג צוגעלייגט סודבינסקי — אַז ער האָט עס פּאַרלאָרען. . . אַבזיכטליך.

— דאָס איז אוממעגליך! — האָט זיך אָפּגערוּפּען אַב-

לאָמאָוו.

— ניין, ניין! דאָס איז אַן אומזיסטער בלבל — האָט

מיט ווירדע באַשטעטיגט סודבינסקי. — סווינקין איז אַ דרעה-

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

קאָפּ, ער האָט מיך שוין פאַרמאַטערט; אָבער ניין, ער איז אין דעם אַלעם ניט פאַרמישט. ער וועט אזא זאך ניט טאָן, ניין, ניין! עס האָט זיך ערגעץ געמוזט פארוואַלגערען; עס וועט זיך שפעטער זיכער געפינען.

— אָט אזוי געהט עס! שטענדיג פארנומען! — האָט גע- זאָגט אַבלאָמאָוו, — אַרבייטסט!

— אַ שרעק וויפיל אַרבייט! אָבער מיט אזא מענשען ווי פאַמאַ פאַמיטש איז גוט צו אַרבייטען. ער וועט שטענדיג פאַר דיר קריגען אַ באַלוינונג. אפילו די, וואָס טוען נאָרנישט, וועט ער אויך ניט פאַרזען. פאַר דעם קריגט ער אַ מעדאַל, פאַר יענעם אַ העכערען ראַנג, פאַר אַן אַנדערען — געלט.

— וויפיל באַקומסטו?

— צוועלף הונדערט געהאַלט, טישגעלט זיבען הונדערט פּופּציג, פאַר אַ דירה — זעקס הונדערט, סובסידיען — 900, 500 אויף רייזען און דערצו אַ טויזענט רובעל אַלס באַלוינונגען. — הו! כאַפט דיך דאָס גוטע יאָר! — האָט געזאָגט אב- לאָמאָוו, אַרונטערשפּרינגענדיג פון בעט — פאַר דיין פיינע שטימע צאָלט מען דיר? פאַרדינסט דאָך אזויפיל, וויפיל און איטאַליענישער זינגער!

— נאַרישקייטען! אָט באַקומט פּערעסוועטאָוו נאָך עקס- טראַ באַצאָהלט, און אַרבייט האָט ער ווינציגער פאַר מיר, און אַ קאָפּ האָט ער ניט אזא גוטען. אמת, ער האָט ניט אזא רעד- פוטאַציע, ווי איך. מיך שעצט מען זער, — האָט ער באַשיידען צוגעלייגט, אַרונטערלאָזענדיג די אויגען, — דער מיניסטער האָט זיך ניט לאַנג צוריק אויסגעדריקט, אז איך בין „די באַשיינונג פון מיניסטעריום.“

— גרויסאַרטיג! — האָט זיך אָפּגערופען אבלאַמאָוו. — אבער אַרבייטען פון אכט ביז צוועלף, און פון צוועלף ביז פינף, און דערצו נאָך אין דער היים, — דאָס איז שרעקליך. ער האָט אַ שאַקעל געטאָן מיט'ן קאָפּ.

— אָבער, וואָס וואַלט איך געטאָן, ווען איך זאָל ניט האָ- בען מיין אמת? — האָט געפּרעגט סורבינסקי.

## א ב ל א ט א ו ו

- ניטא וואָס צו טאָן? וואָלסט געלעזען, געשריבען. . .  
— האָט געענטפערט אָבלאָמאָוו.  
— איך האָלט טאקע איצט אין איין שרייבען און לעזען.  
— איך מײן ניט דאָס: דו וואָלסט זיך געדרוקט. . .  
— ניט יעדער קאָן דאָך זיין אַ שרייבער! דו אַליין  
שרייבסט דאָך אויך ניט, — האָט געענטפערט סודבינסקי.  
— דערפאר האָב איך אַ גוט, — האָט, זיפצענדיג, זיך  
אָפגערופען אָבלאָמאָוו. — איך אַרבייט איצט אויף אַ נייעם  
פּלאַן, איך פיר איין פארבעסערונגען. איך מאַטער זיך, מאַ-  
טער זיך. . . אָבער דו ביסט דאָך פארנומען מיט פרעמדע און  
ניט מיט אייגענע דאגות.  
— וואָס קאָן מען זיך העלפען? דאַרפסט אַרבייטען,  
אויב דו נעמסט געלט. זומער וועל איך זיך דערפאר אפרוען.  
פּאָמא פאָמיטש האָט צוגעזאָגט אויסצוטראכטען אַ שליחות ספּע-  
ציעל פאר מיר... אַ שליחות מיט פינף פּערד, דריי רובעל  
צאָלט מען פאר יעדען פּערד אַ מעת-לעת אויסער דעם אַ באַ-  
זונדערע באַלוינונג.  
— אי רייסט איר אַ פּאס! — האָט מיט קנאה ארויס-  
גערעדט אָבלאָמאָוו; דערנאָך האָט ער אַ זיפץ געטאָן און פאַר-  
טראַכט זיך.  
— געלט דאַרף איך: אין הערבסט וועל איך חתונה האָ-  
בען, — האָט צוגעלייגט סודבינסקי.  
— טאקע? באמת? מיט וועמען? — האָט אָבלאָמאָוו  
געפרעגט מיט מיטגעפיל.  
— פריילין מוראָושינאַ. געדענקסט, זי האָט געוואוינט  
לעבען מײן זומער-וואוינונג? דו האָסט אַמאָל ביי איר גע-  
טרונקען טיי און האָסט זי, דאכט זיך, געזען.  
— ניין, איך געדענק ניט. . . אַ שענע? — האָט גע-  
פרעגט אָבלאָמאָוו.  
— יאָ, אַ ליבע. ווילסט? וועלען מיר פאַרען צו זיי אויף  
מיטאג.  
אבלאָמאָוו איז געבליבען געשטאַקט.

## א. א. נאנט שארען

- יאָ . . . געוויס, אָבער . . .  
— קומענדיע וואָך, — האָט געזאָגט סורבינסקי  
— יאָ, יאָ, קומענדיע וואָך, — האָט זיך דערפרעהט אַבלאָך  
מאָוו, — מיין אַנצוג איז נאָך ניט פאַרטיג. איז עס אַ גוטע  
פאַרטי? —  
— יאָ, דער פּאָטער איז אַ ווירקליכער שטאַטסראַט, צען  
טויזענט ניט ער, ער האָט אַ פּרייע דירה, גיט ער אונז אַפּ אַ  
העלפט פּון דער דירה: נאַנצע צוועלף צימערען, מעבעל גיט  
די קרוין, באַהייצונג, אַפילו באַלויכטונג אויך.  
— יאָ, זעהר אַ גוטע פאַרטי! נאָך ווי גוט! ביסט זער  
מול'דיג, סורבינסקי! — האָט צוגעלייגט אַבלאָמאָוו ניט אַן  
קנאה.  
— אויף דער חתונה, איליא איליטש לאָר איך דיך איין.  
— געוויס, אומבאַדינגט וועל איך קומען, — האָט זיך  
אָפּגערופען אַבלאָמאָוו. — נו, און ווי געהט עס קוזניעצאָוו'ן,  
וואַסיליעוו'ן, מאַראָוו'ן?  
— קוזניעצאָוו האָט מיט אַ צייט צוריק חתונה געהאַט,  
מאַראָוו האָט פאַרנומען מיין שטעלע, וואַסיליעוו'ן האָט מען  
טראַנספּערירט נאָך פּוילען. איוואַן פעטראָוויטש האָט באַקור  
מען אַ וואַלדימיר אָרדען און אַלעשקין — איז שוין אַן עק-  
סעלענץ.  
— ער איז זער אַ וואַילער מענש — האָט געזאָגט אב-  
לאַמאָוו.  
— זער אַ וואַילער; ער איז עס ווערט!  
— זער אַ וואַילער, און אזא גוטען כאַראַקטער, — האָט  
ווייטער גערעדט אַבלאָמאָוו.  
— און אזא איבערגעגעבענער! — האָט צוגעלעגט סור-  
בינסקי — שטענדיג גרייט צו טאָן אַ טובה.  
— אַ וואַונדערבאַרער מענש! עס פּלעגט טרעפען, אַז דו  
מאַכסט אַמאָל אַ טעות אין אַ רעפּאָרט, ער וואַרפט ניט פּאָר,  
בלויז געהייסען אַ צווייטען עס פאַרריכטען. אַ וואַונדערבאַרער  
מענש! — האָט פאַרענדיגט אַבלאָמאָוו.

## א ב ל א מ א ו ו

— אָבער אונזער סעמיאָן סעמיאָניטש ווערט ניט בעסער אויף אַ האָר, — האָט געזאָגט סורבינסקי. — אַלץ וואָס ער קאָן איז שיטען שטויב אין די אויגען; אָט וואָס ער טוט ניט לאַנג צוריק אָפּ: עס קומט אָן אַ באַפעל, אַז מען זאָל איינריכטען ביי אַלע רעגירונגס געביידען פון אונזער באַצירק קאַנורען פאר הינט, וואָס זאָלען אָפהיטען פון גנבים דאָס רעגירונגס אייגענ־טום. אונזער ארכיטעקט, וואָס איז אַ פּעהיגער און ערליכער מענש, האָט אויסגעאַרבייט אַן אויספירליכען פּלאַן און צוגע־שמעלט אַ גאַנץ באַשיידענעם בודזשעט; ווייזט זיך אים אָבער אויס, אַז די סומע איז צו גרויס, הויבט ער אָן אונטערצוזוכען, וואָס עס דאַרף קאָסטען אויסצויען די הינטישע קאַנורעס און געפינט אויס, אַז מען קאָן עס קריגען מיט אַ דרייסיג קאָפּיקעס ביליגער. הויבט ער אָן שיקען רעפּאָרטען...

עס האָט זיך דערהערט אַ נייער קלונג.

— אַדיע! — האָט אַרויסגע־רעדט דער באַאַמטער, — איך

האָב זיך פאַררעדט.

— אַנטלויף נאָך נישט — האָט אים אָפּגעהאַלטען אָב־

לאַמאָוו. — אַנב, וויל איך זיך מיט דיר באַאַמטען: צוויי אָומ־

גליקען האָבען פאַסירט מיט מיר. . . .

— ניין, ניין, איך וועל שוין ליבערשט אין אַ פּאָר טעג אַרום

ווידער זיך אַריינכאַפּען צו דיר, — האָט ער, אַוועקגעהענדיג גע־

זאָגט.

„פאַרדרעהט זיך, מיין פּריינד האָט זיך פאַרדרעהט, — האָט

געטראַכט אָב־לאַמאָוו, באַגלייטענדיג אים מיט די אויגען, — און

בלינד, און טויב, און שטום איז ער צו אַלעם איבריגען אויף

דער גרויסער וועלט. און גרויסע געשעפטען וועט ער נאָך פיר

זען ער וועט זיך נאָך דערדיגען צו ראַנגען. און דאָס הייסט

ביי אונז קאַריערע! און ווי וועניג פאַדערט זיך דערצו מענש־

ליכער ווילען, פאַרשטאַנד און געפיל! און אויסלעבען וועט ער

זיינע יאָרען, נישט פאַרוזכענדיג באַמת דאָס לעבען. . . . און

זאָך אַרכייט ער פון אַכט אין דערפרי ביז צוועלף אין דער

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

קאנצעלאַרע, און פון פינף ביז צוועלף אין דער היים — אומד  
גליקליכער!

א געפיל פון זיסער רו האָט ארומגענומען זיין וועזען דורך  
דעם באוואוסטזיין, אז ער קאָן פון ניין ביז דריי, פון אכט  
ביז צען פארברענגען ביי זיך אין דער היים אויף דער סאָפּע;  
און שטאַלצירט האָט ער דערמיט, וואָס ער דאַרף ניט ברענגען  
קיין באַריכטען, ניט פאַרשרייבען פאַפירען, און אז זיינע געד  
פילען, זיין פאַנטאַזיע האָט פאַר זיך אַ ברייטען רוים.

אבלאָמאָו האָט פילאָזאָפירט און ניט באַמערקט אז לעד  
בען זיין געלעגער איז געשטאַנען אַ מאָגערער, טונקעלער מאַן,  
אינגאַנצען באוואַקסען מיט באַקענבערד, וואָנסען און געקליידט  
איז ער געווען מיט אַן אַבזיכטליכער נאַכלעסיגקייט.

— גוט מאָרגען, איליא איליטש.

— גוט מאָרגען, פענקין; געהט ניט צו, געהט ניט צו צו  
מיר: איר קומט פון דרויסען, פון דער קעלט! — האָט אויס־  
גערופען אַבלאָמאָו.

— ס'אַר אַ זאָנדערלינג איר זייט דאָס, איליא איליטש! —  
האָט זיך דער גאַסט אָפּגערופען, — נאָך אלץ דער זעלבער זאָרג־  
לאָזער פוילענצער!

— שרעקליך זאָרגלאָז! . . . — האָט געזאָגט אבלאָמאָו,  
— אָט ווייז איך אייך באַלד בריף, וואָס איך האָב באַקומען פון  
מיין פאַרוואַלטער. מיין קאָפּ ווערט מיר אזש צוועצט, און  
איר זאָגט: אַ זאָרגלאָזער! פון וואַנען קומט איר איצט?  
— פון אַ בוך־האַנדלונג קום איך; געוואָלט זען צי עס  
זיינען ערשינען עפעס נייע זשורנאַלען. איר האָט געלעזען מיין  
ארטיקעל?

— ניין!

— איך וועל אים אייך צושיקען. לעזט אים דורך.  
— וועגען וואָס שרייבט איר? — האָט, שטאַרק גענעצענ־  
דיג, געפרעגט אַבלאָמאָו.

— וועגען האַנדעל, וועגען גלייכבאַרעכטיגונג פון פרויען,  
וועגען די שעהנע אַפּריל מעג, וואָס מיר האַבען זוכה געווען צו



## א ב ל א ט ו ו

האָבען, וועגען די נייע מיטלען ווי צו לעשען א פייער. ווי איז דאָס מעגליך, אז איר האָט עס ניט געלייענט? דאָס איז דאָך א שפיגעל פון אונזער אלטעגליכען לעבען! און הויפט־זעכליך קעמף איך פאר דער רעאליסטישער ריכטונג אין דער ליטעראַטור.

— און איר זייט שטאַרק פאַרנומען? — האָט געפרענט

אַבלאָמאָוו.

זער! צוויי אַרטיקלען יעדע וואָך פאר דער צייטונג, רעד צענויעס וועגען בעלעטריסטישע ווערק, און אַט האָב איך אויפ־געשריבען אַן ערצעלונג.

— וועגען וואָס?

— וועגען דעם, וואָס אין אַ געוויסער שטאַט שלאָגט דער

פּאָליציי־מייסטער די איינוואוינער אין די צייַן.

— יאָ, באמת, דאָס איז רעאליזם, — האָט זיך אָפּגערוּפּען

אַבלאָמאָוו.

— ווירקליך אזוי! — האָט צוגעשטימט דער דערפֿרעהטער

ליטעראַט, — איך ווייס, אז דעם געדאַנק, וואס איך פיר דורך, איז ניי און געוואנט. איינער א דורכרייזענדרער האָט עס אליין איבערגעלעבט און זעענדיג זיך מיט'ן גובערנאַטאָר, האָט ער זיך פאר אים באַקלאָגט דאָרויף. און דער גובערנאַטאָר האָט באַפוילען א באַאַמטען, וואס איז גראָד געפאָרען אַהין אויף אַן אונטערזוכונג, אז ער זאָל, פארבייגעהענדיג, עס אונטערזוכען און בכלל זאַמלען אויסקינפטען וועגען דער פערזענליכקייט און וועגן די פירונגען פון דעם פּאָליציי־מייסטער. דער באַאַמטער האָט צוזאַמענגערופּען אלע איינוואוינער פון שטאָדט, האָט זיי גענומען אויספרעגען וועגען האַנדעל, און דערווייל פֿריר־בירט אויסצוגעפינען וועגען דעם. וואס טוען זיי אָבער? זיי האַלטען זיך אין איין בויגען און נויגען, זיי לאַכען און באַשי־טען דעם פּאָליציי־מייסטער מיט די גרעסטע לויב ווערטער. דער באַאַמטער איז פון דערווייט געוואָר געוואָרען, אַז די אייני־וואוינער זיינען אַ באַנדע שווינדלער, גנבים, אַז זיי גיבען פאַל־שע מאָס און וואָג, און גענאָרען אַפילו די רעגירונג, אַז זיי

## א. א. ג ע נ ט ש א ר ע ו ו

זיינען אלע אוממאָראַליש, און אז די דאָזיגע קלעפּ האָבען זיי כשר פאַרדינט.

— עם מיינט, אז אין אייער ערצעהלונג שפילען די קלעפּ פון דעם פּאָליציימייסטער די זעלבע ראל וואָס דער פּאטום אין דער אַנטיקער טראַגעדיע, — האָט געזאָגט אַבלאָמאָוו.

— פּאָלשטענדיג ריכטיג! — האָט צוגעשטימט פענקין, — איר פאַרמאָגט פיל טאַקט, איליא איליטש! פאַרוואס זאָלט איר ניט ווערען א שרייבער? און מיר איז געלונגען צו דער-וויזען די גוואַלטיטאַט פון פּאָליציימייסטער און ווי פאַרדאָר-בען די מאַראַל פון פּאָלק איז; איך האָב אויפגעוויזען, ווי שלעכט עם איז אָרגאַניזירט די אַרבייט פון די קלענערע באַאמט-טע און אויף דער נויטווענדיגקייט אַנצונעמען שטרענגע, אָבער געזעצליכע מיטלען. מיינט איר נישט, אז דער דאָזיגע גע-דאַנק איז זער ניי?

— יא, האָט געענטפערט אַבלאָמאָוו, און באַזונדערס פאַר מיר: איך לעז דאָך אזוי ווייניג.

— ווירקליך, מען זעט ביי אייך קיין ביכער ניט! — האָט זיך אָפגערופען פענקין, — אבער איך בעט אייך, איר זאָלט דורכלעזען א געוויסע זאַך; עם ווערט צוגעגרייט צום דרוק א וואונדערבארע, קאָן מען זאָגען, פּאָעמאַ: „די ליבע פון אַ כאַבאַרניק צו אַ געפּאלענער פּרוי.“ איך קאָן אייך ניט זאָגען ווער ס'איז דער פאַרפאַסער דערפון: דאָס איז דערווייל אַ סוד.

— וואָס ווערט דאָרט באַשריבען אזוינס?

— אין פּאָעטישע פאַרבען ווערט דאָרט אַנטפּלעקט דער גאַנצער מעכאַניזם פון אונזער געזעלשאַפּטליכען לעבען. אלע שפּרינגפּעדערען זיינען אָנגערירט; אלע שטאַפּלען פון דעם געזעלשאַפּטליכען לייטער ווערען רעווידירט. ווי צום געריכט, זיינען דאָ דורכ'ן אויטאָר צוזאַמענגערופען געוואָרען אי דער שוואַכער, אָבער זינדיגער מאַנאַט, אי דער גאַנצער נעסט פון כאַבאַרניקעס, וואָס גענארען אים; עם זיינען פּאַנאַדער גע-קליבען געוואָרען אלע גראַדען פון געפּאלענע פּרויען... פּראַנ-

## א ב ל א ט א ו ו

צוויזישע, דייטשע, פינלענדישע, און אלע... אלע... מיט אן איר  
בערראשענדער, לעבענספולער טרייהייט... איך האָב געהערט  
אויסצוגען... דער אויטאָר איז גרויס... ער דערמאָנט אָן דאָנ-  
טען, אָן שעקספירען...]

— נישקשה פארקראַכען! — האָט אן ערשטוינטער זיך  
אָפגערופען אבלאמאָוו און זיך אויפגעשטעלט.

פענקין איז מיטאמאָל פארשוויגען געווארען. ער האָט  
דערפילט, אַז ער איז אַ ביסעל צו ווייט פארקראַכען.

— אז איר וועט עס דורכלעזען, וועט איר אליין שוין  
אורטיילען, — האָט פענקין פארענדיגט שוין אָן אזארט.

— ניין, פענקין, איך קלייב זיך ניט צו לעזען עס.

— וואָרום? דאָס וועט דאָך זיין אַ סענסאציע. אלע רע-  
דען שוין וועגען דעם.

— זאָלען זיי! פאראן אזוינע, וואס זייער גאנצע אר-  
בייט באשטעהט בלויז אין רעדען, פאראן אזא באַרוף.

— איר מעגט עס פון נייגעריגקייט וועגען דורכלעזען.

— וואָס איז דאָרט דאָ צו לעזען! — האָט געזאָגט אַב-  
לאַמאָוו! — צו וואס שרייבען זיי דאָס אַלץ! בלויז פאַר איי-  
גענעם פארגעניגען טוען זיי עס.

— אָבער ס'אַר אַ לעבענס־טרייהייט איז דאָרט פאראן! עס  
איז צום לאַכען! ממש לעבעדיגע פאָרטרעטען. עס דאכט זיך,  
אַז דער סוחר, דער באַאמטער, דער אָפיציר, דער פאָליציי־וועכ-  
טער זיינען לעבעדיגער־הייט אָפגעדרוקט געווארען.

— וואָס איז די שמחה מיט זיי, אַז עס געלינגט זיי אפילו  
צו כאַפען עמעצען און אים איבערגעבען לעבענס־טריי? קיין  
לעבען איז אין דעם אלעם ניטאָ, עס איז ניטאָ די פארשטענדע-  
ניש פאר'ן לעבען, קיין געפיל, און עס איז ניט פאראן דאָס, וואָס  
עס ווערט ביי אייך אָנגערופען הומאניטעט. בלויז זעלבסט־לי-  
בע איז אין דעם אלעם פאראן! און שטעלען זיי פאַר אַ גנב,  
אַ געפאלענע פרוי, איז עס אזוי, ווי זיי וואָלטען זיי כאַפען אויף  
דער גאַס און אָפגעפירט אין דער תפיסה אַריין. אין זייערע

## א. א. גענטשער צו

ערצעהלונגען זען זיך ניט קיין „אומזעבארע טרערען“, נאָר א זעבארער, גראַבער געלעכטער, שנאה...

— איז דען דאָס ווייניג? און איר האָט ריכטיג באַ-  
מערקט: דאָס איז א זודיגע שנאה, ביטערע פאַרפאַלונג, א  
פאַראַכטענדרער געלעכטער אויף יעדען געפאַלענעם מענשען...  
דאָ געפינט זיך אַלץ...

— ניין, דאָס איז ניט אַלץ! — האָט א צופאַמטער  
זיך אפגערופען אַבלאַמאָו. — קענסט מאַלען א גנב, א געפא-  
לענע פרוי, אן אַפגענארטען נאר, אָבער דו דאַרפסט ניט פאַר-  
געסען דעם מענש הינטער זיי. וואו איז דאָס מענשליכע? איר  
ווילט שרייבען בלוז מיט'ן שכל! — האָט זיך געקאַכט אַב-  
לאַמאָו — איר מיינט אפנים, אז כדי אויסצודריקען א גע-  
דאַנק דאַרף מען ניט האָבען קיין האַרץ? ניין, ער ווערט באַ-  
פּרוכטעט דורך ליבע! שטרעקט אויס אייער האַנט דעם גע-  
פאַלענעם, כדי אים אויפצוהויבען, אָדער וויינט מיט אים, ווען  
ער געהט פאַרלאָרען, אָבער קיינמאָל ניט שפעטען פון אים! האָט  
אים ליב, זעט אין אים זיך אַליין און באַציט זיך צו אים, ווי  
צו זיך אַליין, — דאַמאָלט וועל איך איך לעזען און בויגען מיין  
קאָפּ פאַר אייך, — האָט ער אַרויסגערעדט צוריקלייגענדיג זיך  
רויג אויף דער זאָפּע. — זיי מאַלען דעם גנב, אָדער די גע-  
פאַלענע פרוי, און דעם מענשען פאַרגעסען זיי, אָדער קאַנען  
ניט מאַלען. וואָסער קונסט איז אין דעם פאַראן, וועלכע פאַ-  
עטישע פאַרבען האָט איר אין דעם געפונען? איר מעגט אויפ-  
דעקען פאַרדאַרבענקייט, שמוץ, אָבער איך בעט אייך, טוט עס  
אָן פּרעטענזיעס אויף קונסט.

— אין א צייט, ווען אַלץ ארום אונז זידט און קאַכט,  
וואָלט איר וועלען, אז מיר זאָלען מאַלען רויזען, נאַכטיגאַלען  
און ווינטער פריימאַרגענס? איצט איז ניט די צייט פאַר  
געזאַנגען! מיר מאַלען די נאַקעטע פיזיאלאָגיע פון דער געזעל-  
שאַפט.

— איך וויל דעם מענש, דעם מענש וויל איך! — האָט  
נערעדט אַבלאַמאָו — האָט ליב דעם מענש!

## א ב ל א מ ט ו ו

— ליב האָבען אַ פּראָצענטניק, אַ היפּאָקריט, אַ ננב, אַ טעמפּען באַאמטען, — דאָס וואָלט איר וועלען? דאָס מיינט איר? מען קאָן גלייך זען, אז איר פארנעמט זיך ניט מיט ליטעראטור! — האָט זיך פענקין געקאָכט, — ניין, זיי דארף מען שטראַפען, אַרויסשטויסען פון דער געזעלשאַפּט... — אַרויסשטויסען פון דער געזעלשאַפּט! — האָט מיט־אַמאָל אַבלאָמאָוו אָנגעהויבען רעדען מיט באַגייסטערונג, שטעט־לענדיג זיך פאַר פענקינ'ען, — דאָס מיינט, פאַרנעסען, אַז אין דער דאָזיגער אומווירדיגער כּלי האָט זיך אַמאָל געפונען עפעס גרויסעס, פאַרנעסען אז ער איז אַ פאַרדאַרבענער מענש, אָבער פאַרט אַ מענש. אַרויסוואַרפען! און ווי אזוי וועט איר זיי אַרויסוואַרפען פון דער מענשהייט, פון שוים פון דער נאַטור, פון נאַט'ס נגאָד? — האָט אַבלאָמאָוו מיט פּלאַמענדיגע אויגען כּמעט ווי אויסגעשריען.

— אַ, וואו איר זייט פאַרקראַכען! — האָט פענקין פון זיין זייט אויך אויסגעשריען מיט ערשטוינונג.

אַבלאָמאָוו האָט דערפילט, אַז ער איז אויך צו ווייט אוועק; ער איז מיטאַמאָל שטיל געוואָרען, געבליבען שטעהן אַ וויילע און, גענעצענדיג, האָט ער זיך צוריקגעלייגט אויף דער סאַפּע. ער איז אנטשוויגען געווארען.

— וואָס־זשע לעזט איר?

— אַם מייסטען רייזע באַשרייבונגען.

ווידער אַ שווייגען.

אַלזאָ, וועט איר דורכלעזען די פּאָעמא, ווען זי וועט ער־שיינען? איך וואָלט זי אייך געבראַכט. . . — האָט געזאָגט פענקין.

אַבלאָמאָוו האָט אַ מאַך געטאָן מיט'ן קאָפּ אויף ניין.

— און מיין ערצעהלונג זאָל איך אייך שיקען?

אַבלאָמאָוו האָט אַ שאַקעל געטאָן דעם קאָפּ אויף יאָ.

— עס איז שוין צייט פאַר מיר צו געהן אין דרוקריי!

— האָט געזאָגט פענקין, — און ווייסט איר, נאָך וואָס איך בין געקומען צו אייך? איך האָב אייך געוואָלט פּאַרלייגען צו

## א. א. גענטשער לוו

פאָרען קיין עקאטערינהאָף, איך האָב אַ קאָליאָס. איך דאַרף מאָרגען אויפשרייבען אַן אַרטיקעל וועגען דעם פאַראַד. מיר וואָלטען זיך ביידע צוגעקוקט און דאָס, וואָס איך וואָלט ניט באַ- מערקט, וואָלט איר מיר מיטגעטיילט; עס וואָלט בכלל געווען פּרעהליכער. לאָמיר פאָרען...

— ניין, איך פיל זיך עפעס ניט געזונט, — האָט אַבלאָך- מאָו געענטפערט אַ פאַרקרימטער און צוגעדעקט זיך מיט דער קאָלדער, — ס'איז צו פייכט, איך האָב מורא. ווען איר זאָלט ליבערשט היינט קומען צו מיר אויף מיטאָג, וואָלטען מיר זיך אַביסעל דורכגעשמועסט... צוויי אומגליקען האָבען מיך גע- טראַפען.

— איך קאָן ניט; אונזער גאַנצע רעדאַקציע איז היינט ביי סענזשאַרזש, פון דאָרט פאָרען מיר אָפּ קיין עקאטערינ- האָף. ביי נאַכט וועלען מיר שרייבען און ווען דער מאָרגען וועט אָנהויבען גרויען, אָפּשיקען עס אין דער דרוקעריי. צום ווי- דערזען!

— צום ווידערזען, פענקין!

„שרייבען ביי נאַכט, — האָט אַ טראַכט געמאָן אַבלאָמאָוו, — ווען-זשע שלאָפט מען? און פּרוּאוּ דערביי פאַרדינען פינף טויזענד אַ יאָר! אַ פּרנסה, אומשטיינס געזאָגט! האַלטען אין איין שרייבען, פּטר'ן געדאַנקען, צופיצלען די נשמה, ביימען איר בערצייגונגען, האַנדלען מיט'ן שכל און מיט דער פאַנטאַזיע, פאַר- גוואַלטיגען זיך, זידען, קאָכען זיך, ניט וויסען פון קיין רו און האַלטען אין איין צילען ערגעץ... שטענדיג — שרייבען, שריי- בען, ווי אַ טויטע מאַשין. שרייבען היינט, שרייבען מאָרגען, איבערמאָרגען; עס קומט א יום טוב, עס באַווייזט זיך דער פּרילינג, און ער האַלט אַלץ אין איין שרייבען. ווען וועט ער זיך אַמאָל אַפּשטעלען און אָפרוען? אָ, אומגליקליכער!“

ער האָט אומגעדרעהט דעם קאָפּ צום טיש. דער טינט אין די טינטערס איז געווען פאַרטריקענט, קיין פעדערס האָט מען ניט געזען, און עס האָט אים געפרעהט, וואָס ער ליגט זיך אַ

## א ב ל ג ד ה ו ז ח ט י

זאָרגלאָזער, ווי אַ נאָר וואָס געבאָרען קינד, וואס ער צופֿי  
צעלט זיך ניט, וואָס ער האָט ניט וואס צו פארקויפֿען...

„און דעם סטאראַסטאס בריִה, די דירה?“ — האָט ער  
זיך מיטאַמאָל דערמאָנט און פארטראַכט זיך.  
ווידער האָט זיך דערהערט אַ קלינגען.

— וואָס עפעס אַזויפֿיל געסט היינט? — האָט געזאָגט  
אַבלאַמאוו און געוואַרט, ווער עס וועט אריינקומען.

עס איז אַריינגעקומען אַ מענש פֿון אַן אומבאַשטימטען  
עלטער, מיט אַן אומבאַשטימטער פיזיאָנאָמיע, ניט שעהן און  
ניט מיאוס, ניט פֿון הויכען און ניט פֿון נידעריגען וואוקס,  
ניט קיין בלאַנדן און ניט קיין ברונעט. די נאַטור האָט אים  
ניט געגעבען קיין שום שאַרפע, מערקבאַרע שטריכען, ניט  
קיין גוטע און ניט קיין שלעכטע. פֿילע האָבען אים גערופֿען  
איוואַן איוואַנאָוויטש, אנדערע — איוואַן וואַסילעוויטש, און  
ווידער אנדערע — איוואַן מיכאַילאָוויטש.

זיין פאַמיליע נאָמען איז אויך געווען עפעס אומבאַשטימט:  
טייל האָבען געזאָגט, אַז ער איז איוואַנאָוו, טייל האָבען אים גער  
רופֿען — וואַסיליעוו, און אַנדערע האָבען געמיינט, אַז ער איז  
אַלעקסעיעוו. אַ זייטיגער מענש, ווען ער באַקענט זיך מיט  
אים, פאַרגעסט ער גלייך זיין נאָמען, זיין פֿנים, און באַמערקט  
ניט, וואָס ער זאָגט. זיין אַנוועזענהייט גיט גאַרניט ניט צו;  
פֿונקט אזוי, ווי זיין אַבוועזענהייט געמט גאַרניט ניט אוועק.  
שאַרפֿזיניגקייט, אַריגינאַליטעט פאַרמאָגט ניט זיין מוח, פֿונקט  
אזוי ווי זיין קערפֿער פאַרמאָגט ניט עפעס אַ באַזונדערען שטריך.  
מעגליך, אַז ווען ער וואָלט געקאָנט איבערגעבען דאָס, וואָס  
ער האָט געהערט און געזען, וואָלט ער דערמיט געקאָנט עמעצען  
פאַראַינטערעסירען. איז ער אָבער אין ערגעץ ניט געווען; אזוי  
ווי ער איז געבאָרען געוואָרען אין פעטערסבורג, אזוי איז ער  
דאָרט ביז היינט פאַרבליבען און קיינמאָל ניט אַרויסגעפאַרען פֿון  
שטאָט, ד. ה. ער האָט געהערט און געזען דאָס, וואָס אַלע האָבען  
געזען און געהערט.

איז אַזאַ מענש סימפּאַטיש? האָט ער ליב? האָט ער

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

פיינט ? ליידיט ער ? ער האָט, דאָכט זיך, געדאַרפט אי ליי-  
בען, אי האַסען, און ליידיען, ווייל קיינער איז ניט פריי פון דעם  
אלעם. אָבער ער האָט באַוווּזען א קונץ אלעמען ליב צו האָבען.  
פאַראַן אַזוינע מענשען, וואָס וועסט קיינמאָל אין זיי ניט קאָנען  
אויפוועקען א נעפיל פון שנאה, נקמה, א. א. וו. וואָס דו זאָלסט  
מיט זיי ניט טאָן, טוליען זיי זיך אלץ צו דיר. מען דאַרף אָבער  
זיין גערעכט צו זיי און מודה זיין, אז זייער ליבע, ווען מען זאָל  
זי צוטיילען אויף גראַדען, דערנרייכט קיינמאָל ניט די שטופע  
פון היץ. כאַטש מען זאָגט וועגען אַזוינע מענשען, אז זיי האָבען  
אלעמען ליב און דערפאַר זיינען זיי גוט, האָבען זיי, אכער,  
קיינעם ניט ליב און אַלס גוטע ווערען זיי גערעכענט בלויז דער-  
פאַר, וואָס זיי זיינען ניט שלעכט.

ווען אין געגענווארט פון אַזאַ מענשען וועלען אַנדערע דער-  
לאַנגען א נדבה אן אַרעמאן, וועט ער אויך צוואווארפען א מטבע,  
אויב אָבער זיי וועלען דעם אַרעמאן אוועקטרייבען, אַנזידלען,  
אַדער גאָר אויסלאַכען — וועט ער אויך אוועקטרייבען, אַנזיד-  
לען, אויסלאַכען. מען קאָן אים ניט אָננעמען פאַר רייך, ווייל ער  
איז ניט רייך. ער איז גיכער אַרעם; פאַר אן אַרעמאן, ווידער,  
קאָן מען אים אויך ניט אָננעמען, אייגענטליך בלויז דערפאַר, ווייל  
עס איז דאָ פיל אַרעמערע פאַר אים.

ער האָט עפעס אן איינקונפט פון וואָסערע דריי הונדערט  
רובעל א יאָר, אויסער דעם האָט ער עפעס אן אומבאַדייטענדען  
אַמט און באַקומט אן אומבאַדייטענדען געהאַלט. ער ליידיט ניט  
קיין נויט און פאַרנעמט ביי קיינעם קיין געלט ניט, און פאַר-  
נעמען ביי אים — איז נאָך קיינעם אין קאַפּ ניט איינגעפאַלען.

ער האָט ניט קיין באַשטימטע אַרבייט, ווייל מען האָט קיינ-  
מאָל ניט געקאָנט באַמערקען, וואָס ער טוט בעסער און וואָס ער-  
נער, דערפאַר איז אומגעגליך געווען צו באַשטימען צו וואָס איר  
גענטליך ער איז פעהיג. וועלכע אַרבייט מען וועט אים געבען,  
מאַכט ער עס אַזוי, אז דער פאַרוואַלטער איז אין א פאַרלעגענ-  
הייט און ווייס ניט וואָס צו זאָגען וועגען דעם; קוקט און קוקט,  
לעזט און לעזט עס נאָכאַמאָל און זאָגט בלויז: „לאָזט עס איר



## א ב ל א מ א ו ו

בער, איך וועל עס שפעטער איבערקוקען... יא, עס איז כמעט אזוי, ווי עס דארף זיין.

קיינמאָל וועסטו אויף זיין פנים ניט באַמערקען אַ שאָד טען פון זאָרג, פון פאַרטרוימטקייט, וואָס זאָל עדה זאָגען, אַז אין דעם מאָמענט פירט ער אַ שמועס מיט זיך אַליין, און קיינ-מאָל וועסטו ניט באַמערקען, אַז ער זאָל ווענדען אַ פאַרשענדען בליק אויף עפעס וואָס ער וואָלט עס וועלען באַנעמען.

ווען עס טרעפט אים אַ באַקאַנטער אין גאַס און פרעגט אים וואוהין ער געהט און ער דארף געהן צו דער אַרבייט, אָדער אין אַ מאַגאַזין, צי גאָר עמיצען באַזוכען, איז גענוג, אַז יענער זאָל אים אַזאָג טאָן, אַז ער זאָל בעסער געהן מיט אים אויף דער פּאַסט, צו אַ שניידער, אָדער גאָר שפּאַצירען, — און ער וועט גלייך אוועק מיט יענעם. ער וועט פאַרגעהן צום שניידער, זיין אויף דער פּאַסט, געהן שפּאַצירען אין אַ געגענזעצליכער ריכטונג פון דער, וואָס ער האָט געדארפט געהן.

אויסער דער מוטער, האָט זיכער קיינער ניט באַמערקט זיין קומען אויף דער וועלט, זער זעלמען באַמערקט אים איצט עמעז, און זיכער איז, אַז קיינער וועט ניט באַמערקען, ווי ער וועט איינ-גאַנצען פאַרשווינדען פון דער וועלט; קיינער וועט ניט פרעגען, קיינער וועט ניט טרויערען נאָך אים און קיינער וועט זיך אפילו ניט פרעהען מיט זיין טויט. ער האָט ניט קיין פריינד און ניט קיין שונאים. ער האָט בלויז אַ סך באַקאַנטע. מעגליך, זיין לוייה וועט צוציען די אויפמערקזאַמקייט פון אַ פאַרבייגעהער, וואָס וועט דעם דאָזיגען פנים'לאָזען מענשען אָפּגעבען דעם ערשטען כבוד, וואָס ער האָט אַמאָל געהאַט: — אַ טיפען נויג; עס קאָן פאַ-סירען, אַז עמעז זאָל געוואָר ווערען דעם נאָמען פון מת, געוואָר ווערען און אויפ'ן שמעל פאַרגעסען.

אַט דער דאָזיגער אַלעקסעיעוו, וואַסיליעוו, אַנדריעוו, אָדער ווי איר ווילט אים רופען, איז בלויז אַ שוואַכע, ניט רעאַלע אָנ-דײַטונג אויף אַ מענש, אַ ניט קלאָרער אָפּשײן, אַ דומפער ווי-דער-קוף.

אפילו זאכאָר, וואָס פלעגט געבען, ווען ער איז זיך צוזאָר-

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו

מענגעקומען מיט באקאנטע ביים טויער אָדער אין קראָם, כאָר  
ראַקטעריסטיקעס פון די אַלע מענשען, וואָס האָבען באַזוכט זיין  
באַלעבאָם, האָט ניט געוואוסט, וואָס צו טאָן, ווען עס איז אָנ-  
געקומען די ריי פון . . . זאָל זיין אַלעקסעיעוו'ן. ער האָט לאַנג  
געטראַכט, אַלץ געזוכט עפעס אַן אייגענאַרטיגען שטריך, אָן  
וואָס ער זאָל זיך קאָנען אָנכאַפּען. ער האָט דעם שטריך גע-  
זוכט אין זיין אויסערליכקייט, אין זיינע מאַנירען, אין דעם כאָר-  
ראַקטער פון זיין געזיכט. ער האָט עס אַזוי לאַנג געזוכט, ביז  
ער האָט אַ מאַך געטאָן מיט דער האַנד, אויסדריקענדיג זיך אַזוי:  
און דער האָט גאָר קיין פנים פון קיין מענשען ניט.

— אָ! — האָט אים אַבלאָמאָוו באַגעגענט. — דאָס זייט  
איר עס אַלעקסעיעוו? גוטמאָרגען! פון וואַנען קומט איר?  
געהט ניט צו גענטער, געהט ניט צו נענטער! איר וועל איר  
די האַנד ניט געבען, ווייל איר קומט פון דרויסען, פון דער  
קעלט.

— וואָס רעדט איר! וואָסער קעלט? איר האָב זיך  
היינט צו אירך ניט געקליבען, — האָט געזאָגט אַלעקסעיעוו, —  
אַבער אַוויטשינין האָט מיך באַגעגענט און פאַרשלאַפּט צו זיך  
אַהיים. איר בין געקומען נאָך איר, אירליא אירליטש.  
— וואו אַהין?

— קומט צו אַוויטשיני'ען, דאָרט וועלען זיין מאַטוועי אַנ-  
דריעווייטש איראַנאָוו, קאַזימיר אַלבערטיטש פראַילאָ, וואַסילי  
סעוויאַסטאַניטש קאַלימיאַנין.

— צו וואָס האָבען זיי זיך דאָרט צוזאַמענגעקליבען און  
וואָס דאַרפֿען זיי האָבען פון מיר?

— אַוויטשינין לאַדט אירך איין צו אים אויף מיטאַג.

— הם... מיטאַג... — האָט אַבלאָמאָוו איינטאָניג ווידער-

האַלט

— און פון דאָרט וועלען מיר אַלע אוועק קיין עקאַטערינ-

האַף; זיי האָבען געהייסען אירך זאָגען, אז איר זאָלט דינ-  
גען אַ קאַליאַס.

— און וואָס וועלען מיר דאָרט טאָן?

## א ב ל א מ א ו ו

— וואָס הייסט ? היינט איז דאָך דער פּאַראַד ; ווייסט איר דען ניט, אז היינט איז דער ערשטער מאי ?  
— זעצט זיך צו. . . מיר וועלען עס איבערטראַכטען, האָט געזאָגט אַבלאַמאָוו.

— וואָס ליגט איר נאָך אַלץ ? שוין צייט זיך אויפצור-  
הויבען.

— וואַרט־צו נאָך אַ וויילע, עס איז דאָך נאָך זער פרי.  
— פרי ? זיי האָבען געבעטען קומען אזויגער צוועלף ;  
מיר וועלען מיטאַגען פרי, — אזויגער צוויי און דערנאָך פּאַרען  
קיין עקאַטערינהאָף. קומט־שוין גיכער ! הייסען אייך דער-  
לאַנגען די קליידער ?

— וואָס רעדט איר וועגען אָנמאַן ? איך האָב זיך נאָך  
ניט איינגעוואַשען.

— טאָ וואַשט זיך איין.

אַלעקסעיעוו האָט גענומען שפּאַנען איבער'ן צימער, דער-  
נאָך האָט ער זיך אָפּגעשטעלט פאַר אַ בילד, וואָס ער האָט עס  
זיכער געזען שוין אמאָל טויזענט, געוואָרפען אַ בליק אין פענ-  
סטער אַרײַן, גענומען עפעס פון דער עטאַזשערע, באַקוקט עס  
פון אַלע זייטען און צוריקגעשטעלט עס, און ווידער גענומען  
שפּאַנען הײַן און צוריק איבער'ן צימער ; שפּאַנענדיג האָט ער  
אונטערגעפּייפּט. דאָס אַלץ האָט ער געטאָן כדי ניט צו שטערען  
אַבלאַמאָוו'ן אויפהויבען און איינוואַשען זיך. עס איז אזוי  
אַריבער אַ מינוט צען.

— נו ? — האָט ער מיטאַמאָל אַ פרעג געטאָן איליאַ איי-  
ליטש'ען.

— וואָס ?

— איהר ליגט נאָך אַלץ ?

— מען דאַרף זיך דען אויפהויבען ?

— ווי דען ? מען וואַרט דאָך אויף אונז. איר האָט דאָך  
געוואָלט פּאַרען.

— וואו אהין פּאַרען ? . . . איך האָב אין ערגעץ ניט  
געוואָלט פּאַרען.

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

— איר האָט דאָך, איליאַ איליטש, נאָר וואָס געזאָגט, אז מיר פאָרען אויף מיטאָג צו אווטשיניק'ען, און פון דאָרטען קיין עקאטערינהאָף.

— אין אזא פייכטען טאָג וועל איך פאָרען? און וואָס איז דאָרט צו זען? אָט קלייבט זיך שוין א רעגען. טריב און פינסטערליך ווערט אין דרויסען, — האָט פויל געזאָגט אַבלאָך מאָוו.

— דער הימעל איז ריין, אָן אַן איינציגען וואַלקענדעל, און אייך פאלט נאָר איין א רעגען. פינסטערליך איז דערפאר אין דרויסען, וואָס אייערע פענסטער זיינען ניט געוואָשען גע- וואָרען נאָט ווייס פון ווען. שמוציג זיינען זיי, קויטיג! קיין שטראַל זעט זיך ניט דורך זיי, דערצו איז איין ראלעט אינגאנצ- צען אַרונטערגעלאָזען.

— טאָקע, טאָקע; פרובירט עס אָבער א זאָג צו טאָן זא- כאַר'ן, וועט ער אייך גלייך פאָרלייגען א פאָר פויערטעס און אויף א גאנצען טאָג אייך אַרויסטרייבען פון דער היים. אַבלאָמאָוו האָט זיך פארטראַכט און אַלעקסעיעוו האָט גע- פייקעלט מיט די פינגער אויפ'ן טיש, ביי וועלכען ער איז גע- זעסען, און זיינע אויגען זיינען צוטראַגענערהייט געלאָפּען אי- בער'ן באַלקען, איבער די ווענט.

— וואָס בלייבט מיט אייך? וועט איר זיך אָנטאָן, אָרער בלייבען ווייטער ליגען? — האָט ער א פרעג געטאָן אין א פאָר מינוט אַרום.

— וואָס איז דען?

— מען דאַרף דאָך פאָרען קיין עקאטערינהאָף.

— וואָס דרעהט איר עפעס א קאָפּ מיט עקאטערינהאָף? איז אייך דאָ שלעכט? — האָט מיט ערגערניש געפרעגט אַבלאָך מאָוו — וואָס איז, ס'איז צו קאַלט דאָ, עס שמעקט דאָ אין צי- מער ניט גוט?

— פארקערט, מיר איז שמענדיג גוט ביי אייך, איך בין זער צופרידען, — האָט געענטפערט אַלעקסעיעוו.  
— אויב ס'איז אייך דאָ גוט, טאָ צו וואָס ווילט זיך אייך

## א ב ג ד ה ו ז ח ט י

אין אן אנדער אָרט? בלייבט בעסער דעם היינטיגען טאָג ביי מיר. איר וועט מיט מיר עסען מיטאָג, און אין אָווענט, טו איך, וואָס איר פארלאַנגט! . . . אָ, איך האָב אינגאנצען פאַר-געסען: איך קאָן היינט ניט אַרויספאַרען: מאַראַנטיעו קומט היינט צום מיטאָג, עס איז דאָך היינט שבת.

— אויב איר פארלאַנגט. . . גוט. . . ווי איר ווילט, — האָט געזאָגט אַלעקסעיעוו.

— און וועגען מיינע געשעפטען האָב איך נאָך מיט איך ניט גערעדט? — האָט לעבהאַפט געפרעגט אַבלאָמאָוו.

— וועגען וועלכע געשעפטען? — האָט צוריקגעפרעגט אַלעקסעיעוו, קוקענדיג מיט ביידע אויגען אויף אַבלאָמאָוו.

— פאַרוואָס הויב איך זיך נאָך אלץ ניט אויף? אָט בין איך דאָך די גאַנצע צייט געלעגען און געטראַכט, ווי אזוי דרעהט מען זיך אַרויס פון די צרות.

— וואָס איז דען? — האָט געפרעגט אַלעקסעיעוו, מיענ-דיג זיך אַנצונעמען אַ דערשראָקענעם אויסדרוק.

— צוויי אומגליקען! איך ווייס ניט, וואָס מען הויבט אָן צו טאָן.

— וואָסערע אומגליקען?

— פון דער דירה טרייבט מען מיך אַרויס; עס פאַלט דאָך אָן אַ שרעק אויף אַ מענשען, ווען מען דערמאָנט זיך דאָס שלעפעניש, דאָס קלייבען זיך! אַכט יאָר געוואוינט אין דער דירה. אַ שעהנע צרה האָט ער מיר דאָס אָפגעשפילט, דער באַלעבאָס: „קלייבט זיך אַרויס, זאָגט ער, וואָס ניכער.“

— וואָס ניכער, וויל ער נאָך! איילען זיך, הייסט דאָס, דארף מען! אן אומערטרעגליכע געשיכטע — דאָס איבערקליי-בען זיך, — האָט אַלעקסעיעוו געזאָגט, — עס ווערען פארלאָרען זאַכען, מען צוברעכט. און איר האָט נאָך דערצו אזא פיינע דירה. . . וויפיל צאָלט איר?

— וואו קאָן מען אויסזוכען אזא פיינע דירה, — האָט זיך אָפגערופען אַבלאָמאָוו, — און דערצו אין איילעניש? די דירה איז אַ טרוקענע, אַ וואַרעמע; דאָס הויז איז אַ ריאַנס. בלוין

א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

איין מאָל האָט מען מיך בא'גנב'ט! נעמט, צום ביישפּיל, דעם  
באלקען, די שטוקאטור איז אָפּגעשטאַנען, און דאָך פּאַלט עס  
ניט אַרונטער.

— יאָ, יאָ, יאָ, — האָט שאַקלענדיג דעם קאָפּ, געזאָגט  
אַלעקסעיעוו.

— ווי אזוי מאַכט מען עס, אז מען זאָל ניט דאַרפּען זיך . . .

איבערקלייבען? — האָט פּאַר זיך געטראַכט אָבלאָמאָוו.

— האָט איר ניט קיין קאָנטראַקט אויף דער דירה? —

האָט געפרעגט אַלעקסעיעוו, באַקוקענדיג דאָס צימער פּון באַל-  
קען ביו'ן דיל.

— יאָ, אָבער דער קאָנטראַקט איז שוין לאַנג אויסגעגאַנגן

גען; פּון דאמאָלט אָן צאָל איך דירה געלט אַלע מאָנאַט. . . איך  
געדענק שוין אָבער ניט, ווי לאַנג עס איז.

— וואָס האָט איר באַשטימט צו טאָן? — האָט נאָך אַ

קורצען שטילשווייגען געפרעגט אַלעקסעיעוו — בלייבען אָדער  
אַרויסקלייבען זיך?

— איך האָב גאָרניט ניט באַשטימט, — האָט געזאָגט

אָבלאָמאָוו, — איך האָב מורא אפילו צו טראַכטען וועגען דעם.  
זאָל זאכאַר אויסטראַכטען וואָס צו טאָן!

— עס זיינען פאַראַן געוויסע מענשען, וואָס האָבען זער

ליב צו איבערקלייבען זיך, — האָט געזאָגט אַלעקסעיעוו, —  
זייער גאַנצער פאַרנעניגען באַשטעהט אין בייטען דירות.

— זאָלען זיך די דאָזיגע „געוויסע מענשען“ האַלטען אין

איין ציען זיך. אָבער איך וויל קיינע ענדערונגען איצט ניט

האַבען. אַן אומגליק מיט דירות, — האָט גערעדט אָבלאָמאָוו,

— און אָט גיט אַ קוק, וואָס מיין פאַרוואַלטער שרייבט מיר פּון

דאָרף. איך וועל אייך באַלד ווייזען דעם בריף. . . וואו קאָן זיין  
דער בריף? זאכאַר, זאכאַר!

— אָ, גאָט מיינער! — האָט אַ ברום געטאָן זאכאַר, אַרונט-

טערשפּרינגענדיג פּון אויווען, — ווען וועסטו מיך שוין צונע-

מען פּון דאַנען? — ער איז אַריינגעגאַנגען און פאַראומערט

אַ קוק געטאָן אויף זיין באַלעבאָס.

## א ב ל א מ א ו ו

— דו האָסט דעם בריה ניט געפונען?  
— וואו זאל איך אים זוכען? איך ווייס דען וואָסער  
בריה איר דארפט האָבען? איך קאָן דאָך ניט לעזען.  
— אלץ איינס, זוך! — האָט זיך אָפגערופען אַבלאָמאָוו.  
— איר האָט נעכטען אווענט עפעס אַ בריה געלעזען —  
האָט געזאָגט זאכאר, — דערנאָך האָב איך מער ניט גע-  
זען.

— ווארויזשע איז ער? — האָט מיט קרענקונג געפרעגט  
אַבלאָמאָוו, — איך האָב אים ניט אַרונטערגעשלאָנגען. איך  
געדענק גוט, אז דו האָסט אים ביי מיר צוגענומען און ערנעץ  
אוועקגעלייגט. גיב אַ זוך, וואו האָסטו אים געקאָנט אוועק-  
לייגען?

ער האָט אַ טרייסעל געטאָן מיט דער קאָלדדע; פון אירע  
פאלדען איז דער בריה אַרויסגעפאלען.

— זעט איר שוין, וואו דער בריה איז געווען! און אלץ  
זאכאר, זאכאר!

— נו, נו, געה דיר, געה דיר שוין! — האָבען אין איין  
און דערזעלבער רגע זאכאר און אַבלאָמאָוו צושריען זיך איינער  
אויף דעם צווייטען.

זאכאר איז אוועק, און אַבלאָמאָוו האָט גענומען לעזען  
ל'עם בריה, וואָס איז געווען, דאָכט זיך, געשריבען ניט מיט טינט,  
נאָר מיט קוואַס, אויף גרויען פאַפיר, מיט אַ שטעמפעל פון  
שוואַרצליך-ברוינעם לאַק. די גרויסע, בלייכע בוכשטאָבען האָ-  
בען זיך געצויגען אין אַ לאַנגער, פייערליכער פראַצעסיאָן, וואָס  
איז פון צייט צו צייט געשטערט געוואָרען דורך אַ גרויסען טינט  
קלעק.

„באַרעמהאַרציגער האַר, — האָט אַבלאָמאָוו אָנגעהויבען לע-  
זען, — פאַטער אונזערער און שפּייזער אונזערער, איליאַ אי-  
ליטש. . .”

אַבלאָמאָוו האָט דורכגעלאָזען אַ פאַר באַגריסונגען און  
ווינשונגען און גענומען לעזען פון דער מיט:

„און דיין הערשאַפטיכער גנאָד לאָז איך וויסען, אז אין

## א. א. גענטשאַרען

דאָרף דיינעם, שפייזער אונזערער, איז אלעס אין בעסטער אָרד-  
נונג. עס זיינען שוין פינף וואָכען אַריבער, ווי קיין רעגענס  
געהען ניט; דערצאָרענט, ווי עס זעט אויס, האָבען מיר גאָט,  
וואָס עס געהען קיין רעגענס ניט. אזא טרוקען יאָר געדענקען  
אַפילו די זקנים ניט. און די זומער-תבואה שרפ'עט, ווי אַ  
בראָנד וואָלט אין איר אַריינגעפאלען און די ווינטערדיגע איז  
אָדער פון ווערים צופרעסען, אָדער פון פרעסט פאַרטיליגט  
נעוואָרען. מען האָט עס איבערגעאַקערט, אָבער ווער ווייס,  
צי וועט עפעס דערפון אַרויס. זאָל נאָר דער באַרעמ-האַרציגער  
גאָט זיין גנעדיג צו דיר, שפייזער אונזערער, וואָרים וועגען זיך  
זאָרען מיר ניט. מילא, וועלען מיר פּג'ן. און אַרום יאָהאַ-  
נעסטאָג זיינען נאָך דריי פּויערים אַנטלאָפּען, נעמליך, לאַפּ-  
טיעוו, באלאטשעוו און וואַסקא דעם שמיד'ס זון. און געשיקט  
האָב איך די פּויערטעס נאָך די מענער, האָבען זיי זיך אויך  
ניט אומגעקערט און זיינען, ווי לייט זאָגען, פאַרבליבען אין  
טשעלקי; און קיין טשעלקי איז געפאָרען מיינס אַ פּריינד  
פון ווערכליעוו; עס האָט אים אַהינגעשיקט דער פאַרוואַלטער,  
מע האָט אַהין געבראַכט אַן אַקער-אַייזען פון אַ ווייט לאַנד,  
האָט דער פאַרוואַלטער אים אַהינצו קיין טשעלקי געשיקט דעם  
דאָזיגען אַקעראַייזען אַנצוקוקען. האָב איך דערצעהלט מיין  
פּריינד וועגען די אַנטלאָפּענע פּויערים. האָב איך זיך אויך  
געטאָן בוקען פאַר'ן אַיספּראַוויניק, האָט דער אַיספּראַוויניק מיר  
אַזוי געזאָגט: „דערלאַנג אַ פּאַפּיר, וועט אַלץ געמאָן ווערען  
צו ברענגען די פּויערים אַהיים.“ און אַ חוץ דעם האָט ער נאָר-  
נישט ניט געזאָגט. בין איך אים געפּאַלען צו די פּיס און מיט  
טרערען זיך געבעטען ביי אים, אָבער ער האָט אַ געשריי געמאָן:  
אַוועק, אַוועק פון דאַנען, מען האָט דאָך דיר געזאָגט, אַז אַלץ  
וועט געמאָן ווערען, דערלאַנג נאָר אַ פּאַפּיר.“ אָבער קיין פּאַפּיר  
האָב איך ניט דערלאַנגט. דינגען איז ניטאָ וועמען, אַלע זיי-  
נען אַוועק צו דער וואָלגאַ אַרבייטען — אָט אַזוי האָבען די  
לייט דאָ פאַרלאָרען דעם שכל, שפייזער אונזערער, פּאַטערל איר  
ליאַ אַיליטש. היי-יאָר וועלען מיר קיין לייזענט אַויפ'ן ירד



## א ב ל א ט ו ו

ניט פירען. פארשלאָסען האָב איך די קאָמערען, וואו דער לייַווענט פלעגט געווייסט און געטריקענט ווערען און סימטשונגען האָב איך אוועקגעשטעלט, אז ער זאָל טאָג און נאַכט אַכטונג גע- בען, אז עס זאָל קיין גנבה ניט געשען. און ער איז א ניכ- טערער פויער. און כדי ער זאָל ניט עפעס אוועקלאָטכענען, היט איך אים טאָג און נאַכט. די אַנדערע פויערים שכור'ן — א שרעק! די שטייערען זיינען נאָך ניט איינגעמאַנט. היי- יאָר, פאָטער אונזערער, וועט דער איינקונפט, וואָס מיר ווע- לען דיר שיקען זיין מיט א צוויי טויזענד וועניגער ווי דעם יאָר, וואָס איז פאָרגאַנגען, זאָל נאָר די איבריגע תבואה ניט פארטריקענט ווערען, וועלען מיר, שפייזער אונזערער, דיר אַרויס- שיקען דאָס צוגעזאָגטע.

און נאָך דעם זיינען געקומען אויסדריקען פון הכנעה און אונטערנעשריבען: „דיין סטאַראַסטא, דער אונטערטעניגסטער קנעכט, פראַקאָפי וויטיאַגושקין האָט מיט זיין אייגענער האַנט דאָס גע'חתמ'ט.“ אזוי ווי ער אַליין האָט ניט געקאָנט שרייבען, האָט ער אוועקגעשטעלט א קרייץ. „און געשריבען האָט עס, לויט די ווערטער פון דעם סטאַראַסטא, זיין שוואַגער דיאַמאָ קריוואַי.“

אַבלאָמאַוו האָט אַ קוק געטאָן אויף דער ענדע פון ברית. — דאָס יאָר און דער מאָנאַט ניט אָנגעגעבען, — האָט ער געזאָגט, — דער ברית וואַלגערט זיך זיכער ארום ביים סטאַ- ראַסטא פון לעצטען יאָר אָן. ער האָט זיך פארטראַכט.

— א — האָט ער פאַרטגעזעצט — צוויי טויזענד ווייניגער. וויפיל וועט דאָס אויסמאַכען? פיל האָב איך באַקומען לעצטען יאָר? — האָט ער געפרעגט, קוקענדיג אויף אַלעקסעיעווי, — כ'האָב אייך דאַמאָלט ניט געזאָגט? אַלעקסעיעווי האָט אויפגעהויבען זיינע אויגען צום סופיט און פארטראַכט זיך.

— מען וועט דאַרפען פרעגען שטאַליץ, ווען ער וועט צו- ריקומען, — האָט אַבלאָמאַוו פאַרטגעזעצט, — דאַכט זיך אַ

## א. א. ג ע נ ט ש א ר ט ו ו

זיבען, אדער אכט טויזענד. . . . שלעכט, וואָס כ'האַב ניט פאר-  
שריבען. . . . ער זעצט מיך אַרונטער, הייסט דאָס, אויף זעקס. . . .  
מיר וועט דאָך אויסקומען צו שטארבען פון הונגער. מיט וואָס  
וועל איך לעבען ?

— וואָס דארפט איר זיך אזוי ערגערען, איליא איליטש ?  
— האָט געזאָגט אַלעקסעיעוו — פאַרצווייפעלט טאָר מען ניט  
ווערען. אַלץ וועט זיך אויסלאָזען גוט.

— איר הערט, וואָס ער שרייבט ? שטאָט צו שיקען  
געלט, שטאָט צו טרייסטען מיך ווי ניט איז, מאכט ער פון מיר  
אזוי ווי חוזק, שרייבט גאָר וועגען צרות. און יעדען יאָר דאָס  
זעלבע ! איר ווייס אַליין ניט, וואָס צו טאָן ! „צוויי טויזענט  
ווייניגער !“

— יאָ, אַ גרויסער פאַרלוסט ! — האָט געזאָגט אַלעקסע-  
יעוו, — צוויי טויזענט, איז קיין קלייניקייט ניט ! אָט דער-  
זעהלט מען, אז אַלעקסעי קאָגין האָט דעם יאָר באַקומען צוועלף  
טויזענט שטאָט זיבעצען.

— צוועלף איז ניט זעקס, — האָט אים אַבלאָמאָוו איר  
בערגעשלאָגען, — ער האָט מיך אינגאנצען צוטומעלט. אויב עס  
וועט באַמת היי-יאָר זיין אזא טריקעניש און אומגערעטעניש, צו  
וואָס דאַרף ער מיך קרענקען נאָך פאַראויס ?

— יאָ . . . איר זייט גערעכט . . . — האָט אָנגעהויבען  
אַלעקסעיעוו, — מען האָט עס ניט געדאַרפט ; פון וואַנען זאָל  
אָבער אַ פויער נעמען אזא דעליקאַטקייט ? די דאָזיגע פאַרשויד-  
נען פאַרשטעהען גאָרניט.

— וואָס וואָלט איר אויף מיין אָרט נעמאָן ? — האָט גע-  
פרעגט אַבלאָמאָוו, קוקענדיג אויף אַלעקסעיעוו'ן מיט האַפנונג,  
אז אפשר וועט ער עפעס אויסטראַכטען, ווי אזוי זיך אַרויסצו-  
דרעהען פון די אלע צרות.

— מען דאַרף אַ טראַכט טאָן, איליא איליטש, מען קאָן ניט  
גלייך נעמען און באַשליסען, — האָט געזאָגט אַלעקסעיעוו.

— אפשר שרייבען צום גובערנאַטאָר ? — האָט טראַכמענ-  
דיג אַ זאָג געמאָן אַבלאָמאָוו.

## א ב ל א מ ע ו ו

—ווער איז אייער איצטיגער גובערנאטאָר? — האָט געפרעגט אלעקסעיעוו.

איליא איליטש האָט ניט געענטפערט. ער האָט זיך פאר-טראכט. אלעקסעיעוו איז אויך אנטשוויגען געוואָרען און ווע-גען עפעס געקלערט.

קנייטשענדיג דעם בריף אין דער האַנד, האָט אָבלאָמאָוו אונטערגעשפארט דעם קאָפּ מיט די הענד, און די עלענכוי-גענס האָט ער אָנגעשפארט אָן די קני. אזוי איז ער געזעסען א געוויסע צייט מאַטערענדיג זיך מיט'ן צופלום פון נוצלאָזע גע-דאַנקען.

— ער, ווען שטאַלץ וואָלט געקומען צו פאָרען! — האָט ער געזאָגט. — ער שרייבט, אז אָט קומט ער, און דערווייל, ווייס איין גאָט וואו ער שלעפט זיך דאָס ארום! ער וואָלט שוין עפעס אויסגעטראַכט.

און ווידער איז ער טרויעריג געוואָרען. א לאַנגע צייט האָבען זיי ביידע געשוויגען. ענדליך איז אָבלאָמאָוו געקומען צו זיך.

— אָט וואָס מען דאַרף טאָן! — האָט ער אַנטשלאָסען געזאָגט און שיער זיך ניט אויפגעהויבען פון בעט, — און טאָן דאַרף מען עס גלייך, ניט אָפלייגען! צום אלעם ערשטען. . . אין דעם מאָמענט האָט זיך דערהערט אזא פּאַרצווייפּעל-טער קלונג אין פאָדערהויז, אז אָבלאָמאָוו און אלעקסעיעוו האָ-בען אַ ציטער געטאָן, און זאַכאַר איז אויגענבליקליך אַרונטעריג-שפרונגען פון אויווען.

### 3.

— אין דער היים? — האָט הויך און גראָב עמעז גע-  
פרענט אין קאָרידאָר.

— וואו דען קאָן מען זיין אצינד? — האָט נאָך גרעכער  
געענטפערט זאכאר.

עס איז אַריין אַ מאָן פֿון אַ יאָר פּערציג, מיט ברייטע פֿלוי-  
צעס, מיט גראָבע געזיכטס שטריכען, מיט אַ גרויסען קאָפּ, מיט  
אַ פעסטען, נידעריגען האַלז, מיט גרויסע אַרויסגעסטאַרטשער  
טע אויגען און מיט גראָבע ליפּען. וואַרפענדיג בלויז אַן איינ-  
ציגען בליק אויף אַט דעס מענשען, האָט מען געקראָגען אַ גע-  
פיל פֿון עפעס גראָבעס און אומזויבערעס. מען האָט געקאָנט  
גלייך זען, אַז ער יאָגט זיך ניט זער שטאַרק נאָך שעחנע קלוי-  
דען. זעלמען האָט מען אים געקאָנט טרעפען אַ ריין געגאָל-  
טען. אָבער אים, אפּנים, האָט דאָס זער ווייניג געאַרט. ער  
האָט זיך ניט געפילט שלעכט אין זיינע קליידער און האָט זיי  
געטראָגען מיט עפעס אַ צינישער ווירדע.

דאָס איז געווען מיכעי אנדרעיעוויטש טאַראַנטיעוו, אַב-  
לאַמאָוו'ס אַ לאַנדסמאַן.

טאַראַנטיעוו האָט געוואָרפען אַרום זיך פינסטערע בלי-  
קען, ער האָט אַרויסגעוויזען אָפענע שנאה צו אַלץ און אַלעם  
און איז געווען גרייט צו זידלען אַלץ און אַלע אויף דער וועלט;  
ער האָט געמאַכט דעם איינדרוק פֿון אַ מענשען, וואָס איז אומד-  
גערעכט פאַרזען אָדער ניט אַנערקענט געוואָרען. ריכטי-  
גער, פֿון אַ שטאַרקען כאַראַקטער, וואָס ווערט טאַרפּאָלגט פֿון  
שיקזאַל, אָבער וועלכער נעמט זיין יאָך ניט אָן באַהבּה.

ער האָט געהאַט געוואַנטע באַוועגונגען, גערעדט האָט ער  
הויך, אַרויסרופּענד און כמעט שטענדיג בייז; ווען מען האָט  
געהערט זיין קול פֿון אַ געוויסער ווייטקייט, האָט זיך געדאַכט,  
אַז דריי לערע וועגען פאַרען איבער אַ בריק. ער האָט זיך ניט

## א ב ל א מ א ו ו

זשענירט אין דער אנוועזענהייט פון פרעמדע מענשען און שטענדיג געהאט דאָס וואָרט, וואָס ער האָט געוואָלט זאָגען, גרייט אויף די ליפען און ניט געדאַרפט ערשט געהן עס זיכען. בכלל האָט ער זיך שטענדיג אויפגעפירט גראָב מיט מענשען און ניט געמאַכט אפילו קיין אויסנאָם מיט זיינע פריינד; ער האָט מיט זיין אויפפירונג געמאַכט דעם איינדרוק, אז יוען ער רעדט מיט אַ מענשען, אָדער עסט מיט אים מיטאָג, צי אווענד־ברויט, פאַרשאַפט ער יענעם גרויס כבוד דערמיט.

טאַראַנטיעוו האָט געהאַט אַ שאַרפען און כיטרען קאַפּ; קיינער האָט ניט געקאָנט בעסער פון אים אַרײַענטרען זיך אין טעגליכע פּראַגען, אָדער פּאַנאַדערקלייבען זיך אין אַ פאַרפּלאַגט־טערטער געריכטליכער אַנגעלעגענהייט: זיין קאַפּ האָט גלייך אויפגעבויט אַ גאַנצע טעאָריע, ווי צו האַנדלען ווען די זאַך וועט אָננעמען אזא אָדער אַן אַנדער ווענדונג, און אַם ענדע פּלעגט ער כמעט שטענדיג נאָך אַנזידלען דעם, וואָס האָט זיך מיט אים מישב געווען.

און ניט קוקענדיג אויף דעם אלעם, איז ער געבליבען ביז'ן היינטיגען טאָג אויפ'ן זעלבען אַמט, ווי מיט פינף און צוואַנציג יאָר, ווען ער איז אָנגעקומען. און ניט אים אַליין און ניט קיינעם פון זיינע באַקאַנטע איז קיינמאָל אפילו ניט איינגע־פאַלען, אז ער זאָל קאָנען אַמאָל שטייגען.

דאָס איז געווען דערפאַר, וואָס טאַראַנטיעוו'ס גאַנצער כח איז באַשטאַנען אין מויל; מיט'ן מויל האָט ער געקאָנט אַלע פּראַגען לעזען קלאָר און לייכט, באַזונדערס, ווען יאָס איז גע־ווען נוגע אַנדערע; נאָר אזוי גיך, ווי מען האָט געדאַרפט צו־לײַגען אַ האַנד, אַ ריר טאָן זיך, — מיט איין וואָרט, ווען מען האָט געדאַרפט די מעאָריע אָנווענדען אין לעבען, עפעס איינ־אָרדנען, אַרויסווייזן באַוועגליכקייט, — איז ער שוין אינגאַנצן צען געווען אַן אַנדער מענש. ער פּלעגט פאַרשוויטדען, עס פּלעגט אים פאַלען שווער, ער פּלעגט קראַנק ווערען. עס שפּרינגט אונטער אַן אַנדער אַנגעלעגענהייט, וואָס ער דאַרף זיך דערמיט פאַרנעמען, אָבער ער רירט זיך אפילו ניט צו דערצו, און נעמט

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

ער זיך אמאל צו א זאך, איז שוין בעסער, ווען ער וואָלט זיך דערצו אינגאנצען ניט צוגערירט. ער פלעגט האַנדלען פונקט ווי אַ קינד: דאָס האָט ער ניט באַמערקט, דאָס האָט ער פאר-זען, דאָס האָט ער פארשפעטיגט, און האָט געענדיגט דערמיט, וואָס ער פלעגט די זאך אוועקווארפען אין דערמיט, אָדער אַנ-הויבען פון סוף און אזוי עס פארפלאַנטערען, אַז מען האָט עס שוין קיינמאָל ניט געקאָנט פאַרריכטען, און דערצו פלעגט ער זיך נאָך נעמען זידלען.

זיין פאָטער, אַ פראַווינציעלער באַאמטער פון אַלטען דור, האָט געזאָלט איבערלאָזען זיין זון בירושה זיין קענטשאַפט און ערפאַרענהייט אין באַהאַנדלען פרעמדע עסקים, וואָס ער האָט ערוואָרבען דינענדיג אַזאַ לאַנגע צייט אין געריכטס-הייזער; אָבער דאָס לעבען האָט אַנדערש געוואָלט! דער פאָטער האָט ניט געוואָלט, אַז זיין זון זאָל אָפּשטעהן פון דער צייט און זאָל ניט וויסען קיין שום זאך מער אויסער די חכמה פון באַ-האַנדלען פרעמדע געשעפטען. ער האָט אים דערפאַר געשיקט צום גלח, און דריי יאָר צייט האָט ער זיך ביי אים געלערענט לאַטיין.

דאָס פעהיגע אינגעל איז אין דריי יאָר דורכגעגאַנגען אין גאַנצען די לאַטיינישע גראַמאַטיק, אָבער זיין פאָטער האָט באַשלאָסען, אַז דאָס, וואָס ער ווייס, איז שוין איבערגענוג, אַז דאָס אַליין ניט אים אַ גרויסען פאַרצוג איבער'ן אַלטען דור און, אַז אַ גרעסער וויסען קאָן אים נאָך זיין אַ שטערונג אין זיין קאַריערע.

דער זעכצען יעריגער מיכעי האָט ניט געוואוסט, וואָס צו טאָן מיט זיין לאַטיין און ער האָט עס גענומען פאַרנעסען; דער-פאַר אָבער, ערוואַרטענדיג די גרויסע ערע צו קאָנען אַנוועזענדיג זיין אמאָל ביי אַ דאָרף און אַ באַצירק געריכט, האָט ער דער-ווייל בייגעוואוינט די הולאַנקעס פון זיין פאָטער, און זיין מוח האָט זיך אַנטוויקעלט אין דער שול, צווישען אָפּענהערציגע גע-שפרעכען פון חברים.

מיט יוגענדליכער עמפּינדליכקייט האָט ער זיך איינגעהערט

## א ב ל א מ א ו ו

צו די מעשיות פון זיין פאָטער און זיינע פריינד וועגען פילע אינטערעסאַנטע ציווילע און קרימענעלע פראָצעסען, וואָס זיי נען דורכגעגאַנגען דורך די הענד פון די געריכטס-באַאָמטע פון די אַלטע צייטען.

אַבער די אַלע פלענער האָבען זיך אויסגעלאָזען מיט גאָר-ניט. מיכעי איז ניט געוואָרען קיין פארדרעהער פון אמת, כאָטש דער פאָטער האָט אוועקגעגעבען זיין גאנצע מי אין דער ריכטונג. עס פארשטעהט זיך, אז די אַלע פלענער וואָלטען געווען ערפאָלגרייך, ווען דאָס לעבען וואָלט זיי ניט פארניכטעט. עס איז אמת, אז מיכעי איז קלאָר געוואָרען אין דער טעאָרע-טישער זייט דערפון. עס איז בלוז געבליבען פאַר אים די טע-אַריע אָנווענדען אין דער פראַקטיק. אָבער דער פאָטער זיי נער איז געשטאַרבען און ער האָט ניט באַוויזען אָנצוקומען אין אַ געריכט-הויז. פון עפעס אַ בעל-טובה איז ער אוועקגע-פירט געוואָרען קיין פעטערסבורג און דאָרט האָט זיין בעל-טובה געפונען פאַר אים אַ שטעלע פון אַ שרייבער אין עפעס אַ דע-פארטמענט און האָט דערנאָך פארגעסען אָן אים אינגאַנצען.

אזוי ארום איז טאראַנטיעוו פארבליבען אויף זיין גאַנץ לעבען בלוז אַ טעאָרעטיקער. צו זיין פעטערסבורגער אַמט האָט ער ניט געדאַרפט קאָנען קיין לאַטיין און ער האָט ניט גע-קאָנט ציען קיין נוצען פון זיין קענטעניש צו פארדרעהען דעם אמת; אָבער ער האָט געפילט אין זיך אַ כוח, וואָס פיינד-ליכע אומשטענדען האָבען ניט דערלאָזען, אז ער זאָל זיך אַרויס-ווייזען אין דער עפענטליכקייט, און איז געווען אין אים פאַר-שלאָסען אָן וועלכער האָפנונג באַפרייט צו ווערען אַמאָל; פאַר-שלאָסען, ווי עס איז פארשלאָסען, לויט ווי עס ווערט דער-צעהלט אין די מעשה'לאך, דער שטן אין פאר'כשו'פ'טע ווענד, כדי ער זאָל ניט קאָנען טאָן קיין שלעכטס. מעגליך, אז דאָס באַוואוסטזיין פון אומנויטיגער קראַפט אין זיך האָט טאראַנטי-עווען געמאַכט גראַב אין דער באַצייאונג צו מענשען.

מיט גאַל און פאַראַכטונג האָט ער געקוקט אויף זיין באַ-שעפטיגונג, אויף דעם איבערשרייבען פאַפירען, נאָר אַן

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

איינציגע האַפנונג איז אים געבליבען : אַנצוקומען אַרבייטען אין דער אַפטיילונג פאר וויין און שנאַפס. בלויז אין דער שטעד לע האָט ער געזען אַ פאַרניטיגונג פאר זיינע צושטערטע חלומות. און אין ערווארטונג פון דער דאָזיגער שטעלע, האָט דערווייל דער אַרט לעבען, צו וועלכען זיין פאַטער האָט אים צוגעגרייט, ד. ה. אַ לעבען פון כאַבאַר און חניפה ערגעץ אין דער פּראָ-ווינץ זיך צוגעפאַסט צו אַלע קלייניגקייטען פון זיין אָרעמער עקזיסטענץ אין פעטערסבורג, אַריינגע'גנב'עט זיך אין זיינע באַציאונגען צו פריינד.

ער איז געווען דורך און דורך אַ כאַבאַרניק, אין דער פּראַקטיק און אין דער טעאָריע ; ניט האָבענדיג קיין קליענטען, האָט ער באַוויזען צו נעמען כאַבאַר פון זיינע דינסטגענאָסען, פון זיינע פריינד ; איין גאָט ווייס וואָרום און ווי אזוי, — אָבער ער האָט גענומען וואו עס האָט זיך נאָר געלאָזען, גענוי מען דורך שלויסייט, אַנגעוואַרפען זיך אויף אַנדערע, געפאַ-דערט צו זיך ניט-פאַרדינטע אַכטונג. ער האָט זיך קיינ-מאָל ניט געפילט אומאנגענעם, ווען זיינע קליידער זיינען גע-ווען אַפגעטראָגען ; אָבער איז געווען אומרואיג, ווען ער האָט אין דער פּערספעקטיווע ניט געזען פאר זיך אַ רייכען מיטאָג מיט אַ סך וויין און שנאַפס.

ער האָט דערפאַר אין קרייז פון זיינע באַקאנטע געשפילט די ראָלע פון אַ הונד, וואס בילט אויף פאַרבייגעהער, לאָזט זיך קיינעם קיין ריר ניט טאָן, אָבער וואס וועט אין דער זעל-בער צייט כאַפען יעדער שטיקעל ברויט אָדער פלייש, וואָס מען וועט אים נאָר צואוואַרפען.

אָט די דאָזיגע צוויי לייט האָבען אַם אַפּטעסטען באַזוכט אַבלאָמאָו'ען.

צו וואָס זיינען די דאָזיגע צוויי רוסישע פּראָלעטאַריער אַזוי אַפּט געגאַנגען צו אים ? זיי האָבען זער נוט געוואוסט, וואָרום זיי געהען צו אים ; זיי זיינען אַהינגעגאַנגען עסען, טרינקען, רויכערען גוטע סיגאַרען. זיי האָבען דאָ געפונען אַ וואַרעמען, רואיגען אָפּדאַך און שטענדיג זיינען זיי אויפגע-



## א ב ל א מ א ו ו

נומען געוואָרען, ווען אפילו ניט מיט פרייד און גוטערציגקייט, אָבער דאָך גלייכגילטיג.

אָבער פאַרוואָס האָט אַבלאָמאַוו זיי צוגעלאָזען צו זיך — דאָס האָט ער אליין אויף באַשטימט ניט געקאָנט זאָגען. מסתמא פאַר דער זעלבער אורזאך, וואָס נאָך ביו'ן היינטיגען טאָג דרעהן זיך אַרום אין יעדען פאַרמעגליכען הויז ענליכע פאַר- שוינען פון ביידע געשלעכטער, אָן פרנסה, אָן אַ פאַך, אָן הענד צו אַרבייט, בלויז מיט אַ מאָגען, אָבער שטענדיג מיט אַ געווי- סען שטאַנד און ראַנג.

דערצו זיינען פאַראַן אַזוינע ווייכלינגען, וואָס דאַרפען האָבען אַזוינע מענשען אַרום זיך. אָן זיי וואָלט זייער לעבען ניט געווען פול, פאַלקאָמען. ווער דען זאָל דערלאַנגען דאָס טאָבאָק-שקעמעלע, אַ טיכעל, וואָס איז אַרונטערגעפאַלען אויפ'ן די? פאַר וועמען קאָן מען זיך קלאָגען אויף קאַפּ וועהטאַנג און ערוואַרטען מיטגעפיל? וועמען קאָן מען דערצעהלען אַ שלעכטען הלוים? ווער דען זאָל פאַרלעזען אַ ביכעל, ווען עס איז שווער איינצושלאָפען? און אַמאָל שיקט מען אַזאַ מענשען עפעס איינקויפען. ער העלפט אויס אין באַלעבאַטישקייט, — מען קאָן זיך דאָך ניט אליין פאַרנעמען מיט אלץ!

טאַראַנטיעוו האָט זיך אַ סך געטומעלט און דערמיט באַ- פרייט אַבלאָמאַוו'ען פון לאַנגווייל און אומבאוועגליכקייט. ער האָט געשריען, געקריגט זיך, אַזוי ווי ער וואָלט פאַראַנשטאַלט אַ געוויסען סאָרט שפּעקטאַקעל און דערמיט באַפרייט דעם פּוילען פּריץ פון דער נויטווענדיגקייט צו רעדען און האַנדל- לען. אין דעם צימער, וואו געהערשט האָט שלאָף און רו, האָט טאַראַנטיעוו אריינגעבראַכט באַוועגונג, טומעל און טיילמאָל שטאַדטישע נייעסען און רכילות. אַבלאָמאַוו האָט געקאָנט הע- רען, קוקען, ניט באַוועגענדיג אפילו מיט אַ פינגער, אויף עפעס, וואָס האָט גערעדט, באַוועגט זיך פאַר אים. דערצו איז ער גע- ווען אַזוי גוטהאַרציג, אַז ער האָט געגלויבט, אַז טאַראַנטיעוו קאָן אים אַמאָל געבען אַ גוטע עצה.

אלעקסעיעווי'ס באַזוכען האָט אַבלאָמאַוו געדולדעט דורך

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו

אן אנדערער, כאָטש ניט ווייניגער וויכטיגער אורזאָך. אויב ער האָט זיך געוואָלט פירען לויט זיין געשמאַק, ד. ה. שווייגענדיג דיג ליגען, דרעמלען, אָדער אַרומשפּאַנען אין צימער, האָט אַלעס סעיעוו זיך געמאַכט אזוי ווי ער וואָלט דערביי ניט געווען: ער האָט אויך געשוויגען, געדערעמעלט, געקוקט אין אַ בוך, באַ טראַכט, גענעצענדיגעהייט, די בילדער און אנדערע קלייניג קייטען. ער האָט געקאָנט זיך געפינען אין אזא צושטאַנד, — כאָטש אַ דריי מעת לעת. אויב אָבער עס האָט זיך דערעסען אָבלאָמאָוו' צו זיין אַליין, און ער האָט דערפילט אַ באַדערפע ניש אויסצורעדען זיך, לעזען, דיסקוטירען, אויפרעגען זיך, — איז אַלעקסעיעוו שטענדיג געווען גרייט הכנעה'דיג איינצוהע- רען זיך און נעמען אין דעם אַלעס אַן אַנטייל; ער איז שוין געווען פון פּאַראַויס איינשטימיג מיט אָבלאָמאָוו'ס שווייגען, מיט זיינע רייד, מיט זיין אויפרעגונג, מיט זיינע געדאַנקען, — מיט אַלץ.

אנדערע געסט פלעגען אים ניט אָפט באַזוכען, און דאָס נאָר בלויז אויף אַ פּאָר מינוט, ווי די פּריערדיגע דריי געסט; די פּאַרבינדונגען מיט זיי האָבען זיך געהאַלטען אין איין איבער- רייסען; אָבלאָמאָוו איז אַמאָל פּאַראַינטערעסירט געוואָרען מיט אַ געוויסער ניס, אים האָט אַמאָל פּאַרנומען אַ פינה'מיר נויטיגער געשפּרעך, דערנאָך פלעגט ער אַנטשוויגען ווערען. זיי האָט מען געדאַרפט צאָלען מיט געגענויטיגער אויפּמערקזאַמ קייט, נעמען אַן אַנטייל אין דעם, וואָס זיי האָט אינטערעסירט. זיי זיינען געשוואומען מיט'ן שטראָם פון לעבען; יעדער איי- נער פון זיי האָט געהאַט אַן אייגענעם קוק אויפ'ן לעבען, אַ גע- געזעצליכען צו אָבלאָמאָוו'ס; דאָס האָט אים אָפּגעשטויסען פון זיי, געשאַפט אַ שלעכטע שטימונג.

איין מענש איז געווען, וואָס איז געוועזען נאָענט אָבלאָך מאָוו'; ער האָט ליב געהאַט אי דאָס לעבען, אי די וויסענדי- שאַפט, אי די געזעלשאַפט, נאָר עפעס טיפּער, אמת'ער, ווארע- מער, — און אָבלאָמאָוו, כאָטש ער איז געווען פּריינדליך צו אַלעמען, אָבער ליב געהאַט כאַמת האָט ער נאָר אים אַליין, בלויז

## א ב ג ד ה ו ז

אים אליין האָט ער געגלויבט; מעגליך דערפאר, יואָס ער האָט  
זיך אויפגעצויגען, געלערענט און געלעבט מיט אים צוזאַמען.  
דאָס איז געווען אנדרעי קארלאָוויטש שטאַלץ.  
ער איז געווען אוועקגעפאַרען פון פעטערסבורג, אָבער אָב-  
לאַמאָו האָט אים ערוואַרט יעדע מינוט.

— גוט־מאָרנען, לאַנדסמאַן, — האָט אַ זאָג געטאָן טאָר  
ראַנטיעוו, אויסשטרעקענדיג זיין באוואקסענע האַנד אָבלאָך  
מאָוו'ן, — וואָס ליגסטו נאָך אַלץ אין בעט, ווי אַ קלאַץ?  
— געה ניט צו, געה ניט צו צו מיר, דו קומסט פון דרוי-  
סען; פון דער קעלט! — האָט געזאָגט אָבלאָמאָוו, צודעקענדיג  
זיך מיט דער קאָלדרע.

— אַן איינפאַל: פון דער קעלט! — האָט אנגעהויבען  
טאַראַנטיעוו — נו, נו, נעם די האַנד, ווען מען ניט זי דיר!  
שוין באַלד צוועלף אַ זייגער, און ער ליגט נאָך אַלץ.  
ער האָט געוואַלט צוגעהן און אַרויסנעמען אָבלאָמאָוו'ן פון  
בעט, אָבער אין דער מינוט האָט אָבלאָמאָוו אַרונטערנעלאָזען  
די פיס און גלייך געטראַפּען אין די שטעק־שיך אַרײַן.  
— איך האָב טאַקע געוואַלט איצט אויפשטעהן, — האָט ער  
גענעצענדיג געזאָגט.

— איך ווייס שוין, ווי דו וואַלסט אויפגעשטאַנען: ביז  
מיטאָג וואַלסטו זיך דאָ אַרומגעוואַלגערט. זאכאַר! וואו  
ביסטו דאָס, דו אַלטער פּערד? העלף דעם הער'ן זיך אַנט-  
טאָן!

— שאַפט זיך פּריער איין אייער אייגענעם זאכאַר, און  
דעמאָלט בילט אויף אים! — האָט אַ זאָג געטאָן זאכאַר, אַרײַנד  
קומענדיג אין צימער אַרײַן און וואַרפענדיג אַ בייזען בליק אויף  
טאַראַנטיעוו'ן. — ווי אַ טרענער האָט איר מיט אייערע שטיוועל  
דאָ אָנגעשמוצט, — האָט ער צוגעלייגט.

— דו רעדסט נאָך, מאַלפּע איינע? — האָט אָפּגענטפּערט  
טאַראַנטיעוו און אויפגעהויבען דעם פּוס, כדי אַ זעץ צו טאָן  
'זאכאַר'ן פון הינטען; אָבער זאכאַר האָט זיך אָפּגעשטעלט,  
אומגעקערט זיך צו אים.

## ע ב ל א מ ט ו ו

— פרואווט נאָר אָנרירען! — האָט ער מיט כעס אויס-  
געברומט — וואָס זאָל דאָס באדייטען? איך געה אינגאנצען  
אוועק. . . — האָט ער געזאָגט צוריקגעהענדיג צו דער טיר.  
— אַך, מיכעני אַנדערעאיטש, ס'אַר אַן אומרואיגער דו  
ביסט עס! וואָס טשעפעסטו זיך צו אים? — האָט געזאָגט  
אַבלאָמאָוו — זאכאַר, העלף מיר זיך אָנטאָן.  
זאכאַר האָט זיך אומגעקערט פון דער טיר און געשיקט פאר-  
בייגעגאנגען פארביי טאַראַנטיעו'ן.  
ווי אַ מענש, וואָס איז זער פארמאַטערט, האָט זיך אַבלאָד  
מאוו אויפגעהויבען פון בעט, און אָנשפאַרענדיג זיך אויף זא-  
כאַר'ן, איז ער אָן חשק צוגעגאנגען צו אַ גרויסען פּאַטעל, אַרונ-  
טערגעלאָזען זיך אין אים און געבליבען שטאַר זיצען אין אים.  
זאכאַר האָט געבראַכט פּאַמאַדע, אַ קאַס און אַ באַרשט;  
מיט דער פּאַמאַדע האָט ער איינגעריבען אַבלאָמאָוו'ס קאָפּ און  
פארקאַמט אים מיט קאַס און באַרשט.  
— און איצט וועט איר זיך איינוואַשען? — האָט ער  
געפרעגט אַבלאָמאָוו'ן.  
— כ'וועל נאָך אַביסעל צירוואַרטען, — האָט געענטפערט  
אַבלאָמאָוו, — קענסט געהן!  
— אַך, איר זייט אויך דאָ? — האָט מיטאַמאָל זיך אָנ-  
גערופען טאַראַנטיעו, ווענדענדיג זיך צו אַלעקסעיעו'ן, אין דער  
צייט, ווען זאכאַר האָט פארקאַמט אַבלאָמאָוו'ן — איך האָב  
אייד נאָר ניט באַמערקט. וואָס טוט איר דאָ? זאַגט, וואס איז  
דאָס עפעס אייער קרוב אזא חזיר? איך האָב זיך אַלץ גע-  
קליבען אייד זאָגען.  
— וואָס פאַר אַ קרוב? איך האָב קיינע פאַרוואַנדטע  
ניט, — האָט גיך געענטפערט אַלעקסעיעו אַ דערשראָקענער  
און מיט אויסגעשטאַרטע אויגען.  
— איך מיינ אָט יענעם. . . ווי רופט מען אים דאָס? . . .  
אַפּאַנאַסיעו, יאָ, אזוי הייסט ער! וואָס, ער איז ניט אייערס  
אַ קרוב? ער איז יאָ אייערס אַ קרוב!  
— איך בין דאָך ניט אַפּאַנאַסיעו, מיינ נאָמען איז אַלעק-

## א. א. ג ע נ ט ש א ר א ו ו

סעיעוו, — האָט געענטפערט אלעקסעיעוו, — און איך האָב  
קינע פאַרוואַנדטע ניט.

— געוויס, אייערס א פאַרוואַנדטער! פונקט אזא פאַר-  
שוין ווי איר. און ער הייסט אויך וואַסילי ניקאָלאַאיטש.

— ערען וואָרט, ניט מיינס קיין פאַרוואַנדטער, און מיין  
נאָמען איז גאָר איוואַן אלעקסעיאַיטש.

— ער איז אָבער זער ענליך אויף איך, נאָר אַ גרויסער  
חזיר איז ער. זאָגט אים עס, ווען איר וועט אים טרעפּען.

— איך קען אים ניט, איך האָב אים קיינמאָל ניט געזען,  
האָט געזאָגט אלעקסעיעוו, עפענדיג זיין טאַבאַק-פּוּשקעלע.

— ניט אַביסעל טאַבאַק! — האָט געזאָגט טאַראַנטיעוו,  
— איר האָט ניט קיין פּראַנצויזישען, נאָר פּשוט'ען? יאָ, גע-  
מיינער טאַבאַק, — האָט ער געזאָגט, צולייגענדיג אים צו דער

נאָז, — פאַרוואָס האָט איר ניט קיין פּראַנצויזישען? — האָט  
ער צוגעלעגט ביין. — יאָ, אזא חזיר ווי אייער קרוב

איז, האָב איך נאָך קיינמאָל ניט געזען, — האָט טאַראַנטיעוו  
פּאָרטגעזעצט. — איך האָב אַמאָל, מיט אַ צוויי יאָר צוריק, גע-  
ליען ביי אים אַ פּופּציג רובל. ניט קיין גרויסע סומע, אמת?

ווי פאַרנעסט מען דאָס ניט? ניין, ער פאַרנעסט ניט. אין אַ  
מאָנאַט ארום טרעפט ער מיך: וואָס הערט זיך מיט מיין

חוב? און וואו ער טרעפט מיך נאָר, פּרעגט ער באַלד אויף  
זיין חוב. דערעסען האָט ער זיך מיר! איז דאָס אים נאָך

וועניג געווען, קומט ער נעכטען אין אונזער דעפּארטאַמענט  
אַריין. „היינט האָט איר דאָך באַקומען, — זאָגט ער —

אייער געהאַלט, קאָנט איר דאָך אָפּצאָלען אייער חוב.“ ער  
האָט אַריינגעקראָגען אזא פּאַרציע, אַז ער וועט עס שוין האָבען

צו געדענקען. „איך בין אַרעם, איך דאַרף עס האָבען.“ אזוי  
ווי איך וואָלט עס ניט געדאַרפט אַליין! אַ נגיד בין איך דאָס,

אז איך זאָל פּופּציג רובלדיגע אָפּגעבען! לאַנדסמאַן, אַ סיגאַר.  
— אָט דאָרט אין שאַכטעל ליגען די סיגאַרען — האָט

געענטפערט אַבלאַמאָוו, אַנווייזענדיג אויף דער עטאַזשערע.  
אין זיין פּויל־רייצענדער פּאָזע איז ער אַ פאַרטראַכטער

## א ב ל א מ א ו ו

געזעסען אין פאָטעל און ניט באַמערקט, וואָס אַרום אים טוט זיך, און ניט געהערט, וואָס אַרום אים רעדט זיך. מיט ליבע האָט ער באַטראַכט און גענלעט זיינע קליינע, ווייסע הענד. — דאָס זיינען אַלץ די זעלבע? — האָט שטרענג גע- פרעגט טאַראַנטיעוו, אַרויסגעמענדיג אַ סיגאַר און קוקענדיג אויף אַבלאַמאו'ן. — יא, די זעלבע, — האָט מעכאַניש געענטפערט אָבלאַ- מאָוו.

— האָב איך דיר ניט געהייסען קויפּען אַנדערע, אויס- לענדישע? אַט אזוי פּאַלנסטו אויס, וואָס מען זאָגט דיר? גיב אַכט, קומענדיען שבת זאָלסטו זיי שוין האָבען, אַז נישט, וועל איך אַ צייט צו דיר ניט קומען. גאָט מיינער, ס'אַר אַ יוקס! — האָט פּאַרטגעזעצט טאַראַנטיעוו, פאַררויכערנדיג אַ סיגאַר און אַרויסלאָזענדיג איין קנויל רויך אין דער לופט אַריין און דעם צווייטען אַריינגאַטמענדיג אין זיך. — מען קאָן עס גאָר ניט רויכערען!

— צו פרי ביסטו היינט געקומען, מיכעו אַנדערעיאַטש, — האָט, גענעצענדיג, געזאָגט אַבלאַמאוּ.

— וואָס איז דען? איך האָב זיך דיר שוין דערעסען?  
— ניין, איך האָב עס בלוז אזוי געזאָגט, ווייל געווענליך קומסטו שטענדיג גלייך צום מיטאַג, און איצט איז ערשט איינס אזויגער.

— איך בין אומיסטען געקומען פריער, כדי געוואָר צו- ווערען, וואָסער מיטאַג וועט היינט זיין. דו פּיטערסט מיך גאָר ניט וואַזשען, וויל איך טאַקע געוואָר ווערען, וואָס דו האָסט היינט געהייסען צוגרייטען.

— קענסט עס געוואָר ווערען אין דער קיך.

טאַראַנטיעוו איז אַרויס.

— גאָט איז מיט דיר! — האָט טאַראַנטיעוו צוריקקומענ- דיג געזאָגט, — רינד און קאַלכס פלייש! אַך, ברודער אָב- לאָמאָוו, דו ווייסט ניט ווי צו לעבען; און אַ גוטבאַזיער ביס- טו גאָר! זאָג, ס'אַר אַ פרייז ביסטו? פּירסט אַ שטאָדטיש

## א. א. גענטשערער

לעבען; ווייסט אפילו ניט ווי אויפצונעמען א פרוינר! זאָג  
נאָר, האָסט געקויפט מאדערעא?  
— איך ווייס ניט, פרעג זאכאר'ן — האָט געענטפערט  
אַבלאַמאָוו, כמעט ווי ניט הערענדיג, וואָס יענער האָט דאָ  
אַנגערעדט, — מסתמא איז פאראן וויין.  
— פון יענעם וויין, וואָס דו האָסט געקויפט ביי דעם  
דייטש? א שעהנעם דאַנק! זיי אזוי גוט און קויה אין דעם  
ענגלישען וויין-מאַנאַזין.  
— דער וועט אויך גוט זיין, — האָט געענטפערט אַב-  
לאַמאָוו, — אויסער דעם, געהן שיקען איצט נאָך נייעם וויין!  
— מען דאַרף ניט שיקען, גיב מיר געלט; איך דאַרף ער-  
געצווואו נאָך אַפטרעמען, וועל איך זיך אריינכאַפּען אַהין און  
ברענגען דעם וויין.  
אַבלאַמאָוו האָט א זוך געטאָן אין שיפלאָד און ארויס-  
גענומען א רויטע צען-רובעלדיגע אסיגנאַציע.  
— מאדערעא קאָסט זיבען, — האָט געזאָגט אַבלאַמאָוו, —  
און איך האָב בלויז א צען-רובעלדיגע אסיגנאַציע.  
— גיב עס אַהער, דאָרט וועל איך קריגען רעשמע, האָב  
ניט קיין מורא!  
ער האָט פון אַבלאַמאָוו'ס האַנד אַרויסגעכאַפּט די אסיגנאַ-  
ציע און זי גיך באַהאַלטען אין דער קעשענע.  
— איצט געה איך, — האָט געזאָגט טאַראַנטיעוו, אַנטור-  
ענדיג דעם הוט, — פינף אַזייגער וועל איך זיין צוריק; איך  
דאַרף ערגעצווואו אַפטרעמען. מען האָט מיר צוגעזאגט א שטע-  
לע און געהייסען פון צייט-צורצייט געוואָר ווערען. . . יאָ,  
הערט זיך איין, איליא איליטש, אפשר וואָלט איר גענומען היינט  
א קאַרעטע קיין עקאַטערינהאַף און מיך מיטגענומען?  
אַבלאַמאָוו האָט א שאַקעל געטאָן דעם קאַפּ אויף ניין.  
— וואָס איז, ביסט פויל, אָדער עס איז דיר א שאַד  
געלט? עך, ברודער! — האָט ער א זאָג געטאָן, — און דער-  
ווייל, אדיע!  
— וואַרט צו א וויילע, מיכעי אַנדרעיאיטש, — האָט



## א ב ל א ט א ו ר

אים איבערגעשלאָגען אָבלאָמאָוו, — איך דאַרף זיך מיט דיר וועגען עפעס באַראַטען.

— וואָס ווייטער? רעד גיכער, איך האָב קיין צייט ניט!  
— צוויי אומגליקען זייגען מיך באַפאַלען מיט אַמאָל. מען

טרייבט מיך אַרויס פון דער דירה. . .

— מסתמא צאָלסטו ניט קיין דירה געלט, — האָט גע-  
זאָגט טאַראַנטיעוו און געוואָלט אוועקגעהן.

— וואָס דיר קאָן איינפאַלען! איך צאָל נאָך אַ פריער.  
ניט דאָס. מען וויל דאָס הויז איבערבויען. . . אייל זיך ניט

אַזוי, וואַרט־צו אַ וויילע. גיב מיר אַן עצה, וואָס צו טאָן:  
זיי יאָגען, אין אַ וואָך אַרום מוז מען זיך אַרויסציען. . .

— וואָס פאַר אַן עצה־געבער בין איך דאָס דיר? אומזיסט  
דאַכט זיך דיר. . .

— מיר דאַכט זיך גאָרניט, — האָט געזאָגט אָבלאָמאָוו, —  
דו טומעל נאָר ניט און שריי ניט און גיב בעסער אַ טראַכט,

וואָס איך זאָל טאָן. דו ביסט דאָך אַ פראַקטישער מענש.  
טאַראַנטיעוו האָט שוין ניט געהערט, וואָס אָבלאָמאָוו

האָט גערעדט, ער האָט זיך וועגען עפעס פארטראַכט.

— און איצט דאַנק מיר, — האָט ער געזאָגט, אַראָפּנע-  
מענדיג דעם הוט און זעצענדיג זיך, — און הייס דערלאָנגען

צום מיטאָג שאַמפּאַניער. די זאָך איז ערלעדיגט.

— ווי אַזוי? — האָט געפרעגט אָבלאָמאָוו.

— שאַמפּאַניער וועט זיין?

— אויב די עצה וועט ווערט זיין. . .

— ניין, דו אַליין ביסט ניט ווערט, אַז מען זאָל דיר גע-  
בען אַן עצה. וואָס מיינסטו דיר, איך וועל דיר עצות געבען

אומזיסט! אָט גיב אַ פּרעג ביי אים, — האָט טאַראַנטיעוו צו-  
געלייגט, אַנווייזענדיג אויף אַלעקסעיעוו'ן, — אָדער ביי דעם

קרוב זיינעם. . .

— גענוג שוין, גענוג, זאָג שוין אַמאָל! — האָט זיך  
געבעטען אָבלאָמאָוו.

— אָט האָסטו מיין עצה: מאַרגען קלייב זיך איבער. . .

## א. א. גענטשערטו

— דאָס איז דיין עצה? דאָס ווייס איך אליין. . .  
— זיי רואיג, שלאָג ניט איבער! — האָט א געשריי גע-  
טאָן טאראַנטיעוו, — מאָרגען קלייב זיך איבער צו מיין מומע  
אין וויבורגער קווארטאל.  
— וואָס דיר קאָן איינפאלען! דאָרטען, זאָגט מען, ווייזען  
זיך בערען ווינטער צייט.  
— יאָ, עס טרעפט, זיי קומען פון די אינזלען, אָבער וואָס  
ארט דאָס דרך?  
— דאָרט איז לאַנגווייליג, א פּוסטקייט, מען זעט קיינעם  
ניט.

— ליינסט! דאָרט וואוינט מיין מומע. זי האָט  
איר אייגען הויז און גרויסע סעדער. זי איז אן ערעלע פרוי,  
אן אלמנה, האָט צוויי קינדער; מיט איר צוזאַמען וואוינט  
איר'ס אַן אומפארהייראַטער ברודער, וואָס האָט אַ קאַפּ, ניט  
פון דעם סאָרט, וואס זיצט דאָ אין ווינקעל, — האָט ער געזאָגט,  
אַנווייזענדיג אויף אלעקסעיעוויץ. — ער וואָלט געקאָנט אונז  
ביידען אין גארטעל פארשטעקען.  
— וואָס האָט דאָס צו טון מיט מיר? — האָט מיט אומ-  
געדולד געזאָגט אַבלאָמאָוו. — איך וועל זיך אַהין ניט פאר-  
קלייבען.

— וועלען מיר טאַקע זען, אויב דו וועסט זיך אַהין ניט  
איבערקלייבען. אויב מען פרעגט אַן עצה, דאַרף מען פּאָלגען,  
וואָס מען הייסט.

— איך וועל זיך אַהין ניט איבערקלייבען, — האָט אַנט-  
שלאָסען ארויסגעזאָגט אַבלאָמאָוו.  
— כאפט דיך דער גוטער יאָר! — האָט געענטפערט  
טאראַנטיעוו, און אַנטווענדיג דעם הוט, זיך געלאָזען צו דער  
טיר. — משוגע'נער! — האָט ער געזאָגט, אומקערענדיג זיך  
פון דער טיר. — דאָ לעבט זיך דיר אַזוי גוט?  
— דאָ איי מען נאָענט פון אַלץ, — האָט געענטפערט  
אַבלאָמאָוו, — דאָ זיינען די מאַגאַזינען, טעאַטערס, באַקאַנטע...  
אַלץ... עס איז דאָך דער צענטער פון שטאָדט.

## א ב ל א מ א ו ו

— ור'אָ'אָים? — האָט אים איבערגעשלאָגען טאר'אָני  
טיעוו. — זאָג נאָר, ווען ביסטו דאָס ארויסגעגאָנגען פון הויז?  
ווען ביסטו דאָס געווען אין טעאָטער? וועלכע באַקאָנטע באַר  
זוכסטו דאָס? צו וועלכען גוטען יאָר דאַרפסטו דאָס האָבען  
דעם צענטער?  
— צו וואָס איך דארף וואוינען אין צענטער? א שעהנע  
פראַגע!

— זעסט, דו ווייסט אליין ניט צו וואָס. און איצט גיב  
א טראַכט: דו וועסט דיר וואוינען ביי מיין מומע, דאָרט  
איז רואיג, שטיף; קיינער וועט דיר ניט שטרען; מען וועט  
ניט טומלען, רוישען; אַלץ איז ריין, זויבער. דאָ וואוינסטו  
דאָך ווי אין אַ קרעטשמע; און פאַסט דאָס פאַר אַ גוטבאָזיער?  
דאָרט איז שטיף, ריין; האָסט מיט וועמען אויסצורעדען אַ  
וואָרט, אויב דיר ווערט אומעטיג. אויסער מיר, וועסטו דאָרט  
קיין באַזוכער ניט האָבען. צוויי קינדערלעך, — שפּיל זיך  
מיט זיי וויפיל דיין האַרץ גלוסט נאָר. וויפיל צאָלסטו דאָ?  
— אָנדערהאַלבען טויזענד.

— און דאָרט וועט דיך קאָסטען בלויז טויזענד רובל  
כמעט אַ גאַנץ יאָר. און וואָס פאַר אַ שעהנע, ליכטיגע צימע-  
רען דאָרט זיינען! זי זוכט שוין לאַנג אַ שטילען, פינקטליכען  
קוואַרטיראַנט, — דערפאַר טאַקע האָב איך דיך באַשטימט...  
אַ צוטראַגענער האָט אַבלאָמאַוו געשאַקעלט דעם קאַפּ  
אויף ניין.

— ליינסט, וועסט זיך יאָ אַריבערקלייבען — האָט גע-  
זאָגט טאר'אָנטיעוו. — טראַכט זיך איבער, עס וועט דאָך דיך  
קאָסטען אַ העלפט געלט: פינף הונדערט רובל שפאַרסטו איין  
פון דער דירה אַליין. דיין טיש וועט זיין צוויי מאָל ריינער  
און בעסער; און וועסט ניט האָבען ניט קיין קעכין און ניט  
זאכאַר', וואָס זאָלען באַ'גנב'ענען.

פון קאָרידאָר האָט זיך דערטראַגען אַ ברומען.  
— און מעהר אָרדנונג וועט זיין, — האָט פאַרטגעזעצט  
טאר'אָנטיעוו, — איצט איז דאָך אומאַנגענעם זיך צו זעצען

## א. א. ג ע נ ט ש א ר א ו ו

אפילו ביי דיין טיש! ווילסט א ביסעל פעפער — ניטאָ,  
עסיג — פאַרגעסען צו קויפען, מעסער — ניט גערייניגט, דאָס  
וועש, זאָנסטו דאָך אליין, ווערט ביי דיר פאַרפאַלען, אומעטום  
שטויב — פוי, עקעל! און דאָרט וועט א פרוי פירען די ווירט-  
שאפט און ניט דו און דיין עזעל, זאכאָר.

דאָס ברומען אין קאָרידאָר איז געוואָרען שטאַרקער.

— אָט דער אַלטער הונד, — האָט פאַרטגעזעצט טאַראַנ-  
טיעוו, — וועט וועגען גאָרניט דאַרפען טראכטען: ער וועט  
זיך לעבען אויף אַלעם פאַרטיגען. וואָס איז דאָ צו טראכטען?  
קלייבט זיך איבער, און זאָל עס נעמען א סוף!

— ווי אזוי זאָל איך דאָס מיט אַמאָל, מיר ניט, דיר ניט,  
איבערקלייבען זיך אין וויבורגער קוואַרטאַל...

— געה רעד מיט אים! — האָט געזאָגט טאַראַנטיעוו,  
אַפּווישענדיג זיך דעם שוויים פון פנים. — איצט איז דאָך  
זומער: דאָס איז דאָך כמעט א זומער-וואוינונג. זאָג, צו  
וואָס דאַרפסטו א זומער אַפפּוילען אָט דאָ? . . . צוויי  
טריט פון דיר איז די ניעווא, האָסט דיין אייגענעם  
גאָרטען, — קיין שטויב, קיין שטיקעניש. ס'איז ניטאָ וואָס צו  
טראכטען אפילו. איך וועל זיך גלייך, נאָך פאַר'ן מיטאָג, אַריי-  
בערכאַפען צו איר, דו גיב מיר נאָר אויף א דראַשקע און מאָרגען  
קלייבסטו זיך איבער.

— וואָס איז דאָס פאַר א מענש? — האָט א זאָג געטאָן  
אַבלאַמאָוו. — דאָס גוטע יאָר ווייס, וואָס אים קאָן איינפאַלען;  
אין וויבורגער קוואַרטאַל גאָר... ניין, ניט קיין זעהר קלוגע  
עצה. דו בעסער גיב א פלאַן, ווי אזוי איך זאָל קאָנען דאָ בליי-  
בען. איך וואוין שוין דאָ אַכט יאָר, ווילט זיך מיר ניט בייטען...  
— דאָס איז א געענדיגטע זאָך: דו קלייבסט זיך איבער.  
איך פאַר גלייך צו מיין מומע.

ער האָט שוין געהאַלטען ביים ארויסגעהן.  
— לויף ניט, לויף ניט. וואַרט צו א וויילע, — האָט  
איהם אַפגעשטעלט אַבלאַמאָוו. — פאַראַן נאָך אן אומגליק,

## א ב ל א ט ו ו

נאך אן ערנסטערער. גיב א קוק ס'אר א בריה איך האָב באַ-  
קומען פון מיין סטאַראַסטא און זאָג, וואָס איך זאָל טון.  
— אָט אזא ביסטו שוין געבאָרען געוואָרען, — האָט גע-  
ענטפערט טאַראַנטיעוו. — קאָנסט אַליין גאָרניט ניט טון.  
אַלץ — איך, איך. אויף וואָס טוינסטו? ביסט אין גאַנצען  
קיין מענש ניט...  
— וואו איז דער בריה? זאכאַר, זאכאַר! שוין ווידער  
האָט ער אים ערגעץ פאַרווארפען! האָט אַבלאַמאָוו געזאָגט.  
— אָט איז דער בריה, — האָט געזאָגט אַלעקסעיעוו,  
דערלאַנגענדיג דעם צוקנייטשען בריה.  
— אָט איז דער בריה, — האָט ווידערהאַלט אַבלאַמאָוו און  
גענומען אים פאַרלעזען אויפ'ן קול. — וואָס זאָנסטו דערצו?  
וואָס זאָל איך דערצו טאָן? — האָט איליא איליטש געפרעגט,  
ווען ער האָט געהאַט דורכגעלעזען דעם בריה.  
— אומגליקליכער! דו ביסט שוין אויף אייביג א פאַר-  
לאַרענער מענש, — האָט געענטפערט טאַראַנטיעוו.  
— פאַרוואָס עפעס א פאַרלאַרענער?  
— ווי דען, ניט קיין פאַרלאַרענער?  
— זאָל שוין זיין א פאַרלאַרענער, טאָ זאָג, וואָס מיר  
כלייבט צו טאָן?  
— אומזיסט?  
— מען האָט דאָך שוין אָפגעמאַכט, אז עס זאָל זיין שאַמ-  
פאַניער, וואָס ווילסטו נאָך?  
— שאַמפאַניער גיסטו דערפאַר, וואס איך האָב אויסגע-  
זוכט פאַר דיר א דירה; איך האָב דיר אַזויפיל טובות היינט  
געטאָן, און דו ווייסט עס אפילו ניט. שפאַרסט זיך נאָך מיט  
מיר; דו ביסט אן אומדאַנקבאַרער מענש! פרוביר אַליין דיר  
אויסצוזוכען א דירה; און נאָך וואָס פאַר א דירה: גוט  
וועט דיר דאָרט זיין, ווי ביי אן אייגענער שוועסטער. צוויי  
קינדערלאַך, אן אומפאַרהייראַטער ברודער, איך וועל דיך אַלע  
טעג באַזוכען. . .  
— אויסגעצייכענט, — האָט אים איבערגעשלאָגען אַבלאַ-

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

מאון, — דו זאָן מיר אָבער איצט, וואָס טו איך מיט מיין  
סטאַראַסטאַ?

— ניין, אז דו וועסט נאָך צולייגען פּאַרטער, וועל איך  
דיר זאָגען.

— נאָ דיר גאָר פּאַרטער. ס'איז דיר ווייניג. . .

— אויב אזוי, אַ גוטען, — האָט געזאָגט טאַראַנטיעוו, וויי-  
דערזאַמאָל אַנטווענדיג דעם הוט.

— גאָט מיינער! דער סטאַראַסטאַ שרייבט אז היי-יאָר  
וועט זיין מיט אַ צוויי טויזענט רובל ווייניגער איינקונפט און  
ער וויל נאָך פּאַרטער. גוט, קויף פּאַרטער אויך.

— גיב נאָך געלט.

— וועסט דאָך האָבען רעשטע פון דער אַסיגנאַציע.

— און פאר אַ דראַשקע צו מיין מומע, האָסטו פאר-  
געסען?

אָבלאָמאָוו האָט ארויסגענומען אַ רובל און אים דער-  
לאַנט.

— דיין סטאַראַסטאַ איז אַ שווינדלער, אַ גנב — דאָס  
איז עס, וואָס איך האָב דיר צו זאָגען, — האָט אָנגעהויבען טאַ-  
ראַנטיעוו, באַהאַלטענדיג אין קעשענע דעם רובל, — און דו  
נלויבסט אים, קוקסט אים אין מויל אריין. ווי דאָס האָט  
זיך צוזונגען! עס איז קיין רעגען ניט געגאַנגען, עס איז  
געווען אַן אומגערעטעניש, די פויערעס זיינען אוועק. ער לייגט!  
איך האָב אליין געהערט, אז אין אונזערע קאַנטען איז לעצטען  
יאָר געווען אזא גערעטעניש, אז מען האָט באַצאָלט אלע חובות.  
און ביי דיר גאָר ווערט אַלץ פאַרברענט פון דער זון. פארוואָס  
האָט די זון נאָרניט ניט פאַרברענט ביי די אַרומיגע פּריצים?  
אַ נייעם ליגען האָט ער נאָך אויסגעטראַכט: מען צאָלט ניט  
אָפּ די שטייערען! פארוואָס האָט ער עס דערלאָזען? וואָס  
איז, ס'איז ביי אונז אין לאַנד ניטאָ קיין אַרבייט? מען קאָן  
ניט פאַרקויפּען קיין סחורה? אָ, ער איז אַ מערדער! און  
די פויערעס זיינען זיך צוגאַנגען דערפאַר, וואָס ער האָט, מסתמא,

## א ב ל א ט ו ו

זיי אויך באריסען, אליין צוטריבען זיי און ניט פרוכירט באַר  
קלאַנען זיך פאר'ן איספראונויק.

— אוממעגליך, — האָט געזאָגט אָבלקאָמאָוו, — ער האָט  
אפילו אין זיין בריף איבערגעגעבען דעם איספראונויק'ס ענט-  
פער, און אזוי נאטירליך עס איבערגעגעבען.

— דו פאַרשטעהסט גאָרניט ניט! אלע שווינדלער שרייבן

בען אזוי, — מעגסט זיך אין דעם פארלאָזען אויף מיר. אָט,

צום ביישפּיעל, — האָט ער פאַרטגעזעצט, אָנצייגענדיג אויף

אלעקסעיעוויץ, — זיצט זיך דאָ די ערליכקייט אליין, וועט ער

אויפשרייבען עפעס, וואָס זאָל קלינגען אזוי נאטירליך ניין! —

און דער קרוב זיינער, אָט דער שוויין, די בעסטע, ער וועט עס

אויפשרייבען. און דו וועסט עס אויך ניט קאָנען! שוין

דערפאר אליין, וואָס דיין סטאַראַסטאָ האָט אזוי געשיקט און

נאטירליך געשריבען, איז אַ סימן, אַז ער איז אַ בעסטע.

— וואָס זאָל איך מיט אים טאָן? — האָט געפּרעגט אבֿר-

לאָמאָוו.

— זאָג אים גלייך אָפּ.

— און וועמען זאָל איך באַשטימען? איך קאָן דען די

פּויערים? מעגליך, אַ צווייטער וועט זיין נאָך ערגער. שוין

צוועלף יאָר בין איך דאָרט ניט געווען.

— דאָס איינציגע, וואָס בלייבט צו טאָן איז, אַז דו זאָלסט

גלייך אוועק אין דאָרף אַרײַן, פארבלייבען דאָרט אַ זומער

און אין הערבסט קומען צו פאַרען אין דער נייער דירה אַרײַן,

איך וועל שוין זען, אַז אַלץ אין דער דירה זאָל זיין פאַרטיג.

— אויף אַ נייער דירה, אין דאָרף אַרײַן, און אַלץ —

איך, איך אַליין! וואָס פאַר אַ פאַרצווייפּעלטע פּלענער דו

לייגסט מיר פאַר! — האָט אומצופרידען געזאָגט אָבלקאָמאָוו, —

ניין, מען דאַרף אויסמירען די אַלע עקסטרעמע מיטלען און זיך

האַלטען אָן אַ צווישען-וועג.

— אָ, ברודער אַליאַ אַליטש, דעמאָלט וועסטו שוין זיין

אינגאַנצען אַ פאַרלאָרענער. איך אויף דיין אָרט וואָלט שוין

געהאַט פּון לאַנג פאַרזעצט דעם גוט און געקויפט אַ צווייטען,

## א. א. ג ע נ ט ש א ר א ו ו

אָדער אַ הויז דאָ אין שטאָדט. איך וואָלט דאָס הויז אויך פאַרזעצט און געקויפט אַ צווייטעס. גיב דו נאָר דיין גוט אין מיינע הענט אַרײַן, וואָלסטו באַלד געזען, ווי אַלע וואָלטען גע־רעדט וועגען מיר.

— הער זיך שוין אויף אמאָל צו באַדימען און טראַכט בעסער אויס עפעס אַ פּלאַן ווי אזוי איך זאָל פון דער דירה זיך ניט דאַרפען אַרויסקלייבען, אין דאָרף אַרײַן ניט דאַרפען פאַרען, און דאָך זאָל זיך אַלץ ענדיגען גוט, — האָט באַמערקט אַבלאָמאָוו.

— ווען וועסטו זיך שוין אמאָל אַ ריר טאָן? — האָט וויי־טער גערעדט טאַראַנטיעוו, — גיב נאָר אַ קוק אויף זיך: צו וואָס טויגסטו? וואָס פאַר אַ נוצען האָט פון דיר דאָס פּאָ־טערלאַנד? ער קאָן ניט אוועקפאַרען אין דאָרף אַרײַן!

— איצט איז נאָך צו פרי פאַר מיר צו פאַרען, — האָט געענט־פערט איליאַ איליטש, — לאָמיר פריער אויסאַרבייטען אַ פּלאַן, ווי אזוי מען זאָל דורכפירען די פאַרבעסערונגען, וואס איך וויל איינפירען אין דער פאַרוואַלטונג פון מיין גוט. . . און ווייסטו נאָר וואָס, מיכעל אנדרעיאַיש? — האָט מיטאַמאָל אַ זאָג גע־טאָן אַבלאָמאָוו — פאָר דו אין דאָרף. דו קענסט דאָס גע־שעפט, די געגענט איז דיר באַקאַנט; איך וואַלט ניט גע־שפּאַרט קיין אויסגאַבען.

— איך בין ניט דיין פאַרוואַלטער! — האָט שטאַלץ גע־ענטפערט טאַראַנטיעוו, — דערצו האָב איך זיך שוין אָפּגעוועהנט, ווי אַנצוגעהן מיט פויערים.

— וואָס בלייבט מיר איצט צו טאָן? — האָט אַ פאַר־טראַכטער אַרויסגערעדט איליאַ איליטש, — באַמת, איך ווייס ניט.

— צום ערשטען שרייב צום איספּראַוויניק און פרעג אים אָן, צי עס איז אמת, אז דיין סטאַראַסטאַ האָט אים דערזעהלט וועגען די פויערים, וואָס שלעפען זיך פּוּסט און פּאַס אַרום — האָט טאַראַנטיעוו אים געראַטען, — בעט אים אויך, אז ער זאָל פאַרפאַרען אין דאָרף אַרײַן. דערנאָך שרייב צום גובערנאַטאָר,



## א ב ל א מ ט ו נ

צו ער זאל באפעלען דעם איספראונויק צו באריכטען וועגען דעם, ווי דיין סטארקסטא פירט זיך אויף. „און זאל אייער עקסעלענץ נעמען א פאטערליכען אנטויל און א קוק טאן מיט א בארמהארציגען אויג אויף דעם אומפארמיידליכען אומגליק, וואס באדראָט מיך, א דאנק די פרעכע האַנדלונגען פון מיין סטארקסטא, און אויף דעם גרויסען חורבן, וואס וועט אומד פארמיידליך קומען אויף מיר, אויף מיין ווייב און אויף די אלע מינדערעריגע, וואָס וועלען בלייבען אָן יעדער אויפזיכט און אָן א שטיקעל ברויט, — אויף די צוועלף קינדער מיינע. . . .”

אַבלאָמאָוו האָט זיך צולאכט.

— וואו וועל איך אָנקלייבען אַזויפיל קליינוואַרג, ווען מען וועט הייסען מיר ווייזען די קינדער? — האָט ער געפרעגט.

— שווייג! דו שרייב, צוועלף קינדער; מען וועט זיך ניט אָפּשטעלען, מען וועט ניט געהן אונטערזוכען, דערפאר וועט עס אָבער זיין „נאַטירליך“. . . דער גובערנאַטאָר וועט דעם בריף איבערגעבען דעם סעקרעטאַר, און דו דארפסט אין דער זעלבער צייט אויך שרייבען צום סעקרעטאַר, פארשטעהט זיך, דער בריף דאַרף זיין מיט אַ ביילאָגע, און ער וועט שוין אלץ באַזאָרגען. בעט אויך דינע שכנים, — ווער זיינען דינע שכנים?

— דובראָווין איז זער נאָענט פון מיר, — האָט געענטפּערט פּערט איליאַ איליטש, — איך פלעג זיך מיט אים דאָ אָפט טרעפּען. ער איז איצט דאָרט.

— שרייב אים טאקע און בעט אים אויך: „טוט מיר אַ גרויסע טובה, ווי א קרוסט, ווי א פריינד, און ווי א שכן.“ און שיק צוזאַמען מיט'ן בריף עפעס אַ פעטערסבורגער מתנה, לאָמיר זאָגען, סיגאַרען. אָט אַזוי דאַרפסטו האַנדלען! אַ גוט-יאָר וואָלט זיך שוין ביי מיר אויסגעריכט דיין סטאַרקסטאַ!

ווען געהט אַהין די פּאָסט?

— איבערמאָגען.

— טאָ זען זיך גלייך אוועק און שרייב.

— איך האָב דאָך דיר געזאָגט, אז איבערמאָרגען — תאָט

## א. א. ג ע נ ט ש א ר ט ו ו

באמערקט אַבלאָמאָוו, — האָב איך דאָך נאָך צייט מאַרגען צו שרייבען. איצט הער זיך איין, מיכעי אנדרעיאַטש, — האָט ער צוגעלייגט, — לאָז דיין „וואוילטעטיגקייט“ ניט איבער אין מיטען און איך וועל דערפאר זען, אז צום מיטאָג זאָל אויך זיין פיש, אָדער געפליגעל.

— וואָס נאָך ווילסטו? — האָט געפרעגט טאראַנטיעוו.

— איך וויל, אז דו זאָלסט זיך אוועקזעצן און אויפשרייבן בען די דריי בריף. דיר וועט עס דאָך לאַנג ניט נעמען. דו קאָנסט עס דאָך איבערגעבען אזוי „נאטירליך“, — האָט ער צוגעלייגט, וועלענדיג פארבאָרגען זיין שמייכעל, — און איוואַן אלעקסעיעוויטש וואָלט זיי איבערגעשריבען...

— אן איינפאל אַביסעל! — האָט געענטפערט טאראַנטיעוו, — איך זאָל אים שרייבען די בריף! שוין דריי טעג ווי איך שרייב ניט אין דער קאנצלעאָריע. קוים זעץ איך זיך צום טיש, נעמען טרערען זעצען פון לינקען אויג און דער קאָפּ הויבט אָן צו ברענען, ווען איך בויג זיך נאָר איין... א פויר לענצער ביסטו, איליאַ איליטש, א פוילענצער, א פארלאָרענער מענש.

— אַך, ווען אנדרעי וואָלט אַהיים געקומען, וואָלט ער עס אלץ באַזאָרגט, — האָט אַבלאָמאָוו אַרויסגערעדט.

— אָט האָסטו דיר אן אמת'ן בעל-טובה! — האָט אים איבערגעשלאָגען טאראַנטיעוו, — אָט דער שורקע, אָט דער פאר-פּלוכטער דייטש!

טאראַנטיעוו האָט געהאַט אן אינסטינקטיווען עקעל פאר אויסלענדער. אין זיינע אויגען איז א פראַנצויז, א דייטש, אן ענגלענדער געווען א סינאָנים פאר א גנב, פאר א שווינדלער און אפילו מערדער. ער האָט ניט געמאַכט קיין אונטערשיד פון איין נאַציאָן ביז דער צווייטער: אין זיינע אויגען זיינען זיי אַלע געווען גלייך.

— הער זיך איין, מיכעי אנדרעיאַטש, — האָט שטרענג אַרויסגערעדט אַבלאָמאָוו, — איך בעט דיך זיין איינגעהאַל-

## א ב ל א מ א ו ו

טענער מיט דיינע אויסדרוקען. באזונדערס ווען די רעדסט ווען  
גען מיינס א נאָענטען מענשען.

— א נאָענטער מענש! — האָט מיט שנאה אַרויסגע־רעדט  
טאַראַנטיעוו, — וואָס איז ער דיר אזוי נאָענט? ער איז דאָך  
א דייטש.

— ער איז מיר נענטער פון אַ קרוב! מיר האָבען זיך  
ביידע צוזאַמען ערצויגען, געלערענט, און איך וועל ניט ערלויב־  
בען קיין גראָבע רייד אויף זיין רעכנונג.

טאַראַנטיעוו איז רויט געוואָרען פאר כעס.

— אויב דו קענסט מיך פאַרבייטען אויף אַ דייטש, —  
האָט ער אַרויסגע־רעדט, — וועט מיין פוס מער ניט אַריינטרע־  
טען צו דיר.

ער האָט אָנגעטאָן דעם הוט און געלאָזען זיך צו דער  
טיר. אַבלאָמאָוו איז מאָמענטאַן ווייכער געווארען.

— דו האָסט זיך געדאַרפט באַציען צו אים מיט אַכטונג,  
ווייל ער איז מיינס אַ פריינד און רעדען פאַרויכטיגער וועגען  
אים, — דאָס בלויז פאָדער איך פון דיר. דאכט זיך, אז עס  
איז ניט אזוי שווער דאָס אָפצוהיטען.

— האָבען אַכטונג צו אַ דייטש? — האָט מיט שרעק־  
ליכער פאַראַכטונג אַרויסגע־רעדט טאַראַנטיעוו, — פאַרוואָס קומט  
דאָס אים?

— איך האָב דאָך דיר שוין איינמאָל געזאָגט, שוין דער־  
פאר אַליין, וואס מיר ביידע האָבען זיך ערצויגען און געלערענט  
צוזאַמען.

— אַ קלייניגקייט עפעס! געלערענט זיך מיט אים צו־  
זאַמען!

— אַט זעסטו, ווען ער וואָלט דאָ געווען, וואָלט ער מיך  
באַפרייט פון די אַלע דאַגות און ניט געבעטען אַלע וויילע  
קיין אַנדערען וויין, — האָט געזאָגט אַבלאָמאָוו.

— וואָס? דו ווארפסט עס מיר נאָך פאָר? געה צו  
אַל די גוטע יאָר מיט דיין שאַמפאַניער צוזאַמען! אַט האָסטו

## א. א. ג ע נ ט ש ע ר ע ו ו

דיר דיין נעלט צוריק. . . וואו האָב איך עם אוועקגעלייגט?  
וואו האָב איך עם פאַרשטופט?  
ער האָט אַרויסגענומען עפעס אַ פאַרשמירט און פאַרשרי-  
בען פאַפירל.

— ניין, דאָס איז עם ניט, — האָט ער אַרויסגערעדט, —  
וואו האָב איך עם פאַרשטופט?  
ער האָט געזוכט אין אַלע קעשענעס.

— באַמי זיך ניט, מען דאַרף ניט! — האָט געזאָגט אָב-  
לאַמאָוו, — איך האָב דיר גאָרניט ניט פאַרגעוואָרפּען, איך בעט  
דיך בלוז, אז דו זאָלסט זיך אויסדריקען אנשטענדיגער וועגען  
אַ מענשען, וואס איז מיר זער נאָענט, און וואָס האָט פאַר מיר  
זער פיל געטאָן.

— פיל געטאָן! — האָט מיט כעס געענטפּערט טאַראַני-  
טיעוו, — וואַרט-צו, ער וועט נאָך מער טאָן, דו פּאָלג אים  
נאָר!

— צו וואָס זאָגסטו דאָס מיר? — האָט געפרעגט אַכלאָ-  
מאָוו.

— איך זאָג עם דיר דערפאַר, אז ווען דיין דייטש וועט  
דיך גוט אַרומשיילען, וועסטו ערשט וויסען, וואָס עם מיינט  
אויסצובייטען אַ לאַנדסמאַן, אַ רוסישען מענשען, אויף עפעס  
אַ וואַגאָבונד. . .

— הער זיך איין, מיכעי אַנדרעיאַיטש, — האָט אָנגעהוי-  
בען אָבלאַמאָוו.

— ניטאָ וואָס צו הערען, ואיך האָב דיך שוין גענוג גע-  
הערט, גענוג שוין פון דיר זיך אָנגעלימען! גאָט איז אַן עדות,  
וויפיל באַלידיגונגען איך האָב שוין פון דיר איבערגעטראַגען. . .  
אין זאַקסען דאָרט האָט זיין פּאָטער מסתמא ניט אָנגעזען  
אין די אויגען אַ שטיקעל ברויט און דאָ איז ער געוואַרען אַ  
גאַנצער מאַכער. . .

— צו וואָס דאַרפסטו זיך נאָך טשעפען צו אַ מת? וואָס  
איז דער פּאָטער דאָ שולדיג?  
— זיי זיינען ביידע שולדיג, דער זון אזוי גוט ווי דער

## א ב ל א מ א ו ו

**פאָטער,** — האָט געזאָגט טאָראַנטיעוו, א מאַך טוענדיג מיט דער האַנד, — ניט אומזיסט האָט מיין פאָטער מיר גער־אַ-טען צו היטען זיך פאַר דייטשען, און ווער האָט נאָך אזוי גוט געקאָנט מענשען ווי ער ?

— פאָרוואָס, צום ביישפּיל, געפעלט דיר ניט דער פאָ-טער ? — האָט געפרעגט אַבלאָמאָוו.

— דערפאַר, וואָס ער איז אין אונזער גובערניע געקומען אין מיטען סעפטעמבער אין איין רעקעל, און מיטאַמאָל איבער-געלאָזען דעם זון אזא ירושה.

— ער האָט אים איבערגעלאָזען בירושה אינגאנצען א פער-ציג טויזענט. א געוויסע סומע האָט ער גענומען נרן און דאָס איבריגע געלט האָט ער אָנגעקליבען דורך דעם, וואָס ער האָט געלערענט מיט קינדער און איז געווען פאָרוואַלמער פון אַ גוט, וואָס האָט אים אַריינגעטראָגען אַ גרויסען געהאַלט. זעסטו שוין, אַז דער פאָטער איז ניט שולדיג. אין וואָס, ווירער, כאַ-שמעהט דעם זון'ס שולד ?

— אַ וואַזשנער יונג ! מיטאַמאָל צוואַואַקסען זיך ביי אים די פערציג טויזענט, וואָס ער האָט גע'ירש'נט פון זיין פאָטער, אין אַ דריי הונדערט טויזענט רובל. און אומעטום רייזט דאָס אַרום. וועט דען אַן אמת־רוסישער מענש קאָנען דאָס אַלץ טאָן ? אַ רוסישער מענש, אויב ער קלייבט עפעס אויס, טוט ער עס פאַמעליך, ניט געאַיילט, און דאָס לויפט, איילט, שפּרינגט. . . עפעס איז דאָ ניט גלאַט. איינגעזעצט וואַלט איך אזוינע לייט ! ווייסט דאָס גוטע יאָר, וואו דאָס שלעפט זיך אַרום אַצינד ! וואָס שלעפט ער זיך אַרום איבער פּרעמדע לענדער ?

— ער וויל שטודירען, וויל אַלץ זען, וויסען.  
— שטודירען ! נאָך ווייניג האָט מען אים געלערענט ? ער לייגט ! גלויב אים ניט, ער גענארט דיך, ווי מען גענארט אַ קינד. לערנען זיך דען דערוואַקסענע מענען ? דו גלויבסט, אַז אַ האַפּראַט וועט זיך נעמען לערנען ? אין דער שול האַסטו זיך געלערענט, אָבער וועסטו זיך דען איצט נעמען צום לער-  
81

א. א. ג. נ. ט. ש. ז. ר. ע. ו. י.

נען? און ער (טאר אנטיעוויזען) האָט אָנגעוויזען אויף אלעקסער  
יעו'ן) לערענט דען איצט? און זיין קרוב לערענט דען איצט  
עפעס? וועלכער אנשטענדיגער מענש לערענט זיך דאָס?  
און די מיינסט טאקע, אז ער זיצט דארט אין א דייטשישער  
שול און לערענט? ער לייגט, ברודער. איך האָב געהערט,  
אז ער איז געפאָרען אַנקוקען און באשטעלען עפעס א מאַשין,  
מסתמא א מאַשינדעל צו מאכען רוסיש געלט. איך וואָלט אים  
פארשיקט. . . און עפעס אַקציעס. . . אָך.

אַבלאָמאָוו האָט זיך צולאָכט.

— וואָס לאַכסטו אזוי? זאָג איך דען ניט דעם אַמת?

— האָט אַ זאָג געטאָן טאר אנטיעוויזען

— זאָל שוין זיין גענוג! — האָט אים איבערגעשלאָגען  
איליא איליטש, — געה דיר וואו דו דארפסט און איך מיט  
איוואן אלעקסעוויטש'ען וועלען אָנשרייבען די פּאָר בריף  
און אין דער זעלבער צייט אָנווארפען אויפ'ן פּאפּיר מיין פּלאַן.  
טאר אנטיעוויזען איז אַרויס, אָבער מיטאַמאָל האָט ער זיך  
אומגעקערט.

— איך האָב אינגאַנצען פּאָרגעסען! איך בין דיר גע-

קומען בעטען א טובה, — האָט ער אָנגעהויבען, אָבער שוין  
מער ניט גראָב — מען האָט מיך פּאַרבעטען מאָרגען אויף אַ  
חתונה, ראָקאַטאָוו האָט חתונה. ליי מיר, לאַנדסמאַן, דיין  
פּראַק; מיינער איז שוין אַביסעל אָפּגעריבען.

— דאָס איז אוממעגליך, — האָט אַבלאָמאָוו געזאָגט אן

אומצופּרידענער, — מיין פּראַק וועט דיר ניט פּאַסען.

— וואָס הייסט ניט פּאַסען? ער וועט יאָ פּאַסען! —

האָט אים איבערגעשלאָגען טאר אנטיעוויזען, — געדענקסט ניט,  
אז איך האָב דיין פּראַק אַמאָל אָנגעמאָן? ער פּאַסט מיר אויס-  
געצייכענט. זאָכאַר, זאָכאַר! קום אַהער, דו אַלטער פּערד!  
— האָט אַ געשריי געטאָן טאר אנטיעוויזען.

זאָכאַר איז ניט אַריינגעקומען. עס האָט זיך בלוז גע-

הערט, אז ער האָט אַ בריף געמאָן, ווי אַ בער.

## ט ב ל ט א ו ר

— רוף אים דו, איליא איליטש. ווי ער פירט זיך דאָס  
אויף ביי דיר! — האָט זיך געקלאָגט טאראַנטיעוו.

— זאכאַר! — האָט אָבלאָמאָוו א רוף געטאָן.

— אז עס זאָל אייך דאָרט! — האָט זיך דערהערט אין  
פאָדערצימער צוזאַמען מיט א שפרונג פון שלאָפבאַנק, — און  
וואָס ווילט איר? — האָט ער, אריינקומענדיג, זיך געווענדט  
צו טאראַנטיעוו'ן.

— דערלאנג מיין שווארצען פראק — האָט באַפוילען איר—  
ליא איליטש, — מיכעי אנדרעיאיטש דארף מאָרנען געהן אויף  
א חתונה, וויל ער זען צי דער פראק ליגט גוט אויף אים.  
— איך גיב ניט דעם פראק! — האָט אנטשלאָסען ארויס—  
גערערט זאכאַר.

— ווי וואַססו ניט צו פאַלגען דעם שררה, — האָט אַ  
געשריי געטאָן טאראַנטיעוו, — און דו, איליא איליטש, וועסט  
דאָס אים פארשווייגען? וועסט אים ניט שיקען אין צוכט—  
הויז אריין?

— נאָך דאָס פעלט מיר: אזא זקן אין צוכט-הויז פאַר—  
שיקען! — האָט זיך אָפגערופען אָבלאָמאָוו, — גיב, זאכאַר, דעם  
פראק, שפאַר זיך ניט איין.

— איך וועל ניט געבען! — האָט קאַלט געענטפערט  
זאכאַר. — זאָלען זיי פריער אפגעבען אייער וועסט און העמד,  
וואָס ליגען ביי זיי שוין פינף חדשים. אויף איין טאָג בלוז  
געליען. און די וועסט איז א סאַמעטענע און דאָס העמד אזא  
פיינס, אַ האָלענדישעס, א פינף און צוואַנציג רובל קאָסט עס.  
ניין, איך גיב ניט דעם פראק!

— אויב אזוי, זייט געזונט! זאָל אייך דאָס גוטע יאָר  
קענען! — האָט אוועקגעהענדיג מיט געפיל ארויסגערעדט  
טאראַנטיעוו און געדראָט מיט דער פויסט זאכאַרן, — און דו,  
איליא איליטש — האָט ער צוגעלייגט — ווייס, אז איך געה  
דינגען פאַר דיר א דירה.

— אויסגעצייכענט, אויסגעצייכענט! — האָט אָבלאָמאָוו

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

ארויסגעערעדט אומגערוֹלדיג כדי פון אים וואָס ניכער פֿטור צו ווערען.

— און דו פֿאַרנעם ניט צו שרייבען אלץ, וואס מען דאַרף, — האָט פֿאַרטגעזעצט טאַראַנטיעוו — און פֿאַרנעם אויך ניט צו שרייבען דעם גובערנאַטאָר, אז דו האָסט ציועלף קינדער „איינס קלענער פֿאַר'ן צווייטען“. און פונקט פינף א זיינער זאָל דער זופ מיר שוין זיין אויפ'ן מיש! זאָג נאָר, האָסטו נאָר ניט פֿאַרנעמען צו הייסען מאכען פֿיראַגען?

אַבער אַבלאָמאַוו האָט געשוויגען, שוין א צייט ווי ער האָט זיך ניט איינגעהערט צו טאַראַנטיעוו'ס רייד און, פֿאַרמאָד כענדיג די אויגען, האָט ער זיך פֿאַרטראַכט וועגען נאָר אַנדערע זאכען.

מיט טאַראַנטיעוו'ס אוועקגעהן האָט פֿאַר צען מינוט צייט א שווייגען באַהערשט דאָס צימער. אַבלאָמאַוו איז געווען צו־טראַגען אי פון דעם סטאַראַסטאָ'ס בריוֹ, אי פון דעם פֿאַר־שטעהענדיגען איבערקלייבען זיך, און טיילווייז אויך פון טאַ־ראַנטיעוו'ס פֿלוידערען. ענדליך האָט ער אָפּגעזיפצט.

— ווארום שרייבט איר ניט? — האָט שטיִל א פֿרעג גע־טאָן אַלעקסעיעוו, — זאָל איך אייך א פֿעדער פֿאַרשפּיצען?  
— פֿאַרשפּיצט, אויב איר ווילט, אבער בעסער לאָזט מיך איצט אינגאַנצען צו רן, — האָט געזאָגט אַבלאָמאַוו, — איך וועל שוין אַליין אויפשרייבען און איר וועט בלויז נאָכ'ן מיטאָג אי־בערשרייבען זיי.

— גוט, זער גוט, — האָט געענטפֿערט אַלעקסעיעוו — איר זייט פֿאַלשטענדיג גערעכט, איך קאָן אייך נאָך שטערען... איך וועל זיך דערווייל אַריבערכאַפּען און זאָגען, אז מען זאָל אייך ניט ערוואַרטען אין עקאַטערינהאָף. אַדיע, איליא אי־ליטש.

אַבער איליא איִליטש האָט זיך שוין ניט איינגעהערט צו זיינע רייד; אונטערלייגענדיג אונטער זיך די פיס, האָט ער זיך כמעט אויסגעצויגען אין דער שטול און פֿאַרוונקען געוואָרען אין האַלב־דרימעל און פֿאַרטראַכטייט.



אָבלאָמאָוו, און אדעליגער, א קאלעניען-סעקרעטאר אין ראנג, וואוינט שוין דאָס צוועלפטע יאָר אין פעטערסבורג, ניט פאדלאָזענדיג פאר דער גאנצער צייט קיין איין מאָל די שטאָדט. ווען זיינע עלטערען האָבען נאָך געלעבט, האָט ער זיך באַנוגענט מיט בלויו צוויי צימערען און מיט אַן איינציגען באַר דינער, זאכאַר'ן. אָבער נאָכ'ן טויט פון זיינע עלטערען איז ער געבליבען דער איינציגער יורש פון דריי הונדערט און פופֿציג נפשות, וואָס ער האָט געקראָגען בירושה אין איינער פון די ווייטסטע גובערניעס, כמעט אין אזיען.

און שטאַט פינף, האָט ער גענומען באַקומען פון אַכט ביז צען טויזענד רובל איינקונפט א יאָר. ער האָט אָנגעהויבען צו פירען אַ ברייטערען אַרט לעבען. ער האָט געדונגען אַ גרעסערע דירה, פארזאָרגט זיך מיט אַ ספעציעלען קוכאר און מיט אַ פאָר פערד.

דאָס איז געווען דאמאָלט, ווען ער איז נאָך געווען יונג און, אויב ער איז אויך דאמאָלט ניט געווען זעהר לעבעדיג, איז ער אָבער געווען פיל לעבעדיגער ווי איצט; זיין האַרץ איז נאָך דאמאָלט געווען פול מיט פארשידענע שטרעמונגען. ער האָט נאָך דאמאָלט אויף עפעס געהאַפּט, און פיל ערוואַרט אי פון שיקזאַל אי פון זיך אַליין; ער האָט זיך געגרייט צו שפיר לען אַ ראָל, אין אָנפאַנג אַלס באַאַמטער, נאָך וואָס ער איז אייגענטליך געקומען קיין פעטערסבורג. דערנאָך האָט ער גע-האַפּט שפילען אַ ראָל אין דער געזעלשאַפט; ענדליך, ווען ער איז אַריבער די שוועל פון דער יוגענד, האָט ער זיך געזען אין זיין פאַנטאַזיע אַלס פאַמיליען-מאַן.

אָבער די טעג זענען געפלאָסען אָן אַן אָפּשטעל און איין יאָר האָט פאַרביטען דאָס צווייטע. דער פּוך פון זיין פנים האָט זיך פאַרוואַנדעלט אין אַ האַרטער באַרד, די שטראַלען פון

## א. א. ג ע נ ט ש ר ט ו ו

זיינע אויגען זיינען פארביטען געוואָרען אויף צוויי מאַטע פּונקט  
טען, די טאַליע איז ברייטער געוואָרען און אומ'רהמנות'דיג  
האַבען די האָר גענומען אויסקריכען, — עס האָט געשלאָגען  
דרייסיג יאָר, און ער האָט זיך נאָך ניט געהאַט אַ ריר געמאַן  
אפילו אויף אַ האָר ווייטער. ער איז נאָך אַלץ געשטאַנען ביי  
דער שוועל פון זיין אַרענאַ, דאָרט, וואו ער האָט זיך געפונען  
מיט צען יאָר צוריק.

אַבער ער האָט זיך געהאַלטען אין איין קלייבען און אין  
איין גרייטען זיך אָנצוהויבען לעבען; ער האָט זיך אַלץ גע-  
מאַלט דאָס בילד פון זיין צוקונפט; אַבער מיט יעדען יאָר,  
וואָס איז אַוועק, איז דאָס בילד געוואָרען אַלץ בלייכער און  
אַרעמער.

אין זיינע אויגען האָט זיך דאָס לעבען צוטיילט אויף צוויי  
טיילען: איין טייל איז באשטאַנען פון אַרבייט און לאַנגווייל,  
די צווייטע — פון רו און פרידליכער פרייד.

אויפגעצויגען אין דער פּראָווינץ צווישען די מילדע און  
וואַרעמע היימישע זיטען און געוועהנהייטען און איבערגעהענ-  
דיג אין אַ משח פון צוואַנציג יאָר פון די אַרעמס צו די אַרעמס  
פון פארוואַנדטע, פריינד און באַקאַנטע, איז אַבלאָמאַוו געווען  
צוגעבונדען צום פאַמיליען-לעבען אַזוי, אַז דער פאַרשטעהענ-  
דיגער אַמט האָט זיך אים אויסגעראַכט ווי אַ פאַמיליען-זאָך,  
ווי למשל, דאָס פאַרשרייבען אין אַ העפט די אויסגאַבען און  
איינקונפטען, ווי עס פלעגט טון זיין פאַטער.

ער האָט געגלויבט, אַז די באַזאַמטע פון איין דעפאַרטאַ-  
מענט שטעלען פאַר מיט זיך אַן ענג צוזאַמענגעבונדענע פאַ-  
מיליע, וואָס האַלט אין איין דאגה'ן פאַר'ן פאַרגעניגען פון  
יעדען באַזונדער; ער האָט זיך פאַרגעשטעלט, אַז עס איז ניט  
קיין חוב אַלע טאַג צו קומען צו דער אַרבייט, און אויב עס איז  
אַ ביסעל צו קאַלט, אָדער צו וואַרעם, אָדער, אַז מען פוילט זיך  
אַ ביסעל צו, איז אַ געניגענדע אורזאך אויסצופעלען דעם טאַג.  
און ווי פאַרטרויערט איז אַבלאָמאַוו געוואָרען, ווען ער  
האַט דערזען, אַז עס מוז אים וועניגסטענס כאַטש פאַרקומען

## א ב ל א ט א ו ו

אן ערדציטערניש, אז א געוונטער באאמטער זאל מעגען ניט קומען צו דער ארבייט! און ערדציטערנישען טרעפען זיך גראד ניט אין פעטערסבורג! אמת, א פארפלייצונג וואלט אויך געווען א גוטע ענטשולדיגונג, אבער אפילו פארפלייצונגען קו- מען אויך זער זעלטען פאָר...

אָבער נאָך מער האָט זיך אַבלאָמאַוו פאַרטראַכט איבער זיין לאַגע, ווען עס האָבען אים דאָס ערשטע מאָל אַ שוין גע- טאָן אין די אויגען פאַקעטען מיט אויפּשריפטען ד ר י נ ג ע נ ד און ז ע ר ד ר י נ ג ע נ ד און ווען מען האָט אים געהיי- סען מאַכען פאַרשידענע אויסקינפטען, איבערשרייבען, אונט- טערזוכען געוויסע אַנגעלעגענהייטען, פאַרשרייבען העפטען צוויי פינגער די גרעב; דערצו האָט מען דאָס אַלץ געפאַדערט שנעל, מען האָט זיך געהאַלטען אין איין איילען: קוים האָט מען גע- ענדיגט איין ארבייט האָט מען זיך גלייך געכאַפט צו אַ צוויי- טער, דריטער און אזוי אָן אַ סוף.

צוויי מאָל האָט פאַסירט, אז מען האָט אים אויפגעוועקט ביי נאַכט ער זאל זיך גלייך נעמען צו מאַכען געוויסע נאָטי- צען, באַמערקונגען און אַ פאָר מאָל ווען ער איז געזעסען ביי באַקאַנטע צו גאַסט איז ער דורך קוריערען אַרויסגערופען גע- וואָרען אַלץ צוליב די זעלבע נאָטיצען, באַמערקונגען. „ווען איז דאָ צייט צו לעבען? ווען? ווען?“ פלעגט ער זיך אַליין פרעגען.

וועגען זיין שעה האָט ער נאָך אין דער היים געהערט, אז ער איז אַ פאָטער צו די אונטערנעאַרדענטע און דערפאַר האָט ער זיך וועגען דער דאָזיגער פּערזאָן פאַרגעשטעלט די אַנגע- נעמסטע זאַכען. ער האָט זיך פאַרגעשטעלט דעם שעה פון זיין דעפאַרטאַמענט ווי אַ צווייטען פאָטער, וואָס האַלט אין דאַנה'ן ווי אזוי צו באַלויגען זיינע אונטערגעאַרדענטע, צי זיי האָבען עס יאָ אָדער ניט פאַרדינט, און האַלט אין איין טראַכטען, אז עס זאל זיי ניט פעלען ניט נאָר דאָס נויטיגסטע, נאָר זיי זאָ- לען אויך האָבען אַלע פאַרגעניגענס.

איליאַ איליטש האָט געמיינט, אז דער שעה איז אזוי באַ-

## א. א. גענטשער טון

וואָרט ווענען זיינע אונטערגעארדענטע, אז ער פרעגט זיי אלע  
טאָג צי זיי זיינען גוט געשלאָפּען די נאַכט, צי עס טוט זיי,  
היליגה, ניט וועה דער קאָפּ?

אַבער ווי ביטער ער האָט זיך אנטוישט שוין דעם ער-  
שטען טאָג פון זיין דינסט! ווען דער שעה איז אָנגעקומען  
איז געוואָרען אַ שרעקליכער טומעל, אַ לויפעניש, אלע האָבען  
זיך פאַרלאָרען, געשטופט זיך צום שעה.

שפעטער איז אַבלאָמאָו געוואָר געוואָרען, אז דאָס אַלין  
קומט פאַר דערפאַר, וואָס עס זיינען פאַראַן נאַטשאַלניקעס,  
וועלכע זעען אַ סימן פון אכטונג צו זיך אין די טאַמעוואַמע  
צושראַקענע פּנימ'ער פון די באַאַממע און ניט נאָר אכטונג צו  
זיך נאָר אפילו אויך אַ סימן פון דינסט-פּעהיגקייט.

אַבלאָמאָו האָט ניט געדאַרפט אזוי ציטערען פאַר זיין  
שעה. דאָס איז געווען אַ גוטער און ערעלער מענש. ער האָט  
קיינעם קיין צרות ניט פאַרשאַפט און זיינע אונטערגעארדענטע  
זיינען געווען אזוי צופרידען מיט אים, אז זיי האָבען זיך  
אפילו ניט געוואונשען קיין בעסערען. ער האָט קיינעם ניט  
געזאָגט קיין אומאַנגענעם וואָרט, קיין געשריי ניט געמאָן, ניט  
געטומעלט זיך; ער האָט קיינמאָל ניט געפאַדערט, נאָר גע-  
בעטען. וויל ער, אז מען זאָל עפּעס טון — בעט ער, וויל ער,  
אז מען זאָל קומען צו אים אין געסט — בעט ער, און וויל ער  
איינעם זעצען אין תּפּיסה — בעט ער. ער האָט נאָך קיינמאָל  
קיינעם ניט געזאָגט ד, ו, שטענדיג — א י ר, אָן אונטער-  
שיר צי ער רעדט עס צו אלע, אָדער בלויז צו איינעם.

דאָך האָבען אלע באַאַממע אזוי ווי געציטערט אין זיין  
אַנוועזענהייט; אויף זיינע פּריינדליכע פּראַגען האָבען זיי גע-  
ענטפּערט ניט מיט זייער, נאָר מיט עפּעס אַ פּרעמדער שטימע,  
אויף וועלכער זיי האָבען קיינמאָל ניט גערעדט מיט אַנדערע  
מענשען.

און איליאַ איליטש האָט אויך גענומען ציטערען, ניט  
וויסענדיג פאַר וואָס, ווען זיין שעה פּלעגט אריינקומען אין  
צימער; אויך ביי אים פּלעגט פאַרפאלען ווערען זיין אמת

## ע ב ל א מ א ו ר

קול און אויף זיין פלאץ האָט זיך באַוווּזען עפעס אַ פרעמדער, אזאָ סוויטשינגער, ווי נאָך דער שעה פלעגט אָנהויבען צו רעדען מיט אים.

און ווי אָנגעלימען האָט זיך איליאַ איליטש! ער האָט זיך געשראָקען און געלאַנגווייליגט ביי זיין גוטען שעה. גאָט ווייס, וואָס פון אים וואָלט געוואָרען, ווען ער זאָל אריינפאלען צו אַ שלעכטען, צו אַ שטרענגען.

און אַבלאָמאָוו האָט ווירעס־איז דורכגעדינט אַ צוויי יאָר. ער וואָלט אפשר דערצויגען נאָך אַ יאָר און דערדינט זיך צו אַ ראַנג, אָבער אַ געוויסער צופאַל האָט אים געצוואונגען צו פאַר־לאָזען זיין אַמט איידער ער האָט זיך דערדינט צו אַ ראַנג. ער האָט אַ מאָל עפעס אַ וויכטיגען רעפּאָרט שטאַט אַסט־ראַכאַן אוועקגעשיקט קיין אַרכאַנגעלסק. מען האָט זיך גע־כאַפט און גענומען זוכען דעם שולדיגען.

מיט נייגעריגקייט האָבען אַלע באַאמטע געוואַרט אויפ'ן מאַמענט, ווען דער שעה וועט אַ רוף טאָן אַבלאָמאָוו און קאַלט און רואיג אים פרעגען, צי האָט ער דאָס דעם רעפּאָרט אוועק־געשיקט קיין אַרכאַנגעלסק, און זיי האָבען געוואָלט טרעפען, זוי וועט קלינגען איליאַ איליטש'ס שטימע, ווען ער וועט ענט־פערען.

אנדערע האָבען גענלויבט, אז ער וועט אין גאַנצען ניט ענטפערען: ער וועט ניט קאָנען.

קוקענדיג אויף די איבריגע, האָט אַבלאָמאָוו אויך דורכ־גענומען אַ שרעק, כאָטש אי ער, אי די איבריגע האָבען גע־וואוסט, אז דער שעה וועט זיך באַנוגענען בלויז מיט אויס־רעדען אים; אָבער דאָס אייגענע געוויסען איז געווען פיל שטרענגער פונ'ם פאָרוואַרף.

אַבלאָמאָוו האָט זיך ניט דערוואַרט אויף זיין פאַרדינסטער שטראַף, ער איז אַהיימגעגאַנגען און צוגעשיקט אַ צייגניש פון אַ דאָקטאָר.

איין דער דאָזיגער צייגניש איז געזאָגט געוואָרען:  
„איך, דער אונטערצייכענטער, זאָג עדות, און מיט מיין

## א. א. ג א נ ט ש צ ר ל ו

זינעל באשטעטיג איך, אז דער קאלעניען־סערעטאר איליאָ אַבלאָמאָוו, ליידיט פון איבריגען פעטס ביים האַרצען, ליידיט פון מאָגען און פון אַ כראָנישער לעבער־קראַנקהייט, וואָס דאָס באַדראָט דאָס געזונט און דאָס לעבען פונ'ם קראַנקען; די אַטאַקען, ווי מען דאַרף אָננעמען, קומען דערפון, וואָס דער קראַנקער קומט אַלע טאָג צו זיין באַשעפטיגונג. דעריבער, כדי צו פארמיידען ווידערהאַלונגען און די פאַרשאַרפונג פון די פיינ־ליכע אַטאַקען, געפין איך פאַר נויטיג צו פאַרווערען אויף אַ צייט דעם ה' אַבלאָמאָוו צו באַזוכען די קאַנצעלאַריע און איך שרייב אים פאַר אין אלגעמיין זיך אָפּהיטען פון גייסטיגער אַרבייט און יעדער אנדער טעטיגקייט.

אָבער דער דאָזיגער בריף האָט בלוין געהאַלפּען אויף אַ צייט: מען מוז דאָך פאַרט אַמאָל געזונט ווערען, און אין דער פּערספּעקטיווע האָט זיך איליאָ אַליטש געזען טעגליך זיצען ביי זיין טיש. ער האָט דאָס ניט געקענט אויסהאַלטען און אין גאַנצען אַרויסגעטראָטען פון דינסט. אזוי האָט זיך געענדיגט — און קיינמאָל מער זיך שוין ניט אָנגעהויבען ווי־דער — זיין שטאַטס־דינסט.

זיין ראָל אין דער געזעלשאַפט איז אים כמעט בעסער געלונגען.

די ערשטע צייט, וואָס ער האָט פאַרבראַכט אין פעטערס־בורג, נאָך אין זיין יוגענד, האָבען די רואיגע שטריכען פון זיין געזיכט עפּטער אויפגעלעבט, פון די אויגען האָט אַרויס־געשיינט אַ לעבעדיג פייערל, אַ שטראַל פון ליכט, האָפּנונג און קראַפט. ער האָט זיך, ווי אַלע, געקאַכט, געהאַפּט און גע־פּרעהט זיך מיט דער אומבאָדייטענרסטער זאַך און פון יעדער קלייניגקייט טרויעריג געוואָרען.

אָבער דאָס איז געווען לאַנג צוריק, נאָך אין יענעם צערט־ליכען עלטער, ווען מען זעט אין יעדען מענשען אַן אמת'ן פריינד און מען פאַרליבט זיך כמעט אין יעדער פרוי, און מען איז גרייט יעדער פרוי פאַרצולעגען האַנד און האַרץ, אַ זאַך, וואָס געלינגט טייל מענשען צו זייער גרעסטען פאַרדרוס.

## א ב ל א מ ו ו

אין אָט יענע גליקליכע טעג איז אויף איליאַ איליטש'עם  
נורל אויסגעפאלען ניט וועניג ווייכע, סאַמעטענע, אפילו ליי-  
דענשאַפטליכע בליקען פון אַ סך שעהנהייטען, אַ וועלט מיט  
צוואַנגענדיגע שמייכלען, אַ צוויי־דריי קושען און נאָך מער  
שטאַרקע, פריינדליכע האַנד־דרוקען.

אַבער ער האָט זיך קיינמאָל ניט געלאָזען נעמען אין גע-  
פאַנגענשאַפט פון אָט די שעהנהייטען, ער איז קיינמאָל ניט  
געווען זייער שקלאַף, אפילו ניט קיין זער פליסיגער פאַר-  
ערער, שוין פשוט דערפאַר, וואָס די נאָענטקייט פון פרויען  
פאַרשאַפט אַ סך זאָרג. אַבלאָמאָו האָט זיך מער באַנוגענט  
מיט פאַרערונג פון דער ווייטען.

זעלטען האָט דאָס לעבען אים צוואַמענגעשטויסען מיט אַ  
פּרוי אין אזא גראַד, אז ער זאָל אויפברויען אויף אַ פאַר טעג  
און זיך האַלטען פאַר פאַרליבט. דאָס איז די אורזאַך, וואָס  
זיינע ליבעס־אינטריגען האָבען זיך ניט פאַרוואַנדעלט אין ראַד-  
מאַנען; זיי זיינען געבליבען שטעהן ביי זייער ערשטער שטופע  
פון אַנטוויקלונג און נאַאיוויטעט, — פשוט, ריין, פונקט אזוי ווי  
די ליבעס פון די מייסטע גימנאַזיסטינס.

מער פון אלעמען האָט ער געזען אויסצומידען יענע  
בלייכע, טרויעריגע מיידלעך, וואָס האָבען, מערסטענס, שוואַר-  
צע אויגען, פון וועלכע עס לויכטען ארויס „פיינליכע טעג און  
אומזעליגע נעכט“; מיידלעך וואָס טראָגען זיך ארום מיט עפעס  
אומבאַגרייפליכען טרויער און פרייד; מיידלעך, וואָס האָבען  
שטענדיג עפעס אייך צו פאַרטרויען, דערצעהלען, און ווען זיי  
דאַרפען עס אַרויסרעדען, ציטערען זיי אויף, באַגיסען זיך מיט  
טרערען און מיטאַמאָל וואַרפען זיי ארום זייערע הענד אַרום  
אייער האַלז, קוקען אייך לאַנג אין די אויגען אריין, דערנאָך —  
אין הימעל און פלוידערען, אז זייער לעבען איז פאַרשאַלטען,  
און טייל חלש'ען נאָך דערביי אוועק. ריין און אומשולדיג  
איז נאָך געווען זיין נשמה; מעגליך, אז זי האָט געוואַרט אויף  
איר ליבע, אויף איר שטיצע, אויף איר ליידענשאַפט, אַבער,

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו

ווען יאָרען זיינען אריבער, האָט זי, דאכט זיך, אין גאנצען אויפגעהערט צו וואַרטען און פאַרצווייפעלט געוואָרען. נאָך קעלטער האָט זיך איליא איליטש אָפגעזענענט מיט זיינע פריינד. באַלד נאָכ'ן ערשטען בריף פון זיין סטאַרָאָס-טאָ וועגען די אומגערעטענישען, האָט ער פאַרביטען זיין ער-שטען פריינד, דעם קוכאַר, אויף אַ קעכין, שפעטער האָט ער פאַרקויפט די פערד און ענדליך אַוועקגעשיקט די איבעריגע „פריינד“.

קיין שום זאך האָט אים מער ניט געצויגען פון דער שטוב ארויס, און מיט יעדען טאָג איז ער אלץ פעסטער צוגעבונדען געוואָרען צו זיין צימער.

אין אָנפאַנג איז אים שווער געוואָרען אַ גאַנצען טאָג זיך אַרומדרעהען אַן אָנגעטוענער, דערנאָך האָט ער זיך גענומען פּוילען צו מיטאַנגען ביי פריינד, אויסער אין בחור'שע הייזער, וואו מען האָט געקאָנט אויסטון דעם קראַגען, אָפּשפּילען די וועסט און אפילו אַביסעל אַ דרעמעל טון.

אין גיכען האָבען זיך אים די אַווענדען אויך דערעסען: מען דאַרף אָנטון אַ פּראַק, אַלע טאָג זיך ראַזירען.

ער האָט ערגעץ-וואו אַרויסגעלעזען אַז בלוז די מאַרגען-פייכטקייט איז געזונט און די אַווענדיגע — שעדליך, — האָט ער מורא געקראַגען פאַר פייכטקייט.

ניט קוקענדיג אויף אָט די אַלע גענג, האָט דאָך זיין פריינד, שטאַליץ, געלונגען אים אמאָל צו פאַרשלעפען צו מענשען; אָבער שטאַליץ איז אָפט אַוועק פון פעטערסבורג, קיין מאַסקווע, קיין ניושני-גאַווגאָראָד, קיין קרים און דערנאָך קיין אויסלאַנד, — און אָן אים איז אָבלאָמאַוו ווידער פאַרוונקען געוואָרען ביז איבער די אויערען אין זיין איינזאַמקייט, פון וואַנען עס האָט אים געקאָנט אַרויסשלעפען בלוז עפעס אויסערגעווענהליכעס, ניט קיין אַל-טעגליכע פאַסירונג; אָבער דאָס האָט ניט נאָר ניט פאַסירט, נאָר מען האָט ניט געקאָנט פאַראַויסזען, אז עס זאָל אמאָל פאַסירען.

דערצו האָט מיט די יאָרען אים כאַהערשט עפעס אַזאַ



## ע ב ל א ט ו ו

קינדישע מורא, אזא ערווארטונג פון געפאר און אומגליק פון יעדער זאך, וואס איז געווען אויסער'ן קרייז פון זיין אלטגעגליכען לעבען — דאס איז געקומען א דאנק דעם, וואס זיין לעבען האט זיך געשלעפט אן וועלכע עס איז אויסערליכע געשעענישען.

ער האט זיך, למשל, ניט געשראקען פאר'ן שפאלט אין סופיט פון זיין שלאפצימער: ער איז דערצו שוין געווען צו געוועהנט; אים איז אפילו אויפ'ן זינען ניט געקומען, אז די שטענדיג דריקענדיגע לופט פון צימער און דאס אייביגע זיצען אין א פארשלאסענעם חדר, זיינען אפשר געפערליכער פאר'ן געזונט, ווי א ביסעל אַווענט-פייכטקייט; אז דאס איבערשטאך פען טאָג נאָך טאָג דעם מאָגען איז אין א געוויסען זין א שטופענ-ווייזער זעלבסט-מאָרד, — דערצו איז ער געווען צוגעוועהנט און עס האָט אים מער ניט געשראקען.

ער איז ניט געווען צוגעוועהנט צו באוועגונג, צום לעבען, צו מענשען, צום רויש.

צווישען א גרויסער מאַסע איז אים געווען ענג; אז ער האָט זיך געזעצט אין א שיפעל, האָט ער געהאט א שוואכע האָפֿנונג, אז אים וועט געלינגען בשלום אריבערצוקומען צום צווייטען ברעג; פאָרענדיג אין א קארעט, האָט ער ערווארט, אז די פערד זאָלען זיך צווינגען און אלץ איבערקערען.

די אַרומיגע שטיילקייט האָט אים געשראקען און טיילמאָל האָט ער אליין ניט געוואוסט אויף קלאָר, פאָרוואָס ער האָט א צימער געטאָן. טיילמאָל וואָרפט ער שיפע בליקען צום פינגסטערען ווינקעל פון צימער, וואָרטענדיג, אז די איינבילדונג וועט אים אָפטון א קונץ און באַווייזען אים אן אומנאַטירליכע ערשיינונג.

אזוי האָט זיך געענדיגט זיין ראָל אין דער געזעלשאַפט. פּויל האָט ער א מאַך געטאָן אויף אלע זיינע יוגענט חלומות, וואָס האָבען אים, אָדער ער האָט זיי אָפּגענאַרט, אויף די אלע צערטליך-טרויעריגע, ליכטיגע עררינערונגען, וואָס ביי אַנדערע מענשען נעמט פון זיי דאָס האַרץ קלאַפען אפּילו אויף דער עלטער.

6.

— וואָס האָט ער געמאָן אין דער היים ? געלעזען ?  
געשריבען ? געלערנט ?

— יאָ : אויב עס איז אים אריינגעפאלען אין דער האנד  
אריין אַ בוך, אַ צייטונג, פֿלעגט ער עס דורכלעזען.

דערהערט ער וועגען עפעס אן אויסערגעווענהליך ווערק —  
וועקט זיך אויף אין אים א פארלאנג צו באַקענען זיך דערמיט ;  
ער זוכט עס ארום, פרעגט זיך נאָך און אויב מען ברענגט גלייך  
דאָס בוך, נעמט ער זיך דערפאר און עס הויבט זיך אָן צו פאר-  
מירען ביי אים אַ געדאנק וועגען דעם געגענשטאַנד, אָבער  
איידער מען קוקט זיך ארום, ליגט ער שוין, קוקט אַפּאַטיש  
צום סופּיט'און לעבען אים ליגט דאָס בוך אַ ניט דערלעזענעם,  
אַ ניט פארשטאַנענעם.

לייכטער איז אים אָנגעקומען דאָס אַפּקילען זיך, ווי דאָס  
באַגייסטערט ווערען : קיינמאָל האָט ער זיך שוין ניט גענומען  
צוריק צו דעם פארלאָזענעם בוך.

און געלערענט האָט ער ווי אנדערע, ווי אלע, דאָס הייסט,  
ביז דעם פּופּעצנטען יאָר — אין פּאַנסיאָן ; דערנאָך האָבען  
די עלטערען, נאָך אַ לאַנגען קאַמף, באשלאָסען צו שיקען אים  
קיין מאַסקווע, וואו ער האָט, ווילענדיג-ניט-ווילענדיג, דורכגע-  
מאַכט דעם גאַנצען קורס.

זיין שרעקעדיגער, אַפּאַטישער כאַראַקטער האָט אים גע-  
שטערט ארויסצואווייזען אין דער שול, וואו מען האָט ניט גע-  
מאַכט קיין אויסנאַמען פאר געבאלעוועטע יונגע לייט, זיין  
פּוילקייט אין דער גאַנצער מאַס און זיינע קאַפּריזען. ער האָט  
געמוזט זיצען גלייך אין שול, צוהערען זיך צו די לערערס, און  
די אויפנאַבען, וואָס די לערערס האָבען אים געגעבען, האָט ער  
געמוזט מאַכען, כאַטש ער האָט דערביי געזיפּצט און באַגאַסען  
זיך מיט שווייס.

## א ב ל ט ז ו ו

דאָס אלץ האָט ער געהאַלטען פאַר אַ שטראָף פון הימעל  
פאַר אונזערע זינד.

ווייטער פון דעם שטריך, וואָס דער לערער פלעגט מאַכען  
מיט'ן נאָגעל, ווען ער האָט אָנגעוויזען ווי ווייט מען זאָל זיך  
צוגריימען אויף מאָרגען, האָט אָבלאָמאָוו ניט קיין קוק געטאָן,  
ער האָט קיינמאָל קיין פראגען ניט געשטעלט און קיין ער-  
קלערונגען ניט געפאדערט. ער האָט זיך באנוגענט דערמיט,  
וואָס עס איז געשטאַנען אין בוך און קיין שום נייגעריגקייטען  
האָט ער ניט אַרויסגעוויזען אפילו דאַמאָלט, ווען ער האָט ניט  
אַלץ פאַרשטאַנען פון דעם, וואָס ער האָט געלעזען אָדער  
געהערט.

ווען שטאַלץ פלעגט אים אמאָל ברענגען ביכער, וועלכע  
מען האָט געדארפט דורכלעזען, אויסער די, וואָס האָבען זיך  
געפאָדערט אין דער שול, האָט אָבלאָמאָוו לאַנג געקוקט שוויי-  
גענדיג אויף אים.

— אויך דו, ברומ, ביסט געגען מיר! — האָט ער, נעמענדיג  
דיג זיך פאַר די ביכער, אַרויסגערעדט מיט א זיפץ.  
אומנאַטירליך און שווער איז אים פאָרגעקומען אזא  
איבערמעסיג לייענען.

„צו וואָס דאַרף מען די אלע העפטען אויף וועלכע מען  
ברענגט אויס אזויפיל פאַפיר, צייט, טינט? און, ענדליך,  
וואָסער נוצען ברענגען די זעקס-זיבען יאָר פאַרשפאַרט זיין, דאָס  
מאַטערען זיך איבער ביכער, דער פאַרבאָט צו טומלען, לויפען,  
פרעהען זיך? —

„ווען-זשע לעבט מען? — האָט ער זיך אליין ווידעראמאָל  
געפרעגט. — ווען הויבט מען אָן צו לאָזען אין צירקולאַציע  
אַט דעם קאַפיטאַל פון וויסע, פון וועלכען דער גרעסטער טייל  
האָט נאָך קיין שום נוצען ניט געבראַכט. פאָליטישע עקאָנאָ-  
נאָמיע, למשל, אלגעברע, געאָמעטריע — וואָס וועל איך מיט  
זיי טאָן אין אָבלאָמאָווקע?“

און אפילו די געשיכטע ברענגט דעם מענשען אריין אין  
אומעט: לערענסט, לעזט, אז אַט איז אָנגעקומען א יאָר

## א. א. גענטשער צו

פון צרות, דער מענש איז אומגליקליך; אָבער אָט נעמט דער מענש צוזאמען זיינע כוחות, מיט זיך, ארבייט פאר בעסערע טעג. ענדליך קומען זיי, איצט וואָלט זיך די געשיכטע אליין געקאָנט אַביסעל אָפרוען, אָבער ניין, ווידער נעמען זיך ווייזען וואָלקענס, די געביידע צופאַלט, און ווידער דארף מען ארבייט טען מיט'ן שווייס פונ'ם פנים... זיי שטעלען זיך ניט אָפּ די ליכטיגע טעג, זיי לויפען, — און דאָס לעבען פליסט אלץ ווייטער; איין ברוך נאָכ'ן צווייטען.

דאָס לעזען ערנסטע ביכער האָט אים פארמאָטערט. די פילאָזאָפּען איז ניט געלונגען אויפצואוועקען אין אים א דורשט נאָך שפּעקולאַטיווע אמת'ן.

דערפאר האָבען אים די פּאָעטען צוגעטראַפּען: ער איז געוואָרען אַ אינגעל, ווי אלע. און פאר אים איז אויפגעשטאַנען אַ גליקליכער, קיינעם ניט פארראטענדער, צו יעדען שמייכל לענדער מאָמענט; זיינע כוחות האָבען זיך צובליט, ער איז געוואָרען פול מיט האָפּנונגען, ער האָט באַגערט גליק, רום, טע-טיגקייט; עס איז פאר אים אויפגעשטאַנען אַן עפּאָכע, ווען דאָס האַרץ האָט גענומען שטאַרקער קלאַפען, דער פּולס — שטאַרקער שלאָגען; אַן עפּאָכע פון באַגייסטערטע רעדעס און זיסע טרערען. לויטער איז געווארען זיין האַרץ און קאָפּ; ער האָט אַרונטערגעטרייסעלט פון זיך דעם דרעמעל, די אפּא-טיע, די נשמה האָט געפּאָדערט טעטיגקייט.

שטאַלץ האָט געהאַלפּען אויסציען דעם מאָמענט אויף אזוי לאַנג ווי עס איז מעגליך געווען פאר אזא נאַטור, ווי אַבלאָמאַוו'ס. באַנוצענדיג זיך מיט דעם באַגייסטערטען שוואַנג פון דער יונגער פּאַנטאַזיע, האָט ער געזוכט אַנדערע צילען, ניט בלויז פאַרגעניגען, אין לעזען די פּאָעטען; ער האָט געזוכט אין זיי אַ ציל פאַר זיין און אַבלאָמאַוו'ס לעבען. זיי זיינען ביידע געווען אויפגערעגט, זיי האָבען געוויינט, געגעבען זיך איינער דעם צווייטען פייערליכע פאַרשפּרעכונגען, באַטרעטען דאָס לעבען דורך אַ פאַרנינפּטיגען און ליכטיגען וועג. שטאַלץ'עס יוגענט-פּייער האָט אַנגעשטעקט אַבלאָמאַוו'ן.

## א ב ג ד ה ו ז

און ער האָט געברענגט פאר אומגעדולד נאָך טעטיגקייט, נאָך א ווייטען, אָבער באצויבערענדען ציל.

אָבער דער קנאָספ פון לעבען האָט זיך פאנאנדערגעבלייט און ניט געבראכט קיין פרוכט. אָבלאָמאָוו האָט זיך אויסגע- ניכטערט און זעלטען, בלויז אויף דער רעקאָמענדאציע פון שטאַלצ'ען, פלעגט ער דורכלעזען א בוך, און שוין ניט מיטאָמאָל ; פאמעליך, פויל פלעגט ער מיט די בליקען דורכלויפען די שורות. ווי אינטערעסאנט עס האָט געמאָגט זיין דאָס אָרט, וואו ער האָט געהאַלטען, איז אָבער גראד יעמאָלט אָנגעקומען די צייט פון עסען אָדער שלאָפען, האָט ער אוועקגעלייגט דאָס בוך און אוועקגעגאנגען עסען אָדער שלאָפען.

ווען מען האָט אים געגעבען דעם ערשטען באַנד פון א ווערק, האָט ער קיינמאָל ניט געבעטען דעם צווייטען, ווען ער האָט דעם ערשטען דורכגעלעזען, און האָט מען אים אליין גע- בראכט, — האָט ער, ניט איילענדיג זיך, גענומען אים דורכ- קוקען.

שפעטער האָט ער שוין אפילו דעם ערשטען טייל ניט געקאָנט גובר זיין און דעם גרעסטען טייל פון זיין פרייער צייט פלעגט ער פארברענגען אנשפארענדיג דעם עלענבויען אָן טיש, און דעם קאָפּ — אָן עלענבויען. אָפטמאָל האָט ער שטאַט דעם עלענבויען באַנוצט דאָס בוך, וואָס שטאַלצ איז צוגעשטאַנען צו אים, אז ער זאָל עס דורכלעזען.

אזוי האָט אָבלאָמאָוו פארענדיגט זיין שטודיום. דעם מאָג, ווען ער האָט אויסגעהערט די לעצטע לעקציע, איז ער געווען אויפ'ן העכסטען פונקט פון זיין בילדונג. דער פאר- וואַלטער פון דעם אַנשטאַלט האָט מיט זיין אונטערשריפט אויפ'ן אטעסטאט, פונקט ווי פריער דער לערער מיט'ן נאָגעל אויפ'ן בוך, געמאַכט אַ שטריך, וואָס ווייטער פון דעם האָט שוין אונזער העלד ניט געפונען פאר נויטיג אויסצושפרייטען זיין בילדונג.

זיין קאָפּ האָט מיט זיך פאַרגעשטעלט אן אַרכיוו פון טויטע ציפערען, עפאָכען, פנימ'ער, רעליגיאָנען, ניט קיין פארבונדענע

## א. א. ג ע נ ט ש ע ר א ו ו

צווישען זיך פּאָליטיש-עקאָנאָמישע, מאַטעמאַטישע אָדער אַנדערע דערע אַמט'ן, אויפנאַבען א. אַז. וו., א. א. אַז. וו.

זיין קאַפּ איז געווען ווי אַ ביבליאָטעק, וואָס באַשטעהט פון ווערק וועגען פאַרשידענע וויסענשאַפטען.

זער אַ זאָנדערבאַרע ווירקונג האָט דאָס שטודירען גע- האט אויף אַיליאַ אַיליטש: צווישען דער וויסענשאַפט און דעם לעבען איז ביי אים געלעגען אַ גאַנצער תּהום, וואָס ער האָט אפילו ניט געוואָגט דורכצוגעהן. דאָס לעבען איז פאַר אים געוועזען אַ זאך פאַר זיך און די וויסענשאַפט אויך אַ זאך פאַר זיך.

ער האָט שטודירט אַלע עקזיסטירענדע און מער שוין ניט עקזיסטירענדע געזעצען, ער איז דורכגעגאַנגען דעם קורס פון פּראַקטישער געריכטס-פּירונג, אָבער ווען עס איז פּאָרגעקומען ביי אים אַמאָל אַ גנבה און מען האָט געדאַרפט אוועקשיקען אַ רעפּאָרט אין דער פּאָליציי, האָט ער גענומען אַ בויגען פּאַפּיר, פען און געטראַכט, געטראַכט ביז ער האָט געשיקט גאַנצ'ן שרייבער.

די רעכענונגען אין דאָרף האָט געפירט דער סטאַראַסטא. און ער האָט זיך אומגעקערט אין זיין איינזאַמקייט אָן דער משאָ פון וויסען, וואָס האָט געקאָנט געבען אַ ריכטונג זיין געדאַנק, וואָס האָט ווי אַ פּרייער פּויגעל אַרומגעשוועבט אין זיין מח.

וואָס האָט ער פּאָרט געטאָן? ער האָט פאַרטגעזעצט צו צייכענען דאָס בילד פון זיין אייגען לעבען, ער האָט אין אים, און ניט אָן אַ גרונד, געפונען אַזויפיל חכמה און פּאָעזיע, וואָס מען קאָן קיינמאָל ניט אויסשעפען.

פאַרלירענדיג זיין אַמט און ראל אין דער געזעלשאַפט, האָט ער גענומען אויף אַן אַנדער אופן פאַרענטפּערען די פּראַגע פון עקזיסטענץ, ער האָט זיך פאַרטראַכט וועגען זיין באַרוף און האָט, ענדליך, אויסגעפונען, אַז דער האָרזיאָנט פון זיין טעטיג- קייט געפינט זיך אין אים אליין.

און ער האָט פאַרשטאַנען, אַז אויף זיין גורל איז אויסגע-

## א ב ל א מ ט ו ו

פאלען פאמיליען-גליק און דאָס זאָרגען וועגען דעם גוט. ביי איצט האָט ער ניט געוואוסט אפילו זיינע געשעפטען: שטאַלץ פלעגט עס פאר אים אָפטמאָל באַזאָרגען. ער האָט ניט געוואוסט גענוי ניט זיין איינקונפט און ניט זיינע אויסגאבען.

פונקט ווי דער אַלטער אָבלאָמאָוו האָט דאָס גוט איבער-גענומען פון זיין פאָטער, אזוי האָט ער עס איבערגעגעבען זיין זון. כאָטש ער האָט געלעבט זיין גאַנץ לעבען אין דאָרף, האָט ער זיך אָבער ניט געבראַכען דעם קאַפּ אויף נייע איינריכטונגען, ווי עס טוען דאָס די היינטיגע שדרות: אויסצוגעפינען נייע קוואַלען פון איינקונפט, אָבער פארשטאַרקען און פארשפרייטען די אַלטע, א. א. וו. ווי עס זיינען פארזייט געוואָרען די פעלדער ביי זיין זיידען, האָט זיך געפירט אויך ביי אים.

אין אַלגעמיין איז דער אַלטער געווען זער צופרידען, אויב עס איז געווען א גערעטעניש, אָדער א העכערונג אין פרייז האָט אריינגעבראַכט א גרעסערע הכנסה ווי לעצטען יאָר: אזא יאָר האָט ער אָנגערופען גאָט'ס ברכה. ער האָט בלויז ניט ליב געהאט פארשידענע פאָרטלען ווי ארויסצוקריגען מער געלט.

— אונזערע פאָטערס און זיידעס זיינען ניט געווען נאָר רישער פון אונז — פלעגט ער זאָגען, ווען ער האָט געוואָלט ענטפערען אויף געוויסע עצות, וואָס מען האָט אים געגעבען, אָבער וועלכע ער האָט געהאלטען פאר שעדליכע, — זיי האָבען אָפגעלעבט גליקליך זייער לעבען, גאָט וועט געבען, און מיר וועלען אויך גליקליך דורכלעבען אונזער לעבען.

באַקומענדיג, אָן וועלכע עס איז פאָרטלען, פון זיין גוט אזויפיל איינקונפט, אז עס האָט אים געקלעקט צו האָבען יעדען טאָג א גוטען מיטאָג פאר זיך, פאר דער פאמיליע און פאר די פארשידענע געסט, האָט ער געדאַנקט גאָט און געהאלטען פאר א זינד צו וועלען האָבען מער.

ווען דער פארוואלטער האָט אים געבראַכט צוויי טויזענט רובל, באַהאַלטענדיג אין קעשענע דעם דריטען טויזענט, און מיט טרערען אין די אויגען געקלאָגט זיך אויפ'ן האַגעל, אומ-

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

גערעטעניש, האָט דער אלטער אָבלאָמאָוו זיך גע'צלמ'ט און אויך מיט טרערען אין די אויגען ארויסגערעדט:

— גאָט'ס ווילען! מיט גאָט קאָן מען זיך ניט קריגען!  
מיר דארפען נאָך דאנקען גאָט פאר דעם, וואָס עס איז דאָ.

מיט'ן טויט פון די אלטע הערן האָט זיך די לאַגע פון זייער גוט ניט נאָר ניט פארבעסערט, נאָר האָט זיך נאָך, ווי מען האָט געקענט זען פון די בריה פון סטאראָסטא, פיל פאר ערגערט. עס איז געווען קלאָר, אז איליא איליטש דארף פער זענליך אהין פאָרען און אויפ'ן אָרט אויספאָרשען די אורזאך פון דעם, וואָס די הכנסה האַלט זיך אין איין פארקלענערען.

ער האָט זיך טאקע געקליבען אזוי צו טאָן, אָבער ער האָט עס אלץ אָפגעלייגט, טיילווייז אויך דערפאר, וואָס אזא ריזע איז פאר אים געווען א פרעמדע און אומבאקאנטע אונטער נעמונג.

ער האָט בלוז איינמאָל אין לעבען דורכגעמאַכט א ריזע; ער איז דאמאָלט געפאָרען אין באגלייטונג פון דינער, באַזאָרגט מיט כל טוב, פארוויקעלט מיט קאָלדרעם, א. א. וו.

אזוי האָט ער דורכגעמאַכט די איינציגע ריזע פון זיין לעבען: פון זיין דאָרף קיין מאַסקווע. ער האָט געהערט, אז איצט פאָרט מען שוין ניט אזוי: מען איילט, מען יאָגט.

אויסער דעם האָט איליא איליטש אָפגעלייגט זיין ריזע אויך דערפאר, וואָס ער איז ניט געווען פאָלשטענדיג צוגעגרייט צו קאָנען פארנעמען זיך מיט זיינע געשעפטען.

ער איז שוין ניט געווען ענליך ניט צום פאָטער און ניט צום זיידען. ער האָט זיך געלערנט, געלעבט אין דער געזעלשאפט, דאָס אלץ האָט אים געבראַכט צו געדאַנקען, וואָס זיינען פאר זיי יעווען אומבאגרייפליך. ער האָט פארשטאַנען, אז נייע רעפאָרמען, פארבעסערונגען זיינען ניט נאָר ניט קיין זינד, נאָר עס איז אַ חוב פון יעדען בירגער מיט ערליכער אַרבייט צוצוהעלפען צום אלגעמיינעם וואוילשטאַנד.

א גרויסען אָרט אין דעם גאַנג פון זיין לעבען, וואָס ער האָט זיך אויסגעמאָלט אין זיין איינזאַמקייט, האָט פארנומען



## א ב ל א ט ו ו

דער נייער פלאן פון פארוואַלטען מיט'ן גוט און מיט די פויע-  
רים. דער דאָזיגער פלאן האָט אַנטשפּראַכען די נויטען פון דער  
צייט.

די הויפט אידעע פון פלאן, די וויכטיגסטע טיילען פון  
אים, — דאָס אלץ האָט ער שוין לאַנג געהאט קלאָר ביי זיך  
אין קאָפּ; עס זיינען פאַרבליבען בלויז דעטאַלען אויסצואַר-  
בייטען.

שוין אייניגע יאָר ווי ער ארבייט אומערמידליך אויף זיין  
פלאן; אי ליגענדיג, אי געהענדיג, אי צווישען מענשען —  
שטענדיג האַלט ער אין איין קלערען און טראַכטען; אָט פאַר-  
ענדערט ער, אָט פאַריכט ער געוויסע איינצעלהייטען, אָט  
פרובירט ער אויפֿלעבען אין זכרון דאָס, וואָס ער האָט נעב-  
טען פאַרטראַכט און דורך דער נאכט פאַרגעסען; און טייל-  
מאָל לויפט דורך דורך זיין קאָפּ, ווי בלייז, אַן אומערדוואַרטער  
געדאַנק.

אין דער פרי, ווען ער הויבט זיך נאָר אויף פון בעט און  
טרינקט זיין טיי, לייגט ער זיך גלייך אוועק אויף דער סאָפּע;  
אונטערשפאַרענדיג דעם קאָפּ מיט דער האַנד, נעמט ער זיך  
גלייך צום טראַכטען; ער שוויגט ניט זיינע כחות און טראַכט  
אזוי לאַנג ביז דער קאָפּ ווערט אים פאַרמאַטערט פון צופיל  
ארבייט און דאַמאָלט זאָגט צו אים זיין געוויסען: גענוג שוין  
היינט אויפגעטאָן פאַר'ן אלגעמיינעם וואוילזיין.

דאַמאָלט באשליסט ער אָפצורוען זיך און ער בייט איבער  
זיין פאַרזאָרגטע פּאָזע אויף א וועניגער טעמיגע און שטרענגע,  
אויף א פּאָזע, וואָס איז מער באקוועם פאַר פאַנטאַזיען און  
צערטליכקייטען.

באַפרייענדיג זיך פון געשעפּטליכע דאַנות, האָט אָבלאָמאָוו  
ליב געהאַט פאַרזינקען אין זיך און לעבען אין א וועלט, וואָס  
ער האָט אליין פאַר זיך באשאַפען.

אים זיינען געווען צוגעננליך די פאַרגעניגענס פון הויכע  
געדאַנקען; אים זיינען ניט געווען פרעמד די אלמענשליכע  
ליידען. עס האָבען זיך געמראָפען צייטען, ווען ער האָט ביטער

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

געוויינט אויף די ליידען פון דער מענשהייט, ער האָט דורכגע-  
לעבט די אומקלאָרע, נאָמענלאָזע יסורים, און דעם טרויער, און  
דאָס שטרעבען צו אַן אנדער וועלט, מסתמא צו יענער, וואו  
עס פלעגט אים אַמאָל אַוועקטראָגען שטאַלץ.

טרערען פלעגען נאָס מאַכען זיינע אויגען.

און עס פלעגט אויך פאסירען, אז אן עקעל פלעגט אויפ-  
וואַכען אין זיין הארץ צו די מענשליכע זינד, ליגען, רכילות,  
צום שלעכטס, וואָס האָט באַהערשט די וועלט; און עס פלעגט  
אים דורכנעמען אַ פאַרלאַנג אַנצואווייזען דער מענשהייט אויף  
אָט דעם גאַנצען פעסט; געדאַנקען האָבען גענומען אויפ-  
פלאמען אין זיין הארצען, גענומען ארומשוועבען אין זיין קאָפּ,  
פארוואַנדעלט זיך אין אַבזיכטען, אַנגעצונדען זיין בלוט, גע-  
מאַכט באַוועגען זיינע מוסקולען, אַנגעצויגען זיינע נערווען;  
פון די אַבזיכטען זיינען געוואָרען שטרעבונגען. און דורכגע-  
נומען פון אַ מאָראַלער קראַפט, האָט ער אין איין רגע איבער-  
געביטען אַ דריי פּאַזען; מיט לויכטענדיגע אויגען הויבט ער  
זיך אויף אַ ביסעל אויף זיין געלעגער, שטרעקט אויס די האַנד  
און וואַרפט באַגייסטערטע בליקען ארום זיך... אָט באלד ווערען  
די שטרעבונגען פארווירקליכט, פארוואַנדלען זיך אין טאַטען  
און דאַמאָלט... אָ, נאָט! וויפיל וואַנדער, וויפיל גרויסע פּאַל-  
גען האָט מען געקאָנט ערוואַרטען פון אזאַ אַנשטרענגונג!...

אַבער ווען דו גיסט אַ קוק, זעסטו, אז דער פריימאַרגען איז  
שוין אַריבער, דער טאָג גויגט זיך שוין צום אַווענט און צוזאַמען  
מיט אים גויגען זיך צו דער רון אַבלאָמאַוו'ס אויסגעמאַטערטע  
קרעפטען. אין זיין נשמה זיינען איינגעשטילט געוואָרען דער  
שטורעם און די אויפּרענגונג, דער קאָפּ ווערט פריי פון די געדאַנ-  
קען און רואיגער פליסט שוין דאָס בלוט אין אַבלאָמאַוו'ס אָדע-  
רען. שטיי, פארטראַכט קערט זיך אַבלאָמאַוו אום אויף זיין גע-  
לעגער און, ווענדעט דיג אַ טרויעריגען בליק צום פענסטער, צום  
הימעל, באַגלייט ער מיט די אויגען די זון, וואָס זעצט זיך אזוי  
גרויסמוטיג הינטער עמיצענס פירשטאַקיען הויז.

## א ב ל א מ א ו ו

א, וויפיל מאָל האָט ער שוין אזוי־ארום באַגלייט דעם זון פֿאַרנאָנג.

און אין־דער־פרי — ווידער לעבען, אויפֿרעגונג, חלומות. אָפּטמאָל האָט ער ליב זיך פֿאַרשטעלען אַלס א אומבאזינגבארען קריגספירער, געגען וועלכען ניט נאָר נאַפֿאַלעאַז, נאָר אַפילו יערוסלאָן לאַזאַרעוויטש איז גאָרניט מיט גארניט; ער שטעלט זיך פֿאַר מלחמות, זעט זייערע אורזאכען; עס שטראָמען ביי אים, למשל, נאָך אייראָפּא די שטאַמען פון אפריקא, ער פירט נייע קרייץ־צוגען, און קעמפּט, אַנטשיידט דעם גורל פון פּעל־קער, פּאַרניכטעט שטעט, שוינט, באַשטראָפּט, באַווייזט טוגענדר־האַפּטע און גרויסמוטיגע טאַטען.

אָדער ער שטעלט זיך פֿאַר אַלע גרויסען דענקער, קינסט־לער. אַלע נייגען זיך פֿאַר אים, זיין קאַפּ איז באַקראַנצט מיט לאַרבער־קרענץ, דאָס פֿאַלק לויכט נאָך נאָך אים, שרייט: — זעט, זעט! אַט געהט אַבלאָמאַוו! אונזער באַרימטער איליאַ איליטש!

און ווען דאגות באַפֿאַלען אים, וואַרפט ער זיך פון איין זייט אויף דער צווייטער, גראָבט איין דאָס פנים אין קישען, פילט זיך אין גאַנצען פּאַרלאָרען; אין אַזעלכע מינוטען הויבט ער זיך אויף פון געלעגער, שטעלט זיך אויף די קני און הויבט אָן בעטען, וואַרעם און אייפריג בעטען גאָט, אַז ער זאָל אָפֿלענ־קען פון אים די געפֿאַר, וואָס באַדראָט אים.

און נאָך דעם, ווי ער האָט איבערגעגעבען צו גאָט די השגחה איבער זיין גורל, איז ער געוואָרען רואינ, גלייכגילטיג צו אַלץ אין דער וועלט.

אַט אַזוי פֿלעגט ער זיין אויפֿגערעגט גאַנצע טעג און ערשט דאמאָלט זיך אויסניכטערען פון זיין באַצויבערענדער פּאַנטאַזיע, אָדער פּאַרמאַטערענדיגע דאגות, ווען דער טאָג פֿלעגט זיך נייגען צום אָווענט און די זון מיט גיכע טריט זיך עלעגאַנט אַרונטערלאָזען הינטער'ן פיר־שטאַקיען הויז.

און מיט א פּאַרטראַכטען בליק און א טרויעריגען שמייעל

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

פלעגט ער באגלייטען דעם טאָג און אין פרידען רוען נאָך דער  
נרויסער אויפרענונג.

אַבער קיינער האָט ניט געזען און קיינער האָט ניט געוואוסט  
אַט דאָס אינערליכע לעבען פון איליא איליטש; אלע האָבען  
געמיינט, אַז אַבלאָמאָוו ליגט זיך גלאט אזוי, עסט און טרינקט  
זיך אָן, און דאָס — גאָר. קיינער האָט ניט געגלויבט, אַז אין  
זיין קאָפּ באַוועגט זיך כאַטש אַן איינציגער געדאַנק. אלע זיינע  
באַקאַנטע האָבען אזוי געמיינט.

וועגען זיינע פעהיגקייטען, וועגען די אינערליכע, וואַלכאַ-  
נישע באַוועגונגען פון זיין מאַרד, וועגען דער גוטסקייט פון זיין  
האַרץ האָט אויספירליך געוואוסט און געקאַנט עדות זאָגען  
אויף דעם שטאַלץ, אַבער שטאַלץ איז כמעט קיינמאַל ניט גע-  
ווען אין פעטערסבורג.

בלויז זאַכאַר, וואָס האָט זיך דאָס גאַנצע לעבען געדריעהט  
אַרום אַבלאָמאָוו, האָט געוואוסט נאָך אויספירליכער זיין אַי-  
נערליכען לעבען; אַבער ער האָט געמיינט, אַז ער און זיין  
האַר טוען אלץ, וואָס מען דאַרף, לעבען גאַנץ נאַרמאַל, פירען  
זיך, ווי עס דאַרף צו זיין, און אַז דאָס איז דער איינציגער וועג  
און אַז אַנדערש קאָן מען נאָר ניט לעבען.

## 7.

זאכאר איז געווען איבער פופציג יאָר. ער איז שוין ניט געווען קיין דירעקטע אָפּשטאַמונג פון די אלטע רוסישע ריטער פון לאַקויענטום, וואָס האָבען ניט געוואוסט פון קיין שרעק, און קיין טענות, וואָס זיינען געווען איבערפילט מיט איבער-געבענהייט צו זייערע הערען ביז זעלבסטפארנייגונג, וואָס האָבען זיך אויסגעצייכענט מיט לויטער טונגענדען און קיין איינציגען פעלער ניט געהאט.

אונזער ריטער האָט זיך אי געשראַקען, אי געהאט טענות. ער האָט געהערט צו צוויי עפאָכען און ביידע האָבען ארויפגע-לייגט זייער שטעמפעל אויף אים. פון איין עפאָכע האָט ער גע'ירש'נט אן אומענדליכע איבערגעבענהייט צו דער פאמיליע אָבלאָמאָוו; און פון דער צווייטער, פון דער שפעטערער, — ראפינירטקייט און זימען-פארדארבונג.

זייענדיג ביז גאָר איבערגעגעבען זיין הער, האָט אָבער זעל-מען געטראָפען אַ טאָג, ווען ער זאָל זיין הער ניט אָפנארען. די דינער פון דער אלטער עפאָכע פלעגען אָפהאלטען זייערע שררות פון איבעריגע אויסגאבען, אָבר זאכאר האָט ליב געהאט צו מאכען אַ כוסה מיט פריינד אויף אָבלאָמאָוו'ס רעכענונג. די דינער פון דער אלטער עפאָכע זיינען געווען אומשולדיג, זיי א יעוונדן, און אונזערער האָט געהאַלטען אין איין לויפען צו זיינס עפעס אַ פארדעכטיגער פריינדין; יענע האָבען אָפּגעהיט בעסער פון אן אייזערנעם קאַסטען דעם באַלעבאָס' געלט און זאכאר פלעגט אריינשאַרען צו זיך אין קעשענע יעדע קופערנע מטבע, וואָס ער פלעגט דערזען אויפ'ן טיש, און האָט אָבלאָ-מאָוו אמאָל פאָרגעסען צו בעמען פון זאכאר'ן רעשטע, איז עס שוין געבליבען אויף שטענדיג ביי אים.

באדייטענדע סומען האָט ער ניט גע'גנב'עט. מעגליך

## א. א. ג ע נ ט ש צ ר א ו

דערפאר, וואָס פאר זיינע באדערפנישען זיינען געווען גענוג קופערנע מטבעות, אָדער דערפאר, וואָס ער האָט מורא גע' האט, אז מען זאָל זיך ניט כאַפּען, אָבער אין קיין פאל ניט, פון צופיל ערליכקייט.

ווי א גוט דרעסירטער יאגד-הונט, וואָלט אַ דינער פון דער אַלטער עפאָכע גיכער זיך געלאָזט הרג'ענען, ווי צוצורירען זיך צו שפייז, וואָס מען האָט אים אָנפארטרויט, און אונזער העלד האָט געהאלטען אין איין אויסקוקען ווי מען קאָן אויפפרעסען אפילו דאָס, וואָס מען האָט אים אפילו ניט אָנגעטרויט. יענער איז טרויעריג געווארען, ווען זיין הער האָט ניט געהאט קיין אַפעטיט און דער טרויערט, ווען דער הער עסט אויף אליז, וואָס ער דערלאנגט אים נאָר.

אויסער דעם, איז זאכאָר א רכילות-טרייבער. אין קיך, אין קראָם, פאר'ן טויער קלאָנט ער זיך יעדען טאָג, אז אזא לעבען ווי ער האָט איז קיין לעבען ניט, אז ער האָט נאָך ניט געזען אזא שלעכטען באַלעבאָס, ווי זיינעם: פול מיט קאפּריזען, קארג און שלעכט און מיט קיין שום זאך קאָן מען אים ניט צופרידענשמעלען. מיט איין וואָרט, אז עס איז ליכער דער טויט, ווי צו זיין ביי אים.

זאכאָר האָט דאָס געטאָן ניט פון שלעכטסקייט וועגען און ניט פון אַ פארלאַנג צו שעדיגען אָבלאָמאָו'ן, נאָר אזוי זיך, פון געווענהייט, דאָס האָט ער גע'ירש'נט פון זיין זיידען און זיין טאטען, — זידעל דיין באַלעבאָס ביי יעדער געלעגענהייט.

צי פאר לאַנגווייליגקייט, אָדער ווייל אים האָט אויסגע-פעלט מאַטעריאל צום ריידען, צי נאָר דערפאר וואס ער האָט געוואָלט ציען מער אויפּמערקזאמקייט פון זיינע צוהערער, אָבער עס האָט געטראפּען, אז זאכאָר פלעגט דערצעהלען וועגען אַב-לאַמאָוו'ן ניט געשטויגענע און ניט געפּלויגענע זאכען:

— און מיינער האַלט זיך אין איין שלעפען מיט יענער אלמנה; נעכטען ערשט איר צוגעשיקט אַ בריוועל.

אָדער ער פלעגט נעמען דערצעהלען, אז זיין פריץ איז אזא קאָרטען-שפּילער, שכור, וואָס מען קאָן אויף דער וועלט

## א ב ל א מ א ו

קיין גלייבען צו אים ניט געפינען, אז נאנצע נעכט האלט ער אין איין שפילען און שיכור'ן.

אָבער דאָס אלץ איז געווען ניט געפלוניגען, ניט געשטוי-  
גען: איליא איליטש איז צו דער אלמנה ניט געגאנגען, ביי-  
נאכט איז ער רואיג געשלאָפּען און קיין קאָרטען אין די הענט  
האָט ער ניט געהאַלטען.

זאכאָר איז אומזויבער. ער גאָלט זיך זער זעלטען און  
כאָטש ער וואַשט זיך די הענד און דאָס פנים, דאכט זיך אָבער,  
אז ער מאַכט זיך בלוז, ווי ער וואָלט זיי געוואַשען, און מען  
קאָן זיי גאָר ניט אָפּוואַשען! ווען ער קומט פון באָד פאַר-  
וואַנדלען זיך זיינע הענט אויף אַ שעה צוויי־דריי פון שוואַרץ אויף  
רויט, אָבער זיי ווערען באַלד צוריק שוואַרץ.

ער איז זער אומגעשיקט: נעמט ער עפענען דעם טויער  
אָדער די טיר, פאַרמאַכט זיך אים די ערשטע העלפט, ווען ער  
געהט עפענען די צווייטע, און לויפט ער צו צו דער ערשטער  
העלפט, פאַרקלאַפט זיך די צווייטע.

עס טרעפט זעלטען, אז ער זאָל מיט איין מאָל אויפהויבען  
אַ מיכעל צי אַן אַנדער זאָך, וואָס איז אַראָפּגעפאלען אויפ'ן  
די, ער בויגט זיך פריער אַ צוויי־דריי מאָל איין, ווי ער וואָלט  
עס וועלען כאַפּען און ערשט צום פערטען מאָל הויבט ער עס  
אויף און אויך דעמאָלט טרעפט, אז ער לאָזט עס ווידער אַרויס  
פון האַנד.

ווען ער טראָגט דורכ'ן צימער אַ הויפען געשיר, אָדער אַנ-  
דערע זאכען, הויבען אָן ביי זיינע ערשטע טריט צו דעזערטי-  
רען די אויבערשטע רייען; זיי אַנטלויפען צום די. אין אַנ-  
פאַנג פליט איין כלי; זאכאָר מאַכט אַ באַוועגונג כדי זי אונ-  
טערצוכאַפּען און ער פאַרלירט דערווייל אַ פאַר אַנדערע. אַ  
פאַרוואַונדערטער, מיט אַן אָפען מויל קוקט ער אויף די פאַ-  
לענדע זאכען און ניט אויף די, וואָס זיינען נאָך געבליבען ביי  
אים אין די הענד און זיי פאַלען און פאַלען. אזוי ארום טרעפט,  
אז ווען ער קומט צו דער טיר פון צימער איז ביי אים פון  
נאַנצען געשיר געבליבען אַ טעלערל, אָדער אַ גלעזעל. עס

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

טרעפט אָבער, אז ער ווערט דערפון אזוי אויפגעקאָכט, אז ער נעמט זיך שעלטען און שליידערט אליין אוועק דאָס איברי-גע, וואָס איז נאָך פארבליבען אין זיינע הענדר.

דורכגעהענדיג דעם צימער, פארטשעפעט ער מיט א פוס דעם טיש, א שטול, און זעלטען טרעפט ער גלייך אַריין אין דעם האַלב-אַפּענעם טייל פון דער טיר, ער שלאָגט זיך אָן אָן דער צוגעמאַכטער טיר און נעמט זיך לען ביידע טיילען, דעם באַלעבאָס פון הויז, אָדער דעם סטאָליער, וואָס האָט זיי גע-מאַכט.

דאָס מעבעל פון אַבלאָמאָוו'ס קאַבינעט איז צובראָכען, באַזונדערס דער טייל פון מעבעל, וואָס האָט געפאָדערט באַזונ-דערע אויפמערקזאַמקייט — פאַר דעם דאָזיגען צושטאַנד פון מעבעל קומט אַ דאַנק זאַכאַר'ן. ער האָט מיט דער זעלבער איידעלקייט גענומען יעדע זאַך אין זיינע הענט ניט ווילענדיג ווייסען, אז ניט מיט אַלע דאָרף מען זיך באַגעהן אויפ'ן זעלבען אויפן.

מען הייסט אים, למשל, אַרונטערנעמען אַ לייכטער, אָדער אַנגייסען אַ גלאָז וואַסער, באַנוצט ער דערצו אזויפיל כח, ווי-פיל עס פאָדערט זיך צו עפענען אַ טיר.

גאָט זאָל אָפהיטען, ווען זאַכאַר'ן באַפאַלט אַמאָל אַ חשק צופרידענצושטעלען אַבלאָמאָוו'ן און אויפראַמען דאָס הויז, ברענ-גען מיטאַמאָל אלץ אין אַרדנונג! אָן אַ שיער שאַדענס פלעגט ער אַנמאַכען! אַ פיינדליכע אַרמיי זאָל באַפאַלען דאָס הויז, וואָלט זי זיכער ניט אָנגעמאַכט קיין גרעסערען שאַדען. און עס האָט זיך געענדיגט דערמיט, וואָס מען האָט אים אַרויסגע-טריבען, אָדער ער האָט אַליין, שילטענדיג און זיך לענדיג, פאַר-לאָזען דאָס צימער.

אַ גליק בלוז, וואָס זאַכאַר פלעגט זער זעלטען ווערען אזוי פלייסיג!

אזאַ באַנעמען זיך איז געוויס געקומען צו אים דערפון, וואָס ער האָט געקראָנען זיין ערצויאונג, ערוואָרבען זיינע מאַ-נירען ניט אין דער ענגשאַפט און האַלב-טונקעלהייט פון די עלע-



## א ב ל א מ ע ו ו

גאנטע, סטילזירט־איינגעארדענטע קאבינעטען און בודוארען, וואו אָן אַ שיער זאכען זיינען אזוי ווי נאכלעסיג צושטעלט, נאָר אין דאָרף, אין פשוט'ע צימערען און אויף דער פרייער לופט.

דאָרט האָט ער זיך איינגעוועהנט צו טאָן זיין ארבייט ניט זשענירענדיג זיך מיט זיינע באוועגונגען; אים איז אויסגע־קומען ארומצוגעהן ארום טישען, שטולען, וואָס מען האָט גע־קאָנט קוים רירען פון אָרט.

אנדערש איז מיט אַ לייכטער, אַ לאַמפּ, טראַנספּאַרענט, פּרעס־פּאַפּיע; שטעהט עס אויף אַ פּלאַץ, קאָן עס אזוי אָפּ־שטעהן יאָרען און — גאָרניט; קוים רירט ער זיך דערצו צו — צובראָכען.

— אַ, — פּלעגט ער דערביי אַ פּאַרוואַנדערטער זאָגען אַבלאָמאָו'ן, — זעט, ס'אַר אַ וואַנדערבאַרע זאך: קוים עס אָנגערירט מיט דער האַנד און — שוין צובראָכען.

אָדער ער פּלעגט גאָרנישט ניט זאָגען, נאָר אוועקשטעלען די זאך צוריק אויף איר פּלאַץ און שפּעטער, ווען מען האָט זיך געכאַפּט, פּאַרזיכערען אַבלאָמאָו'ן, אז ער האָט עס אליין גע־טאָן; טיילמאָל, ווי מיר האָבען געזען אין אַנפּאַנג פון אונזער ערצעהלונג, האָט ער זיך באַרעכטיגט דערמיט, אז קיין שום זאך, מען זי אפילו זיין פון אייזען, קאָן ניט לעבען אייביג.

אין די ערשטע צוויי פּאַלען האָט מען נאָך געקאָנט מיט אים אַרגומענטירען, אָבער, ווען ער האָט זיך באַוואַפּענט מיט'ן לעצטען אַרגומענט, זיינען שוין אלע רייד געווען אַרויסגעוואַר־פען און ער איז געבליבען דער גערעכטער.

זאכאַר האָט געהאַט אַ פּלאַן פון אַרבייט, וואָס ער האָט אים קיינמאָל פּריוויליג ניט איבערגעטראָמען.

אין דער פּרי האָט ער געמאַכט דעם סאַמאָואַר, אָפּגע־פּוצט די שיך און בלוז דעם אַנצוג, וואָס אַבלאָמאָו האָט געוואַלט היינט אָנטאָן; ער האָט קיינמאָל ניט אויסגעפּוצט קיין קליידער, וועלכע אַבלאָמאָו האָט ניט פּאַרלאַנגט, האָבען זיי געמעגט אזוי הענגען כאַטש צען יאָר.

## א. א. ג א נ ט ש ז ר א ו ו

דערנאך האָט ער זיך גענומען צום קערען — ניט אַלע  
טאָג, פארשטעהט זיך — אין מיטען צימער, ניט אָנרירענדיג  
די ווינקלען, און אָפּווישען דעם שטויב בלויז פון דעם טיש, וואָס  
איז געווען ליידיג, כדי ניט דארפען ארונטערצונעמען די זאכען.  
נאָכדעם האָט ער זיך שוין געפילט באַרעכטיגט צו דרעמד  
לען אויפ'ן אויווען, אדער פלוידערען אין קיך מיט אניסיע'ן.  
ווען מען האָט אים געהייסען טאָן עפעס, וואָס עס איז  
ניט געווען אין זיין פראָגראַם, האָט ער עס געטאָן אָן ווילען,  
נאָכדעם ווי ער האָט זיך געמיט צו באַווייזען די אומניצליכ-  
קייט דערפון און די אוממעגליכקייט עס דורכצופירען.  
אָבער אין קיינפאל האָט מען ניט געקאָנט אים באַוועגען  
אריינצונעמען אַ נייעם פונקט אין דער פראָגראַם פון זיין  
אַרבייט.

ווען מען הייסט אים אויסרייניגען, אויסוואשען עפעס,  
אָדער ברענגען צי אָפּטראָגען וואָס, ערפילט ער עס בורטשענדי-  
געהייט; אָבער ווען מען זאָל פארלאַנגען פון אים, אז ער זאָל  
דאָס טאָן יעדען טאָג, וואָלט מען עס אין קיינפאל ניט געקאָנט  
ביי אים פועל'ן.

יעדעס מאָל האָט מען עס אים געדארפט אויף ס'ניי דער-  
מאָגען און ווידער פארפירען די אומאנגענעמע דיסקוסיע.  
אָבער ניט קוקענדיג אויף דעם אַלעס, דאָס הייסט, ניט  
קוקענדיג אויף דעם, וואָס זאכאַר האָט ליב געהאַט צו מאַכען  
אַ כוסה, טרייבען ריכלות, פאַרנעסען אָפּצוגעבען קליין-געלט,  
ברעכען זאכען און זידלען זיך, איז ער דאָך געווען אַ זער איבער-  
געגעבענער דינער צו זיין הער.

ער וואָלט זיך ניט פארטראכט אויף אַ רגע, ווען אים זאָל  
אויסקומען פארברענט אָדער דערטרונקען ווערען פון זיין הער'ס  
וועגען; ער וואָלט עס אפילו ניט באַטראַכט פאַר אַ טאַט, וואָס  
איז ווערט באַוואונדערט אָדער באַלוינט צו ווערען. ער האָט  
געקוקט אויף דעם ווי אויף אַ גאַנץ נאַטירליכער זאַך, ריכטיג-  
גער, ער וואָלט אינגאַנצען ניט געטראַכט, נאָר אינסטינקטיוו  
אַזוי געהאַנדעלט.

## א ב ל א מ א ו ו

וועגען אָט דעם ענין האָט ער גאָר קיין טעאָריעס ניט גע-  
האַט; אים איז קיינמאָל ניט איינגעפאלען צו וועלען אנאָליר-  
זירען זיינע געפילען צו איליאַ אייליטש'ן. ער האָט אזא באַ-  
ציאונג ניט אויסגעטראַכט, עס איז געוועזען אין זיין בלוט;  
ער האָט עס גע'ירש'נט פון זיין טאַטען, זיידען, עלטער זיידען.  
זאַכאַר וואָלט געשטאַרבען אויפ'ן אָרט פון זיין באַלע-  
באָס, האַלטענדיג דאָס פאר זיין חוב, און אפשר גאָרניט קלע-  
רענדיג, נאָר ער וואָלט זיך געוואָרפען צום טויט, פונקט אזוי  
ווי עס טוט עס א הונד, וואָס ווארפט זיך אויף דער חיה, וואָס  
ער באַגעגענט אין וואַלד, ניט פילאָזאָפירענדיג, פארוואס דארף  
ער זיך דאָס וואַרפען אויף דער חיה און ניט זיין באַלעבאָס.  
דערפאר אָבער, ווען עס וואָלט זיך געפאָדערט צו פאר-  
ברענגען אַ שלאָפלאָזע נאַכט ביים בעט פון זיין הער, און וואָלט  
דערפון אָפגעהאנגען זיין באַלעבאָס' געזונט און לעבען, וואָלט  
זאַכאַר ניט אויסגעהאַלטען, ער וואָלט איינגעשלאָפּען.  
זאַכאַר האָט ניט אַרויסגעוויזען עפענטליך זיינע געפילען  
צו איליאַ אייליטש'ן; פאַרקערט, ער איז געווען גראַב, פאַ-  
מיליאַר אין זיינע באַציאונגען צו אים, ער האָט זיך אויף אַן  
אמת געבייזערט אויף אים פאַר דער קלענסטער קלייניגקייט.  
און, ווי געזאָגט, באַרעדט אים פאַר אַנדערע; אָבער דערמיט  
האָט ער ניט מער ווי אויף אַ מאַמענט פאַרשטעלט, און אויף  
קיין האָר ניט פאַרקלענערט זיין איינגעבאָרענע איבערגעבענ-  
הייט ניט בלוז צו איליאַ אייליטש'עם פערזאָן, נאָר צו אַלץ,  
וואָס האָט געטראָגען אויף זיך דעם נאָמען אָבלאָמאָוו.  
זאַכאַר האָט ליב געהאַט אָבלאָמאָוו, ווי אַ קאַץ האָט ליב  
איר בוידעם, א פּערד — זיין שטאַל און אַ הונד דעם פלאַץ  
וואו ער איז געבאָרען און אויפגעצויגען געוואָרען. אין דער ספּע-  
דע פון זיין צוגעבונדענקייט האָט זיך אָבער שוין אויסגעאַרבייט  
זיין אייגענער קוק.

אָבלאָמאָוו'ס קוטשער, צום ביישפּיל, האָט ער ליבער גע-  
האַט פון סוכער, וואַרוואַראַן, וואָס האָט אַכטונג געגעבען אויף  
די פי, מער פון זיי ביידען, און איליאַ אייליטש'ן — ווינציר-

## א. א. ג ע נ ט ש ע ר ע ו ו

גער פון זיי אלעמען; אָבער דאָך איז פאר אים אַבלאָמאָוו'ס קוכער געווען דער גרעסטער און בעסטער קוכער אויף דער וועלט, און איליא איליטש איז געשטאַנען אין זיינע אויגען העכער פון אלע גוט-באַזיצער.

דעם בופעטיר טאַראַס האָט ער ניט געקאָנט פאַרטראָגן גען; אָבער דעם דאָזיגען טאַראַס וואָלט ער ניט פאַרביטען אויף דעם בעסטען מענשען פון דער גאַנצער וועלט, בלויז דער-פאר, וואָס אָט דער טאַראַס האָט באַלאַנגט צו אַבלאָמאָוו'ן.

ער האָט זיך באַצויגען פאַמיליאַר און גראַב מיט אַבלאָמאָוו'ן, פונקט אזוי, ווי אַ שאַמאַן באַציט זיך צו זיין געץ; ער שטויבט אים אָפּ, לאָזט אים אַמאָל אַרויספאַלען פון דער האַנד, אַמאָל וואַרפט ער אים אוועק פון זיך מיט כעס, אַבער שטענדיג לעבט אין זיין נשמה דאָס באַוואוסטזיין, אז דער געץ איז אַ העכערער מין פון אים.

די קלענסטע סיבה איז גענוג געווען אַרויסצורופען דאָס דאָזיגע געפיל פון דער טיפעניש פון זאַכאַר'ס נשמה און מאַד-כען אים קוקען מיט ערפּורכט אויף אַבלאָמאָוו'ן. ער פלעגט ווערען אזוי גערירט, אז טרערען פלעגען זיך ווייזען אין זיינע אויגען. ער האָט קיינמאָל ניט קיין צווייטען פּריץ גע-שטעלט העכער פון זיינעם, אפילו ניט פאַרגליכען צו אים. וועה וואָלט געווען צו דעם, וואָס וואָלט עס פּרובירט טאָן!

זאַכאַר האָט אזוי ווי אַראָפּגעקוקט אויף די אַלע, וואָס זיי-גען געקומען באַזוכען אַבלאָמאָוו'ן. און ווען ער האָט זיי באַדינט, האָט ער עס געטאָן מיט אַזאַ מינע, ווי ער וואָלט זיי געוואָלט לאָזען פילען, אַז עס איז אַ גרויסער כבוד פאר זיי, וואָס זיי פאַרקערען אין אַזאַ הויז. ער האָט זיך צו זיי ניט באַצויגען זער העפליך:

— דער הער רוט איצט, — האָט ער געזאָגט, באַקוקענ-דיג דעם אַריינגעקומענעם פון קאַפּ ביז די פּיס.

טיילמאָל, שטאַט רכילות און פאַרלוימדונגען, האָט ער זיך גאָר גענומען צו לויבען און פאַרערען איליא איליטש'ן. און עס האָט קיין שיער ניט געהאַט זיין באַגייסטערונג. ער האָט

## א ב ל א ט א ו

אויסגערעכענט די טונגענדען פון זיין באַלעבאָס, זיין גרויסען פאַרשטאַנד, פריינדליכקייט, ברייטהאַרציגקייט, גוטסקייט, און פלעגט אַבלאָמאַוו'ן אויספעלען אייניגע גוטע אייגענשאַפטען, האָט זיי זאַכאַר אויסגעלען ביי פּרעמדע און זיי צוגעגעבען אים; אזוי אַרום האָט ער אים צוגעגעבען באַרימטקייט, רייכ-טום, אָדער נאָר אויסערגעווענהליכע מאַכט.

אז מען האָט געדארפט אָנשרעקען דעם דוואָרניק, דעם פאַר-וואַלטער, צי נאָר דעם ווירט פון הויז אַליין, האָט ער זיי שטענ-דיג געשראָקען מיט אַבלאָמאַוו'ן. „איך וועל עס — פלעגט ער דראָענדיג זאָגען — דערצעהלען דעם פּריץ, וועסטו שוין האָבען דאָס דייניגע!“ קיין גרעסערען אויטאָריטעט פון אַבלאָמאַוו'ן האָט ער זיך אפילו ניט פאָרגעשטעלט.

אָבער די אויסערליכע באַצויאונגען צווישען זאַכאַר'ן און אַבלאָמאַוו'ן זיינען געווען ניט קיין פריינדליכע. לעבענדיג צו-זאַמען, האָבען זיי זיך איינער דעם אַנדערען דערעסען. פיל דאַרף מען פאַרמאָגען לעבענס-ערפאַרונג, לאַניק, האַרציגקייט, אַז מען זאָל קאָנען געניסען פון דעם גוטען, וואָס ליגט אין דער אַלטעגליכער נאָענטקייט פון צוויי מענשען און ניט שטערען זיך און זען בלויז דאָס שלעכטע דערפון.

אַבלאָמאַוו האָט שטאַרק געפילט די גרויסע אייגענשאַפט פון זאַכאַר'ן — זיין אומענדליכע איבערגעבענהייט; און ער איז דערצו אזוי צוגעוועהנט געוואָרען, אַז ער האָט זיך ניט פאַרנע-שטעלט, אַז עס קאָן זיין אַנדערש; ווערענדיג צוגעוועהנט צו זאַכאַר'ס מעלות, האָט ער שוין ניט געהאַט קיין הנאה פון זיי, אין דער צייט, וואָס ער האָט אין קיין פאַל ניט געקאָנט רואיג פאַרטראָגען זאַכאַר'ס אומצעליגע חסרונות.

זאַכאַר, טראָגענדיג אין האַרצען אַן איבערגעבענהייט צו אַבלאָמאַוו'ן, וואָס האָט זיך געקאָנט גלייכען צו דער איבערגע-בענהייט פון די דינער פון אַלטען דור, האָט זיך אָבער אָפגע-שיידט פון זיי מיט זיינע היינט-מאָדישע חסרונות, און איליא איליטש, וואָס האָט אזוי געשעצט זאַכאַר'ס טיפע איבערגע-בענהייט, האָט שוין אָבער ניט געפילט צו אים יענעם פריינד-

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

ליכען, כמעט קרוב'ישען געפיל, וואָס די אַלטע שררות האָבען געפילט צו זייערע קנעכט.

אַבלאָמאָוו האָט זיך אויך שטאַרק דערעסען זאַכאַר'ן. ווער רענדיג אויפגעצויגען אלס לאַקיי, האָט ער אויף זיך, ווען ער איז אָנגעקומען צו אַבלאָמאָוו'ן, געקוקט בלויז ווי אויף אַ געגענשטאַנד, וואָס איז באַשטימט אָנצוהאלטען די ווירדע און גלאַנץ פון אַן אַלטער פאַמיליע, און אין קיין פאַל ניט ווי אויף עפעס, וואָס דאַרף זיין ניצליך.

זייענדיג פון דער נאַטור אַ פּוילער, איז ער נאָך פּוילער געוואָרען אַ דאַנק זיין לאַקייעאישער ערציוואנג. אין אָנפאַנג האָט ער זיך געהאַלטען אין איין גרויסען, ניט געוואלט אויפשטעלען דעם סאַמאָואַר אָדער אויסקערען אַ דיל; אָדער ער האָט געדערע מעלט, אדער געפלוידערט, צי נאָר גאַנצע שטונדען אָפּגעשטאַ גען מיט פאַרליינטע הענד אויף דער ברוסט ביים טויער און שלעפּעריג געקוקט אין אלע זייטען.

אַבער שפּעטער האָט מען אויף אים ארויפגעוואָרפען אַ נאַך צע משאַ אַרבייט! אי באַדינען דעם הער, אי קערען, אי פּור צען, אי געהן אַ גאַנג, — די אַרבייט פון אַ גאַנץ הויז! אַ דאַנק דעם האָט זיך פאַר'גנב'ט אין זיין האַרצען אַן אָנגעכמור רעטקייט, און אין זיינע מאַנירען — עפעס גראַבעס און גרוי זאַמעס, און ער האָט שטענדיג געברומט, ווען זיי פּריצ'ס שטיי מע האָט אים געמאַכט פאַרלאָזען זיין שלאָפֿבאַנק.

ניט קוקענדיג אָבער אויף זיין אויסערליכער גראַבקיט און גרויזאַמקייט, האָט זאַכאַר געהאַט אַ ווייך און גוט האַרץ. ער האָט אַפילו ליב געהאַט פאַרברענגען זיין צייט שפּיר לענדיג זיך מיט קינדער. מען האָט אים אָפט געזען אויפ'ן הויף, ביים טויער שטעהן אַרומגערינגעלט מיט קינדער. אָט רייצט ער זיי, אָט מאַכט ער זיי שלום, אָדער ער זיצט זיך גלאַט אזוי מיט זיי, האַלטענדיג איינעם פון זיי אויף די קני אין דער צייט, וואָס אַ צווייטער האַלט זיינע הענטלאַך אַרומ געוויקעלט אַרום זיין האַלז.

דער הער מיט'ן דינער האָבען זיך גוט געקענט און לאַנג

## א ב ל א מ ע ו ו

וואוינען זיי שוין צוזאמען. זאכאר האָט געווינט אויף זיינע  
הענד דעם קליינעם אָבלאָמאָוו, און אָבלאָמאָוו געדענקט אים נאָך  
אלס יונגען, פלינקען און שלויען יונג.  
די אַלטע צוגעבונדענקייט האָט אָנגעהאלטען צווישען זיי.  
פונקט אזוי ווי איליא איליטש האָט זיך ניט געקאָנט אויפהויבען  
אָדער לייגען שלאָפען, פאַרקאָמען און באַשוכען זיך אָדער עסען  
אָן זאכאר'ס הילף, אזוי האָט זאכאר זיך ניט געקאָנט פאַרשטע-  
לען קיין אַנדער הער, אויסער איליא איליטש'ן, קיין אַנדער  
לעבען, ווי אָנטאָן אים, שפּייזען, אָפענטפערען, פעלשען, לייגען  
און אין דער זעלבער צייט פילען צו אים די גרעסטע אינער-  
ליכע ערפורכט.

זאכאר, נאכדעם ווי ער האָט פאַרמאכט די טיר נאָך טאָ-  
ראַנטיעווי'ן און אלעקסיעווי'ן, ווען זיי זיינען אַרויס, האָט זיך  
ניט אַוועקגעלייגט אויפ'ן אויווען; הערענדיג, אַז אַבלאָמאָוו  
קלייבט זיך שרייבען, האָט ער ערוואַרט, אַז ער זאָל אים יעדע  
מינוט אַריינרופען. אָבער אין אַבלאָמאָוו'ס קאַבינעט איז אַלץ  
געווען שטיל, פונקט ווי אין אַ קבר.

זאכאר האָט אַריינגעקוקט דורך אַ שפּאַלט פון טיר, —  
זעט ער, ווי איליאַ איליטש ליגט זיך אויף דער סאָפּע, דעם  
קאָפּ אָנגעשפּאַרט אָן דער האַנד-פלאַך, אַן אָפען בוך ליגט לע-  
בען אים. זאכאר האָט געעפּענט די טיר.

— איר ליגט נאָך אַלץ? — האָט ער געפרעגט.

— שטער ניט; זעסט דאָך, איך לען! — האָט געענט-

פערט אַבלאָמאָוו.

— צייט זיך אויפצוהויבען און שרייבען דעם בריף! —

האָט געזאָגט זאכאר.

— ביסט גערעכט, שוין טאָקע צייט, — האָט זיך אזוי

ווי אויפגעכאַפט איליאַ איליטש. — באַלד; געה דיר דערווייל  
פון דאַנען. איך וועל איבערטראַכטען.

— און ער וועט זיך דערווייל צוריקלייגען! — האָט גע-

ברומט זאכאר, שפּרינגענדיג צום אויווען.

אָבער אַבלאָמאָוו האָט דאָך באַוויזען דורכצולעזען דאָס

בלעטעל פון בוך, וואָס איז געל געוואָרען פון אַלטקייט. דאָ

האָט ער מיט אַ מאַנאַט צוריק איבערגעריסען דאָס לעזען. ער

האָט דאָס בוך צוריק אַוועקגעלעגט, אַ גענעז געטאָן און פאַר-

זונקען אין געדאַנקען וועגען זיינע „צוויי אומגליקען“.

„אַ ווי לאַנגווייליג!“ האָט ער געמורמעלט, אויסציענדיג

און באַלד צוריק נעמענדיג אונטער זיך די פּים.

אים האָט געצויגען צו רו און חלומות; ער האָט גע-



## א ב ל א מ א ו ו

ווענדט זיינע בליקען צום הימעל, זוכענדיג זיין באליבט ליבט, אָבער עס איז געוועזען אין זעניט און בלייז באגאָסטען מיט אַ בלענדענדיגען שיין די קאלטע וואַנד פון הויז, הינטער וועלכער עס פלעגט זיך אַרונטערקייקלען יעדען אָווענד. „ניין, צו אלעם ערשטען אַרבייט, — האָט שטרענג אַ טראַכט געטאָן אָבלאָמאָו, — און שפעטער ערשט . . .”

פון הויף האָבען זיך דערטראָגען צו אָבלאָמאָו'ס אויערען מענשליכע און ניט מענשליכע שטימען: דאָס זינגען פון וואַנד יעדערנדע אַרטיסטען, באַגלייט, מייסטענטיילס, פון דעם בילען פון הינט. מענשען זיינען געקומען אויפ'ן הויף און באַוויזען עפעס אַ ים-חיה, אויף פארשידענע שטימען האָט מען פאָר-געלעגט געוויסע פראָדוקטען.

ער האָט זיך געלעגט אויף דער פלייצע, און פארלעגענ-דיג די הענט אונטער'ן קאָפּ, האָט ער גענומען באַטראַכטען דעם פלאַץ, וואָס ער האָט אויסגעאַרבייט וועגען זיין גוט. ער האָט גיך אין קאָפּ איבערגעטראַכט די וויכטיגסטע פונקטען פון פלאַץ און איבערגעגאַנגען ווי אזוי איינצואַרדנען דאָס אייגענע לעבען אין דאָרף.

אים האָט פאַרנומען דער געדאַנק וועגען אויפבויען אַ הויז אין דאָרף, און מיט פאַרגעניגען האָט ער זיך אָפגעשטעלט אויף אַ פאָר מינוט אויף דער אַרדנונג פון די צימערען, ער האָט באַ-שטימט די לענג און די ברייט פון עס-צימער, ער האָט אַ טראַכט געטאָן, אין וועלכער זייט עס וועלען אַרויסגעהן די פענסטער פון זיין קאַבינעט; ער האָט ניט פאַרנעמען אַפילו צו טראַכט מען וועגען מעבעל און טעפּיכער.

דערנאָך האָט ער זיך גענומען אויסלייגען די פליגלען פון הויז, אַ צעהל טאָן די געסט, וואָס ער קלייבט איינצולאָדען צו זיך, אָפטיילען פלאַץ פאַר שטאַלען, געביידען פאַר די דינער, א. ז. וו.

ענדליך האָט ער אַ טראַכט געטאָן וועגען גאַרטען און באַ-שאַפּטען איבערצולאָזען אין אים אלע אַלטע לינדען און אייבען און שטאַט די עפעל און באַרען בוימער פאַרזייען אַקאַציען;

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו

ער האָט אויך אַ טראַכט געמאָן וועגען אַ פאַרק, אָבער, זעענדיג, אז דאָס וועט אים אויסקומען זער טייער, האָט ער עס אָפּגעלאָזען אויף אַ אַנדער צייט און פאַרטראַכט זיך וועגען בלויז מען בייטען און אראַנזשעריען.

עס האָט מיטאַמאָל אויפגעלעבט פאַר אים אזוי קלאָר אַ בילד פון זיינע צוקינפטיגע פרוכטען, אז זיין פאַנטאַזיע האָט אים אַריבערגעטראָגען אויף אַ פּאָר יאָר שפּעטער, ווען זיין גוט איז שוין געווען פאַרטיג לויט זיין פלאַן און ער לעבט זיך אין אים אָן אונטערברעכונגען.

אים האָט זיך פּאָרגעשטעלט אַ בילד, ווי ער זיצט אין אַ זומער אווענד אויף דער טעראַסע פון זיין הויז ביים טיי מיט אַ לאַנגער ליולקע אין מויל, און פויל ציט ער אין זיך אַריין דעם דויך און ווערט אַנטציקט פון דעם וואַנדערבאַרען בילד, וואָס אַנטפּלעקט זיך פאַר אים פון הינטער די בוימער, און ער איז אַנטציקט פון דער קילקייט און פון דער שטילקייט; און פון דערווייטען וויגען זיך גאַלדענע זאַנגען, די זון לאָזט זיך אַרונט טער הינטער'ן וועלדעל און רויטעלט דעם גלאַמען, ווי אַ שפּיר געל, טייך; פון די פעלדער הויבט זיך אויף אַ דאַמף; עס ווערט קיל, עס אָווענדט; די פויערים געהען אַהיים.

די דינערשאפט זיצט ביים טויער; עס טראָגען זיך פון דאָרטען פּרעהליכע קולות, אַ געלעכטער, אַ באַלאַליקע, די מויל דען שפּילען אין בלינדער קו; אַרום אים אַליין שפּרינגען אַרום זיינע קינדער, קריכען אויף זיינע קני, הענגען זיך אויף זיין האַלז; ביים סאַמאָוואַר זיצט... די קעניגין פון דעם אלעם — אַ פּרויענציעמער! זיין פּרוי! און דערווייל האַבען אין עס צימער, וואָס איז געווען פשוט, אָבער עלעגאַנט איינגעאָרדנעט, העל אויפגעלויכטען פּריינדליכע פייערלאַך, איז געדעקט געוואָרען אַ גרויסער, רונדער טיש. זאַכאַר, וועמעס באַקענבערד זיי נען שוין אין גאַנצען גרוי, דעקט דעם טיש; מיט אַן אַנגענעד מען קלאַנג צושטעלט ער דאָס פּאָרצעליי און דאָס זילבער, אַרונט טערלאָזענדיג יעדע וויילע אויפ'ן דיל אַ גלאַז צי אַ גאַפּעל; מען זעצט זיך צום רייכען מיטאַג; ביים טיש געפינט זיך אויך

## א ב ל א מ א ו ו

זיין יוגענט-פריינד, זיין געטרייער חבר, שטאַלץ, און אלע איב-  
ריגע באקאנטע זיינע; שפעטער, נאָכ'ן עסען, געהען אלע  
שלאָפּען. . .

אן אָפּגלאַנץ פון גליק האָט מיטאַמאָל באַלויבטען אַבלאָך-  
מאָוו'ס געזיכט; די פּאַנטאַזיע איז געווען אזוי קלאַר, לע-  
בעדיג, פּאָעטיש, אז ער האָט פּאַרגראַבען דאָס געזיכט אין קי-  
שען אַרײַן. ער האָט דערפּילט אן אומקלאָרען פּאַרלאַנג נאָך  
ליבע און היימישען גליק; דאָס האַרץ האָט מיטאַמאָל אויפגע-  
פלאַמט מיט בענקשאַפט נאָך די פעלדער פון זיין היימאַט, נאָך  
אן אייגען הויז, נאָך אַ ווייב און קינדער...

ליגענדיג אזוי אַ פינף מינוט, האָט ער זיך פּאַמעליך אי-  
בערגעקערט אויף דער פּלייצע. אַ מילד און צאַרט געפיל האָט  
באַלויבטען זיין פנים: ער איז געוועזען גליקליך.

ער האָט מיט פּאַרגעניגען אזוי פּאַמעליך אויסגעצויגען די  
פּיס און די פּאַנטאַזיע האָט לייכט און פּריי אים פּאַרטראַגען  
אין דער ווייטער צוקונפּט.

איצט איז ער גענצליך באַהערשט געוואָרען פון באַצויבער-  
ענדען געדאַנק: ער האָט געטראַכט וועגען אַ קליינער גרופּע  
פּריינד, וואָס וועלען זיך באַזעצען אין דערפלאַך, אין פּערמען,  
ניט ווייט פון זיין דאָרה; אלע טאַג וועלען זיי באַזוכען אַ  
צווייטען פּריינד, עסען צוזאַמען, פּאַרברענגען, טאַנצען; קלאַר  
זעט ער פאַר זיך יענע גליקליכע טעג, יענע גליקליכע פנים'ער  
אָן זאָרגען און קנייטשען, שמייכלענדיגע, רוטדע, מיט רויטער  
כאַרב אין די באַקען, מיט אַ טאַפּעלטען קין און קיינמאָל ניט  
געמיינערטען אַפּעטיט; עס וועט זיין אייביגער זומער, אייביגע  
פּרייד, אנגענעם דאָס עסען און אנגענעם דאָס פּוילען זיך.  
„נאָט, נאָט!“ האָט ער אַרויסגערעדט פאַר גרויס גליק  
און אויפגעכאַפט זיך.

אַ טומעל פון פּאַרשידענע קולות האָט זיך דערטראַגען צו  
אים פון הויף.

„אַה, — האָט טרויעריג אויפ'ן קול אַרויסגערעדט אַבלאָך-  
מאָוו, — ס'אַר אַ לעבען, אומשטיינס געזאַגט, איז דאָ! ווען

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו

וועט שוין קומען דאָס גענארטע לעבען! ווען וועל איך זיך שוין געפינען אין די היימישע וועלדער און פעלדער? — האָט ער אַ טראַכט געטאָן. — ווי גוט וואָלט געווען איצט צו ליגען אין גראָז הינטער אַ בוים און קוקען דורך די צווייגען אויף דער זון און צעהלען די פייגעלאַך, וואָס זיצען אויף די צווייגען. אַ רויט־באַקיגע דינסט מיט אַנטבליזומע, רונדע, ווייכע הענט און פאַר־ברענטען נאַקען ברענגט אויפ'ן גראָז פרישטיק, מיטאַן. זי לאָזט אַרונטער דעם בליק און שמייכעלט. . . אַ, ווען וועט שוין דאָס מקיים ווערען? . . .

„און וואָס איז וועגען פּלאַן, וועגען דעם סטאַראַקסאַ, ווע־גען דער דירה?“ האָט מיטאַמאָל אויפגעפלאַמט אין זיין זכרון. „יאָ, יאָ! — האָט איילענדיג אַרויסגערעדט איליאַ אי־ליטש — גלייך, די מינוט!“

אַבלאָמאָוו האָט זיך גיך אַ כאַפּ געטאָן, אויפגעזעצט זיך אויף דער סאָפּע, אַרונטערגעלאָזען ביידע פיס צום דיל און גלייך אַריינגעטראָפּען אין די שטעק־שיך און געבליבען אזוי זיצען; דערנאָך האָט ער זיך אויפגעשטעלט אינגאַנצען און געבליבען אזוי שמעקן אַ פּאָר מינוט.

— זאַכאַר, זאַכאַר! — האָט אַבלאָמאָוו אַ געשריי גע־טאָן אויפ'ן קול, באַטראַכטענדיג דעם טיש און דעם טינטער. — וואָס איז? — האָט זיך דערהערט צוזאַמען מיט אַ שפּרונג.

„אַ וואונדער, וואָס די פיס דינען נאָך מיר!“ — האָט צו־געברומט הייזעריג זאַכאַר.

— זאַכאַר! — האָט ווידערהאַלט אַבלאָמאָוו פאַרטראַכ־טערהייט, ניט אַרונטערנעמענדיג די אויגען פון טיש. — אָט וואָס... — האָט ער אָנגעהויבען, אָנווייזענדיג אויפ'ן טינטער, אָבער ניט ענדיגענדיג די פּראַזע, איז ער ווידער אַריינגעפאלען אין אַ פאַר'חלוּמ'טען צושטאַנד.

די הענר האָבען זיך אים גענומען אויסציען אין דער הויך, די קני האָבען זיך איינגעבויגען, ער האָט זיך גענומען ציען, גענעצען. . .

## א ב ל א ט ו ו

— עם איז געבליבען — האָט ער אָנגעהויבען רעדען —  
קעז... ברענג מאַדערא; עם וועט נאָך נעמען אַ צייט בין דער  
מיטאָג וועט זיין פארטיג; וועל איך עפעס איבערכאַפּען.  
— ווען איז געבליבען? — האָט אָפּגענטפּערט זאַכאַר.  
עס איז נאָרניט ניט געבליבען.  
— וואָס הייסט ניט געבליבען? — האָט אים איבערגע-  
שלאָגען איליא איליטש, — איך געדענק זער גוט: אָט אזא  
שטיקעל איז פאַרבליבען. . .  
— ניין, ניין! עם איז קיין שום קעז ניט געווען, — האָט  
איינגעשפּאַרט באהויפט זאַכאַר.  
— געווען! — האָט געזאָגט אַבלאַמאָוו.  
— ניט געווען! — האָט געענטפּערט זאַכאַר.  
— טאָ געה און קויף.  
— גיט־זשע געלט!  
— אָט ליגט דאָרט קליין־געלט, נעם עס.  
— דאָ איז בלוז דאָ אַ רובל מיט פּערציג קאָפּיקעס, און  
דארפּען דאַרף מען אַ רובל מיט זעכציג קאָפּיקעס.  
— געווען דאָרט נאָך קופּערנע מטבעות.  
— איך האָב עם ניט געזען! — האָט געענטפּערט זאַכאַר,  
— געווען זילבערנע, ליגען זיי דאָרט, קופּערנע זיינען ניט גע-  
ווען!  
— געווען: דער טרעגער האָט זיי מיר אין האַנד אַרייני-  
געלייגט.  
— איך בין געווען דערביי, — האָט געענטפּערט זאַכאַר —  
איך האָב געזען, אז ער האָט אייך געגעבען די זילבערנע  
מטבעות אָבער ניט קיין קופּערנע.  
„האָט ניט אמאל טאַראַנטיעוו צוגענומען? — האָט אומד  
אַנטשלאָסען אַ טראַכט געמאָן אַבלאַמאָוו — ניין, ער וואָלט  
אין איין וועג שוין אַליץ צוגענומען.“  
— וואָס איז פאַרט געבליבען פון נעכטען? — האָט ער גע-  
פּרענט זאַכאַר'ן.  
— ס'איז נאָרנישט ניט געבליבען פון נעכטען. אפשר איז

## א. א. גענטשער רי

געבליבען א שטיקעל ווארשט, מען דארף פרעגען אניסיען, —  
האָט געזאָגט זאכאַר, — ברענגען, אויב עס איז דאָ?

— ברענג, וואס עס איז נאָר דאָ! וואָס הייסט, עס איז  
נאָרנישט ניט געבליבען?

— ניט געבליבען! — האָט געענטפערט זאכאַר און איז  
ארויס.

שטיל און פארטראַכט האָט איליאַ אינמיטש גענומען שפאַ-  
צירען איבער זיין קאבינעט.

„דאגות און דאגות, — האָט ער אין דער שטיל גערעדט  
צו זיך, — א וועלט מיט ארבייט פאָדערט נאָך דער פלאַן מי-  
נער! . . . און קעז איז דאָך פאָרט איבערגעבליבען, — האָט  
ער פארטראַכטערהייט צוגעגעבען, — און אויפגעגעסען האָט עס  
זאכאַר און איצט זאָגט ער נאָך, אז עס איז ניט געבליבען! און  
וואו זיינען אַהינגעקומען די קופערנע מטבעות?“

אין אַ פערטעל שעה אַרום האָט זאכאַר געעפענט די טיר  
מיט דער טאַץ, וואָס ער האָט געהאַלטען מיט ביידע הענד;  
אריינקומענדיג אין צימער, האָט ער געוואָלט מיט'ן פוס פאר-  
מאכען די טיר, אָבער ער האָט געטראָפּען אין פוסטען פלאַץ, אַ  
גלעזעל און אַ זעמעל זיינען אַרונטערגעפאלען.

— אַ טראַט קאָן ער ניט מאַכען אָן דעם! — האָט געזאָגט  
איליאַ אינמיטש, — הויב זשע אויף דאָס, וואָס דו האָסט אַרונ-  
טערנעוואָרפען, וואָס שטעהסטו און קוועלסט נאָך אָן?

זאכאַר, מיט דער טאַץ אין די הענט, האָט זיך איינגעבוי-  
גען כּדי אויפצוהויבען די זעמעל; אָבער ער האָט דערזען, אז  
זיינע הענט זיינען פארנומען און מיט וואָס אויפצוהויבען האָט  
ער ניט.

— הויב עס שוין אַמאָל אויף! — האָט מיט שפאַט זיך  
אַפגערופען איליאַ אינמיטש, — וואָס עפעס געבליבען שטעהן  
אין מיטען?

— זאָל אייך דער טייוועל נעמען! — האָט אַן אויפגעקאָכ-  
טער זיך צושריען זאכאַר אויף די אַראָפּגעפאלענע זאכען, —

## א ב ל א מ א ו ו

וואו איז דאָס געהערט געוואָרען, אז מען זאָל פרישטיקען א פאָר מינוט פאר'ן מיטאָג?

און אוועקשטעלענדיג די טאץ אויפ'ן טיש, האָט ער אויפֿ־ געהויבען פון דיל די ארונטערגעפאלענע זאכען; אויפהויבענ־ דיג די זעמעל, האָט ער אַ בלאָז געמאָן אויף איר און אוועקגע־ לייגט זי אויפ'ן טיש.

איליאַ איליטש האָט גענומען פרישטיקען, און זאכאַר איז געבליבען שטעהן אָן א זייט, קוקענדיג אויף אים און, ווי עס האָט אויסגעזען, קלייבענדיג זיך צו זאָגען עפעס.

אַבער אַבלאָמאָוו האָט געגעסען, ניט שענקענדיג אים די מינדסטע אויפמערקזאמקייט.

זאכאַר האָט אַ צוויי מאָל אַ הוסט געמאָן.

אַבלאָמאָוו עסט ווייטער.

— דער פארוואַלטער פון הויז האָט נאָר וואָס געלאָזט אָנפרעגען — האָט ענדליך זאכאַר גיך אָנגעהויבען צו רעדען — צי מען קאָן ניט באקומען די דירה. ס'איז צוליב דעם, וואָס ער דארף רעמאָנטירען דאָס הויז...

איליאַ איליטש עסט און ענטפערט קיין וואָרט ניט.

— איליאַ איליטש, — האָט, שווייגענדיג אַ ווילע, שטייל

זיך אָנגערופען זאכאַר.

איליאַ איליטש האָט זיך געמאַכט, ווי ער וואָלט גאָרניט

ניט געהערט.

— זיי הייסען קומענדע וואָך ארויסקלייבען זיך! — האָט

הייזעריג ארויסגעברומט זאכאַר.

אַבלאָמאָוו האָט אויסגעטרונקען אַ גלעזעל וויין און וויי־

טער געשוויגען.

— וואָס זאָלען מיר טאָן, איליאַ איליטש? — האָט פליס־

טערענדיג געפרעגט זאכאַר.

— איך האָב דיר פארכאַטען צו רעדען וועגען דעם, —

האָט שטרענג ארויסגערעדט איליאַ איליטש און, אויפשטלענדיג

זיך, צוגעגאנגען צו זאכאַר'ן.

זאכאַר האָט זיך באַליידיגט.

## א. א. ג ע נ ט ש א ר ע ו ו

— ס'אר א גיפטיגער מענש ביסטו, זאכאר! — האָט מיט  
הארץ צוגעלייגט אַבלאָמאָוו.

זאָכאר האָט זיך באַליידיגט.

— געוויס, — האָט ער געזאָגט, — א גיפטיגער! וואָס  
פאר א גיפטיגער מענש בין איך דאָס? איך האָב קיינעם ניט  
גע'הרנ'ט.

— דו ביסט ניט קיין גיפטיגער? — האָט איבערגעפרעגט  
איליאַ איליטש, — דו פאר'סמ'סט דאָך מיר מיין לעבען.  
— איך בין ניט קיין גיפטיגער! — האָט ווידערהאַלט  
זאָכאר.

— פארוואָס לאָזט דו מיך ניט צורו מיט דער דירה?

— וואָס קאָן איך טאָן?

— און וואָס זאָל איך טאָן?

— איר האָט דאָס געזאָלט שרייבען צום ווירט.

— איך וועל שרייבען, געוויס, ווארט צו א ווילע: מען

קאָן דאָך ניט גלייך אויפ'ן אָרט.

— שרייבט גלייך איצט אויף.

— גלייך, איצט! איך האָב וויכטיגערע זאַכען צו ערלעך

דיגען. און דו מיינסט טאַקע, אז שרייבען איז האַלץ האַקען?

ניין, ברודער, שרייבען איז ניט אזוי לייכט. אָט זעהסטו, —

האָט געזאָגט אַבלאָמאָוו, טונקענדיג די טרוקענע פעדער אין

טינטער, — און קיין טינט איז ניטאָ. ווי אזוי זאָל איך שרייב

בען?

— איך וועל באלד מאַכען טינט, — האָט געיאָגט זאָכאר

און, נעמענדיג דעם טינטער, איז ער גיך ארויס פון צימער און

אַבלאָמאָוו האָט גענומען זוכען פאַפיר.

„און קיין פאַפיר איז ניטאָ! — האָט אַבלאָמאָוו גערעדט

צו זיך, זוכענדיג אויפ'ן טיש, אין שופלאָד, — ניטאָ קיין פאַ-

פיר! אַד, איז דאָס אַ מענש, אָט דער זאָכאר, דאָס לעבען איז

ניט ניהא דורך אים.”

— ווי ביסטו ניט קיין גיפטיגער מענש, — האָט

אַבלאָמאָוו געזאָגט דעם אריינקומענדיגען זאָכאר, — אז דו



## ע ב ל א מ א ו ו

ניסט אויף קיין שום זאך ניט אכטונג. ווי אזוי לאזט מען עס  
א הויז בלייבען אָן פאפיר?

— וואָס איז דאָס אזוינס פאר א שטראָף, איליא איליטיש?  
איך בין א קריסט: וואס־זשע זידעלט איר מיך אלץ: גיפטיג  
גער? א נייער אומגליק: א גיפטיגער גאָר. ביים אלטען  
שררה בין איך געבוירען און ערצויגען געוואָרען; ער האָט זיך  
ערלויבט מיך צו רופען הונט, צו רייסען מיך פאר די אויערען,  
אָבער דאָס דאָזיגע וואָרט האָט ער קיינמאָל ניט באַנוצט. איך  
האָב עס קיינמאָל פון זיין מויל ניט געהערט. און אָט האָט  
איר פאפיר!

ער האָט אַרונטערגענומען פון דער עטאזשערע א האַלב בוי-  
געלע גרויען פאפיר און אים דערלאָנגט.

— קאָן מען דען אויף דעם שרייבען? — האָט געפרעגט  
אָבלאָמאָוו, אוועקוואַרפענדיג דאָס פאפיר, — איך האָב דערמיט  
ביינאָכט דאָס גלאָז פארדעקט, אז עס זאָל ניט אַריינפאלען  
עפעס . . . גיפטיגעס.

זאכאַר האָט אוועקגעדרעהט דעם קאָפּ און געקוקט אויף  
דער וואנט.

— זאָל שוין זיין אזוי, איך וועל בלויז אָנוואַרפען און אַלעק-  
סעיעוו וועט עס שוין איבערשרייבען.

איליא איליטיש האָט זיך אוועקגעזעצט ביים טיש און שנעל  
אויפגעוואַרפען „גנעדיגער הער! . . .“  
ער האָט אַ וויילע געטראַכט און גענומען שרייבען.

„די דירה, וואָס איך פאַרנעם אויפ'ן צווייטען שטאָק פון  
הויז, און וועלכע איר ווילט איבערבויען, אנטשפרעכט אינגאָנ-  
צען דעם אַרט לעבען, וואָס איך פיר און די געוואוינהייטען  
מיינע, וואָס כ'האָב דאָ באַקומען, וואוינענדיג אין דעם  
הויז אזא לאַנגע צייט. איך בין געוואָר געוואָרען דורך מין  
לייבלינגעס, זאכאַר טראַפּימאָוו, אז איר האָט באַפוילען מיר  
מיטצוטיילען, אז די דירה, וואָס איך פאַרנעם. . .“

אָבלאָמאָוו האָט זיך אָפגעשטעלט און דורכגעלעזען דאָס  
אָנגעשריבענע.

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

— עם קלעפט זיך עפעס ניט, — האָט ער צו זיך געזאָגט  
און גענומען מעקען און צושרייבען און ניט געקאָנט ארויסקריי-  
כען — כאַפט עם דער גוטער יאָר! — האָט ער אויסגעשריען,  
— געה ברעך זיך דעם קאָפּ פאר אַזעלכע נאַרישקייטען! איך  
האָב זיך אָפגעוועהנט פון צו שרייבען אַזוינע ברייף.  
— זאַכאַר!

ער האָט דעם ברייף צוריסען אויף פיר טיילען און אַ  
וואָרף געטאָן אויפ'ן דיל.  
— האָסט געזען? — האָט ער געפרעגט.  
— געזען! — האָט געענטפערט זאַכאַר, אויפהויבענדיג  
די שטיקלאַך פּאַפּיר פון דיל.  
— טאָ שטעה שוין צו מיר ניט צו מער מיט דער דירה.  
און וואָס איז דאָס?  
— רעכנונגען.

— אוי, גאָט מיינער! דו וועסט מיך שוין אינגאנצען  
פאַרמאַטערען! זאָג ניכער, וויפיל קומט!  
— דעם קצב קומט 86 רובל מיט 54 קאָפּיקעס.  
איליא איליטש האָט אַ פּאַטש געטאָן מיט די הענדר.  
— ביסט משוגע? דעם קצב אַליין קומט אַזויפיל געלט?  
— דריי חדשים האָט מען ניט געצאָלט, האָט זיך אָנגער-  
קליבען אַזאַ סומע. אַלץ איז פאַרשריבען, מען בא'גנב'עט אייך  
ניט!

— זאָג אַליין, ביסטו ניט קיין גיפטיגער מענש? — האָט  
געזאָגט אַבלאַמאָוו, — אויסגעבען געלט אויף זאַכען, וואס  
ברענגען קיין נוצען ניט.  
— איך האָב עם ניט אויפגעגעסען, — האָט געענטפערט  
זאַכאַר.

— ניין! ניט געגעסען!  
— איהר ווארפט מיר פאָר דאָס עסען? און אַט זעט. . .  
און ער האָט אים געשטופט די רעכנונגען.  
— וועמען קומט נאָך? — האָט מיט ערגערניש גערעדט  
אַבלאַמאָוו, אַוועקרוקענדיג פון זיך די פאַרפעצטע העפּטען.

## א ב ל א מ א ו ו

— דעם בעקער און דעם גרינס-הענדלער קומט 121 רובל מיט 18 קאָפּיקעס.

— וו-אָס? — האָט אויסער זיך פאר כעס ארויסגערעדט אַבלאָמאָוו — וואָס ביסטו א קו, וואס דו קייסט אזויפיל גראָז?

— איך בין דאָס אַ גיפטיגער מענש! — האָט מיט ביי-טערניש באַמערקט זאַכאַר, אוועקדרעהענדיג אינגאנצען זיין גע-זיכט פון אַבלאָמאָוו, — ווען איר זאָלט ניט אַריינלאָזען דאָ מיכע אַנדעיאַיטש'ן וואָלט ניט אזויפיל באַטראַפּען! — האָט ער צוגעלייגט.

— נו, גענוג! וויפיל וועט עס באַטרעפּען צוזאַמען? — האָט געזאָגט אַבלאָמאָוו און אליין גענומען רעכענען.

זאַכאַר האָט גענומען צוזאַמענרעכענען אויף די פינגער. — כאַפט עס דער גוטער יאָר: אַלע מאָל קומט אויס אַנדערש, — האָט זיך אָפּגערופּען אַיליאַ אַיליטש, — וויפיל קומט עס אויס ביי דיר? צוויי הונדערט?

— וואַרט-צו א וויילע! — האָט געענטפּערט זאַכאַר, קניי-טשענדיג דעם שטערען און אונטערברומענדיג — אַכט צענדי-ליג און צען צענדליג איז אַכטצען צענדליג, און צוויי צענדליג. . . — דו וועסט עס שוין, ווי עס זעט אויס, קיינמאָל ניט ענדיגען, — האָט געזאָגט אַיליאַ אַיליטש, — געה דיר און מאָר-גען גיב מיר די רעכנונגען און זע באַזאָרגען פאַפּיר און טינט. . . ס'אַר אַ גרויסע סומע געלט! איך האָב דאָך דיר אָנגעזאָגט, אז עס זאָל זיך ניט אָנקלייבען אזויפיל. . .

— צוויי הונדערט און פינף רובל מיט צוויי און זיבעציג קאָפּיקעס, — האָט אַרויסגערעדט זאַכאַר, איבעררעכענענדיג אויפ'ן קאָפּ, — גיט, זייט אזוי גוט, דאָס געלט. — איך האָב דאָך דיר געזאָגט, אז מאָרגען, איך דאַרף דאָך איבעררעכענען.

— ווי איר ווילט, אַיליאַ אַיליטש, אָבער זיי פּאָדערען. — לאָז שוין אַמאָל צורו; כ'האָב געזאָגט מאָרגען, וועסטו עס מאָרגען קריגען. געה דיר און איך וועל זיך פאַרנעמען

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

מיט מיין ארבייט: איך האָב פיל וויכטיגערע דאגות.  
איליא איליטש האָט זיך אוועקגעזעצט, אַרונטערגענומען  
הינטער זיך די פיס, און איידער ער האָט נאָך צייט געהאַט זיך  
צו פאַרטראַכטען, האָט זיך דערהערט אַ קלונג.

עס האָט זיך באַוויזען אַ נידעריג מענשעל מיט אַ ביי-  
כעל, מיט אַ בלייך פנים, רויטע באַקען און אַ פלייך, וואָס פון  
נאַקען אָן האַבען אים ווי פראַנזען, אַרומגעצאַמט געדיכטע  
שוואַרצע האָר. דער פלייך איז געווען אַ רונדער, אַ ריינער,  
און האָט אזוי געגלאַנצט, ווי ער וואָלט געווען פון עלפאַנט-ביין.  
דאָס געזיכט פון נאַסט האָט זיך אויסגעצייכענט מיט אַן אויס-  
דרוק פון אויפּמערקזאַמקייט צו אַלץ, אויף וואָס ער האָט נאָר  
געקוקט; ער האָט געהאַט אַן איינגעהאַלטענעם בלייך, זיין שטיי-  
כעל איז געווען אַ לייכטער, און זיינע באַוועגונגען — אַפּיציעל  
אַנשטענדיג.

ער האָט געטראָגען אַ פראַק, וואָס האָט זיך, ווי אַ טויער,  
ברייט און באַקוועם געעפּענט, ווען מען האָט זיך בלויו צוגע-  
רירט צו אים. זיין וועש אויף אים האָט געבלענדט פון ריינ-  
קייט; אויפ'ן צייגע-פינגער פון דער רעכטער האַנד האָט ער  
געטראָגען אַ מאַסיוו פינגערל מיט עפעס אַ טונקעלען שטיין.  
— דאָקטאָר! ס'אַר אַ נאַסט! — האָט אויסגעשריען  
אַבלאַמאַוו, אויסשטרעקענדיג איין האַנד צום נאַסט און מיט דער  
צווייטער צורוקענדיג אים אַ שטול.

— ס'איז מיר לאַנגווייליג געוואָרען, וואָס איר זייט אַלץ  
געזונט און רופט מיך ניט, האָב איך זיך אַליין אַריבערגע-  
כאַפט, — האָט לאַכענדיג געענטפּערט דער דאָקטאָר, — ניין,  
— האָט ער צוגעלייגט ערנסט, — איך בין געווען אין דער הויך  
ביי אייער שכן, האָב איך אָפּגעטראָטען ביי אייך. . .

— אַ דאַנק, און וואָס מאַכט דער שכן?

— אזוי זיך: אַ דרייפיר וואָכען און, אפּשר וועט ער  
נאָך דערציען ביז הערבסט. . . און איר, וואָס מאַכט איר?  
אַבלאַמאַוו האָט טרויעריג אַ שאַקעל געטאָן מיט'ן קאַפּ.

— שלעכט, דאָקטאָר. איך האָב אַלץ געטראַכט זיך דורכ-

## א ב ל א ט ו ו

רעדען מיט אייך. איך ווייס ניט, וואָס צו טאָן. דער מאָגען קאָכט כמעט ניט, הינטער'ן הארצען — דריקט, דער אָטעם איז שווער. . . — האָט מיט אַ רחמנות'דיג פנים גערעדט אָבלאָט-מאָוו.

— גיט די האנט, — האָט געזאָגט דער דאָקטאָר; נעמענדיג דעם פּוּלס, האָט ער אויף אַ ווילע פארמאכט די אויגען, — הוסטען, הוסט איר ?

— ביי נאָכט, באַזונדערס, ווען איך עס אין אווענד.  
— ה. . . ! און דאָס הארץ קלאַפט ? טוט איך אמאָל וועה דער קאָפּ ?

דער דאָקטאָר האָט געשמעלט נאָך אייניגע פראגען, און איינבויענדיג זיין פליך, האָט ער זיך פארטראַכט. אין אַ צוויי מינוט אַרום האָט ער מיטאַמאָל אויפגעהויבען דעם קאָפּ און מיט אַן אנטשלאָסענער שטימע געזאָגט :

— אויב איר וועט אין אַ צייט פון אַ צוויי-דריי יאָר ניט בייטען דעם קלימאַט, וואוינען אין דערזעלבער דירה און עסען שווערע און פעטע עסענס, וועט איר שטאַרבן פון אַ שלאַג. אָבלאָמאָוו האָט אַ ציטער געמאָן.

— וואָס זאָל איך טאָן ? ווי גאָט איז אייך ליב, זאָגט, וואָס זאָל איך טאָן ?

— דאָס, וואָס אַנדערע טוען, — האָט געענטפערט דער דאָקטאָר, — פאָרט קיין אויסלאַנד.

— קיין אויסלאַנד ! — האָט אָבלאָמאָוו ערשטוינט ווי-דערהאָלט.

— יא ; וואָס איז דען ?

— וואָס הייסט, דאָקטאָר, קיין אויסלאַנד ? ווי איז דאָס מעגליך ?

— פארוואָס איז עס ניט מעגליך ?

שווייגענדיג האָט אָבלאָמאָוו געווענדט זיינע בליקען אויף זיך, אויף זיין קאַבינעט און מעכאניש ווידערהאָלט :

— קיין אויסלאַנד !

— וואָס שטעהט אייך אין וועג ?

א. א. גענטשאַרען

- וואָס? אַלץ. . .  
— וואָס הייסט אַלץ? אייך פעלט געלט?  
— יא, יא, געלט, — האָט לעבהאַפט אַרויכגעֶרעדט אבֿי  
לאַמאָוו, דערפֿרעהענדיג זיך דערמיט, וואָס הינטער אָט דער  
גאַנץ נאַטירליכער שטערונג קאָן ער זיך באַקוועם באַהאַלטען, —  
ווען איר זאָלט זען, דאָקטאָר, וואָס מיין סטאַראַסטאַ שרייבט  
מיר! . . . וואו איז דער בריף? וואו האָב איך אים אהינ־  
געטאָן? זאכאַר!  
— דאָס האָט שוין מיט מיר ניט צוטאָן, — האָט געזאָגט  
דער דאָקטאָר, — מיין פֿליכט איז, אייך צו זאָגען, אז איר מוזט  
בייטען דעם קלימאַט, דעם אַרט לעבען, וואָס איר פירט, אייער  
באַשעפטיגונג, — אַלץ, אַלץ. . .  
— איך וועל זיך עס איבערלייגען, — האָט געזאָגט אַבֿי־  
לאַמאָוו, — וואו דאַרף איך דאָס פֿאַרען און וואָס זאָל איך  
דאָרט טאָן? — האָט ער אַ פֿרעג געטאָן.  
— פֿאַרט קיין קעניגסבערג, אָדער קיין עמס, — האָט אָנ־  
געהויבען דער דאָקטאָר, — פֿאַרברענגט דאָרט די מאַנאַטען יוני  
אין יולי; טריינקט מינעראַל וואַסער; שפעטער פֿאַרט אין דער  
שווייץ אָדער טיראָל, דאָרט וועט איר זיך היילען מיט וויינ־  
טרויבען. דאָרט זאָלט איר פֿאַרברענגען סעפטעמבער און אָק־  
טאָבער. . .  
— אן איינפֿאַל: קיין טיראָל גאָר! — האָט אַ מורמעל  
געטאָן איליאַ איליטש.  
— דערנאָך זאָלט איר פֿאַרען אין אַ טרוקען אָרט, לאָמיר  
זאָגען, קיין עגיפֿטען.  
„אָט האָסטו דיר!“ האָט אַ טראַכט געטאָן אַבֿי־לאַמאָוו.  
— שלאָגט זיך אַרויס פֿון קאָפּ אלע אייערע דאַנות און  
ערגערנישען.  
— אייך איז עס לייכט צו זאָגען, — האָט באַמערקט אבֿי־  
לאַמאָוו, — איר באַקומט ניט פֿון סטאַראַסטאַ אזוינע בריף. . .  
— מען דאַרף אויך זען, וואָס וועניגער צו טראַכטען, —  
האָט פֿאַרטגעזעצט דער דאָקטאָר.

## א ב ל א מ א ו ו

— אויפהערען טראכטען?

— יא.

— און מיט'ן פלאן פון מיין גוט, וואס וועט זיין? וואס

בין איך א שטיק האַלץ, דאקטאר?

— טוט ווי איר פארשמעהט אליין. מיין פליכט איז צו

ווארענען אייך. מען דארף ווייכען פון אַלע ליידענשאַפטליכע

פארגעניגענס: זיי שטערען געזונט צו ווערען. מען דארף

זיך צושטרייען מיט טעני, ריימען, מיט געמעסיגטע באוועגונג

גען אויף דער לופט, מיט אנגענעמע געשפרעכען, באזונדערס

מיט דאמען; בלויז אנגענעמע עמפינדונגען דארפן מאכען

דאָס הארץ זיך לייכט באוועגען.

מיט אן ארונטערגעלאָזענעם קאָפּ האָט זיך אָבלאָמאַוו איינ-

געהערט צו זיינע רייד.

— וואָס נאָך?

— היט זיך אָפּ פון לעזען, פון שרייבען, ווי נאָט איז

אייך ליב, היט זיך אָפּ דערפון. דינגט א ווילא מיט פענסטער

צו דרום זייט, וואס מער בלומען, ארום זאָלען זיין פרויען,

מוזיק. . .

— און וואָס זאָל איך עסען?

— עסט ניט קיין פלייש און בכלל פון קיין לעבעדיגער זאך,

היט זיך אָפּ פון מעליגע און קאלטע שפייזען. איר מעגט עסען

א לייכטען בוליאן, א ביסעל גרינס; אָבער היט זיך: כמעט

אומעטום איז איצט די כאַלערע, מען דארף זיין פארזיכטיג. . .

ארומגעהן זאָלט איר אן אכט שעה אין מעת לעת. פארשאפט

אייך א ביקס. . .

— אוי, רבוננו של עולם! — האָט א זיפּץ געטאָן אָב-

לאַמאַוו.

— און נאָך דעם — האָט פארענדיגט דער דאָקטאָר, —

פאַרט קיין פאַריוו. און דאָרט, אין דעם קאָך פון לעבען, פאר-

ברענגט דעם ווינטער. צושטרייט אייך, ניט פאַרטראַכטענדיג

זיך אויף א רגע: פון טעאטער גלייך צו א באל, צו א מאַס-

א. א. ג ע נ ט ש ע ר ע ו ו

קארד. באזוכט פריינד, ארום אייך זאל שטענדיג זיך טומ  
לען, רוישען. . .

— דאָס איז אלץ ? — האָט געפרעגט אַבלאָמאָוו מיט  
א ניט־פארשטעלטער איראָניע.

— עס וואָלט ניט געשאַדט א ביסעל ים לופט. נעמט אין  
ענגלאַנד א שיף און פאָרט זיך איבער קיין אמעריקא.

ער האָט זיך אויפגעשטעלט און גענומען זיך געזעגענען.  
— אויב איר וועט דאָס אלץ פינקטליך אויספירען. . . —

האָט ער געזאָגט.  
— געוויס, געוויס וועל איך דאָס אלץ פינקטליך אויספיר־

רען, — האָט ניפטיג געענטפערט אַבלאָמאָוו, באַגלייטענדיג דעם  
דאקטאָר צו דער טיר.

דער דאָקטאָר איז אַוועק, ואיבערלאָזענדיג אַבלאָמאָוו'ן אין  
א שרעקליך עלענדען צושטאַנד. אַבלאָמאָוו האָט פארמאכט די

אויגען, צוזאמענגעדריקט זיך אויף דער שטול און איז אזוי  
געזעסען, ניט קוקענדיג אויף קיין שום זאך און גאָרנישט ניט

געפילט.

— אייליאַ אייליטש !

— האָ ? — האָט ער זיך אָפגערופען.

— וואָס זאל איך זאָגען דעם פארוואָלטער ?

— וואָס דארפסטו זאָגען ?

— ער וויל וויסען, ווען מיר קלייבען זיך ארויס.

— שוין ווידער וועגען דעם ? — האָט אַבלאָמאָוו גע־

פרעגט אן ערשטוינטער.

— וואָס קאָן איך, אייליאַ אייליטש, זיך העלפען ? מיר

איז שוין אזוי ביטער דאָס לעבען, אז אין קבר. . .

— דאָס ווילסטו מיך אין קבר טרייבען מיט דיין ארויס־

ציען זיך, — האָט געזאָגט אַבלאָמאָוו — האָסט געהערט, וואס

דער דאָקטאָר האָט געזאָגט ?

זאכאַר האָט ניט געהאַט וואָס צו ענטפערען, ער האָט בלויז

א זיפץ געטאָן אזוי טיף, אז די עקען פון זיין האַלדז־פאַטשיילע

האַבען אַ פלאַטער געטאָן אויף זיין ברוסט.



## א ב ל א ט א ו ו

— דו האָסט, ווי עס זעט אויס, באשלאָסען פארמאָטערען מיך צום טויט? — האָט געפרעגט אַבלאַמאָוו, — איך האָב זיך דיר שוין דערעסען? וואס שווייגסטו?

— נאָט איז מיט אייך! ווער ווינשט דאָס אייך שלעכטס? — האָט אָנגעהויבען צו ברומען זאכאַר, ניט וויסענדיג, וואס מיט זיך צו טאָן דורך דער טראַגישער ווענדונג, וואָס דער גע- שפרעך האָט אָנגענומען.

— דו, אַלץ דו! — האָט געזאָגט אַבלאַמאָוו, — איך האָב דיר פארבאָטען צו דערמאָנען מיר אפילו וועגען איבערקליי- בען זיך, אָבער עס געהט ניט דורך קיין טאָג, אז דו זאָלסט מיר א פינף מאָל ניט דערמאָנען וועגען דעם; דאָס וועט דאָך מיך אומברענגען, מיין געזונט איז דאָך סייוויסיי גארניט ניט ווערט.

— איך האָב געמיינט, הער, אז . . . אפשר . . . פאר- וואָס זיך טאקע ניט איבערקלייבען? — האָט מיט אַ שטימע, וואָס האָט געציטערט פון אינערליכער אויפרעגונג געזאָגט זא- באַר

— פארוואָס זיך ניט איבערקלייבען! דיר איז דאָס זער לייכט צו רעדען! — האָט געזאָגט אַבלאַמאָוו, אומדרעהענדיג דעם שטול צו זאכאַר'ן, — האָסטו כאָטש אריינגעדונגען אין דער באַדייטונג פון ווארט איבערקלייבען זיך? אמת, ניט אריינגעדונגען?

— ניין, ניט אריינגעדונגען! — האָט הכנעה'דיג געענט- פערט זאכאַר, וואָס איז איצט גרויט געווען איינצושטימען אין אַלץ מיט זיין באַלעבאָס, אַבי עס זאָלען ניט פאָרקומען קיין פאָטטישע סצענען, וואָס זיינען פאר אים געווען ערגער פון אַ ביטערען רעטעד.

— ניט אריינגעדונגען, ניט כאַנומען וואס עס מיינט אי- בערקלייבען זיך. דאָס הייסט: געהט אייך, הער, אויף אַ גאַנ- צען טאָג אוועק, און ווי איר האָט זיך אָנגעטאָן אין דער פרי, שלעפט זיך דעם גאַנצען טאָג אַרום.

— עס וואָלט ניט געוועזען אזא גרויסער אומגליק, —

## א. א. גענטשאַר און

האַט באַמערקט זאכאַר, — פאַרוואָס טאַקע ניט אוועקנעהן אויף אַ גאַנצען טאָג? עס איז דאָך ניט געזונט צו זיצען אַ גאַנצען טאָג. ניט אויף זיך אַ קוק, ווי איר זעט אויס! געהט בעסער ארויס אין גאַס, קוקט זיך צו צו מענשען, אָדער צו עפעס אַנדערש.

— גענוג דיר צו פלוידערען, — האָט זיך אָפּגערופען אָב־לאַמאָוו, — און איינפאַל: געהן אין די גאַסען!

— געהט טאַקע אַמאָל ארויס! — האָט פּאַרטגעזעצט זאכאַר, — מען דערזעהלט זיך אָן וועגען עפעס און אויסטערליך שער חיה, וואָס מען האָט אַהערגעבראַכט; פאַרוואָס זאָלט איר זי ניט געהן אַנקוקען? געהט אַמאָל אין אַ טעאַטער, אויף אַ מאַסקאַראַד, וועט מען זיך קאָנען איבערקלייבען.

— רעד ניט קיין נאַרישקייטען! אי, זאָרגסטו דאָס וועגען דיין האַר'ס רוי! פון דיינטוועגען מעג איר זיך אַרומשלעפען גאַנצע טעג און דיר אַרט ניט, וואָס און ווי איר וועל עסען, און וואָס איר וועל ניט האָבען וואו זיך צוצושפאַרען נאָכ'ן מיטאָג, אָן מיר וועט איר זיך איבערקלייבען? ווען איר זאָל ניט אַכטונג געדען, וועט איר איבערקלייבען בלויז שערבלעך. איר ווייס, — האָט מיט אַ וואַקסענדיגער איבערצייגונג גערעדט אָב־לאַמאָוו, — וואָס עס באַדייט איבערקלייבען זיך! דאָס באַדייט: ברעכען, טומלען, אלץ צואוואַרפען אויפ'ן דיל: קופערטען, בילדער, ביי כער, שטיקער מעבעל און עפעס אזוינע זאַכען, וואָס אזוי האָט מען זיי קיינמאָל ניט געזען און איצט — ווייס איין גאָט פון וואַנען זיי האָבען זיך גענומען מיטאַמאָל. . . אויף אלץ דאַרף מען אַכטונג געבען, אז עס זאָל ניט צובראַכען, אָדער פאַרלאָרען ווערען... אַ העלפט געפינט זיך נאָך דאָ, אַ טייל אויפ'ן וואָך גען אדער שוין אויף דער נייער דירה; ווילסט רויכערען — דער טאַבאַק האָט זיך שוין איבערגעצויגען. . . ווילסט עסען — ניטאָ אויף וואָס; צו וואָס דו רירסט זיך צו — ווערסטו אויסגעשמירט; אויף אלץ ליגט שטויב; מיט וואָס זיך איינצורוואַשען — איז ניטאָ, עס בלייבט ניט קיין אַנדער וועג, ווי אַרומ צונעהן מיט אַזעלכע פאַרשמוצטע הענד, ווי דיינע. . .

## ע ב ל א ט א ו ו

— איך האָב ריינע הענד, — האָט באַמערקט זאכאַר, ווייַז  
זענדיג עפעס אַ פּאָר זווילען, שטאָט הענד.

— בעסער וויין זיי ניט! — האָט פּאַרטגעזעצט אָבלאַך-  
מאַוו, אוועקדרעהענדיג דעם קאָפּ — ווילסט טרינקען, איז גיטאַ  
קייַן גלאַז. . .

— מען קאָן טרינקען פון דער קאַראַפּע, — האָט גוטמו-  
טיג באַמערקט זאכאַר.

— ביי דיר איז אַלץ אזוי: מען קאָן אייַ ניט קערען, אייַ  
ניט אָפּשטויבען. . . און אויף דער נייער דירה, — האָט פּאַרט-  
געזעצט אָבלאַךמאַוו, ווערענדיג אַליין מיטגעריסען פון דעם לע-  
בעדיגען בילד, וואָס ער האָט זיך פּאַרגעשטעלט, — וועט מען  
דריי טעג ניט אויספאַקען, אַלץ וועט זיין צוזאַמענגעוואַרפען,  
אין אומאַרדנונג: די בילדער וועלען ליגען ביי די ווענד, אויפ'ן  
דיל, די קאַלאָשען — אין בעט און די שייך וועלען ליגען אין  
אַ ווינקעל צוזאַמען מיט פּאַמאָדע און טיי. וואַרפסט אַ בליק  
אויף אַ שטול — אַ פּוס צובראַכען, די ראַמען פון די בילדער  
זיינען אָן גלעזער, די סאָפּע איז פאַרפּלעקט. וואָס דו זאָלסט  
נאָר פאַרלאַנגען — איז ניטאַ, קיינער ווייסט ניט, וואו עס גע-  
פינט זיך, אפּשר איז עס פאַרלאָרען געגאַנגען, צובראַכען גע-  
וואָרען, אָדער נאָר געבליבען אין דער אַלטער דירה; לויפט מען  
אהין. . .

— עס טרעפט, אז מען מוז לויפען א צען מאָל היין און  
צוריק, — האָט אים איבערגעשלאָגען זאכאַר.

— זעסטו שוין! — האָט פּאַרטגעזעצט אָבלאַךמאַוו, —  
און ווי לאַנגווייליג איז דאָס אויפשטעהן דעם ערשטען טאָג  
אויף אַ נייער דירה! און קיין וואַסער איז ניטאַ, און קיין קווי-  
לען איז ניטאַ; און ווינטער איז דאָך אזוי קאַלט, דער פּראָסט  
נעמט דורך די ביינער און קיין שייטעל האַלץ האָסטו ניט. . .

— און גאָט קאָן צושיקען אזוינע שכנים, — האָט ווידער-  
אמאָל באַמערקט זאכאַר, — וואָס ניט נאָר אַ שייטעל האַלץ,  
נאָר אפילו אַ ביסעל וואַסער וועלען זיי דיר ניט געבען.

א. א. גענטשאַרען

— יאָ, יאָ, ריכטיג! — האָט צוגעשטימט אַיליאַ אַיליטש,  
— און דאָס קלייבען זיך קאָסט, קאָסט זער אַ סך.  
— דאָס פּריערדיגע מאָל, מיט אַכט יאָר צוריק האָט עס  
אַ צוויי הונדערט רובל געקאָסט, — האָט באַשטעטיגט זאָ-  
כאַר; — איך געדענק עס, ווי עס וואָלט איצט געווען.  
— דאָס איז קיין קלייניגקייט ניט! — האָט ווייטער  
געערט אַבלאָמאָוו, — און ווי אומהיימליך איז די ערשטע צייט  
אויף אַ נייער דירה! ניט אַזוי לייכט איז עס זיך צוצוגעוועה-  
נען! עס קאָנען דורכנעהן פינף נעכט, איידער איך זאָל קאָנען  
צומאַכען אַן אויג אויף אַ נייער דירה; איך וועל פאַרצערט  
ווערען פון לאַנגווייל, ווען איך וועל זיך אויפהויבען און דערזען,  
למשל, שטאַט אָט דער שילד פון דעם שמיד וואָס הענגט קע-  
גענאַיבער, עפעס אַנדערש. אָדער עס זאָל מיטאַנצייט ניט  
אַרויסקוקען דאָרט פון פענסטער די זקנה מיט'ן געגאַלטען קאַפּ...  
פאַרשטעהסטו כאַטש איצט, צו וואָס דו האָסט געוואָלט דער-  
פירען דיין באַלעבאָס? — האָט מיט פאַרוואורף געפּרעגט אַב-  
לאָמאָוו.  
— איך פאַרשטעה! — האָט הכנעה'דיג געענטפערט זאַכאַר.  
— פאַר וואָס האָסטו, אַבער, מיר פאַרגעלייגט זיך אי-  
בערצוציען? וועלכער מענש וועט עס האָבען כוחות דאָס אי-  
בערצוטראַגען?  
— איך האָב פּריער געמיינט... כ'ווייס... פאַראַן אַנ-  
דערע מענשען, ניט ערגערע פון אייך... זיי קלייבען זיך  
אַמאָל איבער, פאַרוואָס זאָלען מיר עס ניט טאָן... — האָט  
אַ זאָג געטאָן זאַכאַר  
— וואָס? וו-אַס? — האָט אַן ערשטוויטער אַרויסגע-  
רעדט אַיליאַ אַיליטש, אויפהויבענדיג זיך פון שטול, — וואָס  
האָסטו אַזוינס געזאָגט?  
זאַכאַר האָט זיך פאַרלוירען און ניט געוואוסט, וואס האָט  
ער אייגענטליך אַזוינס געטאָן, וואָס האָט געקאָנט דינען אַב-  
לאָמאָוו'ן אַלס אורזאך פאַר אַזאַ פאַטעטישען אויסברוך. ער  
האָט געשווינען.

## א ב ל א מ א ו ו

— ניט ערגערע! — האָט מיט שרעק ווידערהאַלט איליאַ איִליטש, — אָט צו וואָס דו האָסט זיך דעררעדט! איצט ווייס איך שוין, אז איך בין פאר דיר דאָס זעלבע, וואָס יעדער אַנ־דערער.

אַבלאָמאָוו האָט זיך איראָניש פארנוינט פאר זאַכאַר'ן און געמאַכט אַ באַליידיגט פנים.

— וואָס רעדט איר, איליאַ איִליטש! פארגלייך איך דען עמעצען צו אייך?

— טראָג זיך! — האָט באַפעלענדיג אַ זאָג געמאָן איליאַ איִליטש, — איך קאָן אויף דיר ניט קוקען!

מיט אַ טיפען זיפֿץ איז זאַכאַר ארויס פון צימער.  
— אַ לעבען, אומשטיינס געזאָגט! — האָט ער געברומט, זעצענדיג זיך אויף דער שלאָפּבאַנק.

— גאָט מיינער! — האָט אויך אַבלאָמאָוו זיך צוויפצט, — אָט האָב איך געוואָלט דעם היינטיגען פרי־מאָרגען אָפּגעבען פאר מיין פלאַן און איצט האָט מען מיר דעם גאַנצען טאָג שוין גע'פטר'ט! און ווער האָט עס געמאָן? מיין אייגענער דינער. . . אַ לאַנגע צייט האָט זיך אַבלאָמאָוו ניט געקאָנט באַרואי־גען, ער האָט זיך געלייגט, אויפגעשטאַנען, געשפּאַנט איבער'ן צימער און ווידעראַמאָל זיך געלייגט; דאָס, וואָס זאַכאַר האָט אים דערנידעריגט צו דער שטופע פון אַנדערע מענשען, האָט אין זיינע אויגען אויסגעזען, ווי אַן איבערטערטונג פון זיינע אויס־שליסליכע רעכט אויף זאַכאַר'ס איבערגעבענהייט צו זיך און פון דעם, וואָס ער האָט געדאַרפט אין זאַכאַר'ס אויגען שטעהן העכער פון אלע מענשען.

ער איז אַריינגעדראַנגען אין דער באַדייטונג פון דעם פאַר־גלייך און אַנאַליזירט, וואָס אייגענטליך איז ער און וואָס זיינען אַנדערע מענשען און אין וואָסער גראַד איז מעגליך און גערעכט אזא פאַרזאַלע און ווי גרויס איז די באַליידיגונג, וואָס זאַכאַר איז באַגאַנגען געגען אים; און ער האָט אויך געוואָלט דער־געהן, צי זאַכאַר האָט אים באַוואוסטזייניג באַליידיגט, ד. ה., צי ער איז איבערצייגט, אז ער איז ניט בעסער פון אַנדערע מענ־

## א. א. גענטשאַרען

שען, אָדער די ווערטער האָבען זיך בלויז אומגערען אַרויסגעריי-  
סען פון זיין מויל, אָן דער מיטוויקונג פון זיין קאָפּ. דאָס  
האָט זער אָנגערירט אָבלאָמאָו'ס אייגענליבע און ער האָט  
באָשלאָסען צו ווייזען זאכאַר'ן דעם אונטערשיד צווישען אים  
און יענע, וואָס זאכאַר האָט געמיינט אונטער'ן וואָרט „אנדערע  
מענשען“, און געבען זאכאַר'ן פילען די מיאוס'קייט פון זיין  
האנדלונג.

— זאכאַר! — האָט פייערליך און ציענדיג די ווערטער,  
א געשריי געטאָן אָבלאָמאָו.

דערהערענדיג דעם דאָזיגען רוף, האָט זאכאַר ניט קיין  
שפרונג געטאָן פון אויווען מיט א קלאַפּ פון די פיס, ווי זיין  
געוועהנהייט איז געווען, ער האָט זיך ניט צוברומט, נאָר איז  
שטיל אַרונטערגעקראַכען פן זיין שלאָפּבאַנק און געלאָזט זיך  
געהן, פארטשעפענדיג אלץ וואָס איז אים געשטאַנען אין וועג  
אַמאָל מיט די הענד, אַמאָל מיט די זייטען; ער איז געגאַנג-  
גען שטיל, אָן ווילען, ווי אַ הונד, וואָס פילט נאָכ'ן קול פון זיין  
באַלעבאַם, אז עס וואָרט אויף אים אַ שטראַף.

זאכאַר האָט אויף העלפט געעפענט די טיר, נאָר האָט ניט  
געוואַנט אַריינצוגעהן אין צימער.

— קום אַרײַן! — האָט געזאָגט איליא איליטש.

כאָטש די טיר האָט זיך גאַנץ לייכט געעפענט, אָרער זאָ-  
כאַר האָט זי געעפענט אזוי, ווי מען וואָלט זיך ניט געקאָנט  
דורכשטופען דורך איר און איז געבליבען שטעהן.

ביים ראַנד פון בעט איז געזעסען אָבלאָמאָו.

— קום אַהער! — האָט באַפעלענדיג געזאָגט אָבלאָמאָו.

מיט גרויס מי האָט זאכאַר זיך באַפרייט פון דער טיר;  
ער האָט זי גלייך פאַרמאַכט הינטער זיך און מיט דער פלייצע  
זיך אָנגעלעהנט אָן איר.

— אַהער! — האָט געזאָגט איליא איליטש, אָנווייזענדיג

אים מיט'ן פינגער אַ אַרט לעבען זיך.

זאכאַר האָט געמאַכט אַ טראַט, איז אָבער געבליבען שטעהן  
אַ צוויי קלאַפטער פון דעם אָנגעוויזענעם אַרט.

## א ב ל א מ א ו ר

— נענטער! — האָט געזאָגט אָבלאָמאָוו.  
זאכאַר האָט זיך געמאַכט, ווי ער וואָלט אַ שפּאַן געטאָן,  
אין אמת'ן האָט ער זיך בלוזט אַ וויג געטאָן, אַ קלאַפּ געטאָן  
מיט'ן פּוּם און געבליבען אויפ'ן זעלבען אָרט.  
איליאַ איליטש האָט געזען, אז דאָס מאָל וועט אים אין  
קיינפאַל ניט געלינגען פאַרנאַרען זאכאַר'ן נענטער, האָט ער אים  
געלאָזען שטעהן, וואו ער איז געשטאַנען, אין געקוקט אויף אים  
אַ קורצע צייט מיט פאַרוואורף.  
זאכאַר האָט זיך געפילט אומהיימליך פון דעם דאָזיגען  
שטומען באַטראַכטען פון זיין פּערזאָן; ער האָט זיך געמאַכט,  
ווי ער וואָלט ניט געזען אָבלאָמאָוו'ן און אים, מער ווי ווען עס  
איז פריער, געשטאַנען צו אים מיט אַ זייט און האָט אפילו זיין  
זייטיגען בליק ניט געוואָרפען אַצינד אויף איליאַ איליטש'ן.  
ער איז געשטאַנען און איינגעשפּאַרט געקוקט אַלץ לינקס:  
דאָרט האָט ער, געזען אַ געגענשטאַנד, וואָס איז אים געווען  
פון לאַנג באַקאַנט, — אַ געוועב פון שפינוועכס ביי די בילדער  
— אַ לעבעדיגער פאַרוואורף אויף זיין נאַכלעסיגקייט.  
— זאכאַר! — האָט שטיל און מיט ווירדע אַרויסגעֶרעדט  
איליאַ איליטש.

זאכאַר האָט ניט געענטפּערט; ער האָט, דאַכט זיך, ביי  
זיך געטראַכט: „וואָס ווילסטו? אַ צווייטען זאכאַר? איך  
שטעה דאָך דאָ פאַר דיר,“ און ער האָט אַריבערגעפירט זיין  
בליק פאַרביי זיין באַלעבאָם פון לינקס אויף רעכטס; אויף דער  
רעכטער זייט האָט דער שפיגעל דערמאַנט אים אָן זיך; ווי  
מושל'ן, האָט דיקער שטויב פאַרדעקט דעם שפיגעל און פון  
אונטער דעם שטויב האָט ווילד, צוקנייטשט, ווי דורך אַ נעבעל,  
געקוקט אויף אים זיין אייגען בייז און ניט שעהן געשטאַלט.  
ער האָט מיט אומצופרידענהייט אָפּגעקערט זיין בליק פון  
אָט דעם אומעטיגען און באַקאַנטען געגענשטאַנד און באַשלאָסען  
אָפּשטעלען אים אויף אַ רגע אויף איליאַ איליטש'ן; זייערע  
בליקען האָבען זיך באַגעגענט.  
זאכאַר האָט ניט געמאַנט איבערטראַגען דעם פאַרוואורף,

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

וואָס ער האָט דורכגעלעזען אין אַבלאָמאַוו'ס בליק און האָט זיינעם אַרונטערגעלעזען צו די פיס; און דאָ, אויפ'ן פאר-פלעקטען און פארשטויבטען טעפיד, האָט ער ווידעראַמאַל דורכגעלעזען דעם טרויעריגען אַטעסטאַט פון זיין פלייסגיגקייט. — זאכאַר! — האָט מיט געפיל ווידערהאַלט איליא איר ליטש.

— וואָס פאַרלאַנגט איר? — האָט קוים הערבאַר אַרויסגע-פליסטערט זאכאַר און שיער ניט קיין ציטער געטאָן, דערפיר לענדיג, אז אַבלאָמאַוו וועט באלד האַלטען א פאַטעטישע רעדע. — גיב מיר קוואַס! — האָט געזאָגט איליא איליטש. א שטיין איז אַראָפּ זאכאַר'ן פון האַרץ; ער האָט זיך פאַר פרייד גיך, ווי אַ אינגעל, אַ וואָרף געטאָן צום בופעט און געבראַכט קוואַס.

— נו, ווי פילסטו זיך? — האָט מילד געפרעגט איליא איר ליטש, אַפּטרינקענדיג פון דער גלאָז, וואָס ער האָט געהאַלטען אין דער האַנד, — אמת, עס איז ניט געווען זער פיין? דער אומהיימליכער אויסדרוק פון זאכאַר'ס פנים איז מאַך מענטאַל ווייכער געוואָרען; ער איז פאַרביטען געוואָרען דורך א געפיל פון חרטה; זאכאַר האָט דערפילט אין זיין נשמה די ערשטע שפּראַצען פון אַ געפיל פון ערפּורכט צו אַבלאָמאַוו'ן; ער האָט מיטאַמאַל גענומען אים קוקען גלייך אין די אויגען. — פילסטו כאַטש די עולה, וואס דו ביסט באַגאַנגען? — האָט געפרעגט איליא איליטש.

„וואָסער עולה? — האָט אַ טראַכט געטאָן זאכאַר, — ניט ווילענדיג מוז מען אָנהויבען צו וויינען, ווען ער נעמט אַזוי רעדען.“

— איך האָב, איליא איליטש, — האָט זאכאַר אָנגעהויבען אויף דער שטילסטער נאָטע — אייך גאָרנישט ניט געזאָגט אַזוינס, אויסער, איך ווייס, אַט דאָס. . .

— וואַרט-צו! — האָט אים איבערגעשלאָגען אַבלאָמאַוו, — געדענקסטו ניט, וואָס דו האָסט געטאָן? שטעל אוועק די גלאָז אויפ'ן טיש און ענטפער!



## א ב ל א מ א ו ו

זאכאר האָט גאָרנישט ניט געענטפערט און ניט געקאָנט פארשטעהן, וואָס ער האָט דאָס אזוינס אָפגעטאָן, אָבער דאָס האָט אים ניט געשמערט צו קוקען מיט ערפורכט אויף אַבאָר מאָו'ן; ער האָט אפילו אַ ביסעל איינגעבויען דעם קאָפּ, אַנ-ערקענענדיג דערמיט זיין שולד.

— און דו זאָגסט נאָך אַלץ, אז דו ביסט ניט קיין גיפטי-גער מענש? — האָט געזאָגט אַבלאָמאָוו.

זאכאר האָט אַלץ געשוויגען; ער האָט בלוז אַ צוויי מאָל אַ בלינצעל געטאָן מיט די אויגען.

— דו האָסט פארשאפט יסורים דיין הער! — האָט ציענ-דיג די ווערטער געזאָגט איליא איליטש און אָנגעשטרענגט גע-קוקט אויף זאכאר'ן, הנאה האָבענדיג פון דעם, וואָס דאָס האָט זאכאר'ן געערגערט.

זאכאר האָט ניט געוואוסט וואָס צו טאָן מיט זיך פאר לאַנגווייליגקייט.

— האָסט דאָך פארשאפט יסורים? — האָט געפרענט איליא איליטש.

— פארשאפט! — האָט געמורמעלט זאכאר, ניט וויסענ-דיג וואָס מיט אים טוט זיך.

ער האָט געוואָרפען בליקען רעכטס, לינקס און גלייך פאר זיך. ער האָט אומעטום געזוכט הילף, און ווידער האָבען פאר-בייגעשוועבט פאר אים שפינוועכס, שטויב, זיין געשטאַלט און אַבלאָמאָוו'ס פנים.

„הלואי וואָלט די ערד מיך איינגעשלונגען! הלואי וואָלט דער טויט מיך באַפרייט פון דעם אַלעם!“ האָט געטראכט זא-כאר, זעענדיג, אז וואס ער זאָל ניט טאָן, וועט אים אַלץ ניט געלינגען אַרויסצודרעהן זיך פון אַ פאַטעטישער סצענע.

און ער האָט דערפילט, אַז ער בלינצעלט און בלינצעלט מיט די אויגען און אז אַט, אַט, וועלען אַ פלייז טאָן טרערען.

אָבער ענדליך האָט ער פאָרט געענטפערט.

— מיט וואָס האָב איך אייך, איליא איליטש, פארשאפט יסורים? — האָט כמעט וויינענדיג געפרענט זאכאר.

## א. א. גאנטשער און

— מיט וואָס? — האָט ווידערהאַלט אַבלאָמאַוו, — האָסט א טראַכט געטאָן, וואָס עס מיינט אַנדערער מענשען? ער האָט זיך אָפגעשטעלט און ווייטער אָנגעשטרענגט געקוקט אויף זאכאַר'ן.

— זאָל איך דיר זאָגען, וואָס דאָס באַדייט? זאכאַר האָט זיך אומגעדרעהט, ווי אַ בער, און אַ טיפען זיפּן געטאָן.

— די, וואָס דו רופסט אָן אַנדערער מענשען, זיי נען אָרעם, גראָב, אומאַנטוויקעלט; אַזאַ איינער לעבט זיך אָרעם, שמוציג, ערגעץ אויף אַ בוידעם; עסען עסט דאָס קאַר-טאַפּעל מיט הערינג, די נויט טרייבט אים פון איין ווייט קעל צום צווייטען און אַ גאַנצען טאַג לויפט אַזאַ פאַרשוין אַרום. אַזאַ איינער וועט מיט'ן גרעסטען פאַרגעניגען זיך איבערקליי-בען אויף אַ נייער דירה. ער נעמט זיך זיינע צוויי העמדער אונטער'ן אָרעם און געהט. . . „וואו אַהין געהסטו דאָס?“ — „איך קלייב זיך איבער“, ענטפערט ער. דאָס איז איינער פון דינע אַנדערער מענשען! בין איך נאָך דיין מיינונג אויך אַזאַ?

זאכאַר האָט אַ קוק געטאָן אויף אַבלאָמאַוו'ן און געשווי-גען.

— וואָס איז אַזוינס אַן אַנדערער? — האָט פּאָרט געזעצט אַבלאָמאַוו, — אַן אַנדערער איז דאָס אַזאַ מענש, וואָס פּוצט זיך אַליין די שטיוועל, טוט זיך אַליין אָן; און כאַטש ער שפּילט אַמאָל די ראָל פון אַ שררה, לייגט ער אָבער, ווייל ער ווייס ניט, וואָס עס הייסט כאַדינט צו ווערען; דאַרף ער עפעס — לויפט ער נאָך דעם אַליין; ער לייגט אַליין אַריין אין אויווען דאָס האַלץ און אַמאָל נעמט ער נאָך אַליין אַדוים דעם אַש.

— צווישען די דייטשען זיינען פאַראַן אַזוינע, — האָט מיט אַן אומהיימליכער שטימע זיך אָפגערוּפּען זאכאַר.

— טאַקע אַזוי. . . זאָג איצט, בין איך אויך פון די אַנ-דערער?

## א ב ל א מ א ו ו

— איר זייט אינגאנצען אן אנדערער! — האָט טרויעריג געענטפערט זאכאר, ניט פאַרשמעהענדיג, וואָס אָבלאָמאַוו וויל פון אים האָבען.

— איך בין אינגאנצען אן אנדערער, — דאָס מיינסטו? וואַרטצו אַ וויילע, אייל זיך ניט אזוי! דו קלייב זיך פאַנאַר-דער אין דעם ווי אן אַנדערער לעבט. אן אַנדערער אַרבייט אָן אויפהער, לויפט, טומעלט זיך, — האָט פאַרטגעזעצט אָבלאָמאַוו, — אין אַרבייט ער ניט, האָט ער ניט וואָס צו עסען. אן אַנדערער נוינט זיך, בויגט זיך, בעט, דערנידעריגט זיך. . . אָבער איך? אלזאָ, באַשלים: ווי מיינסטו, בין איך אן אַנדערער?

— האָט רחמנות, פאַטערל אַיליאַ אַיליטש! מאַטערט מיך ניט מיט אָט די אַלע ווערטער! — האָט זיך געבעטען זאכאר, — אוי, גאָט מיינער!

— איך — איינער פון די אַנדערער! לויף איך דען אַרום, אַרבייט איך דען? עס איך ווייניג דען? זע איך דען אויס מאַנער, אָפגעפאַלען? פעלט מיר דען עפעס? דאכט זיך, איך האָב ווער עס זאָל צוגרייטען, דערלאַנגען. געלויבט איז גאָט, אזוי לאַנג ווי איך לעב האָב איך נאָך מיר אַליין ניט אָנגעטאָן קיין זאך! וועל איך זיך וועגען עפעס באַאומרואיגען? און וועמען דערצעהל איך דאָס אַלץ? גיסטו דען ניט אַכטונג אויף מיר פון מיין קינדהייט אָן? דו אַליין ווייסט עס זער גוט, דו ווייסט מיט וויפיל צערטליכקייט איך בין ערצויגען גע-וואָרען, אז איך האָב קיינמאָל קיין הונגער ניט געליטען, פון קיין קעלט ניט געוואוסט, אויף קיין ברויט קיינמאָל ניט פאַר-דינט און בכלל זיך ניט פאַרנומען מיט קיין שמוציגע אַרבייט. אויב דו ווייסט דאָס אַלץ, ווי האָסטו געהאַט מוט זיך צו פאַר-גלייכען מיט אַנדערער מענשען? בין איך דען אזוי געזונט ווי אַנדערער? קאָן איך דען איבערטראַגען דאָס, וואס אַנדערער טראַגען איבער און טוען?

זאכאר האָט פאַלשמעהנדיג פאַרלאָרען יעדע מעגליכקייט צו פאַרשמעהן אַבלאַמאַוו'ס רעדע; פון אינערליכער אויפגעגונג

## א. א. ג ע נ ט ש ז ר א ו ו

האָבען זיך זיינע ליפען אויפגעבלאָזען; ווי א דונער האָט זיך  
איבער זיין קאָפּ געטראָגען די פּאַטעטישע רעדע. ער האָט  
געשוויגען.

— זאכאַר! — האָט אָבלאָמאָוו ווידערהאַלט.

— וואָס איז אייער פּאַרלאַנג? — האָט קוים הערבאַר א

פּליסטער געטאָן זאכאַר.

— גיב נאָך קוואַס!

זאכאַר האָט געבראַכט קוואַס, און ווען איליאַ איליטש  
האָט אויסגעטרונקען און אים צוריקגעגעבען דאָס גלאָז, האָט  
ער געשווינד זיך געלאָזט צו דער טיר.

— ניין, ניין, דו וואַרט צו! — האָט געזאָגט אָבלאָמאָוו,

— איך פרעג דיך: ווי אזוי האָסטו געקאָנט אזוי שרעקליך  
באַליידיגען דיין האַר, וואָס דו האָסט געטראָגען אויף די הענט,  
ווען ער איז נאָך געווען א קינד, וועמען דו דינסט א גאַנץ לעבען  
און וועלכער טוט דיר שטענדיג טובות?

זאכאַר האָט ניט געקאָנט מער אויסהאַלטען; די פּראַוע  
„טוט דיר שטענדיג טובות“ האָט אים אזוי ווי דערשלאָגען אינ-  
גאַנצען. עפטער און עפטער האָט ער גענומען בלינצלען מיט  
די אויגען. וואָס ווייניגער ער האָט פאַרשטאַנען פון איליאַ  
איליטש'עס פּאַטעטישער רעדע, אַלץ טרויעריגער איז ער געוואָר-  
רען.

— אַנטשולדיגט, איליאַ איליטש, — האָט ער אָנגעהויבען

הייזעריג צו ברומען — איך האָב זיך באַנאַרישט, באַמת באַ-  
נאַרישט...

ער האָט ניט געוואוסט וואָס מיט אים טוט זיך און ווי

אזוי צו ענדיגען.

— און איך, — האָט פאַרטגעזעצט אַבלאָמאָוו מיט א

שטימע פון אַ מענשען, וואָס איז באַליידיגט און ניט ריכטיג  
אָפּגעשעצט, — איך מי זיך טאָג און נאַכט; דער קאָפּ ברענט,  
דאָס האַרץ שטאַרבט אָפּ, איך שלאָף ניט קיין נעכט, וואַרף זיך  
אויפ'ן געלעגער און טראַכט אַלץ, ווי אַרום בעסער איינצואַרד-  
נען... און פאַר וועמען? פאַר וועמען דאַנה איך דאָס אַלץ?

## א ב ל א מ א ו ו

אלץ פאר אייך, פאר אייך, פויערים; דאָס הייסט, פאר דיר אויך. מעגליך, אז ווען דו זעסט מיך ליגען פארדעקט מיט דער קאלדער איבער'ן קאָפּ, מיינסטו אז איך שלאָף דאָס; א, ניין, איך שלאָף דאמאָלט ניט! איך טראכט דאָס, ווי צו מאכען, אז די פויערים זאָל קיין שום זאך ניט פעלען, אז זיי זאָלען ניט פארברענט ווערען פון קנאה צו אנדערע, אז זיי זאָלען ניט קלאַגען זיך אויף מיר פאר גאָט, נאָר בעטען פאר מיר. אָ, אומ-דאַנקבאַרער! — האָט מיט פאָרוואַרף געענדיגט אַבלאָמאָוו.

די לעצטע פאָר ווערטער האָבען אינגאנצען צוטומעלט זא-כאַר'ן. ער האָט אָנגעהויבען צו כליפען. דאָס כליפען און דאָס ברומען האָט זיך צוזאמענגעגאַסען ביי אים אין איינעם; אוי-סער אפשר עפעס אַ כינעזישען אָדער אינדישען אינסטרומענט, וואָלט קיין אנדערער עס ניט געקאָנט אַרויסברענגען.

— פאָטערל, איליא איליטש! — האָט זיך געבעטען זא-כאַר, — גענוג, זאָל זיין גענוג! אָ, וואָס איר דארפט אלץ איבערטראָגען! אָ, ס'אַר אן אומגליק איז אונז אומגעריכט באַפאלען!

— און דו, — האָט פאָרטגעזעצט אַבלאָמאָוו, ניט הע-רענדיג, וואָס זאכאַר רערט, — דו האָסט זיך געדארפט שעמען דאָס אלץ אַרויסצוריידען! זעסטו שוין, ס'אַר אַ שלאַנג דו האָסט אויסגעווארעמט אויף דיין ברוסט!

— אַ שלאַנג! — האָט אַרויסגערעדט זאכאַר, אַ פאַטש טיענדיג מיט די הענד, און דערביי אזא קלאַפּ געמאָן, אז עס האָט זיך געדאַכט, אז אַ צענדליג זשוקעס זיינען אַריין אין צימער און גענומען זשומען, — ווען האָב איך דערמאָנט אַ שלאַנג? — האָט ער וויינענדיג גערעדט. — אפילו אין הלום זע איך ניט קיין שלאַנג!

זיי האָבען איינער דעם צווייטען אויפגעהערט צו פאַר-שטעהן און סוף-כל-סוף זיך אליין אויך.

— ווי אזוי האָסטו דאָס געקאָנט אַרויסרעדען! — האָט פאָרטגעזעצט איליא איליטש, — און איך האָב נאָך אין מיין פלאַן באשטימט פאר אים אַ באַזונדער הויז, אַ גאָרטען, אַ

## א. א. גענטשער צו

שטענדיגען געהאלט. און דו האסט עס דאך געדארפט זיין מיין גאנצער פארוואלטער! ביז'ן גארטעל האבען זיך די פויערים געדארפט נויגען פאר דיר און רופען דיך זאכאר טראץ פימיטש, ניט אנדערש ווי זאכאר טראפימיטש! און ער איז נאך אלץ אומצופרידען, פאר אן אנדערען מיך פאררעדענענט! אָט דאָס הייסט אַ באַלוינונג! אַי, ווי דו גיסט עס אָפּ כבוד דיין האר!

זאכאר האָט ווייטער געשלוכצט און איליא איליטש איז אויך געווען צוטראָגען. אויסרעדנדיג זאכאר'ן, איז ער אליין דורכגעדרונגען געווארען מיט'ן געפיל, אז ער האָט פיל טובות געמאָן די פויערים, און די לעצטע פארוואורפען האָט ער געמאכט מיט אַ ציטערנדיגער שטימע, מיט טרערען אין די אַויגען.

— און איצט געה דיר! — האָט געזאָגט אַבלאָמאָוו מיט אַ באַרואיגטער שטימע, — ניין, ווארט צו, גיב מיר נאָך קוואס. טרוקען איז אין האַלז; דו וואָלסט עס געמענט אליין וויסען, זעענדיג ווי דיין הער איז הייזעריג. אַך, צו וואָס דו האָסט דערפירט!

— איך האָה, אז דו האָסט פארשטאנען דיין טעות, — האָט אָנגעהויבען אַבלאָמאָוו, ווען זאכאר האָט זיך אומגעקערט מיט'ן קוואס, — און אין דער צוקונפט וועסטו שוין מער ניט פארגלייבען דיין האר מיט עמעצען אנדערש. כדי ווייעס'איי צו פארגלעטען דיין שולד, דארפסטו זען דורכקומען מיט'ן באַלעבאָס פון הויז, אז מיר זאָלען זיך ניט דארפען ארויסקלייבן בען. אַי, האָסטו אָפגעהיט די רוח פון דיין הער! איך בין אינגאנצען, אַ דאָנק דיר, צוטראָגען. און ביי וועמען האָסטו צוגענומען די רוח? ביי זיך אליין! פון אייערטוועגען טראַכט איך גאַנצע טעג, פון אייערטוועגען בין איך אַרויס פון דינסט, פארשלאָסען זיך אין הויז. . . נו, זאָל שוין זיין גענוג! אָט שלאָגט שוין דריי! אין גאַנצען צוויי שעה געבליבען ביז מיר טאָג! וואס קאָן מען אויפטאָן אין צוויי שעה? — גאַרנישט מיט גאַרנישט! און אַרבייט איז דאָ אַ סך! איך מוז שוין

## א ב ל א מ א ו ו

רעם בריה איבערלאָזען פאר דער צווייטער פּאָסט און דעם פּלאַן וועל איך ערשט מאַרגען אָנוואַרפען! איך האָב זיך אזוי פארמאטערט, אז איך מוז זיך צולעהנען אביסעל. לאָ אַרונטער די ראָלעטען און זע, אז קיינער זאָל מיך ניט אויפוועקען; אפשר וועט מיר געלינגען איינדרעמלען אויף אַ שטונדע; פאַרגעס ניט מיך אויפוועקען האַלב־פינף.

זאכאר האָט זיך גענומען פאַרקאָרקען זיין באַלעבאָס אין קאַבינעט; ער האָט אים פאַרדעקט מיט אַ קאָלדרע, פאַרמאַכט פעסט אלע טירען און פענסטער און איז אוועק צו זיך.

„אז פּג'ן זאָלסטו, טייוועל איינער! — האָט געברומט זאַכאַר, אויסווישענדיג זיך די אויגען און ארויפקריכענדיג אויפ'ן אויווען, — ניט אנדערש ווי אַ טייוועל! אַ באַזונדער הויז, אַ גאָרטען, געהאַלט! ווי קונציג ער קאָן דאָס מאַלען! ווי אַ מעסער שניידען די דאָזיגע ווערטער טיף אין האַרצען. . . אַט דאָס איז מיין הויז, מיין גאָרטען און דאָ וועל איך די פּים אויסציען! — האָט ער געזאָגט מיט כעס, אַ זע־טוענדיג אָן אויווען, — געהאַלט! ווען מען זאָל ניט אַרונטערגעמען אַמאָל אַ פּאַר גראַשען, וואָלט ניט געווען אפילו פאַרוואָס צו קויפען אַמאָל אַ ביסען טיטין. אַך, זאָל עס דער ניט גוטער נעמען! איליאַ איליטש האָט זיך אויסגעצויגען אויף דער פּלייצע, אָבער ער איז ניט גלייך איינגעשלאָפען, ער האָט געטראכט געערגערט זיך. . .

„צוויי אומגליקען מיטאַמאָל!“ — האָט ער גערעדט, איינ וויסלענדיג זיך אין דער קאָלדרע איבער'ן קאַפּ.

אָבער אין אַמת'ן האָבען די צוויי אַומגליקען, דאָס הייסט, דער בריה פון סטאַראַסטא און דאָס איבערקלייבען זיך אויף אַ נייער דירה, אים אויפגעהערט צו אַרען און זיינען אַרײַן אין דעם רייסטער פון אומאַנגענעמע ערײַנערונגען.

„צו די אומגליקען, וואס דער סטאַראַסטא דערמאָנט, איז נאָך ווייט, — האָט ער ביי זיך געטראכט, — לאָמיר האָפען, אַז עס וועלען נאָך זיין רעגענס, די פּויעריס, וואס זיינען אוועק,

א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

וועט מען צוריקברענגען, דער איינקונפט וועט זיך פארגרעסער-  
רען?"

"און וואו אהין האָבען זיך די פויערים דאָס אוועקגע-  
שלעפט? — האָט ער געטראכט און פארטיפט זיך מער אין  
דער קינסטלערישער באַלויכטונג פון דעם געגענשטאַנד, —  
געוויס אין אַ פייכטער נאַכט אוועק, אָן ברויט. וואו וועלען  
זיי שלאָפּען? וועט זיי ניט אויסקומען צו שלאָפּען אין וואַלד?  
כאָטש אין די כאלופעס שמעקט ניט זער גוט, אָבער וואַרעם  
איז דאָרט פאַרט. . ."

"און צו וואס זיך באַאומרואיגען? — האָט ער געטראכט,  
— באַלד וועט דער פלאַן פאַרטיג ווערען. . ."

דער געדאַנק וועגען איבערקלייבען זיך, האָט אים אַביסעל  
מער באַאומרואיגט. . . דאָס איז געווען אַ פרישערער, אַ שפּער-  
טערער אומגליק. . . אָבער אַבלאָמאָוו'ס באַרואיגענדער גייסט  
האָט אויך דעם פאַקט שוין איבערגעגעבען דער געשיכטע.  
כאָטש ער האָט געפילט, אַז ער וועט זיך סוף כל סוף מוזען אי-  
בערקלייבען, שוין אפשר דערפאַר אַליין, וואָס טאַראַנטיעוו האָט  
זיך אין דעם אַריינגעמישט, האָט ער אָבער אין געדאַנק אָפּ-  
געשטופּט כאָטש אויף אַ וואָך די דאָזיגע טרויעריגע געשעעניש  
פון זיין לעבען. און אזויאַרום האָט ער געוואונען נאָך אַ וואָך רו.  
„און, ווער ווייס, אפשר וועט געלינגען זאַכאַר'ן איבערצור-  
רעדען דעם ווירט פון הויז און מען וועט אינגאַנצען ניט דאַר-  
פען איבערציען זיך. לאָמיר האָפען, אז עס וועט אים געלינגען!  
מען וועט עס אָפּלייגען אויף נעקסטען יאָר, אָדער מען וועט  
אינגאַנצען אויפגעבען דעם פלאַן פון איבערבויען דאָס הויז. . .  
מסתמא וועט מען ווי ניט איז שוין איינגאַרדנען. . . מען קאָן  
דאָך ניט גלאַט נעמען און. . . איבערקלייבען זיך!"

און אזוי האָט אַבלאָמאָוו באַאומרואיגט און באַרואיגט זיך,  
און סוף כל סוף אין די באַרואיגענדע ווערטער א פ ש ר ,  
ווער ווייס, לאָמיר האָפען האָט ער אויך האָס  
מאָל, ווי שמענדריג, געפונען טרייסט און האָפּנונג; און זיי



## א ב ל א מ א ו ו

האָבען אים געדינט פאר א באשיצונג געגען די צוויי אומגליק־קען.

א לייכטע, אנגענעמע באטויבונג האָט דורכגעדרונגען זיינע גלידער און כמעט שוין אָנגעהויבען מיט שלאָף פארנעבן לען זיינע געפילען, ווי די ערשטע פרעסט פארנעבלען די אויך בערפלאַך פון טייכען; נאָך איין מינוט — און זיין באוואוסט־זיין וואָלט אוועקגעפלויען גאָט ווייס וואו, אָבער מיטאמאָל האָט זיך אבבלאָמאָו אויפגעכאפט און געעפענט די אויגען.

„איך האָב זיך דאָך נאָך ניט איינגעוואשען! אן אומ־געהערטע זאך! און נאָרניט ניט געטאָן, — האָט ער געמור־מעלט. — כ'האָב געוואָלט אָנווארפען אויף פאפיר דעם פלאַן און ניט אָנגעווארפען, צום איספראוויניק ניט געשריבען, צום גובערנאָטאָר — אויך ניט, צום ווירט פון הויז אָנגעהויבען, און ניט געענדיגט דעם בריוף. די רעכנונגען ניט איבערגעקוקט און די חובות ניט באצאָלט, — א האַלבען טאָג אומזיסט גע־פטר'ט!“

ער האָט זיך פארטראכט.

„וואָס זאָל דאָס באדייטען? און איינער פון די א נ - ד ע ר ע מ ע נ ש ע ן וואָלט עס אָבער יא געטאָן — האָט דורכגעבליצט אין זיין קאָפּ, — א נ ד ע ר ע, א נ ד ע ר ע . . . וואָס מיינט מען דאָס מיט א נ ד ע ר ע מ ע נ ש ע ן ? ער האָט זיך פאַרטיפט אין דער באדייטונג פון דעם וואָרט א נ ד ע ר ע מ ע נ ש ע ן און פארגליכען זיך מיט זיי. ער האָט אָנגעהויבען צו טראַכטען, טראַכטען. און עס האָט זיך ביי אים איצט אָנגעהויבען צו פאַרמירען א אידעע, וואָס איז געווען אינגאנצען געגענוועצליך צו דער, וואָס ער האָט פריער געגעבען זאכאָר'ן וועגען א נ ד ע ר ע מ ע נ ש ע ן . ער האָט געמוזט אנערקענען, אז אן א נ ד ע ר ע ר וואָלט באוויזען אויפצושרייבען די אלע בריוף, אן אנדערער וואָלט זיך איבערגעקליבען אויף א נייער דירה, אויסגעארבייט דעם פלאַן און אויבערגעכאפט זיך אין דאָרף אריין. . . „און איך, דאכט זיך, וואָלט דאָס אלץ אויך געקאָנט

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

טאָן — האָט זיך אים אויסגעוויזען — איך קאָן דאָך. דאכט זיך, גאנץ גוט שרייבען, געשריבען אמאָל פיל קליגערע זאכען ווי בריף. וואו איז מיין גאנצע קענטשאפט אוועק? און ס'אר אַ קונץ שטעקט אין איבערקלייבען זיך? מען דארף נאָר וועלען! און אַ נ ד ע ר ע ר טראַגט קיינמאָל קיין שלאָפראַק ניט, — האָט ער צוגעלייגט צו דער כאַראַקטעריסטיק פון די אַ נ ד ע ר ע, — און אַ נ ד ע ר ע ר — האָט ער אַ גענעץ גע-טאָן, — שלאָפט כמעט ניט. . . און אַ נ ד ע ר ע ר האָט הנאה פון לעבען, האָט צו יעדער זאך אַ באַצואונג, זעט אלץ, געהט אומעטום. . . און איך! איך. . . איך. . . בין ניט קיין אַ נ ד ע ר ע ר, — האָט ער שוין דאָס מאָל אַרויסגערעדט מיט טרויער; ער האָט אפילו באַפרייט דעם קאָפּ פון אונטער דער קאָלדרע.

און דאָס איז געווען איינער פון די באַוואוסטזיניגסטע און קלאַרסטע מאַמענטען אין אַבלאָמאָוו'ס לעבען. און ווי שרעקליך איז אים געוואָרען, ווען עס האָט מיט אַמאָל אין זיין נשמה אויפגעלעבט אַ לעבעדיגע און קלאַרע פאָר-שטעלונג וועגען דעם מענשליכען לעבען און באַרוף, און עס האָט אין דער זעלבער צייט דורכגעבליצט אַ פאַראַלעל צווישען דעם דאָזיגען באַרוף און זיין אייגען לעבען; עס האָבען אויפ-געלעבט אין קאָפּ כסדר און אין אומאַרדנונג פאַרשידענע לע-בענס-אויפגאַבען און געטראַגען זיך צושראַקענע, ווי פייגעל, וואָס האָבען גערעמעלט אין אַ חורבה און זיינען מיטאַמאָל אויפגעוועקט געוואָרען דורך אַן אומערוואַרטען זונען-שטראַל. און וועה און באַנג איז אים געוואָרען, וואס ער איז אזוי אומאַנטוויקעלט, וואָס ער איז אזוי צוריקגעשטאַנען, פאַר זיין שווערקיט, וואָס האָט אים אין אלץ געשטערט; און אַ קנאה האָט גענומען פרעסען זיין האַרץ, וואָס אַ נ ד ע ר ע לעבען אזא פול און אינהאַלטסרייך לעבען, און ער — אזוי ווי אַ שווערער און גרויסער שטיין וואָלט געוואָרען געוואָרען אויף דעם שמאָלען שטעגעל פון זיין עלענדער עקזיסטענץ. . . און אַ פיינליך באַוואוסטזיין האָט דורכגעדרונגען זיין וואַ-

## א ב ל א מ ט ו ו

דימע נשמה, אז פילע זייטען פון זיין נאטור זיינען אינגאנצען  
ניט אויפגעוועקט געוואָרען, אַנדערע זיינען קוים אָנגעדירט  
געוואָרען און קיין איינע פּאָלשטענדיג ניט אַנטוויקעלט געוואָר-  
רען.

און עס האָט אים דורכגענומען אַ קרענקליך געפיל, אז  
אין אים איז געווען עפעס ליכטיגעס און גוטעס, נאָך עס ליגט  
אין אים, ווי אין אַ קבר, פארבאָרגען, און אפשר איז עס איצט  
שוין אינגאנצען טויט, אָדער ליגט, ווי נאָלד, אין די טיפענישען  
פון בערג, און עס איז שוין לאַנג צייט, אז דאָס דאָזיגע נאָלד  
זאָל פארוואַנדעלט ווערען אין צירקולירענדע מטבעות.

אָבער טיף און שווער איז דאָס דאָזיגע נאָלד פארשאַטען  
מיט אַלערליי שמוץ און קויט. עס דאַכט זיך, ווי עמעץ וואַלט  
צוגע'ננב'עט און פארגראָבען אין זיין אייגענער נשמה דעם איצר,  
וואָס די וועלט און דאָס לעבען האָבען אים געגעבען אַלס מתנה.  
עפעס האָט אים געשטערט זיך וואַרפען אין שטראָם פון לעבען  
און שווימען אויף אַלע זעגלען פון ווילען און פארשטאַנד.  
עפעס אַ געהיימער שונא האָט אין אָנפאַנג פון זיינע טעג ארויפ-  
געלייגט אַ שווערע האַנד אויף אים און אוועקגעוואַרפען אים  
ווייט פון יעדען גלייכען מענשליכען וועג. . .

און ער וועט זיך שוין זיכער ניט קענען אַרויסדרעהען אויף  
א גלייכען וועג. אַרום אים און אין זיין נשמה ווערט דער  
וואַלד אַלס טיפער און פינסטערער; דער שטעג ווערט אַלץ  
מער און מער באוואַקסען; דאָס קלאָרע באַוואַסטזיין וועקט  
זיך אַלץ זעלטענער און זעלטענער, און בלויז אויף איין מאָמענט  
מאַכט עס אויפּוואַכען די דרעמלענדע כוחות. שוין לאַנג איז  
דער שכל און דער ווילען פאַראַליזירט און, ווי עס דאַכט זיך,  
אויף שטענדיג.

טרויעריג איז אים געוואַרען פון דער דאָזיגער וידוי, וואס  
ער האָט זיך מתודה געווען פאר זיך אַליין; א פרוכטלאָז  
באַקלאָגען דאָס פארגאַנגענע, ברענענדיגע פאַרוואַרפען פון נע-  
וויסען האָבען געשטאַכען זיין האַרץ, ווי נאָדלען, און ער האָט  
פּרובירט מיט אַלע כוחות אַרונטערוואַרפען פון זיך דעם יאָר

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

פון אַט די אלע פאָרוואַרפען. געפינען עפעס אן אנדערען, אויף וועמען מען האָט געקאָנט אַרויפּוואַרפען די שולד פאַר דעם אלעם. . . אָבער, אויף וועמען ?

„זאכאַר. . . אין אלעם איז שולדיג זאכאַר!“ . . . האָט ער א מורמעל געטאָן

ער האָט זיך דערמאָנט אלע איינצעלהייטען פון דער סצע נע מיט זאכאַר'ן און זיין פנים האָט אָנגעהויבען צו ברענען פאַר שאַנד.

„און אפשר האָט עמעץ דאָס אַלץ געהערט? . . . — האָט ער א טראַכט געטאָן און אָנגעהויבען פאַרגליווערט צו ווערען פון בלוז דעם געדאַנק אַליון, — געלויבט איז נאָט, וואס זאָכאַר וועט דאָס ניט קאָנען איבערגעבען; קיינער וועט עס אים סייוויסיי ניט גלויבען; געלויבט איז נאָט דערפאַר!“ . . .

ער האָט געזיפּצט, געשאַלטען און געוואָרפען זיך פון איין זייט אויף דער צווייטער, געזוכט אַלץ דעם שולדיגען און ניט געקאָנט אים געפינען. זיינע אָכצען און זיפצען האָבען דער גרייכט זאכאַר'ס אויערען.

„ער ווערט דאָס דארט פון דעם קוואַס צוועצט“, — האָט מיט האַרץ אַרויסגעברומט זאכאַר.

„פאַרוואס בין איך אזא ? — האָט כמעט מיט טרערען אין די אויגען געפרעגט זיך אַבלאַמאוו און האָט ווידער באהאַלטען דעם קאָפּ אונטער דער קאָלדרע, — באמת, פאַרוואס?“ . . . זוכענדיג דעם געהיימען שונא, וואס האָט אים געשטערט צו לעבען, ווי אַ ג ד ע ר ע מ ע נ ש ע ן, און ניט געפינענדיג אים, האָט אַבלאַמאָוו אפגעזיפּצט, פאַרמאַכט די אויגען און אין א פאַר מינוט אַרום האָט דער שלאָף ווידער גענומען באַהערשען זיינע חושים.

— איך וואָלט אויך . . . געוואָלט . . . — האָט ער אַרויסגע־רעדט מיט מי, קעמפּענדיג געגען שלאָף — אָט עפעס אזוינס . . . אָ, ווי די נאַטור האָט מיך באַליידיגט . . . ניין, ניט אמת, איך האָב זיך, געלויבט איז נאָט, ניט אויף וואָס צו קלאָגען. דערנאָך האָט זיך דערהערט א באַרויאַגענדער זיפּ. ער

## א ב ל א מ א ו ו

איז איבערגעגאנגען פון אויפגעגונג צו זיין נאָרמאלען צושטאַנד,  
צו רו און אַפּאַטיע.

„אפנים דאָס איז מיין מזל! וואָס קאָן איך מיר העל־  
פען?“ — האָט ער, ווערענדיג באהערשט פון שלאָף א מורמעל  
געמאַן.

„מיט א צוויי טויזענט וועניגער איינקונפט... — האָט ער  
מיטאַמאָל ארויסגעגעגעצט הויך פון שלאָף. — אָט גלייך, גלייך  
ווארט צו א ווילע...“ — און האָט זיך האַלב אויפגעכאַפט.  
„דאָך... איך וואָלט געווען נייגעריג צו וויסען... פאר־  
וואָס בין איך... אזאָ? — האָט ער פליסטערנדיג ווידער ארויס־  
גערעדט. זיינע וויעס האָבען זיך אין גאַנצען פאַרמאַכט. — „יאָ,  
פאַרוואָס? דאָס... מוז זיין... שטאַמט דערפון...“ — האָט ער  
זיך געמיט ארויסצורעדען אָבער אָן ערפאַלג.

און ער האָט זיך ניט דערטראַכט צו דער אורזאך; דער  
צונג און די ליפּען זיינען מאַמענטאַל אָפּגעשטאַרבען אין מיטען  
וואָרט און זיינען פאַרבליבען האַלב אָפּען, ווי זיי זיינען געווען.  
שטאַט אַ וואָרט האָט זיך דערהערט נאָך אַ זיפּי, און גלייך נאָכ־  
דעם האָט זיך גענומען הערען דאָס שנאָרצען פון אַ רואיג שלאָפ־  
פּענדען מענשען.

דער שלאָף האָט אָפּגעשטעלט דעם לאַנגזאַמען און פוילען  
נאַנג פון זיינע געדאַנקען און גלייך אים אריבערגעטראָגען אין  
אן אנדער עפּאָכע, צו אנדערע מענשען, אין אן אנדער אָרט,  
וואו מיר צוזאַמען מיט'ן לעזער וועלען אים נאָכפאַלגען אין  
קומענדען קאַפיטעל.

9.

א ב ל א מ א ו' ס ח ל ו ם .

וואו זיינען מיר? אין וועלכען געבענשטען ווינקעל פון דער ערד האָט אונז פארטראָגען אַבלאָמאָוו'ס חלום? אַ, ס'אַר א פראכטפולע געגענט!

עס איז אמת, אַז דאָרט איז ניטאָ קיין ים, קיין בערג, ניט קיין פעלזען און ניט קיין תהומ'ען און ניט קיין טיפע וועל-דער. — עס איז ניטאָ דאָרט קיין גראַנדיעזעס און ווילדעס. און צו וואָס דארף מען עס איננאנצען אָט דאָס גראַנדיעזע און ווילדע? צו וואָס דארף מען, צום ביישפּיל, דעם ים? ער מאַכט בלויז טרויעריג דעם מענשען: קוקענדיג אויף אים, ווילט זיך דיר וויינען. דאָס האַרץ ציטערט אויף קוקענדיג אויף אים און דאָס אויג, וואָס ווערט פאַרמאָטערט פון דער איינטאָניגקייט פון אָט דעם אומענדליכען בילד, האָט ניט אויף וואָס זיך אָפצורוען.

עס צערטעלט ניט דאָס געבריל און דאָס משוגענע יאָגען פון די וועלען. פון די ערשטע טעג אָן האַלטען זיי אין איין זינגען דאָסזעלביגע ליד מיט'ן טרויעריגען און געהיימיס-פולען אינהאלט; און עס הערט זיך פון שטענדיג אָן אין דעם דאָזיגען ליד איין און דערזעלבער זיפּץ, דיזעלבע יאָמער גע-שרייען, ווי זיי וואָלטען געקומען פון עפעס אַן אומגעהייער גרויסער באַשעפעניש, וואָס איז פאַר'משפּט געוואָרען אויף אייביגע יסורים, און אויך עמעצענס דורכדרינגענדע קולות, וואָס זאָגען אָן אומגליק. עס צוויטשערען ניט ארום קיין פייגעל; בלויז שטומע מעווען טראָגען זיך טרויעריג, ווי פאַר-אורטיילטע, ביים ברעג און קרייזען איבער'ן וואַסער.

אוממעכטיג איז דאָס געבריל פון א חיה געגען אָט די יאָמער-געשרייען פון דער נאַטור; אומבאָדיטענד איז אויך

## א ב ג ד ה ו ז

די שטימע פונ'ם מענשען, און דער מענש אליין איז אזוי קליין, שוואך, און ער ווערט פארלאָרען אומבאמערקבאר אין די דע- טאלען פון דעם גרויסען בילד. אפשר דערפאר איז אים אזוי שווער צו קוקען אויפ'ן ים.

וואָס איז דאָ אינגאנצען צו ריידען וועגען ים! זיין שטילקייט און אומבאוועגליכקייט וועקען ניט אויף קיין טרייסט אין הארץ פון א מענש: איז דעם קוים באמערקליכען וויגען זיך פונ'ם וואסער זעט דער מענש אלץ די אומגעהייערע, ווען אפילו דרעמלענדע קראפט, וואָס שפאָט שטענדיג אָפּ פון זיין שטאַל- צען ווילען און באַגראַבט טיף אלע זיינע געוואנטע אָבזיכטען, באַמייאונגען און טאַטען.

די בערג און די אפגרונטען זיינען אויך ניט באשאפען גיך וואָרען צו דערפרעהען דעם מענשען. זיי זיינען גרויזאם, שרעקליך, ווי די נעגעל און ציין פון א ווילדער חיה, ווען זיי זיינען געווענדט געגען א מענשען; צופיל דערמאָנען זיי שוין אונז, אז מיר זיינען פאַרנענגליך און האַלטען אונז אין שרעק און אין מורא פאר'ן לעבען. און דער הימעל, דאָרט איבער די פעלזען און תהום'ען, זעט אויס אזוי ווייט און איז ניט צום דערגרייכען.

ניט אזא איז דאָס פרידליכע ווינקעל, וואו עס האָט זיך מיטאַמאָל אוועקגעטראַגען אונזער העלד.

דער הימעל, פאַרקערט, דריקט זיך דאָרט נעהענטער צו דער ערד, ניט כדי צו קאָנען זי שטאַרקער דורכשטעכען מיט זיינע שטראַלען, נאָר כדי צו קאָנען זי שטאַרקער ארומנעמען, ארומנעמען מיט ליבע; דער הימעל האָט זיך אויסגעשפרייט אזוי הויך איבער'ן קאָפּ, ווי ער וואָלט וועלען באשיצען דעם אויסדרוועהלטען פלאץ פון אלע מעגליכע געפארען.

די זון ברענט דאָרט היים און העל ארום מיטאַנצייט, דערנאָך נעמט זי אוועקגעהן פאַמעליך, ניט מיטאַמאָל, נאָר אזוי ווי ניט ווילענדיג, ווי זי וואָלט זיך געהאַלטען אין אומקוקען אויף דעם ליבען אָרט און געוואָלט אים שענקען א העלען, ווא- דעמען טאָג אין דעם נאַסען הערבסט.

## א. א. ג. ג. ט. ש. א. ר. א. ו. ו.

די בערג דאָרט זען אויס, ווי זיי וואָלטען בלויז געווען מינאַטורען פון יענע שרעקליכע בערג, וואָס שרעקען אונזער פאָרשטעלונג. עס איז א רייע שיפע בערגלעך, וואָס עס אַיז אנגענעם שטיפענדיג אַרונטערצולאָזען זיך פון זיי אויף דער פלייצע, אָדער, זיצענדיג אויף זיי, צו קוקען פארטראַכט-טערהייט אויף דער אונטערנעהענדער זון.

פרעהליך און שפילענדיג לויפט דאָרט דער טיך; אָט איז ער ברייט און אָט לויפט ער אזא שמאָלער, אז מען קאָן אים קוים באַמערקען, אָט ווערט ער שטיל, ווי ער וואָלט זיך פארטראַכט, און קוים וואָס ער קריכט איבער די שטיינדלעך, אַרויסלאָזענדיג פון זיך ביי די זייטען שטיפערישע שטראַמלעך, וואָס עס איז אזוי אָנגענעם צו דרעמלען אונטער זייער מורמעל.

א פופצען-צוואַנציג וויאָרסט אַרום שטעלען מיט זיך פאָר א גאַנצע ריי מאלערישע עטיווען, פרעהליכע, שטייבלענדיגע פייזאזשען. די זאמדיגע און שיפע ברעגען פון דעם ליכטיגען טייכעל, די בושען אויפ'ן בערגעל, וואָס בויגען זיך אַראָפּ צום וואַסער, דער נעשלענגעלטער גראָבען מיט זיין קוועלכעל און דאָס בירקען-וועלדעל, — דאָס אלץ מאַכט דעם איינדרוק, ווי עס וואָלט געווען אָנגעצייכענט און אויסגעמאַסטען פון א מיסטרע-האַנט.

דאָס האַרץ, וואָס איז אויסגעמאַטערט פון אויפגענונגען, אָדער דאָס האַרץ, וואָס ווייס אינגאַנצען ניט פון קיין אויפ'ד-דעגונג, גארט אזוי צו באַהאַלטען זיך אין דעם דאָזיגען ווייני-קעל, וואָס איז פון אלעמען פאַרגעסען און לעבען מיט אזא גליק, וואָס איז קיינעם ניט באַקאַנט. אלץ זאָגט דאָרטען צו א רואיג און א לאנג לעבען און א שטילען, צו א שלאָף ענליכען, טויט.

רענעלמעסיג און פינקטליך קומען דאָרט פאַר די ענדע-רונגען אין דער צייט.

לויט דער אָנווייזונג פון קאַלענדאַר, קומט דער פּרילינג אין מערץ, עס פליסען פון די בערגלעך שמוציגע שטראַמען, די ערד באַפרייט זיך פון שניי און עס טראָגט זיך פון איר א



## ט ב ל א מ ט ו ו

ווארימער דאָמף; עס וואַרפט פון זיך אַרונטער דער פּויער דאָס פּעלצעל און געהט אין איין העמד אַרויס אין דרויסען און, פאַרדעקענדיג מיט דער האַנט די אויגען, באַוואַנדערט ער און האָט הנאה פון דער זון, פון פאַרגעניגען ציט ער אויס די פּלויצעס; דערנאָך גיט ער אַ צי דאָ ביי איין, דאָ ביי אַ צווייטען דישעל אָן איבערגעקערטען וואָגען, אָדער ער באַקוקט און גיט אַ קלאַפּ מיט אַ פּוס אַ סאָכע, וואָס ליגט אויף דער ערד, און נעמט זיך גרייטען צו זיין געוועהנליכער אַרבייט.

עס באַווייזט זיך קיינמאָל גיט קיין שניי־שטורם אין פּרילינג, וואָס זאָל פאַרשיטען די פּעלדער און ברעכען בוימער. דער ווינטער, ווי אַ שטרענגע, קאַלטע שעהנהייט, האַלט אויס זיין כאַראַקטער, ביז דער אָנגעוויזענער צייט פון פּרי־לינג; ער רייצט גיט מיט אומגעריכטער וואַרעמקייט, ציט גיט אַרויס די נשמה מיט געוואַלטיגע פּרעסט; אַלץ געהט זיך מיט זיין געוועהנליכען, נאַטירליכען גאַנג.

נאָוועמבער הויבט אָן צו שנייען און עס ווערט קאַלט; אַרום ניייאָר ווערט דער פּראָסט אזוי שטאַרק, אז ווען אַ פּויער געהט אויף אַ רגע אַרויס פון הויז, קערט ער זיך אום מיט אַ פאַרפּאָרענער באָרד; און אין פעברואַר קאָן אַ פּיר־לענדע נאָז שוין דערפילען אין דער לופט דעם איידעלען אָטעם פון דעם נאָענטען פּרילינג.

אָבער באַזונדערס באַצויבערענד איז דער זומער אין אָט דעם לאַנד. בלויז דאָרט איז דאָ פּרישע, טרוקענע לופט, וואָס איז אַנגעזאפּט, גיט מיט ציטראָנען און לאָרבֿערי־חות, נאָר מיט פּשוט'ן ריח פון ווערמוט און סאַסנעס; בלויז דאָרט זיינען פאַראַן קלאָרע טעג, זונען־שטראַלען, וואָס וואַרעמען, אָבער ברענען גיט; דאָרט איז דער הימעל כמעט גאַנצע דריי חדשים אָן אַ וואַלקענדעל.

און הויבען זיך דאָרט אָן די קלאָרע טעג, אזוי ציען זיי זיך דריי פּיר וואָכען נאָכאַנאַנד; דער אָווענט איז דאָרט וואַרעם און שטיקענדיג די נעכט. און פּריינדליך ווינקען דאָרט די שטערען אַראָפּ פון הימעל.

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

און פאלט דאָרט אַ רעגען — וואָס פאר אַן אָנגענעמער  
זומערדיגער רעגען איז דאָס! ער טוט זיך אַ גאָס לעבעדיג  
פרעהליך, אזוי ווי גרויסע און וואַרעמע טרערען פון אַ מענ-  
שען, וואָס זיין האַרץ ווערט אומגעריכט דערפֿרעהט; און  
הערט ער נאָר אויף, אזוי קוקט שוין די זון מיט אַ קלאָרען  
ליבענדען שמייכל צוריק אראפֿ אויף די פעלדער און בערג  
לעך און טרויקענט זיי מיט איר בליק: און דאָס גאנצע לאַנד  
ענטפערט ווידער אָפֿ דער זון מיט אַ גליקליכען שמייכלעך.

מיט פרייד באַגעגענט דאָרט דער פויער דעם רעגען:  
„רעגענדלע וועט דורכגעצען, זונעלע וועט אויסטרויקענען!“ —  
זאָגט ער, אונטערשטעלענדיג מיט פארגעניגען אונטער'ן וואַ-  
רעמען רעגען דאָס פנים, די אקסעל, די פלייצע.

די געוויטערס זיינען דאָרט ניט שרעקליך, זיי זיינען מילד  
און קומען שמענדיג אין דערזעלבער צייט פון יאָר; און די  
צאָל און די שטאַרקייט פון די דונער־קנאַלען זיינען, דאכט  
זיך, יעדען יאָר דיזעלבע, גלייך ווי עס וואָלט פון הימעל אויס-  
געטיילט געווארען פאר'ן גאנצען לאַנד אַ געוויסע מאָס עלעקט-  
ריציטעט פאר'ן יאָר.

די שטורעם זיינען ניט שרעקליך; אין דעם דאָזיגען  
ווינקעל קומען קיינמאָל ניט פאָר קיין פארוויסטונגען.

קיינעם איז קיינמאָל ניט אויסגעקומען צו לעזען אין אַ  
צייטונג וועגען עפעס אַן אומגליק אין אָט דעם געבענשטען  
לאַנד. און עס וואָלט קיין איינמאָל ניט געדרוקט געווארען  
עפעס וועגען דער געגענט, ווען ניט די פויערטע, די אכט און  
צוואַנציג יעריגע אלמנה מארינא קולקאָוו, וואָלט ניט געהאַט  
מיטאַמאָל אַ פירלינג, אַ געשעעניש, וואָס מען האָט שוין זיכער  
ניט געקאָנט פארשווייגען.

און ניט באשטראַפט האָט גאָט דאָס דאָזיגע לאַנד ניט  
מיט עגיפטישע און ניט מיט קיין פשוט'ע מנפות. סיינער פון  
די איינוואוינער האָט ניט געזען און געדענקט ניט קיין שום  
צייכענס פון הימעל, קיין שום פייערדיגע באלען, אָדער אַ  
פינסטערניש וואָס קומט פלוצלונג אראפֿ אויף דער ערד; עס

געפינען זיך דאָרט ניט קיין גיפטיגע שרצים; קיין היישעריק באַווייזט זיך דאָרט קיינמאָל ניט; עס זיינען דאָרט ניטאָ ניט קיין ברומענדע לייבען, ניט קיין טיגערס, און ניט אפילו קיין בערען און וועלף, ווייל עס זיינען דאָרט ניטאָ קיין וועל-דער. איבער די פעלדער און דערפער בלאַנקען זיך בלויז ארום מעלהגרה'דיגע קי, בלעקענדיגע שעפעלעך און קוואַקענדיגע הינער.

איין נאָט ווייס, צי די נאָטור פון דעם דאָזיגען רואיגען ווינקעל וואָלט צופרידען געשטעלט א פאָעט אָדער א טרוימער. ווי אלע ווייסען, האָבען די דאָזיגע הערען ליב צו פארקוקען זיך אויף דער לבנה, און הערען דאָס צווייטשערען פון נאכטיגאלען. זיי האָבען ליב די קאָקעטקע — די לבנה, וועלכע וואָלט זיך גערן אויסגעפוצט אין וואָלקענדלעך און געהיים זיך דורכגע-שאַרט דורך די צווייגען פון די בוימער, אָדער געשאַטען נאנצע גארבען זילבערנע שטראַלען אין די אויגען פון אירע געליבטע. אָבער אין אָט דעם געבענשטען לאַנד וואָלטען געווען אומזיסט דעם פאָעט'ס באַגייסטערטע בליקען צו דער לבנה: זי וואָלט אזוי אָפענהערציג געקוקט אויפ'ן פאָעט, ווי א פול-באקיג שעהן דאָרפס-מיידעל קוקט אויף א שטאָטישען דאמען-פאָרערער, ווען ער ווארפט איר צו זיינע ליידענשאפטליכע בליקען.

קיין נאכטיגאלען הערט מען אויך ניט אין דעם דאָזיגען לאַנד. מעגליך, אז דאָס איז דערפאר, וואס דאָרט געפינען זיך ניט קיין שאַטענדיגע ווינקלען און רויזען; אָבער דערפאר, וואס פאר א שפע איז דאָ אויף וואכטלען! זומער, ביים אַרונטערנעמען די תבואה, כאַפען די אינגלעך זיי מיט די הענט.

אָבער קיינעם פאָלט קיינמאָל דאָרט ניט איין, אז וואכטלען קאָנען נוצען פאר נאסטראָנאָמישע צוועקען, — ניין, אזוי ווייט זיינען זיי נאָך ניט פאַרדאָרבען. די וואכטלען איז א פויגעל, און אין די פאַררדנונגען שטעהט ניט, אז מען זאָל זי באנוצען פאר שפייז. זי דערקוויקט דארט דאָס מענש-

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

ליבע געהער מיט איר געזאנג און אין יעדען הויז הענגט א שטייג מיט א וואכטעל.

דער פאָעט און דער טרוימער וואָלטען ניט געווען צופרי־דען פון דעם אלגעמיינעם אויסזען פון אָט דעם באַשיידענעם און איינפאכען פלאץ. זיי וואָלטען דאָרטען קיינמאָל ניט געזען אזא אָווענט ווי מען זעט אין דער שווייץ, אָדער שאָט־לאַנד, וואו די נאנצע נאַטור, — דער וואַלד, און דאָס וואסער, און די ווענט פון די געצעלטען, און די זאמדיגע בערג, — זעען אויס, ווי זיי וואָלטען געווען איינגעטונקט אין פייער, און אויף דעם דאָזיגען רויטען פאָן זעט זיך קלאַר א גרופע רייטער, וואָס באַגלייטען איבער א זאמדיגען, געשלענגעלטען וועג עפעס אַ ל י ד י, און איילען אין א שלאָס אריין, וואו עס ווארט אויף זיי דאָס מעשה'לע וועגען דער מלחמה פון די צוויי רויזען, דערצעהלט פונ'ם זיידען, און א ווילדע ציג צום אָווענט־ברויט און א באַלאדע, געזונגען פון א יונגער מיסס, אונטער די קלאנגען פון א לויטע, — בילדער, מיט וועלכע די פען פון וואָלטער סקאָט האָט אזוי באַרייכערט אונזער פאנטאזיע. ניי, פון דעם אלעם האָט מען גאָרנישט ניט געקענט גע־פינען אין אונזער ווינקעל.

אַלץ איז שטיל, אַלץ דרעמעלט אין די דריי־פיר דערפלעך, וואָס האָבען צוזאמענגעשטעלט אָט דעם ווינקעל! זיי ליגען ניט ווייט איינס פון דאָס צווייטע, ווי זיי וואָלטען צופעליג גע־וואָרפען געוואָרען פון אַ גיגאַנטישער האַנט און צושאָטען זיך, און פון יענער צייט אזוי פאַרבליבען.

פון אלע מאָל הענגט דאָרט א געצעלט ביים ראַנד פון גראָבען; אַ העלפט שמעהט אין דער לופט אונטערנעשפאַרט קייט דריי קלעצער; דריי־פיר דורות האָבען רואיג און גליקליך אָפגעלעכט זייערע יאָרען אין דעם געצעלט.

דאכט זיך, אז אויף א הון וואָלט אָנגעפאלען א שרעק, ווען זי וואָלט דאָרט געדארפט אריינגעהן, אָבער דאָך וואוינט דאָרט מיט זיין פרוי אַניסים סוסלאָוו, אַ מאַן פון הויכען וואוסס, וואָס האָט זיך ניט געקאָנט גלייך אוועקשטעלען אין זיין וואוינונג.

## א ב ל א מ א ו ו

ניט יעדער האָט געקאָנט אריינגעהן אין אַניסימ'ס הויז;  
אויסער ווען דער באזוכער זאָל זיך איינבעטען ביים געצעלט,  
אז ער זאָל זיך שטעלען צום וואַלד  
מיט'ן הינטען און צו אים מיט'ן  
פאָדענט.

דאָס גאַניקעל פון הויז איז געהאַנגען איבער'ן גראָבען, און  
כדי צו קאָנען אַוועקשטעלען דעם פּוס אויפ'ן גאַניקעל, האָט  
מען מיט איין האַנט זיך געדארפט אָנכאַפען פאר'ן גראז און  
מיט דער צווייטער פאר'ן דאָך פון הויז און דערנאָך גלייך א  
שפּאַן טאָן אויפ'ן גאַניק.

אַ צווייט געצעלט האָט זיך צוגעקלעפט צום בערגעל, פּונקט  
ווי אַ שוואַלבען נעסט; און צוויי געפינען זיך אויפ'ן דעק פון  
גראָבען.

שטיץ און פאַרשלאָפען איז אלץ אין דערפּעל; די שטומע  
געצעלטען שטעהען מיט אָפּענע טירען און פענסטער; קיין  
לעבעדיגען מענשען זעט מען ניט אין זיי; בלויז פליגען טראָגען  
זיך מחנות'ווייז און זשומען און זשומען.

אומזיסט וועט איר רופען אויפ'ן קול, ווען איר קומט אריין  
אין אַ שטוב: אַ טיף שווייגען וועט זיין דער ענטפּער אויף  
אייער רוף. זעלטען טרעפט זיך, אז אין אַ הויז זאָל אָפּענט-  
פּערען מיט אַ קרענקליכען קרעכץ, אָדער מיט אַ דומפּען הוסט  
אַ זקנה, וואָס דערלעבט אירע יאָרען אויפ'ן אויווען, אָדער עס  
זאָל זיך באַווייזען אין איין העמדעל אַ באַרוועס, באַוואַקסען  
דריי יאָריג קינד און שווייגענדיג באַטראַכטען דעם אריינגעקור-  
מענעס און גיך פאַרשווינדען ווידער.

דיזעלבע שטילקייט און דיזעלבע רוי איז אויך אויף די  
פּעלדער, נאָך ערגעציוואו אויף דער שוואַרצער פאַרבּרענטער  
ערד זעט זיך אַ פּויער מיט זיין אקער-אייזען.

אַ שטילקייט און אַן אומגעשטערטע רוי הערשט אויך אין  
די זיטען פון די איינוואוינער פון אַט דעם לאַנד. מען גנב'עט  
און מען הרג'ט דאָרט ניט, און קיינע אומגעוועהנליכע געשעהעני-  
שען פּאַסירען דאָרט ניט; קיינע שטאַרקע ליידענשאַפטען, קיינע

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

געוואגטע אונטערנעמונגען רעגען ניט אויף די נעמיטער פון די דאָרטטיגע איינוואוינער.

און וואָס פאַר אַ ליידענשאַפטען און טאַמען האָבען געקאַנט זיי אויפֿרעגען? די איינוואוינער פון דעם גליקליכען קאַנט האָבן בען געוואוינט ווייט פון אַנדערע מענשען. די נאָענטע דער־פּער האָבען זיך געפונען אַ פינף און צוואַנציג—דרייסיג וואָירסט פון ראַנען.

אין אַ באַשטימטער צייט האָבען די פּויערים צוגעפירט די תּבואה צו דעם נאָענטסטען האַפען אויף דער וואָלגאַ, און איין מאָל אין יאָר זיינען אייניגע פון זיי געפארען אויפֿן ירד; מער האָבען זיי קיינע באַציאונגען ניט געהאַט מיט דער אויסערער וועלט.

זיי האָבען געוואוכט, אז אַן אכציג וואָירסט פון זיי געפינט זיך די „גובערניע“, ד. ה. די הויפּט־שטאָט פון דער גובערניע; אָבער זער זעלטען איז עמעץ אהין געפארען. זיי האָבען אויך געוואוסט, אז נאָך ווייטער געפינען זיך סאַראַטאַוו און ניוזשי־נאָווגאַראָד; זיי האָבען געהערט, אז עס איז דאָ אַ מאַסקווע און אַ פעטערסבורג, און אז הינטער פעטערסבורג וואוינען פּראַנ־צויען, און ווייטער דערפון האָט זיך פאַר זיי אָנגעהויבען, ווי פאַר די אוראַלטע מענשען, עפעס אומבאַגרייפליכע, אומבאַ־קאַנטע לענדער, וואָס זיינען באוואוינט מיט אויסטערלישע מענ־שען, וועלכע האָבען צו צוויי קעפּ, גיגאַנטען אזוינע; ווייטער — פינסטערניש, און אלץ ענדיגט זיך מיט יענעם פּיש, וואָס האַלט אויף זיך די גאַנצע וועלט.

און אזוי ווי כמעט קיינער איז ניט דורכגעפאַרען זייער גע־בענטשט ווינקעל, האָבען זיי ניט געהאַט פון וואנען צו שעפען די לעצטע נאַכרימען וועגען דעם, וואָס עס הערט זיך אויף דער וועלט. די הענדלער פון הילצערנע כלים האָבען געוואוינט אַ צוואַנציג וואָירסט פון זיי און האָבען ניט געוואוסט פיל מער פון זיי. זיי האָבען ניט געהאַט פאַר זיך קיין ביישפּיל פון אַן אַנדער מין לעבען און דערפאַר ניט געוואוסט צי פירען זיי אַ ריכטיג אָדער ניט ריכטיג לעבען און צי זיינען דאָ מענשען

## א ב ל א מ א ו

אויף דער וועלט, וועמען זיי האָבען געדארפט מקנא זיין.  
די גליקליכע מענשען האָבען זיך געלעבט, טראכטענדיג, אז  
אנדערש דארף ניט און קאָן ניט זיין, אז אלע אנדערע מענשען  
לעבען פונקט אזוי, און אז אנדערש לעבען — איז א זינד.  
זיי וואָלטען ניט געגלויבט, ווען מען זאָל זיי זאָגען, אז  
אנדערע מענשען אַקערען, זייען, שניידען און פארקויפען די  
תבואה אנדערש, ווי זיי.

פונקט ווי ביי אלע מענשען, האָבען זיי אויך געהאט דאגות,  
שוואַכקייטען, געדארפט צאָלען צינזען און שטייערען, געווען  
פויל, געהאט חלומות; אָבער דאָס אלץ האָבען זיי דורכגע-  
מאַכט אָן איבעריגער אויפרעגונג.

פאר די לעצטע פינף יאָר איז פון דער גאנצער באפעלקערונג,  
וואָס האָט געצעהלט אייניגע הונדערט נפשות, ניט געשטאָרבען  
קיין איינער; ניט נאָר ניט פון א געוואלט־טויט, נאָר אויך אפילו  
ניט מיט אַ נאַטירליכען טויט.

און אויב עמעץ איז שוין יאָ אמאָל פון אלטקייט, אָדער פון  
א פארלענגערטער קראַנקהייט אוועקגעגאנגען פון דער וועלט,  
האָבען זיי אַ לאַנגע צייט ניט געקאָנט זיך אָפּוואַנדערען פון  
דער דאָזיגער אומגעווענהליכער ערשיינונג.

און דאָך האָט אין זייערע אויגען ניט אויסגעזען זאָנדער-  
באַר, ווען דער שמיד טאַראַס האָט זיך אזוי לאַנג געפאַרעט, אז  
ער איז שיער ניט אוועקגעשטאָרבען, און מען האָט אים געדארפט  
אָפּמינטערען מיט קאלט וואסער.

פון אלע פארברעכענס איז איינע, נעמליך, דאָס גנב'ענען  
רעטעך, שויטען און מערען, געשען זער אָפט; אַמאָל זיינען  
טאַקע פאַרשוואַנדען געוואָרען מיטאַמאָל צוויי הזירים'לעך און  
א הון; די געשעעניש האָט אויפגערודערט דאָס גאַנצע לאַנד  
און די איינשטימיגע מיינונג פון אלע איינוואוינער איז געווען,  
אז דאָס האָבען אָפּגעטאָן די הענדלער פון הילצערנע געשיר, וואָס  
זיינען דורכגעפאַרען אויף זייער וועג צום יאָר־מאַרק. אין אל-  
געמיין אָבער, האָבען זעלטען דאָרט פאסירט אזוינע צופאַלען.  
אָבער איינמאָל האָט מען דאָרט פונדעסטוועגען געפונען

## א. א. ג ע נ ט ש א ר ט ו ו

ביים בריק, אין בלאַטע, ליגען א מענשען, וואָס אין, ווייזט אויס, אָפגעשטאַנען פון א פארבייגעהערער אַרטעל.

די ערשטע האָבען אים באַמערקט די אינגלעך און מיט שרעק זיינען זיי געלאָפּען אין דאָרף אריין און דערצעהלט וועגען עפעס א שרעקליכען שלאַנג, וואָס ליגט אין דער בלאַך-טע און דערביי צוגעלייגט, אז ער האָט זיך געלאָזען נאָך זיי און שיער ניט אויפגעגעסען בוזקע'ן.

די מער געוואַנטע פויערים האָבען זיך באוואַפענט מיט גראַבלעס און העק און צוזאַמען אוועק צו דער בריק.

— וואו טראָגט עס אייך! — האָבען די זקנים פון דאָרף געוואָלט איינשטילען די פויערים. — איר זוכט זיך צרות?

אָבער די פויערים זיינען אוועק און א פופציג קלאַפּ-טער פון דעם אָרט, וואו די אינגלעך האָבען אָנגעוויזען, האָר-בען זיי גענומען רופען, שרייען מיט פארשידענע קולות, אבער קיינער האָט ניט געענטפערט; זיי האָבען זיך ווייטער גע-נומען רוקען פאַראַויס.

אין דער בלאַטע איז געלעגען א פויער מיט'ן קאָפּ אנגע-שפּאַרט אן בערגעל; לעבען אים זיינען געלעגען א זאק און א שטעקען, אויף וועלכען עס זיינען געהאנגען צוויי פאַר לאַפּטשעס. די פויערים האָבען ניט געוואַנט צוצוגעהן נאָענט, אָדער אים אָנצורירען.

— עי! דו! ברודער! — האָבען זיי געשריען כסדר אייר-נער נאָכ'ן צווייטען, קראצענדיג זיך דערביי ווער דעם נאָקען, ווער די אַקסעל. — וואָס איז מיט דיר? העי, דו! וואס דארפ-סטו דאָ האָבען?

ער האָט געמאַכט א באַוועגונג אויפצוהויבען דעם קאָפּ, אָבער ער האָט עס ניט געקאָנט; ער איז, אפנים, געווען ניט געזונט, אָדער זער פאַרמאַטערט.

איינער פון די פויערים האָט זיך געקליבען אים אָנצורירען מיט דער גראַבליע.

— גיטע, גיטע! — האָבען די איבריגע צושריען זיך. —



## א ב ל א מ ע ו

פון וואנען ווייסטו, ווער ער איז דאס אזוינס; דו זעסט דאך,  
ער רעדט קיין וואָרט ניט... אפשר איז ער פון יענע לייט... ניטע,  
ריר אים ניט אָן, ברודער...

— קומט, — האָבען זיך אייניגע אָפּגערופען, — זיי זיי-  
נען גערעכט: וואס איז ער אונז? ער איז ניט אונזערס קיין  
קרוב... בלויז צרות וועלען מיר האָבען פון אים.

און זיי זיינען צוריק אוועק אין דאָרף אריין צו דערצהלען  
די זקנים, אז דאָרט ליגט א פרעמדער, רעדט קיין וואָרט ניט  
און, נאָט ווייס, ווער ער איז דאָס...

— אויב א פרעמדער, טו לאָזט אים צו רו, — האָבען גע-  
זאָגט די זקנים, — זאָל ער זיך דאָרט ליגען! עס איז ניט  
אייער עסק.

אזא איז געווען דאָס ווינקעל, וואו דער הלום האָט אריבער-  
געטרעגען אַבלאָמאָוו.

פון די דרייפיר דערפלעך, וואָס האָבען זיך דאָרטען געפונען,  
איז איינע געווען סאָסנאָווקע, דאָס צווייטע — וואוילאָווקע;  
א מהלך פון א וואָירסט האָט אָפּגעטיילט איין דערפעל פון  
צווייטען.

סאָסנאָווקע און וואוילאָווקע זיינען איבערגעגאנגען בירושה  
פון איין אַבלאָמאָוו צום צווייטען און דערפאר זיינען זיי באַקאנט  
געווען אונטער'ן אלגעמיינעם נאָמען אַבלאָמאָווקע.

די רעזידענץ פון די אַבלאָמאָווס איז געווען סאָסנאָווקע.  
א פינף וויאָרסט פון סאָסנאָווקע האָט זיך געפונען ווערכליעוו,  
וואָס האט אויך אַמאָל געהערט צו די אַבלאָמאָווס און איז שוין  
פון לאַנג איבערגעגאנגען אין אנדערע הענט צוזאמען מיט אנדער-  
רע פויעריג-שטיבלעך, וואָס זיינען געווען צעוואָרפען ארום דער  
דאָרף.

דער דאָרף האָט באלאנגט צו א רייכען גוט-באזיצער, וואָס  
האָט זיך קיינמאָל ניט באַוויזען אין זיין גוט; דער פארוואָל-  
טער פון גוט איז געווען א דייטש.

אַט דאָס איז די גאנצע געאָגראַפיע פון דעם ווינקעל.  
איליא איליטש האָט זיך אויפגעכאפט אין דער פרי אויף

## א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

זיין געלעגער. ער איז ערשט זיבען יאָר אלט. אים איז אזוי  
גוט, אזוי לייכט.

און ער איז אזוי געזונט, אזוי רויט, אזא פּוֹלינקער! די  
בעקלעך זיינען אזוינע רונדיגע, ווען א אינגעל בלאָזט אפילו אָן  
די בעקלעך, קען ער אויך אזוינע ניט מאַכען.

די אם ווארט, אז ער זאָל זיך אויפכאַפען. זי נעמט ארויפֿ  
ציען אויף אים די זעקלעך; ער לאָזט ניט, טומעלט, ווארפט  
די פּיסלעך; די אם כאַפט אים און ביידע קיינען פאר גע-  
לעכטער.

ענדליך געלינגט איר אים אויפצושטעלען אויף די פּיס; זי  
וואַשט אים אַיין, פארקאַמט אים און פירט אים אוועק צו דער  
מוטער.

דערזעענדיג אין חלום די לאנג פארשמאָרבענע מוטער, האָט  
אַבלאָמאָוו אויפגעצייטערט פאר פרייד, פאר הייסער ליבע צו  
איר; און ביי אים, דעם שלאָפענדיגען, זיינען פאמעליך ארויס-  
געשוואומען פון אונטער די וויעס און געבליבען שטעהן אומבא-  
ווענליך צוויי טרערען.

די מוטער האָט אים באַשאַמען מיט ליידענשאפטליכע בלי-  
קען, דערנאָך האָט זי אים מיט ליבע באַטראַכט, צי זיינען, חלילה,  
די אויגעלעך ניט פארנעבעלט; געפרעגט, צי עס טוט אים  
ניט עפעס וועה; אויסגעפרעגט די אם, צי ער איז רואיג גע-  
שלאָפען די נאכט, צי ער ווארפט זיך אין שלאָף, צי האָט ער,  
חלילה, ניט געהאט קיין היז. דערנאָך האָט זי אים גענומען  
פאר דער האנט און צוגעפירט צו דער איקאָנע.

און שטעלענדיג זיך דאָרט אויף די קני און ארומנעמענדיג  
אים מיט אַיין האנט, האָט זי אים פארגעזאָגט די ווערטער פון  
דער תפילה.

צוטראָגען האָט דאָס אינגעל ווידערהאַלט אירע ווערטער,  
קוקענדיג אין פענסטער, פון וואנען עס האָט געשטראָמט אין  
צימער אריין א קילקייט און דער ריח פון בעז.

און אינמיטען געבעט האָט ער מיטאַמאָל א פרעג געטאָן:  
— וועלען מיר, מאמעשי, היינט געהן שפאצירען?

## א ב ל א ט ס ו ו

פון דאָרט זיינען ווי אריין צום פאָטער, און פון פאָטער — אין עס-צימער.

ביים טיש האָט אָבלאָמאָוו דערזען זיין אכטציג יאָריגע טאָטע, וואָס האָט געוואוינט מיט זיי. זי האָט כסדר געהאלטען אין איין בייזערען זיך אויף איר מיידעלע, וואָס האָט וויגענדיג דעם קאָפּ פון אלטקייט, באדינט איר, שטעהענדיג הינטער איר שטול. דאָרט האָבען זיך אויך געפונען דריי עלטערע מיידלעך, ווייטע קרובות פון זיין פאָטער, און זיין מוטער'ס אביסעל פאר-ריקטער שוואַגער, וואָס האָט געהאט זיין אייגענטום זיבען נפשות, דער פריץ משעקעמעניעוו, וואָס איז איצט געווען ביי זיי צו גאסט, און אנדערע זקנים און זקנות.

אָט דער גאנצער שטאב און די סוויטע פון די אָבלאָמאָווס האָט מיט פרייד באגעגענט איליא איליטשען, און גענומען אים באשיטען מיט צערטליכקייטען און לויברווערטער; איידער עס איז אים געלונגען אָפּצואווישען די צייכענס פון די ניט געבעטענע קושען, האָבען זיך שוין געשאַטען אויף אים נייע. שפעטער האָט מען אים גענומען פיטערען מיט זעמלאַך. צוויבאב, שמאנט.

דערנאָך האָט אים די מוטער ווידער אביסעל געצערטעלט און ערלויבט ארומצושפאצירען אין גאָרטען, איבער'ן הויף, אויף דער לאַנקע, אונטער דער שטרענגער אויפזיכט פון דער אַם, וועלכער זי האָט אָנגעזאגט ניט ארונטערצולאָזען פון אים קיין אויג, אכטונג געבען, אז ער זאָל ניט צוגעהן צו נאָענט צו די פערד, צו די הינט, צום באַק, ניט לאָזען אים אוועקגעהן צו ווייט פון הייז און, הויפטזעכליך, ניט לאָזען אים אין גראָבען, וואָס האָט געהאט א שם פאר דעם שרעקליכסטען אָרט פון דער גאנצער געגענט.

אמאָל האָט מען דארט געפונען א הונט, וואס מען האָט אָנגענומען פאר א משונעעם צוליב דער איינציגער אורזאך, וואס ער איז אנטלאָפען פאר די מענשען, ווען זיי האָבען זיך אויף אים געווארפען מיט אייזענס און העק און איז פארשוואונדען ערגעץ הינטער א בארג; אין גראָבען האָט מען אריינגעווארפען

## א. א. גאנט שארס וו

דאָס אָפּפאל; דאָרט האָבען זיך אויך געזאָלט געפינען גולנים, זועלף און אנדערע באשעפענישען, וואס ניט נאָר אין דעם לאַנד, נאָר אפילו ערנעץ אנדערש זיינען זיי אויך ניט פאראן.  
דאָס אינגעל האָט זיך ניט דערווארט אויף דער אַם און גלייך ארויס אין הויף אריין.

אן אנגענעם-איבעראשטער, אזוי ווי ער וואָלט דאָס אלץ געזען צום ערשטען מאל, האָט ער באקומט דאָס הויז פון זיין פאטער מיט די אויסגעקרימטע טויערען, מיט דעם הילצערנעם דאָך, וואס האָט זיך אָפגעזעצט אין דערמיט און איז געווען באַ-וואקסען מיט אַ לייכטען גרינעם מאַך, מיט דעם גאַניקעל, וואָס האָט זיך געשאַקעלט, און מיט דעם אָפגעלאָזענעם גאַרטען.  
אים ווילט זיך אזוי שטאַרק ארויפלויפן אויף דער הענר גענדיגער גאַלעריע, וואס האָט ארומגענומען דאָס גאַנצע הויז, כדי א קוק צו טאָן פון דאָרט אויפ'ן טייכעל; אבער די נאָר לעריע איז אן אַלטע, קוים וואָס זי האַלט זיך און אַרויפ-געהן אויף איר קאָנען בלויז די „מענשען“, די הערען טרעטען אויף איר ניט אַרויף.

ער האָט געהאַט פארגעסען די פארבאָטען פון דער מר טער און זיך שוין געהאַט געלאָזען צו די פאַרפירערישע טרע-פען, אָבער דאָ האָט זיך באַוויזען די אַם און אים אָנגעכאַפט.  
ער האָט זיך פון איר ארויסגעריסען און זיך געלאָזען צו דער היי-שטאַל, האָבענדיג אין זינען ארויפצוקלעטערען אַהין, אָבער קוים איז די אַם צו אים צוגעלאָפען, ווי זי האָט שוין גער-דאַרפט אים אָפּהאַלטען פון זיין נייעם פלאַן ארויפצוכאַפען זיך אויף דעם טויבען-שלאַג, פון דאָרט — צו די בהמות און, חלילה, נאָך אין גראָבען אריין.

— אַ, גאָט, וואס פאַר אַ קינד איז דאָס! ווי דאָס פליט!  
וועסטו אַמאָל איינזיצען, פריץ? נו, מענסט זיך שעמען! —  
האָט די אַם געזאָגט.

און גאַנצע טעג און נעכט איז די אַם געווען צוטומעלט, געהאַלטען אין איין לויפען; דאָ האָט זי זיך געפרעהט מיט אים, דאָ האָט זי זיך געשראַמען, אז ער זאָל ניט אומפאלען און

## א ב ל א מ א ו ו

זיך, חלילה, ניט צוקלאפען דאָס נעזעל, אדער זי איז געוירט גע-  
ווארען פון זיין אפענהערציגער קינדישער צערטליכקייט, אדער  
אן אומקלאָרער טרויער האָט זי אַרומגענומען וועגען זיין צו-  
קונפט: — בלויז מיט אָט די געפילען האָט געשלאָגען דער זקנה'ס  
האַרץ און בלויז דאָס האָט דערווארעמט איר בלוט און אונטערגע-  
האלטען איר פאַרשלאָמען לעבען, וואָס וואָלט אפשר אָן דעם  
שוין פון לאַנג פאַרלאָשען געווארען.

אבער דאס אינגעל איז אלץ ווילד; אמאָל, ווען ער זיצט  
לעבען דער אַם, ווערט ער רואיג, קוקט זיך אויפמערקזאם צו  
אַלץ צו. זיין קינדיש מוח'ל באַנעמט די געשעענישען אַרום  
אים; זיי דיינגען אריין טיף אין זיין נשמה, און וואקסען און  
ווערען צייטיג דאָרט צוזאמען מיט אים.

אַלץ איז אזוי פראכטפול; די לופט איז קיל; די זון איז  
נאָך ניט הויך. פון הויז, פון די בוימער, פון דעם טויבען-שלאָג,  
פון דער גאלעריע — פון דעם אלעם לויפען לאַנגע שאַטענס.  
אין גאָרטען און אין הויף האָבען זיך פאַרמירט קילע ווינקעלעך,  
וואָס האָבען געלאָקט צו זיך און צוגעזאָגט מינומען פון רואיגע  
געדאַנקען און שלאָף. בלויז פון דער ווייטען שטעהט דאָס וויי-  
צען-פעלד, ווי עס וואָלט געברענט, און דאָס טייכעל לויכט און  
גלאַנצט אזוי אין דער זון, אז עס טוען איזש וועה די אויגען.

— פארוואָס איז דאָ אזוי טונקעל און דאָרט אזוי ליכ-  
טיג? וועט דאָ אויך ווערען ליכטיגער שפעטער? — האָט דאָס  
אינגעל געפרעגט דער אַם.

— דאָס איז דערפאר, וואָס די זון געהט אַנטקעגען דער לבנה  
און ניט זעענדיג זי, ברונג'ט זי זיך; שפעטער, ווען זי וועט  
די לבנה דערזען פון ווייטען, וועט זי ליכטיגער ווערען.

פארטראַכט זיך דאָס קינד און קוקט זיך אַרום: זעט ער,  
ווי אַנטיפ איז געפאָרען נאָך וואסער, און אויף דער ערד, צוזא-  
מען מיט אים, איז געגאַנגען א צווייטער אַנטיפ, א צען מאָל גרע-  
סערער פון דעם אמת'ען אַנטיפ, און דאָס פעסעל האָט אויף דער  
ערד אויסגעזען אזוי גרויס ווי אַ הויז, און דער שאַטען פון פערד  
האָט פארדעקט כמעט די גאַנצע לאַנקע; דער שאַטען האָט אַ

## א. א. גענטשער טון

צוויי שפאן געגעבען דורך דער לאַנקע און שוין זיך באהאַלטען  
אונטער דעם באַרג אין דער צייט, וואָס אַנטיפּ איז נאָך אפילו  
פון הויז ניט אַרויסגעפאַרען.

דאָס אינגעל האָט אויך געמאַכט א צוויי שפאַן, נאָך בלוז  
איין שפאַן — און ער וועט אויך זיין הינטער'ן באַרג.  
אים וואָלט זיך זער וועלען זיין ביים באַרג צו זען, וואו  
אהין איז אוועק דאָס פערד. ער לאָזט זיך צום טויער, אָבער פון  
פענסטער האָט זיך דערהערט דער מוטער'ס שטימע.

— אַם! זעסטו דען ניט, אַז דאָס קינד איז אַרויסגעלאָפּען  
אויף דער זון! פיר אים צוריק אויף אַ קילען פּלאַץ; די זון  
וועט אים נאָך אָנברענען דאָס קעפעל, אַז ער וועט קראַנק ווערען,  
עס וועט אים איבלען, ער וועט פאַרלירען דעם אַפעטיט. אויב  
דו וועסט ניט אַכטונג געווען, וועט ער נאָך אוועק אין גראָבען  
אַרײַן.

— אָ, דו שטיפּער! — מורמעלט די אַם, אוועקפירענדיג  
אים אויפ'ן גאַניקעל פון הויז.  
קוקט דאָס אינגעל זיך איין מיט אַ שאַרפען און פאַרשטענד  
ליכען בליק, וואָס עס טוען די דערוואַקסענע מענשען, מיט וואס  
זיי פּטר'ן דעם פּרימאַרגען.

קיין איין שטריך, די מינדסטע קלייניגקייט געהט ניט פאַר-  
לאָרען פאַר זיין פאַרשענדען בליק; טיף קריצט זיך איין אין  
זיין נשמה דאָס בילד פון דעם היימישען לעבען; דער בויגנער  
פאַרשטאַנד ווערט אָנגעזאַפט מיט לעבעדיגע ביישפּילען און  
אומבאוואוסט פאַר זיך אליין צייכענט ער דעם פּלאַן פון זיין  
לעבען, לויט דעם אַרט לעבען פון די אַרומיגע.

מען קאָן ניט זאָגען, אַז ביי די אָבלאָמאַווס זיינען די  
פּרימאַרגענס אוועק אויף גאַרניט; דער קלאַפּ פון מעסער, וואס  
האַט געהאַקט קאָטלעטען און גרינס אין דער קיך, האָט זיך דער-  
טראָגען אַזש ביו'ן דאָרף.

פון דער אָפּטיילונג פאַר דער דינערשאפט האָט זיך דער-  
טראָגען דאָס זשומען פון שפּין-ראָד און אַ שטיק דיין קול'כעל  
פון אַ פּויערטע: עס איז געווען שווער צו באַשטימען צי זי

## א ב ל א מ א ו ו

וויינט, אָדער זי אימפּראָוויזירט אן אומעטיג ליד אָן ווערטער.  
ווי נאָר אַנטיפּ איז צוריקגעקומען מיט'ן פּאַס וואַסער, זיי  
גען פון פאַרשידענע ווינקלען פון הויף אַרויסגעקראַכען פּויערטעס,  
קוטשערס מיט עמער, קאָריטעס און קרוגען.

דאָ ברענגט אַ פּויערטע פון שפייכלער אין קיך אַריין א  
מעסטעל מעל און אייער; דאָ גיסט מיטאַמאָל אויס דער קור  
כאַר אַ שעפעל וואַסער פון פענסטער און גיסט אָפּ דעם הונד,  
וואָס איז אַ גאַנצען פּרימאָרגען, ניט אַרונטערנעמענדיג די אויך  
גען, געשטאַנען אונטער'ן פענסטער, צערטליך געדעהט מיט'ן  
ווייעל און באַלעקט זיך.

דער אַלטער פּריץ דרעהט זיך אויך ניט אַרום אָן אַרבייט.  
ער זיצט אַ גאַנצען פּרימאָרגען ביים פענסטער און גיט אַכטונג  
אויף אַליץ, וואָס קומט פאַר אין הויף.

— העי, אינגאַשקאָ? וואָס שלעפּסטו דאָרט, אייזעל? —

גיט ער אַ פרעג אַ פּויער, וואָס איז דורכגעגאַנגען דעם הויף.

— איך געה אַנשאַרפען די מעסער, — ענטפּערט דער

פּויער, ניט קוקענדיג אויפ'ן שררה.

— וואויל, וואויל, זער וואויל; זע נאָר, אז דו זאָלסט זיי

גוט אַנשאַרפען.

דערנאָך שמעלט ער אָפּ אַ פּויערטע:

— העי, דו, וואו געהסטו?

— איך געה אין קעלער אַריין, — ענטפּערט די פּויערטע,

אַפּשטעלענדיג זיך און פאַרדעקענדיג די אויגען מיט די הענד,

קוקענדיג אין פענסטער אַריין, — איך געה נאָך מילך.

— געה, ברענג! — ענטפּערט דער פּריץ. — גיב אַכט און

פאַרגיס ניט קיין מילך. און דו, זאַכאַר, וואו לויפסטו? איך

זע, אז דו לויפסט שוין דריי מאָל אזוי. מאַרש צוריק אין פאַר

דערהויז אַריין!

און זאַכאַר איז אוועק ווידער צו דרימלען אַ ביסעל אין

פאַדערהויז.

ווען עס קומען די קי פון פעלד, איז דער אַלטער שררה

דער ערשטער צו זען, אז מען זאָל זיי אַנפאַיען; זעט ער אַמאָל

## א. א. גאנט שארען

פון פענסטער, אז דער הונד פארפאָלגט אַ הון, נעמט ער גלייך אָן שטרענגע מיטלען געגען אזא אומאָרדנונג.  
און זיין פרוי איז זער פארנומען: אַ דריי שעה טענה'ט זי איין מיט אווערקען, דעם שניידער, ווי אזוי פון דעם מאַנ'ס אַ בנד מאַכען אַ רעקעל פאר'ן אינגעל; זי אליין האַלט אַ שטיק קרייד אין דער האַנד און צייכענט און גיט אַכטונג, אז דער שניידער זאָל גיט צו'גנב'ענען אַ שטיקעל געוואַנד; דערנאָך צוטיילט זי די מיידלעך וויפיל זיי דארפען מאַכען שפּיצען פאר'ן טאָג; שפעטער רופט זי אימעצען פון איר סוויטע צו באַגלייב טען איר אין גאָרטען אויף אַ שפּאַציר מיט אַ פראַקטישען ציל: זען צי נאָך עפעל זיינען רייה געוואַרען, צי עס איז גיט אַרונטער געפאלען דאָס וואָס איז נאָך נעכטען רייה געוואַרען, א. א. וו., א. א. וו.

אָבער זייערע גרעסטע דאנות זיינען געווען אַרום דער קיך און דעם מיטאָג. וועגען דעם האָט מען זיך גע'עצה'ט מיט'ן גאַנצען הויז; אפילו די אַלטיטשקע טאַנטע איז גערופען גע- וואַרען צו דער באַראַטונג. יעדער איינער האָט פאָרגעשלאָגען זיין מאַכל...

יעדע עצה איז גענומען געוואַרען אין אַכט, דיס- קוטירט געוואַרען און אָנגענומען אדער פארוואַרפען געוואַרען לויט'ן ענדגילטיגען באשלוס פון דער ווירטין.

דאָ איין, דאָ אַ צווייט מיידעל זיינען יעדע וויילע געשיקט געוואַרען אין דער קיך אריין צו דערמאָנען וועגען דעם, וועגען יענעם, צולייגען, אדער אַרונטערנעמען עפעס, אוועקטראָגען האָ- ניג, צוקער, וויין, און זען, צי דער קוכאַר האָט פאַרברויכט אַלץ, וואָס איז אים צוגעטיילט געוואַרען.

דאָס זאָרגען וועגען דעם עסען, איז געווען די הויפט דאנה און די וויכטיגסטע פון די אָבלאָמאָוס. א, ס'אַר אַ קעלבלעך האָבען זיי דאָרט געהאָדעוועט אויף יום-טוב! און וואָס פאַר אַ עופות! וויפיל פאַרשטענדנים און זאָרג איז אריינגעלייגט גע- וואַרען אין דעם אַרומגעהן אַרום זיי! די אינדיקעס און הינדלעך, וואָס זיינען באַשטימט געווען פאַר געבורטס-טעג און אַנדערע



## א ב ל א מ א ו ו

פעסטען, זיינען געהאָרעוועט געוואָרען אויף ניס. די גענז האָט מען ניט ערלויבט באַוועגען זיך און אַ פּאָר טעג פּאַר'ן פעסט האָט מען זיי געלאָזט הענגען אין אַ זאַק, אז זיי זאָלען פּאַרגאַסען ווערען מיט פעטס. וויפּיל איינגעמאַכטס, געבעקס איז געווען ביי זיי אָנגערײט! אָ, וואס פּאַר אַ פּיראַגען זיינען געבאַקען געווארען אין אַבלאָמאָוקע!

און ביז מיטאַנצײט האָט זיך אלץ דאָרט געטומעלט און גע- קאַכט. אלץ האָט געלעבט מיט אזא פּול, מיט אזא מיזאם און בונט לעבען.

און אפילו אין א זונטאָג אָדער אין א יום טוב האָבען אָט די ארבייטסדורשטיגע מוראשקעס אויך ניט גערוט: דאַמאָלט האָט זיך נאָך העכער געהערט דאָס קלאַפּעריי פון מעסער אין דער קיך; צוויי מאָל איז די פּויערטע געגאַנגען פון שפּייכלער אין קיך אַרײַן און געטראַגען צוויי מאָל אזויפּיל מעל און אייער; אין הינער שטאַל האָבען זיך מער קרעכצען געהערט און מער בלוט איז פּאַרגאַסען געוואָרען; מען האָט געבאַקען אַ רײזגען קוכען, וואָס די אַבלאָמאָווס האָבען אים גענעסען אויך אויפ'ן צווייטען טאָג; ערשט אויפ'ן דריטען און פּערטען טאָג זײַ גען די שיריים אָנגעקומען צו די דינסטען; דער קוכען פּלעגט דערלעבען ביז פּרייטאַג, און דאָס לעצטע, כמעט פּאַר שטיינערטע שטיקעל איז אָנגעקומען, ווי אַ באַזונדערע טובה, צו אַנטיפּ'ן, וועלכער האָט, צלמ'ענדיג זיך, אָן מורא פּאַרטיר- לײַגט די דאָזיגע קוריאָזע פּאַרשטיינערונג, האָבענדיג מער הנאה פון דעם באַוואוסטזײַן, אַז דאָס איז אַ פּריצישער קוכען, ווי פון דעם קוכען אַלײַן, פּונקט ווי אַן אַרכעאָלאָג, וואָס טרינקט זער שלעכטען וויין אין אַ שערבעל פון עפעס אַ פּאָר טויווענד יעריג אַלטער כּלײ.

און דאָס קינד האָט דאָס אלץ געזען און באַטראַכט עס מיט זײַן קינדישען שכל, וואָס האָט קײן שום זאַך ניט דורכגעלאָ- זען. ער האָט געזען, ווי נאָך דעם מיזאמען פּרימאַרגען איז אָנ- געקומען דער נאָכמיטאַג.

אַ הייסער נאָכמיטאַג; קײן וואָלקענדעל זעט זיך ניט אין

## א. א. ג א נ ט ש א ר ע ו ו

הימעל; אומבאווענליך שטעהט די זון איבער'ן קאפ און ברענט דאָס גראָז; די לופט האָט אויפגעהערט צו שטראמען און שטעהט אומבאווענליך; ניט קיין צווייג און ניט דאָס וואסער גיבען זיך אַ ריר; איבער דאָרף און פעלד הענגט אַ טיפע שטיל-קייט, ווי אלץ וואלט אויסגעשטארבען. הויך און ווייט הערט זיך יעדעס ווארט, וואס מען רעדט ארויס. אויב עס לויפט דורך פאר צוואנציג קלאפטער זשומענדיג א זשוק, דערהערט מען עס; עפעס שנאָרכט אין גראָז, ווי עמעץ וואָלט דאָ איינגעשלאָפּען מיט אַ רואיגען שלאָף.

און אין הויז איז אריינגעדרונגען אַ טויטע שטילקייט. עס האָט געשלאָגען די שעה פון דעם אַלגעמיינעם נאָכמיטאג שלאָף. דאָס קינד זעט, ווי דער פאָטער, די מוטער, די אַלטע טאָנטע און די סוויטע זיינען זיך צוגענאנגען אין זייערע ווינקל-לען. אנדערע האָבען זיך געלייגט אויפ'ן היי, ווער ס'האָט גע-זוכט אַן אָרט אין גאָרטען, ווער אין פאָדערהויז, אַן אַנדערער האָט זיך פארדעקט דאָס פנים מיט אַ טיכעל, אלס מיטעל גע-גען פליגען, און איז איינגעשלאָפּען דאָרט, וואו די זון האָט אים געברענט. דער גערטנער האָט זיך צוצוויגען אין גאָרטען אונטער אַ קוסט לעבען זיין אקער, און אין פערדשטאַל איז געשלאָפּען דער קוטשער.

איליאַ אייליטש האָט אַ קוס געטאָן אין דער אָפטיילונג פאר דער דינערשאפט: אויסגעצויגען זיינען זיי געלעגען אויף בענק, אויפ'ן דיל, אין פאָדערהויז, איבערלאָזענדיג די קינדער אַליין; די קינדערלאך קריכען ארום אין הויף און גראָבען זיך אין זאמד. און די הינט זיינען טיף אין זייערע קאנורעס פאר-זונקען: ניטאָ אויף וועמען צו בילען.

מען האָט געקאָנט דורכגען דאָס גאנצע הויז און ניט באגעגענען קיין לעבעדיגע מענשען; עס איז געווען לייכט צו באַ'נב'ענען, ווען עס וואָלטען נאָר געווען אין דעם ווינקעל ננבים, און אלץ אַוועקפירען פון הויף: קיינער וואלט ניט גע-שטרעט.

דאָס איז געווען עפעס אזא שלאָף, וואָס האָט אלץ פאר-

## א ב ל א מ א ו ו

צערט, באזיגט, וואָס איז באמת געווען ענליך צום טויט. אלץ איז טויט, בלויז נאָר, וואס פון אלע ווינקלען טראָגט זיך אַ פארשידענארטיג שנאָרען.

זער זעלטען פלעגט טרעפען, אז עמעז האָט זיך אויפגעכאַפט פון שלאָף; אן ערשטוינטער פלעגט ער זיך אַרומקוקען אויף אלע זייטען און איבערקערען זיך אויף דער צווייטער זייט, אָדער, ניט עפענענדיג אפילו די אויגען, א שפיי טאָן, א קנאָס טאָן מיט די ליפען, אָדער א בורטשע טאָן עפעס אונטער דער נאָז און ווידער איינשלאָפען.

אן אַנדערער, ווידער, אָן וועלכע עס איז הכנות, פלעגט מיטאַמאָל אויפשפרינגען אויף ביידע פיס פון זיין געלענער און, ווי ער וואלט מורא געהאַט אָנצואווערען אזוינע טייערע מיר-נוטען, אַ כאַפּ טאָן א קווארט מיט קוואַס און, בלאָזענדיג אויף די פליגען, וואָס זיינען דאָרט אַרומגעשוואומען, כדי זיי אוועק צוטרייבען צום צווייטען ברעג, פון וואס די פליגען, וואס זיינען ביז אהער אַרומגעשוואומען אומבאוועגליך, האָבען זיך גענומען באַוועגען מיט דער האַפנונג, אז דאָס וועט פאַרבעסערען זייער לאַגע, האָט ער דורכגעגעצט דעם האַלז און איז ווי אן אונטערגע-שאַסענער צוריקגעפאלען אויף זיין געלענער.

צו אַלעם האָט זיך דאָס אינגעל צוגעקוקט, צו אַלעם.

נאָכ'ן מיטאַג איז ער מיט דער אַם ווידער אַרויסגעגאנגען אין דרויסען. אָבער די אַם, ניט קוקענדיג אויף דער שטרענג גער פאַרדנדונג פון דער ווירטין און אויף איר אייגענעם וויר-לעך, האָט פאַרט ניט געקאָנט זיך געגענשטעלען דעם כּשוף פון שלאָף. זי איז אויך אָנגעשטעקט געווארען פון דער אַלגעמיינער עפידעמיע, וואָס איז באַפאַלען דאָס הויז אָבלאָמאָוו.

אין אָנפאַנג האָט זי וואַכזאַם אַכטונג געגעבען, אז דאָס קינד זאָל ניט אוועק צו ווייט פון איר; פאַרגעווארפען אים, ווען ער האָט צופיל געשטימט. שפעטער, ווען זי האָט אָנגעהויבען פילען די סימפטאָמען פון דער אָנקומענדיגער קראַנקהייט, האָט זי זיך גענומען איינבעטען ביי אים, אז ער זאָל ניט אַרויסנעהן

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

פון טויער, אז ער זאל ניט פארטשעפען דעם באָק, ער זאל  
ניט קריכען אין הינער-שלאַג, אָדער אויף דער גאלעריע.  
און אליין האָט זי זיך צוגעזעצט ערגעץ-וואו אין אַ קילען  
אָרט : אויפ'ן גאַניקעל, ביי דער שוועל פון קעלער, אָדער פשוט  
אויפ'ן גראָז מיט דער איינציגער אבזיכט צו שטריקען אַ זאָס  
און אכטונג צו געבען אויפ'ן קינד. אָבער אין ניכען האָט זי  
אײַם בלוז מיט'ן שאַקלען פון קאָפּ אָפּגעהאלטען פון זיינע  
שטיפערייען.

„באלד וועט אָט דער פויגעל ארויפקריכען אויף דער גאָד  
לעריע, — האָט זי אַ טראַכט געטאָן שוין כמעט אַ שלאָפענדע,  
— אָדער נאָך נאָך אין גראָבען אריין. . . .“

דער קאָפּ פון דער זקנה האָט זיך גענומען בויגען צו די  
קני, דער זאָס איז אַרויסגעפאלען פון דער האַנד ; זי האָט פאַר  
לאָרען פון אויג דאָס קינד און, עפענענדיג אַ ביסעל דאָס מויל,  
האָט זי אַרויסגעלאָזען אַ לייכט שנאָרכען.

און מיט אומגעדולד האָט ער געווארט אויף דעם מאַמענט,  
ווען עס האָט זיך אָנגעהויבען זיין זעלבסטשטענדיג לעבען.

ער האָט זיך דערפילט, ווי ער וואָלט געוועזען דער אייני-  
גיגער מענש אויף דער וועלט. אויף די שפיץ-פינגער איז ער  
אנטלאָפען פון דער אַם. באַקוקט אלעמען, וואו און ווי יעדערער  
שלאָפט ; ער בלייבט שטעהן און קוקט אָנגעשטרענגט, ווי  
עמעץ כאַפט זיך אויף, גיט אַ שפיי און בורטשעט עפעס אַרויס  
אין שלאָף. דערנאָך לויפט ער מיט אַ קלאַפענדיג האַרץ אַרויף  
אויף דער גאלעריע, לויפט איבער די סקריפענדיגע ברעטער,  
קריכט אין טויבען-שלאַג אריין, באַהאַלט זיך אין דעם געדיכ-  
טען גאַרטען, הערט זיך איין, ווי עס זשומען די זשוקעס און  
קוקט לאַנג נאָך, ווי זיי פליען אוועק. אָט קוקט ער זיך איין  
מיט אַן איינגעהאַלטענעם אָטעם און מיט גרויס הנאה אויף אַ  
שפיץ, ווי זי זויגט אויס דאָס בלוט פון אַ געפאַנגענער פליג,  
און ווי דער אָרעמער קרבן זשומעט און וואַרפט זיך אין אירע  
גענעל. ענדיגען פלעגט זיך דאָס דערמיט, וואָס דאָס קינד האָט  
דער'הרג'עט אי דעם קרבן און אי זיין פייניגער.

## א ב ל ג ד ה ו ז

דערנאך האָט ער זיך פארקליבען הינטער'ן הויז, ער געפינט דאָרט וואָרצלען און עסט זיך מיט זיי אָן צו דער זאט, און זיי זעען אים אויס בעסער פון די עפעל און איינגעמאכטס, וואָס די מוטער גיט אים.

ער פלעגט אויך ארויסלויפען פאר'ן טויער. און אים האָט זיך אזוי געוואלט אין בירקען-וועלדעל אריין. דאס וועלדעל האָט זיך אים אויסגעוויזען אזוי נאָענט, אז אין א פינף מינוט צייט וואלט ער געקאָנט צוקומען צו אים; אמת, גיט מיט'ן וועג, וואס איז גענאנגען ארום, נאָר גלייך, דורכ'ן גראָבען, איר בער פלוימען און גריבער. נאָר ער האָט מורא: דארט, זאָגט מען, זיינען פאראן שדים, גזלנים און אויסטערלישע חיות.

און אין גראָבען אריין וואָלט זיך אים וועלען אריינלויפען: ער איז אין גאנצען א פופציג קלאַפער פון אים. ער איז שוין צוגעלאָפען צו זיין ראַנד און, צוזאמענציענדיג די אויגען, האָט ער שוין געוואלט אריינקוקען אין אים, אבער מיטאמאָל זיינען פאר'ן קינד אויפגעשטאנען די אלע מעשיות, וואס ווערען דער-צעהלט וועגען אָט דעם גראָבען: באהערשט פון מורא לויפט ער, גיט טויט, גיט לעבעדיג, צוריק און ווארפט זיך צו דער אם, אויפוועקענדיג דערמיט די זקנה.

זי האָט זיך אויפגעכאפט פון שלאָף, פאדריכט דאָס טי-כעל אויפ'ן קאָפּ, מיט א פינגער ארונטערגערוקט די גרויע האָר, וואָס האָבען זיך ארויסגעזען און, מאכענדיג זיך, ווי זי וואָלט אינגאנצען גיט געשלאָפען, האָט זי פארדעכטיג א קוק געטאָן אויפ'ן אינגעל, דערנאָך אויף די פענסטער פון דער פרייצישער וואוינונג און מיט ציטערנדיגע פינגער גענומען פאדריכטען דעם זאָק, וואָס איז געלעגען ביי איר אויף די קני.

און די היץ האָט דערווייל גענומען ווערען שוואכער; אלץ ארום האָט גענומען ווערען לעבעדיגער; די זון האָט זיך דער-נעענטערט צום וואַלד.

און ביסלעכווייז איז די שטילקייט אויך צושטערט געווא-רען אין הויז: אין איין ווינקעל האָט א סקריפ געטאָן א טיר;

## א. א. ג א נ ט ש א ר ע ו ו

עם האָבען זיך דערהערט טריט אויפ'ן הויף. פון דעם היי האָט עמעז א נאָם געטאָן.

באַלד האָט אַ פויער מיט גיכע טריט און בויגענדיג זיך אונטער דער משא געבראכט פון דער קיך א גרויסען סאמאָוואר. מען האָט זיך גענומען קלייבען צום טיי. ביי איינעם זיינען געווען די אויגען פארלאָפּען, אן אנדערער האָט זיך אָנגעלעגען רויטע פלעקען אויף די באקען און אויף די שלייפען, א דריטער האָט ניט מיט זיין קול גערעדט פון שלאָף. די אלע אָכצען, קרעכצען, גענעצען, קראצען זיך די קעפּ און ציען זיך.

פון דעם מיטאג און דעם שלאָף זיינען אלע געווארען גוואל-טיג דורשטיג. עם ברענט פאר דורשט דער האלז; מען טרינקט אויס צו א צוועלף גלעזער טיי, אבער עם העלפט ווייניג: עם הערען זיך אלץ קרעכצען, זיפצען, זיי פרואווען פארשידענע קוואל-סען און אפילו רפואות, אבי נאר לעשען די טרוקעניש אין האלז.

אַלע האָבען געזוכט א מיטעל באפרייט צו ווערען פון דעם דורשט, ווי פון א שטראָף פון נאָט. אלע ווארפען זיך, זיינען פארמאטערט, פילען זיך פויל, פונקט ווי א קאראָוואן פון ריי-זענדע אין אן אראַבישען מדבר, וואס קאָנען אין ערגעץ ניט געפינען קיין טראָפען וואסער.

דאָס אינגעל געפינט זיך איצט לעבען דער מוטער. ער קוקט זיך איין אין די מאַדנע פנימ'ער, וואס רינגלען אים אַרום, הערט זיך איין צו זייער פארשלאָפענעם, אומאינטערעסאנטען געשפרעך. עם איז אים פרעהליך צו קוקען אויף זיי, איינ-הערען זיך צו זייער יעדער נאַרישקייט.

נאָכ'ן טיי ווערט יעדער ווידער באשעפטיגט: ווער עם געהט אוועק צום טייכעל און געהט זיך זאכט אַרום ביים ברעג, ווארפענדיג מיט'ן פום שטיינדלאך אין וואסער אריין; א צוויי-טער זעצט זיך אוועק ביים אָפענעם פענסטער און כאַפט אויף די מינדעסטע ערשיינונג אויפ'ן הויף. צי עם לויפט דורך א קאץ, אָדער עם פליט דורך א פויגעל, דער באַאָבאכטער בא-מערקט עם און קוקט עם נאָך מיט זיינע אויגען און מיט דעם

## א ב ל א ט ו ו

שפיץ פון זיין נאָז; ער דרעהט דעם קאָפּ רעכטס, לינקס. הינט, טרעפט אמאָל, זעצען זיך אזוי אוועק אויף גאנצע טעג ביים פענסטער און קוקען אויפמערקזאם נאָך יעדען פארביי געהער.

די מוטער נעמט אמאָל דעם אינגעל'ס קעפעל און לייגט איהם אוועק צו זיך אויף די קני און נעמט פאמעליך אויסקער מען זיינע האָר. זי באוואונדערט און צווינגט די פרויען פון איר סוויטע צו באוואונדערען די ווייכקייט פון זיינע האָר. זי רערט מיט זיי וועגען דעם אינגעל'ס צוקונפט, שטעלט אים פאָר אלס אַ העלד פון עפעס אַ גלענצענדער לעגענדע, וואָס איר פאנטאזיע מאַלט אויס.

און אָט הויבט אָן צו אָווענדען. ווידער פלאַקערט אין דער קיך דאָס פייער, ווידער הערט זיך דאָס קלאַפען פון די מעסער: מען גרייט דאָס אווענד-ברויט.

די דינער זיינען צוזאמענגעקליבען ביים טויער; עס הערט זיך אַ באַלאַליקע, אַ געלעכטער. די מענשען שפילען זיך אין כאַפעניש.

און די זון האָט זיך שוין אַרונטערגעלאָזען הינטערן וואַלד; די זון האָט געוואָרפען נאָך אַ פאָר קוים-קוים וואַרעמע שטראַל-לען, וואָס האָבען דורכגעלויכטען דעם גאַנצען וואַלד און העל פאַרנאָסען מיט גאָלד די שפיצען פון די בוימער. שפעטער זיי-נען די שטראַלען פאַרלאָשען געוואַרען איינס נאָכ'ן צווייטען; דער לעצטער שטראַל האָט לענגער אָנגעהאַלטען; ווי אַ דינע נאָ-דעל האָט ער זיך אַריינגעשטאַכען צווישען געדיכטע צווייגען און איז דאָרט פאַרלאָשען געוואַרען.

די זאַכען האָבען גענומען פאַרלירען זייערע פאַרמען: אלץ האָט זיך צוזאַמענגעגאַסען אין אַנפאַנג אין אַ גרויער און דער-נאָך אין אַ טונקעלער מאַסע. דאָס געזאַנג פון די פייגעל איז וואָס אַ מינוט געוואַרען שוואַכער, ביז עס האָט אין גאַנצען אויפ-געהערט מיט'ן אויסנאַם פון עפעס אַן איינגעשפאַרטען פייגעל, וואָס האָט, ווי אַלעמען צו להכעים, אין דער אַלגעמיינער שטיל-קייט געסוויטשערט מיט פּוּזען, אָבער וואָס אמאָל אלץ זעל-

## א. א. נ א נ ט ש א ר א ו ו

טענער און זעלטענער, און ענדליך האָט ער שוואַך, קלאַנגלאָז א פּייה געטאָן צום לעצטען מאָל, אויפגעציטערט, און מאַכענדיג די בלעטער ארום אים צו באַוועגען זיך, איז ער איינגעשלאָפּען. אלץ איז אַנטשוויגען געוואָרען. בלויז די גרילען האָבען העכער געקלאַפּט. פון דער ערד האָט זיך אויפגעהויבען אַ וויי סער דאַמף און צולייגט זיך איבער דער לאַנקע און איבער דעם טייך. דער טייך האָט אויך גענומען באַרואיגען זיך; אַ וויי לע שפעטער האָט נאָך עפעס זיך אַ ריר געטאָן אין אים צום לעצטען מאָל און ער איז געבליבען שטעהן אומבאוועגליך.

אַ פייכטער ריח האָט אַ וועה געטאָן. עס האָט גענומען ווערען פּינסטערער און פּינסטערער. די בוימער האָבען אָנגעד נומען דאָס געשטאַלט פון פארזענישען. אומהייליך איז געד וואָרען אין וואַלד. עפעס האָט מיטאַמאָל אזוי ווי אַ סקריפּ געד טאָן, אזוי ווי עס וואַלט איינס פון די דאזיגע פארזענישען איד בערנעגאנגען פון איין אָרט צום צווייטען און די טרוקענע צווייג לער, דאכט זיך, ברעכען זיך אונטער זיינע פיס.

ווי א מענשליך אויג האָט העל א לויכט געטאָן אין הימעל דער ערשטער שטערען, און אין די פענסטער פון הויז האָבען זיך באוויזען פייערלאך.

עס זיינען אָנגעקומען מינוטען, ווען די גאַנצע נאַטור איז דורכגעדרונגען געווארען פון אַ פייערליכער שטיקלייט; מינוטען, ווען עס ארבייט שטאַרקער דער שעפּערישער מח, ווען עס פליסען הייסער די פּאָעטישע פּאַנטאַזיעס, ווען עס פּלאַמט אויף שטאַרקער אין האַרצען די ליידענשאַפט, אָדער דער טרויער נאָנט וועהאַטאָנדיגער; מינוטען, ווען עס ווערט צייטיג אין גרוי זאמע הערצער דאָס קערנדעל פון פארברעכערישע געדאַנקען, און ווען. . . נאַנץ אבלאַמאָוקע איז פּאַרוונקען און אַ טיפּען, אין אַ רואיגען שלאַף.

— קום שפּאַצירען, מוטער, — האָט געזאָגט דאָס אינגעל.  
— גאָט איז מיט דיר, קינד! איצט שפּאַצירען? — האָט זי געענטפּערט, — עס איז פייכט, דו וועסט פּאַרקילען דיר



## א ב ל א מ א ו ו

די פיסלאך. . . און עם איז א מורא: אין וואלד דרעהט זיך  
איצט ארום א שד, וואס טראַגט אוועק קליינע קינדערלעך.  
— וואו אַהין טראַגט ער זיי אוועק? ווי זעט ער אויס?  
וואו וואוינט ער? — פרעגט דאָס אינגעל.

און די מוטער האָט פרייגעלאָזען איר פאנטאַזיע.  
און דאָס קינד האָט זיך איינגעהערט צו איר. עם האָט  
געעפענט און פאַרמאַכט די אייגעלאַך, ביז דער שלאָף האָט  
אים אינגאַנצען באהערשט. עם איז אריין די אַם און, נעמענ-  
דיג אים פון דער מוטער'ס קני, האָט זי אים אוועקגעטראגען  
אין בעט אריין א שלאָפענדיגען, מיט'ן קאַפ אראפּהענגענדיג  
איבער איר אקסעל.

— גאָט זיי דאַנק, נאָך א טאַג איבערגעלעבט, — האָבען  
געזאָגט די אבלאמאווס, לייגענדיג זיך שלאָפען. — זאָל גאָט  
געבען מאָרנען זאל אויך זיין אזא גליקליכער טאַג, ווי היינט,  
אַמין.

דערנאָך האָט זיך אַבלאָמאָוו'ן גע'חלומ'ט אַן אַנדער צייט:  
אין אַן אומענדליכען ווינטער אווענד טוליעט ער זיך צו דער  
אַם, און זי פליסטערט אים אין אויער אַריין וועגען עפעס אַן  
אומבאקאנטען לאַנד, וואו עס איז ניטאָ קיין נעכט, קיין פרעסט,  
וואו עס געשעען תמיד נסים, וואו עס פליסען טייכען פון מילך  
און האָניג, וואו א גאַנצען יאָר לייגט מען ניט אַריין קיין פינגער  
אין וואַסער אַריין, און אַלץ וואס מען ווייס דארט איז אַרום-  
שפאַצירען גאַנצע טעג, און די מענשען דאָרט זיינען אזוי  
שעהן, אז מען קאָן מיט קיין מויל ניט דערצעהלען און מיט קיין  
פען ניט באשרייבען.

און אַ גוטע מכשפה איז אין דעם דאָזיגען לאַנד פאַראַן;  
זי באַווייזט זיך אויך אַמאָל ביי אונז אין דעם געשטאַלט פון א  
העכט. די דאָזיגע מכשפה קלייבט אַמאָל אויס א שטילען, גר-  
טען מענשען, מיט אַנדערע ווערטער, עפעס אַ פּוילענצער, וואס  
אלע באַלידיגען, און באַשיט אים מיט אַל דאָס גוטס, און ער  
עסט זיך און קליידט זיך און האָט חתונה מיט אַן אומערהער-  
טער שעהנהייט.

## א. א. ג ע נ ט ש ר ע ו ו

מיט אָננעשפיצטע אויגען און אויערען פלעגט דאָס אינעם  
געל ליידענשאפטליך זיך איינהערען צו יעדען וואָרט פֿון דער  
א.א.

די אַם, אָדער די לעגענדע אַליין, האָט אזוי קונציג אויס-  
געמירען אַלץ, וואס פאסירט יאָ אין ווירקליכען לעבען, אז די  
פארשטעלונגס קראפט, וואס איז דורכגעדרונגען געווארען פֿון  
דער לעגענדע, איז געבליבען אויפ'ן גאנצען לעבען פארשקלאפט  
ביי איר.

ווען איליא איליטש וועט עלטער ווערען און וועט געוואר  
ווערען, אז עס זיינען ניטאָ קיין טייבען פֿון מילך און האָניג,  
אז עס זיינען ניטאָ קיין גוטע מכשפות, און כאָטש עס וועט זיך  
באווייזען א שמייעל אויף זיין פנים, ווען ער וועט זיך דער-  
מאָנען אָן די מעשיות פֿון זיין אַם, אָבער דער דאזיגער שמייעל  
כעל וועט ניט זיין קיין אויפריכטיגער, ער וועט זיין באַגלייט  
פֿון באַהאַלטענע זיפצען. די מעשה'לעך פֿון דער אַם האָבען  
זיך ביי אים צוזאמענגעמישט מיט'ן לעבען און ער טרויערט  
איצט פארוואָס איז דאָס מעשה'לע ניט קיין ווירקליכקייט, און  
די ווירקליכקייט — ניט קיין מעשה'לע.

און ניט ווילענדיג הלומ'ט ער אַלץ וועגען יענער שענ-  
הייט עס ציט אים אומאויפהערליך אין יענעם לאַנד אַריין, וואו  
מען האלט אין איין שפּאַצירען, וואו עס זיינען ניטאָ קיין דאנות,  
וואו מען ווייס ניט פֿון קיין טרויער; עס בלייבט ביי אים שוין  
אויף שטענדיג א נייגונג צו ליגען אויפ'ן אויווען, צוצוגעהן צום  
גריטען, און קליידען און שפייזען זיך אויף דער רעכענונג פֿון  
דער גרויסער שעהנהייט.

און דער אַלטער אָבלאָמאָוו, און דער זיידע האָבען זיך  
אויך איינגעהערט צו די זעלבע מעשיות, וואָס זיינען פאר דורות  
און דורות געגאנגען דורך די מילער פֿון די אַמען.  
איין מעשה האָט געשטראַמט נאָך דער צווייטער. די אַם  
האָט דערצעהלט מיט היץ, אין בילדער, און טייל פלעצער —  
מיט באַגייסטערונג, ווייל זי האָט אַליין געגלויבט אין די אלע  
מעשיות. די אויגען פֿון דער זקנה האָבען געפינקעלט, דער קאָפּ

## א ב ל א מ א ו ו

הָאָט געציטערט פאר אויפרענונג; די שטימע האָט זיך אויפגע-  
הויבען צו אומגעווענהליכע נאָטען.

און דאָס קינד, דורכגעדונגען פון אן אומבאקאנטען  
שרעק, האָט זיך געטוליעט צו איר מיט טרערען אין די אויגען.  
צי עס האָט זיך דערצעהלט אַ מעשה וועגען מתים, וואס  
הויבען זיך אין מיטען-נאכט אויף פון זייערע קברים, צי עס  
האָט זיך דערצעהלט וועגען די קרבנות, וואָס אַ מכשף האָט גע-  
פאנגען און פייניגט זיי, צי עס האָט זיך דערצעהלט אַ מעשה  
וועגען אַ בער מיט אַ הילצערנער פוס, וואס געהט אַרום איבער  
דערפער צו זוכען זיין אמת'ן פוס, וואָס מען האָט ביי אים אפ-  
געהאקט, — ביים אינגעל פלעגען די האָר זיך שטעלען קאָפּויר  
פאר שרעק; די קינדישע פאַנטאַזיע פלעגט אמאָל אויפברויען  
און אמאָל פארגליווערט ווערען; ער האָט דורכגעלעבט אַ פייני-  
ליכען, קרענקליך-זיסען פראָצעס; ווי סטרונעס, האָבען זיך  
ביי אים אָנגעצויגען די נערווען.

ווען די אַם האָט אָנגעהויבען מיט אַ טרויעריגער שטימע  
נאָכצומאָכען דעם בער: „אַלץ האָב איך געזען, אין אלע דער-  
פער בין איך געווען, אלע פויערטעס שלאָפען אַצינד, עס שלאָפט  
נאָר ניט איינע, זי קאָכט די ביינער מיינע און שפינט מיין  
וואָל און שפינט. . .“ און ווען דער בער איז שוין אין הויז  
אריין און געוואָלט אַ כאַפ טאָן די, וואָס האָט ביי אים צוגענומען  
אַ פוס, האָט דאָס אינגעל מער גיט געקאָנט אויסהאַלטען: צי-  
טערנדיג און מיט אַ פאַרשטיקטען יאָמער פלעגט ער זיך וואַר-  
פען צו דער אַם; עס פלעגען אַ שטראָם טאָן ביי אים טרערען  
פון שרעק און אין דער זעלבער צייט פלעגט ער זיך פאַנאַ-  
דערקייכען פאַר געלעכטער, דאָס האָט ער זיך געפרעהט, וואס  
ער איז ניט אין די נעגעל פון דער חיה, נאָר דאָ אויפ'ן אויווען,  
לעבען זיין אַם.

און באַוואוינט האָבען אזוינע מאָדנע אילזויעס די פאַנטאַ-  
זיע פונ'ם אינגעל; שרעק און טרויער האָבען זיך באזעצט אויף  
לאַנג, ווער ווייס, אפשר שוין אויף אייביג, אין זיין נשמה. טרויר  
עריג קודם ער ארום זיך און אַלץ, וואס ער זעט אַין לעבען, איז

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

בלויז שלעכטס, אומגליק; ער חלומ'ט אלץ וועגען יענעם פאר צויבערטען לאַנד, וואו מען ווייס ניט פון שלעכטס, וואו מען ווייס ניט פון קיין זאָרגשאַ, פון קיין טרויער, וואו עס וואוינט די בארימטע שעהנהייט און מען קליידט און שפייזט אומזיסט.

ניט בלויז קינדער, נאָר אפילו עלטערע מענשען ווערען ביז'ן טויט באהערשט אין אבלאַמאָווקע פון די מעשה'לעך. אלע אין הויז און אין דאָרף, אָנהויבענדיג פון שררה און זיין פרוי ביז דעם קרעפטיגען שמיד טאַראַס — אלע ציטערען פאר עפעס אין א פינסטערען אָווענד: יעדער בוים ווערט אין זייערע אויבן גען פאַרוואַנדעלט אין א גיגאַנט און יעדער קוסט — אין א הייל פון גזלנים.

א קלאַפּ פון די לאַדען אדער דאָס פייפען פון ווינד אין קוימען מאכט ווייס די פנימ'ער פון די מענער, פרויען און קינדער.

עס איז ניטאָ קיין זאך, וואָס מען זאָל דערין ניט גלויבען אין אבלאַמאָווקע. מען גלויבט דאָרט אין שדים, אין מתים. זאָל מען זיי דערצעהלען, אז א סטויג היי האָט ארומשפּאַצירט אין פעלד, וועלען זיי קיין טראַכט ניט טאָן און גלייך גלויבען אין דעם; זאָל עמעץ ארויסלאָזען א קלאַנג אז דער באַק איז ניט קיין באַק, אָדער, אז עפעס א פויערטע איז א מכשפה, וועלען זיי גלייך מורא קריגען פאר'ן באַק און פאר דער פויערטע; זיי וועט גאָרניט איינפאַלען צו פרעגען, פארוואָס איז עפעס דער באַק געווארען אויס באַק און די פויערטע — א מכשפה. זיי זיינען נאָך גרייט צו באַפאַלען יעדען אייגעם, וואָס וועט וואגען צו צווייפלען אין דעם, — אָט אזוי שטאַרק איז אין אַמלאַמאָוו קע דער גלויבען אין אומנאַטירליכע קרעפטען.

שפעטער וועט איליא איליטש געוואָר ווערען, אז די וועלט איז גאנץ פשוט, אז מתים שטעהען ניט אויף פון די קברים, און אז עס ווייזען זיך שוין יאָ אַמאָל גיגאַנטען, זעצט מען זיי אריין אין א צירק, און גזלנים — אין תפיסה; נאָר אויב

## א ב ל א מ ט ו ו

מען הערט אויף אפילו צו גלויבען אין שדים, בלייבט אָבער פֿאַרט איבער א געוויסער שרעק און אַן אומסקלאַרע בענקעניש. דערנאָך האָט זיך איליא איליטש געזען אין חלום אַלס דרייצען־פּערצען יעריג אינגעל.

ער לערנט זיך שוין אין ווערכליעוו, א דאָרף, וואָס איז געלעגען א פינף וויאָרסט פון אָבלאָמאָוקע. זיין לערער איז דער דאָרטיגער פארוואַלטער, דער דייטש שטאַלץ, וואָס האָט דאָרט איינגעאָרדענט א פּאנסיאָן פאר די קינדער פון די אַרומיגע פרצים.

דער לערער אַליין האָט געהאט אין פּאנסיאָן זיינס א אינגעל, אַנדערע, וואָס איז געווען כמעט אין איינע יאָרען מיט אָבלאָמאָו'ען; מען האָט אים אויך אַוועקגעגעבען נאָך א אינגעל, וואָס האָט זיך כמעט קיינמאָל ניט געלערענט, ווייל ער האָט זיין גאַנצע קינדערהייט געמערענט, שטענדיג אַרומגעגאַנגען מיט פאַרבונדענע אויגען און אויערען, און געהאַלטען אין איין וויינען איבער דעם, וואָס ער איז ניט מיט דער באַבע'ן, נאָר אין א פרעמד הויז, צווישען גנבים, וואו עס איז קיינער ניטאָ, וואָס זאָל אים אַמאָל א צערטעל טאָן, א קיבעלע אָפּ־באַקען.

אויסער אָט די דריי קינדער, זיינען נאָך קיין אַנדערע דערווייל ניט געווען אין פּאנסיאָן.

דער דייטש איז געווען א טיכטיגער און שטרענגער מענש, ווי אַלע דייטשען. מעגליך, אַז ביי אים וואָלט זיך דאָס אינגעל פֿאַרט עפעס אויסגעלערענט, ווען אָבלאָמאָוקע וואָלט געווען א פינף הונדערט וויאָרסט פון וויערכליעוו. אַזוי אָבער איז עס געווען אוממעגליך. דער צויבער פון דער אָבלאָמאָו־קער אַטמאָספּערע, דאָס דאָרטיגע לעבען און געוואוינהייטען האָבען באַהערשט אויך וויערכליעוו; האָט עס דאָך אויך אַמאָל געהערט צו די אָבלאָמאָווס; אויסער ביי שטאַלץ'ן האָט דאָרט אויך יעדע זאך געאַטעמט מיט אור־אַלטער פּוילקייט, שטי־ל־קייט און אומבאַוועגליכקייט.

דער שכל און דאָס האַרץ פּונ'ם קינד האָבען איינגעזאָפּט

## א. א. גענטשאַרען

אין זיך די אלע בילדער, סצענעס, זיטען פון דעם ראָזינען  
לעבען נאָך איידער ער האָט דערזען דאָס ערשטע ביכעל. און  
ווער קאָן זאָגען אויף באַשטימט, ווי פרי עס הויבט זיך אָן צו  
אנטוויקלען דאָס גייסטיגע קערנדעל אין אַ קינדישען מוח'ל?  
ווי אזוי זאָל מען קאָנען דערפאַרשען די געבורט פון די ער-  
שמע איינדרוקען אין אַ קינדישער נשמה?

מעגליך, אז דאָס איז געווען, ווען דאָס קינד האָט נאָך ניט  
געקאָנט שאַרף ארויסרעדען קיין וואָרט, און אפשר, ווען עס האָט  
נאָך אין נאַנצען ניט געקענט רעדען, ניט געקאָנט נאָך שמע-  
לען אַ פּוּם, און בלויז געקוקט אויף אלעס מיט יענעם אָנגע-  
שמרענגטען, שטומען, קינדישען בליק, וואָס ווערט פון דער-  
וואַקסענע באַצייכענט אלס טעמפּ; מעגליך, אז שוין דאמאָלט  
האָט עס געזען און באַגריפען די באַדייטונג פון די ערשיינונג-  
גען אין דער סביבה, וואָס האָט אים אַרומגערינגעלט, און  
האָט זיך בלויז ניט מודה געווען אין דעם און קיינעם ניט גע-  
זאָגט.

מעגליך, אז דאָס אינגעל באַמערקט און פאַרשמעהט שוין  
פון לאַנג אַליץ, וואָס עס ווערט גערעדט און געמאָן אַרום אים:  
ווי זיין פאָטער אין געשטרייפטע הויזען און אין אַ בריוו טוכען  
רעקעל איז פאַרנומען יעדען טאָג בלויז מיט אַרומשפאַנען פון  
איין ווינקעל צום צווייטען מיט הענד פאַרלייגטע אויף הינטען,  
שמעקט זיך טאַבאַק, ניסט; און די מוטער נאָכ'ן קאָפּע  
טראַכט וועגען טיי, און נאָכ'ן טיי וועגען מיטאָג; אז עס פאַלט  
קיינמאָל דעם פאָטער ניט איין צו זען, וויפיל סטויגען היי מען  
האָט היינט אָנגעלייגט. זאָל מען אים אָבער ניט דערלאַנגען  
גלייך אַ נאָזטיכעל, וועט ער אָנהויבען שרייען וועגען דער  
אומקאָרדונג און וועט מאַכען אַ נאַנצען טומעל אין הויז.

מעגליך, אז זיין קינדישער מוח האָט שוין פון לאַנג באַ-  
שלאַסען, אז לעבען דאַרף מען פונקט אזוי, ווי די דערוואַקסענע  
מענשען אַרום אים לעבען און ניט אַנדערש. ווי דען אַנדערש  
האָט ער געקאָנט באַשליסען? און ווי אזוי האָבען געלעבט  
די דערוואַקסענע אין אָבלאָמאָוקע?

## ע ב ל א ט ו ו

האָבען זיי זיך דען אַמאָל געשטעלט די פּראָגע: וואָס איז דער ציל פון לעבען? איין נאָט ווייס! און ווי אזוי האָבען זיי באַענטפּערט די פּראָגע? מסתּמא אין גאַנצען ניט באַענטפּערט. אלץ האָט אין זייערע אויגען אויסגעזעען אזוי קלאַר און פשוט.

זיי האָבען ניט געהערט וועגען דעם, אז עס זיינען פּאראן לעבענס, וואס זיינען פול מיט טעטיגקייט, אז עס זיינען פּאראן מענשען, וואס טראָגען פיינליכע דאגות אין זייערע הערצער, וואס שלעפען זיך פון איין ערד־ווינקעל צום צווייטען, אָדער אָפּערען זייער לעבען צו שטענדיגער טעטיגקייט.

די אבלאַמאווס האָבען ניט שטאַרק געגלויבט אין אינער־ליכער אומרו, זיי האָבען ניט אָנגענומען פּאראן לעבען דאָס אומ־רואיגע שטרעבען נאָך עפעס אומקלאָרעס; ווי פאר פייער האָבען זיי געציטערט פאר שטאַרקע ליידענשאפטען; און פונקט ווי אויף אנדערע פלעצער זיינען די לייבער פון מענשען פאר־ברענט געווארען פון דער וואולקאַנישער טעטיגקייט פון זייער נשמה־פייער, אזוי איז די נשמה פון די אַבלאַמאָווס רואיג פאר־זונקען געווארען אין זייערע ווייכע קערפערס.

דאָס לעבען האָט זיי ניט געשטעמפעלט, ווי אנדערע, מיט פּרי־ציטיגע קנייטשען און זיי ניט דערלאנגט קיין קלעפּ, וואס צעשמערען דעם נייסט.

די גוטע מענשען האָבען דאָס לעבען פארשטאַנען בלויז ווי אן אידעאל פון רו און פּאַסיוו־טעט, וואָס ווערט פון צייט צו צייט געשמערט פון פארשירענע אומאַנגענעמע צופאלען, ווי קראַנקהייט, פּאַרלוסמען, קריגערייען און, צווישען אנדערעס, — אַרבייט.

אַרבייט האָבען זיי פּאַרטראַגען, ווי מען פּאַרטראַגט אַ שטראָף, וואס איז ארויפגעלייגט געוואָרען נאָך אויף אונזערע אור־עלטערען; אָבער ליב האָבען אַרבייט האָבען זיי ניט גע־קאַנט, און וואו עס האָט זיך נאָר געמאַכט אַ פּאַל און זיי האָבען געקאַנט דערפון פטור ווערען, האָבען זיי עס געטאָן.

זיי האָבען זיך קיינמאָל ניט געמאַטערט מיט יענע אומ־

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

קלאָרע פראגען פון געוויסען און שכל. דערפאר האָבען זיי טאקע געבליט, געווען געזונט, פרעהליך, געלעבט לאַנג. פערציג יעריגע מענער זיינען געווען עהנליך אויף יונגע לייט און די זקנים האָבען ניט געקעמפט מיט'ן טויט, נאָר, דערלעכענדיג ביז אַ טיפער עלטער, זיינען זיי געשטאַרבען אזוי ווי בננבה, שטיל פארגליווערט געווארען און אויסגעהויכט אומבאמערקט דעם לעצטען אָטעם. דערפון שטאַמט עס, וואס מען זאָגט, אז פריער זיינען די מענשען געווען פיל שטאַרקער.

יא, זיי זיינען באמת געווען שטאַרקער: זיי האָבען זיך גיט געאַיילט צו לערנען א קינד די באדייטונג פון לעבען און אים צוגרייטען דערצו, ווי צו עפעס טיפעס און קלוגעס; זיי האָבען אים ניט געמאַטערט מיט ביכער, וואס וועקען אויף אין קאָפּ א וועלט מיט פראגען, און די פראגען פרעסען אויף דעם קאָפּ און פארקירצען דאס לעבען.

זייער אַרט לעבען האָבען זיי איבערגענומען פון זייערע עלטערען און די עלטערען האָבען עס איבערגענומען, ווי עפעס פארטיגעס, פון זיידען, און דער זיידע — פון עלטער-זיידען צוזאַמען מיט אַ צואה עס אָפצוהימען אין גאַנצען. ביי איליאַ איליט'ס פאטער האָבען זיך זאכען געפירט ווי ביי זיין פאָטער און זיידע. און מעגליך, אז אין אבֿקאַמאָוקע פירט מען זיך אויך איצט אויפ'ן זעלביגען שטייגער.

וועגען וואָס האָבען זיי זיך געדארפט פארטראַכטען? ווע-גען וואס אויפֿרעגען זיך? וואס האָבען זיי געדארפט וויסען? וועלכע צילען דערשלאָגען זיך?

זיי האָבען גארניט ניט געדארפט: ווי א רואיגער טייך איז דאָס לעבען געפלאָסען פארביי זיי. זיי איז בלוז געבלי-בען צו יצען ביים ברעג פון דעם טייך און אכטונג געבען אויף די אומפארמיידליכע ערשיינונגען, וועלכע האָבען זיך איינס נאָכ'ן צווייטען פאָרגעשמעלט פאר יעדען פון זיי.

און אין דער פאָרשטעלונג פון דעם שלאָפענרען איליאַ אי-ליטש האָבען זיך אָנגעהויבען איינס נאָכ'ן צווייטען, ווי לעבע-דיגע בילדער, אנטפלעקען אין אָנפאַנג די דריי וויכטיגסטע אַק-



## ע ב ל א מ א ו ו

טען פון לעבען, וואס האָבען פאסירט אין זיין פאמיליע, ביי פארוואַנדטע און אין די פאמיליעס פון באקאנטע : געבורטען, חתונות או לויזות.

דערנאָך האָט זיך פאר אים געצויגען א בונטע פראצעסיאן פון פרעהליכע און טרויעריגע טיילען פון די דאָזיגע לעבענס אַקטען : טויפען, געבורטס־טעג, פאמיליען־פעסט, תעניתים, פרעהליכע מאַלצייטען, צוזאמענקונפטען פון אייגענע, ווינשונגן, באַגריסונגען, אָפיציעלע טרערען און שמייכלען.

עס האָבען זיך אים אויך פאָרגעשטעלט באקאנטע פנימ'ער און די באוועגונגען, וואס זיי האָבען געמאכט ביי פארשידענע צערעמאָניעס, זייער פארזאָרגטקייט און טומלען־זיך. מענשען, וואס האָבען זיך ביי קיין שום פאמיליען־שמחה ניט פארלאָרען, געהאט אלץ אויפ'ן קאָפּ, גארנישט ניט דורכגעלאָזען. זיי האָבען גענוי אָפּגעהיט אלע נויטיגע צערעמאָניעס ביים אויס־זעצען די געסט, ביים דערלאַנגען צום טיש. געווען זער אבער־גלויביג.

צי זיי קאָנען אויפציען קינדער ? א פראגע א ביסעל ! עס איז גענוג בלויז א קוק צו טאָן אויף די פולע און ראָזע קינדער־לאַך, וואס באַגלייטען די דאָרטיגע מוטערס. זיי ווילען טאַקע, אז זייערע קינדער זאָלען זיין פּוּלִינקע, ווייסנקע און געזונטע. אין דעם באשטעהט זייער גאנץ לעבען און וויסען, אלע זייערע פריידען און ליידען, און דאָס איז די אורזאך, וואס זיי לאָזען ניט צו צו זיך קיין אנדערע זארגען און ווייסען ניט פון קיין אנדערע פריידען. זייער לעבען האָט בלויז געווימעלט מיט אַט די אומפארטיידליכע געשעענישען, וואס האָבען גע־האַלטען פארנומען זייער האַרץ און שכל.

מיט שטאַרקער אומגעדולד האָבען זיי געווארט אויף דער גע־בורט, טויפע, חתונה אדער לוייה פון א מענשען, אבער נאָך יע־דער צערעמאָניע האָבען זיי גלייך פארגעסען דעם מענשען און צוריק פארזונקען געווארען אין זייער שטענדיגער אפאטיע ביז א צווייטען יום־טוב.

ווי נאָר עס איז געבאָרען געוואָרען אַ קינד, איז די ערש־

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

טע זאָרנ פון די עלטערען געווען ווי פינקטליכער דורכצופירען אויף אים אלע אָנגענומענע צערעמאָניעס, און ערשט שפּעטער — ווי אַם בעסטען אַרומצוגעהן אַרום קינד.

די מוטער האָט געשטעלט פאר זיך און דער אַם אַן אויפֿ־נאכע: אויפֿצוהאָדעווען אַ געזונט קינד, אויסהיטען אים פון פארקילונגען, פון אַן עין־הרע און פון אנדערע סיבות. זיי האָבען זיך מיט אלע כוחות געמיט, אַז דאָס קינד זאָל שטענדיג זיין פּרעהליך און האָבען אַ גוטען אַפּעטיט.

ווי נאָך מען שטעלט דעם חברה־מאן אוועק אויף די פיס, ד. ה. ווען ער הערט שוין אויף צו נוטיגען זיך אין דער אַם, פאר'ננב'עט זיך אין דער מוטערס האַרץ אַ געהיימער פארלאַנג אויפֿצוזוכען אים אַ זווג — פארשטעהט זיך, וואָס געזינטער, וואָס רויט־באַקיגער.

און ווידער קומט אַ צייט פון צערעמאָניעס, פון שמחות, און סוף־כל־סוף — אַ חתונה; אויף דעם פונקט ווערט קאָנדיציענערירט דער גאַנצער פּאַטאָס פון לעבען.

דערנאָך האָבען זיך די זעלבע צערעמאָניעס גענומען ווי־דערהאַלען: געבורטען, שמחות; אזוי לאַנג, ביז אַ לוייה האָט געענדערט דאָס בילד. אבער אזא צושטאַנד האָט ניט לאַנג געדויערט. דעם פּלאַץ פון די עלטערען פאַרנעמען די קינדער, פון קינדער ווערען יונגע לייט, ד. ה. חתנים, און חתנים האָבען חתונה און ברענגען אויף דער וועלט ענליכע צו זיך. אזוי ציט זיך דאָס לעבען לויט אַט דעם פּראָגראַם, ציט זיך לאַנג און איינמאָניג, ביז וואנען עס ווערט אומבאַמערקט איבערגעריסען ביים סאָך מע קבר.

צייטענווייז האָבען פונדעסטוועגען געטראפּען מיט די אב־לאַמאָווס אנדערע דאגות, אבער זיי האָבען דאָס מערסטענס איר בערגעטראגען מיט אַ סטאָאישער פעסטקייט, און די זאָרגען, דרעהענדיג זיך איבער זייערע קעפּ, זיינען באַלד פארבוי, ווי פייגעל, וואָס קומען צופליען צו אַ גלאטער וואנט און, נישט געפּינענדיג דאָרט קיין פּלאַץ אַפּצושטעלען זיך, פּלאַטערען זיי

## א ב ל א מ ט ו ו

מיט די פלינגעל ארום דעם הארטען שטיין און פליען אוועק ווייטער.

אזוי, צום ביישפיל, איז איינמאָל איינגעפאלען אַ טייל פון דער גאלעריע, ביי איין זייט פון הויז, און האָט דערשטיקט אַ הון מיט אירע הינדעלאך: אַ גליק נאָך, וואס אקסיניע, אַ טיפ'ס ווייב, וועלכע האָט אַכטונג געגעבען אויף דער הון, איז דעמאָלט גראָד דאָרט נישט געווען, אַניט וואָלט זי שוין געהאט איר פסק.

אין הויז איז געוואָרען אַ טומעל: גרויס און קליין זיינען זיך צוזאמענגעלאפען און זיך דערשראָקען פון דעם געדאַנק, אז שטאָט דער הון מיט די הינדלעך האָבען דאָך דאָ געקאָנט ארום שפּאַצירען די ווירטין אַליין מיט'ן קינד.

אַלע האָבען זיך צוזיפצט און זיך פאַרגעוואָרפען איינער דעם צווייטען, וואָס עס איז זיי שוין לאַנג ניט איינגעפאלען: איינעם — ערמאָנען, דעם צווייטען — הייסען פאַרריכטען און דעם דריטען — פאַרריכטען.

אַלע האָבען זיך געוואונדערט, וואָס די גאלעריע איז מיט אַמאָל איינגעפאלען, און מיט אַ טאָג פריער האָבען זיי זיך גע-וואונדערט, וואָס זי האָלט זיך אזוי לאַנג!

און מען האָט אנגעהויבען צו רעדען און צו דאנה'נען זיך, ווי עס צו פאַרריכטען; זיי האָבען רחמנות געהאט אויף דער הון מיט די הינדלעך און זיינען זיך צוגאַנגען יעדערער אויף זיין אָרט, ווערענדיג שטרענג אנגעזאָנט, ניט צו צולאזען דאָס אינ-געל צו דער גאלעריע.

און אין אַ דריי וואָכען אַרום האָט מען געהייסען אַ פאָר פויערים די אַראָפּגעפאלענע ברעטער אוועקטראָגען לעבען די שפייכלער, אז זיי זאָלען ניט ליגען אויפ'ן וועג. דאָרט האָבען זיי זיך געוואָלנערט ביז פּרילינג.

דער אַלער פריי, אז ער פלעגט זיי נאָר דערזען פון פענס-טער, פלעגט ער אזוי באַזאָרגט ווערען, אז ער האָט גלייך גערופען דעם סטאָליאַר, גע'ישוב'ט זיך מיט אים, וואָס עס איז בעסער, אויפשטעלען אַ נייע גאלעריע, אָדער פאַרניכטען, וואָס עס איז

## א. א. ג ע נ ט ש צ ר ע ו ו

נאך פארבליבען; דערנאך פלעגט ער דעם סטאליאר הייסען  
אהיים געהן און דערביי זאגען:

— דו געה אהיים און איך וועל דעררווייל איבערטראכטען.  
דאָס האָט זיך געצויגען אזוי לאנג, ביז וואַסקא, אדער  
מאַטקא, האָבען אים געלאָזען וויסען, אז ווען ער איז היינט  
געקראַכען איבער דער צובראָכענער גאלעריע, האָט ער באַ-  
מערקט, אז די ווינקלען שטעהען אָפּ אינגאנצען פון די ווענט  
און אז יעדען טאָג קאָן מען זיך ריכטען, אז די איבריגע שטי-  
קער פון דער גאלעריע זאָלען ארונטערפאלען.

דאמאָלט האָט מען נאָכאמאָל גערופען דעם סטאליאר און  
עס איז ענדגילטיג באשלאָסען געווארען אונטערצושפארען  
דעררווייל מיט די אָפגעבראָכענע שטיקער דעם איבערגעבליבענעם  
טייל פון דער גאלעריע.

— קוק, די גאלעריע וועט דאָך אויסזעהן, ווי א נייע! —  
האָט דער אלטער געזאָגט צו זיין ווייב. — זע, ווי פּעדאָט האָט  
עס שעהן צושטעלט די ברעטער, פונקט ווי זיילען. איצט איז  
עס שוין גוט.

עמעץ האָט אים דערמאָנט, אז עס וואָלט שוין צייט געווען  
צו פאָרריכטען אויך דעם טויער און דעם גאַניק. ווארים ווען  
ניט, וועלען דורך די טרעפּען ניט נאָר קען, נאָר אפילו חזירים  
אָנהויבען אריינצופאלען אין קעלער אַרײַן.

— יא, יא, זיכער נויטיג, — האָט איליא איוואַנאָוויטש  
געענטפערט, און געגאנגען באקוקען דעם גאַניק.

— באמת, ווי דאס איז צוכהאכען! — האָט ער געזאגט  
וויגענדיג מיט די פיס דעם גאַניק, ווי א וויגעל.

— עס האָט זיך אויך געוואקעלט, ווען מען האָט עס  
אויפגעשטעלט, — האָט עמיץ באמערקט.

— און אז עס האָט זיך געוואקעלט, איז וואָס? — האָט  
אָבלאָמאָוו געענטפערט. — צופאלען איז עס דאָך ניט. אָן  
וועלכען עס איז רעמאָנט שטעהט עס שוין אזוי זעכצען יאָר.  
א פּיין שטיקעל ארבייט האָט עס לוקא דאמאָלט אָפגעמאָן...  
אָט דאָס איז געווען א סטאליאר... איינער אין דער וועלט...

## א ב ל ט ז ו ו

געשטאָרבען, נעבעך... די היינטיגע זיינען פויל... קאָנען שוין אזא שטיקעל אַרבייט ניט מאַכען.

און לוקא האָט טאַקע באמת געמוזט זיין אן אויסנאַם פון א בעל־מלאכה.

מען דאַרף אָבער זיין גערעכט צו די באַלעכאַטיים אויך; עס טרעפט פאָרט אמאָל, אז אין א צרה, אָדער ווען עס געשעט אמאָל אן אומאנגענעמער צופאַל, ווערען זיי אומרויג, עס פאסירט אויך, אז זיי ווערען אמאָל אויפגערעגט און ביזער־רען זיך.

ווי אזוי האָט מען דאָס פארגעסען אדער איבערגעלאזען? מען דאַרף זען באַלד עפעס טאָן דערצו. און זיי רעדען נאָר וועגען דעם, ווי אזוי צו פאַרריכטען דאס בריקעל איבער דעם גראָבען, אדער ארומצוצאַמען אין איין אָרט דעם גאָרטען, אז די בהמות זאָלען ניט א תל מאַכען פון די בוימער, ווייל אַ טייל פון פלוים איז אין איין אָרט אינגאַנצען געווען איינגע־פאַלען.

איליאַ איוואַנאָוויטש איז אַוועק אין באַלעכאַטעווען אזוי ווייט, אז איינמאָל, שפאצירענדיג אין גאָרטען, האָט ער אליין, מיט זיינע אייגענע הענט, קרעכצענדיג אויפגעהויבען דעם פלוים און געהייסען דעם גערטנער שנעלער אונטערצושטעלען צוויי קלעצלעך; און אזוי ארום איז דער פלוים אפגעשטאַנען א גאַנצען זומער, און ערשט אין ווינטער האָט דער שניי אים ווידער אומגעוואָרפען.

עס איז אפילו דערגאַנגען אזוי ווייט, אז אויפ'ן בריקעל האָט מען אַוועקגעשטעלט דריי נייע ברעמער, גלייך נאָך דעם, ווי אַנטיפ איז צוזאַמען מיט פערד און וואָגען ארונטערגעפאַ־לען פון אים אין גראָבען אריין. ער האָט זיך נאָך ניט געהאַט ערהאַלט פון די קלעפ, און דאָס בריקעל איז שוין געווען פאַר־ריכט.

די קי און די ציגען האָבען אויך אַביסעל הנאה געהאַט, ווען דער פלוים איז ווידעראַמאָל איינגעפאַלען: זיי האָבען אויפגעגעסען די יאַגדעס־בושען, זיי האָבען אויך אנגעהויבען

א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

אָפּצופליקען די לינדען־בוימער, אבער צו די עפעל־בוימער זיי  
נען זיי נאָך ניט דערנאָנגען, ווייל עס איז געקומען דער באַפעל  
אריינצוקלאַפען דעם פלוט, ווי עס באַדאַרף צו זיין, און אפילו  
אויסצוגראַבען ארום אים א גראָבען.

די צוויי קי וואו די ציג, וואס זיינען געכאַפט געווארען  
ביי דער ארבייט, האָבען שוין געהאַט זייער אָפּשניט: אַי,  
האָט מען זיי דערלאנגט איבער די זייטען!

און עס זעט אויך אין חלום איליא איליטש דעם טונקעלען  
גרויסען גאַסצימער אין די עלטערענס הויז, מיט די אַלטע  
פּאָטעלען, מיט די איבערצוגען, וואָס זיינען קיינמאָל ניט  
אַראָפּגענומען געווארען, מיט א גרויסער, אומגעלומפערטער  
און הארטער סאָפע, וואָס איז געווען באשלאָגען מיט א גע-  
פלעקטען אָפּגעבליאַקעוועטען סאַמעט, און מיט איין־איינציגען  
גרויסען לעדערנעם פּאָטעל.

עס קומט אָן א לאנגער ווינטער־אָווענד.

די מוטער זיצט אויף דער סאָפע. די פיס אונטערנעלייגט  
אונטער זיך, און פויל שטריקט זי א קינדישען זאָק; זי גע-  
נעצט און קראַצט דעם קאָפּ מיט א שפּיזעל.

לעבען איר זיצען צוויי פון איר סוויטע מיט די נעז אייני-  
געגראבען אין דער ארבייט; פלייסיג נעהען זיי עפעס פאר'ן  
יונגען הער, פאר'ן פאָטער זיינעם, צי גאר פאר זיך אַליין.

דער פאטער, מיט די הענד פארלייגט אויף הינטען,  
שפּאַנט א צופרידענער אויף און אָפּ אין צימער; אמאָל  
זעצט ער זיך אויף א וויילע צו, ואבער באלד הויבט ער ווידער  
אָן ארומצושפּאַנען. אויפּמערקזאם הערט ער זיך צו צום  
קלאַנג פון זיינע אייגענע טריט. דערנאָך נעמט ער א שמעק  
טאַבעק, ניסט זיך אויס און נעמט ווידער א שמעק טאַבעק.

שוואַך ברענט אין צימער אן איינציג חלב ליכטעל, און  
דאָס בלוז אין הערבסט און אין ווינטער וואווענדען. זומער  
האָבען אלע געלייגט זיך און אויפגעשטאַנען אָן ליכט, —  
ביים שוין פון טאָג.

## א ב ל א מ ע ו ו

געפירט האָט מען זיך אזוי טיילווייז פון געוועהנהייט און טיילווייז פון עקאָנאָמיע. די אַבלאָמאָוס האָבען זער גע- שפארט יעדע קלייניגקייט, אויב עס איז ניט געמאכט געוואר- רען אין דער היים און מען האָט עס געמוזט קויפֿען.

מיט פארגעניגען וועלען זיי קוילענען א גוטע אינדיטשקע, אדער א טויך הינדלעך, ווען עס קומט צו זיי עמיץ צו גאסט, אָבער אן איבריגע ראָזשינקע וועלען זיי ניט שטעלען צום טיש און וועלען בלייב ווערען, אויב דעם גאסט פאלט אַמאָל איין זיך אַנצוגיסען א גלעזעל וויין.

בכלל געשעט ניט אזא אויסברענגעניש ביי די אַבלאָ- מאָוס. דאָס קאן נאָר טאָן עפעס א הולטיי, א פארלאָרענער מענש; אבער אזעלכע געסט לאָזט מען בכלל ניט אריין צו די אַבלאָמאָוס.

ניין, ניט אזוי האָט מען זיך ביי זיי געפירט: יעדער גאסט האָט דארט געוואוסט, אז איידער מען בעט אים אים ווינציגסטען א דריי מאָל, וועט ער זיך ניט צורירען צו קיין זאך. די געסט האָבען שוין געוואוסט, אז ווען מען בעט אים איין מאָל, הייסט עס אייגענטליך, אז מען בעט אים, אז ער זאָל זיין אזוי גוט און אפזאגען זיך פון דעם פאָרגעלייגטען.

ניט פאר יעדען גאסט ווערען אנגעצונדען צוויי ליכט. די ליכט ווערען געקויפט אין שטאָרט און ווערען, ווי יעדע זאך, וואָס ווערט געקויפט פאר געלט, שטארק אפגעהיט, און די ווירטין אליין האַלט זיי הינטער'ן שלאָס.

בכלל האָט מען פיינט געהאט אין אַבלאָמאָוסקע צו פטר'ן געלט; און ווי נויטיג מען האָט עפעס געדארפט האָבען, האָט מען אבער געלט אויף דעם ארויסגעגעבען מיט אזא צערטליכ- קייט, און דאס, ווען די סומע איז געווען אן אומבאדייטענדע. גרעסערע סומען האָבען די אַבלאָמאָוס אויסגעגעבען זיפצענ- דיג, קרעכצענדיג און זידלענדיג זיך.

די אַבלאָמאָוס וואָלטען בעסער איינגעשטימט צו פאר- טראָגען יעדע אומבאקוועמליכקייט, איידער אויסצוגעבען געלט: זיי האָבען שוין אפילו ניט געפילט, אז עס איז אן

## א. א. גענטשאַרען

אומבאַקוועמליכקייט, ווען מען האָט נאָר ניט געדאַרפט פּטר'ן  
געלט.

דאָס איז די אורזאך, וואָס די סאָפּע אין גאַסצימער איז  
שוין פון לאַנג אַ פאַרפלעקטע, וואס איליאַ אינאָנאָוויטש'ס  
לעדערנער שטול רופט זיך בלויז לעדערנער, און אין אמת'ן  
איז אין אים פאַרבליבען נאָר אַ קליין שטיקעל לעדער; דאָס  
איז אפשר די אורזאך, וואָס די טויערען זיינען קרום, וואָס  
דאָס גאַניקעל וואָקעלט זיך. אָבער געהן באַצאָלען מיר ניט  
דיר ניט דריי, פיר צי גאר פינף הונדערט רובל, זאָל זיין אפילו  
פאר האַס נויטווענדיגסטע, האָט אין זייערע אויגען געהאַט  
א פנים פון זעלבסטמאָרד.

הערענדיג, אז איינער פון די ארומיגע יונגע פריצים איז  
אוועקגעפארען קיין מאַסקווע און דארט באַצאָלט דריי הונט  
דערט רובל פאר א טויז העמדער, פינף און צוואנציג פאר א  
פאָר שטיוועל און פערציג פאר א וועסט, האָט זיך דער אַלטער  
אַבלאָמאָוו איבערגע'צלמ'ט און מיט אַן אויסדרוק פון שרעק  
ארויסגערעדט: „אַזא פויגעל דאַרף מען איינזעצן אין  
תפיסה“.

אין אַלגעמיין זיינען זיי געווען שטום און טויב צו די  
פאָליטישע און עקאָנאָמישע אמת'ן וועגען דער נויטווענדיג-  
קייט צו לאַזען צירקולירען דעם קאַפיטאַל, וועגען דער פאַר-  
גרעסערונג פון דער פראדוקציע און דעם אויסטויש פון פראָד-  
דוקטען.

אין זייער נאַאיוויטעט האָבען זיי געמיינט, אז דאָס אייני-  
ציגע וואס מען דאַרף טאָן מיט קאַפיטאַל איז האַלטען אים באַ-  
האַלטען אין קופערט.

אויף די שטולען אין גאַסצימער זיצען אין די פאַרשיי-  
דענסטע פאָזען און דרעמלען די באוואוינער אדער שטענדיגע  
באזוכער פון דעם הויז.

צווישען די פאַרזאַמעלטע הערשט מערסטענטיילס א טיף  
שווייגען: טאַגטעגליך זעען זיי זיך. די נייסיגע אַוצרות



## א ב ל א ט א נ ו

זיינען אויסגעשעפט און יעדען באוואוסט, און נייעס פון דער דרויסענדיגער וועלט דערוואוסט מען זיך דאָ זער זעלטען.

שטיל. עם הערען זיך בלויז די טריט פון איליא איוואַ-נאָוויטש'ס היימישגעמאכטע שטיוועל, עם הערט זיך אויך דאס טיקען פונ'ם וואַנדזייגער; אמאָל ווערט די שטילקייט אויך געשטערט דורך דעם, וואס א פאָדעם ווערט דורכגערי-סען מיט די ציין אדער מיט דער האַנדר.

אזוי קאן זיך ציען א האַלבע שעה, אויסער ווען עמיץ זאָל מיטאמאָל א גענעץ טאָן און עפעס ארויסשעפטשען.

נאָכדעם וועט זיין שכן א גענעץ טאָן, דערנאָך וועט א צווייטער עפענען דאָס מויל, און אזוי ווייטער; דאָס אָנשטע-קענדיגע שפיל פון דער לופט מיט די לונגען וועט ארומנע-מען אלעמען.

אָדער איליא איוואַנאָוויטש וועט צוגעהן צום פענסטער, ארויסקוקען און מיט א געוויסער פארוואנדערונג ארויסרעדען: — ערשט פינף אזייגער, און שוין אזוי פינסטער אין דרויסען...

— יא, וועט זיך עמעץ אָפרופען, — אין אָט דער צייט איז שוין פינסטער; די טעג זיינען שוין איצט קורץ.

און אין פריילינג וועלען זיי פארוואנדערט און דער-פרעהט ווערען, וואס עם קומען אָן לענגערע טעג. פראוואט זיי, אָבער, פרעגען צו וואס דארפען זיי די לאַנגע טעג, וועלען זיי ניט וויסען וואָס אייך צו ענטפערען.

און ווידער וועלען זיי שווייגען.

און אז עמעץ וועט וועלען עפעס אראפנעמען פון א ליכט און אומגעריכט עם פארלעשען, — וועלען אלע אויפציטערען.

— אן אומגעריכטער גאסט! — וועט אומבאדינגט זיך עמעץ אָפרופען.

און אמאָל וועט זיך נאָך ארום דעם פארבינדען אזא גע-שפרעך:

— ווער קאָן דאָס זיין דער גאסט? — וועט א זאָג טאָן די ווירטין, — איז עם ניט אמאָל נאסטאסיא פאדעוונא? הלואי

## א. א. גאנט שער און

וואָל דאָס זיין זי! אבער ניין, זי וועט אזוי פרי ניט קומען.  
אך, ס'אר א פרייד וואָלט דאָס געווען, ווען זי וואלט געקור  
מען! מיר וואָלטען זיך ארומגענומען, צואוויינט זיך צוזאמען...  
אַבער ווי קום איך צו איר! אַך...

און ווידער איז די גאַנצע געזעלשאַפט פארזונקען געוואר  
רען אין אן אפאטיע; און אָנגעלעהנט אָן דער מוטערס אַק  
סעל דרימעלט איליא איליטש און אַמאָל טרעפט, אז ער שלאָפט  
איין אין אזא פאָזע.

— יאָ, — רופט זיך שפעטער אפ מיט א זיפץ איינער  
פון די געסט, — אָט נעמט מאַרי אַניסימאוו'ס מאַן, דעם  
פאַרשטאַרבנעם וואַסילי פאַמיטש, אזא געזונטער געווען, און  
פאַרט געשטאַרבן! קיין זעכציג יאָר אפילו ניט געלעבט, —  
הונדערט האָט אזא מענש געדאַרפט לעבען.

— אַלע וועלען מיר שטאַרבן, אבער ווען — דאָס ליגט  
אין נאָט'ס האַנד! — ענטפערט זיפצענדיג פעלאגעיאַ אינגאָר  
טיעוונאָ, — וואו עס איז דאָ לויט, אַבער ביי די כלאַפּאָוו'ס  
געבורטען: מען זאָגט, אז אַנא אַנדרעיעוונא האָט ווידער גע  
האַט אַ קינד; דאָס זעקסטע שוין...

— אַנא אַנדרעיעוונא איז ניט די איינציגע! — האָט גע  
זאָגט די ווירטין, — אָט געהט חתונה האָבען איר ברודער און  
וויפיל דאגות וועלען זיין, ווען ער וועט אָנהויבען צו האָבען  
קינדער! און די אינגערע וואַקסען אויך אונטער און שטעהען  
שוין אויך אין שדוכים... מען דארף אויסגעבען טעכטער, און  
וואו נעמט מען חתנים? אַלע ווילען זיי דאָך היינט נרן און  
דאָס נאָר — אין מזומן.

— וועגען וואָס רעדט איר דאָ? — האָט איליאַ איוואַנאָר  
וויטש געפרעגט, צוגעהענדיג צו זיי.

— מיר ריידען דאָ וועגען...  
און זיי האָבען אים דערצעהלט, וועגען וואָס זיי האָבען  
גערעדט.

— אזוי איז דאָס מענשליכע לעבען! — האָט באַלערנדיג  
אַרויסגערעדט איליאַ איוואַנאָוויטש, — איינער שטאַרבט, דער

## א ב ל א ט א ו ו

צווייטער ווערט געבארען און דער דריטער האָט חתונה. און מיר — ווערען עלטער.

— צן אלטער עלטערט זיך און א יונגער וואַקסט! — האָט מיט אַ פארשלאָפּענעם קול זיך עמעץ אפּנערופּען פּון ווייניקעל.

— מען דארף תפילה טאָן צו גאָט, און ניט טראַכטען ווער גען קיין שום זאך! — האָט שטרענג באַמערקט די ווירטין.

— אמת, אמת, — האָט מיט אַננסט און שנעל זיך אָפּ גערופּען אייליאַ איזאָנאָוויטש, וועלענדיג אָנהויבען צו פילאָג זאָפירען, אָבער ער האָט זיך ווידער געלאָזען שפּאַנען אויף און אָפּ אין צימער.

ווידער אַ לאַנג שווייגען; עס סקריפען בלוזי די פּעדעס, וואָס ווערען געפירט היין און צוריק מיט דער נאָדעל. טייל-מאָל ווערט די שטילקייט געשטערט פּון דער ווירטין.

— יאָ, פינסטער איז אין דרויסען, — פלעגט זי זאָגען. — אָט, אז גאָט וועט געבען און מיר וועלען דערלעבען ווייניק נאָכמען וועט ווערען אביסעל פּרעהליכער. עס וועלען קומען קרובים צו גאָסט און מיר וועלען ניט פילען, ווי די צייט לויפט. זאָל נאָר קומען מאַלאַניאַ פעטראָוונאַ, וואָלט שוין גאר פּרעהליך געווען! א, ס'אר אַ ברייה זי איז! ניטאָ קיין זאך, וואָס זי זאָל ניט קאָנען! ציין גיסען, וואָס שמעלצען, און אלער-ליי שפּילען אויסטראַכטען... זי קאָן שוין...

— יאָ, אַ דאַמע פּון דער געזעלשאַפט! — האָט באַמערקט איינער, — מיט דריי יאָר צוריק איז איר איינגעפאלען אַרונטער צוגלימיטשען זיך פּון באַרג, טאַקע דאַמאָלט, ווען לוקאַ סאָ-וויטש האָט זיך דעם שטערען צוקלאַפט.

אלע זיינען געוואָרען לעבעדיגער, געקוקט אויף לוקאַ סאָ-וויטש'ן און צולאָכט זיך אויפ'ן קול.

— ווי האָט דאָס פּאַסירט, לוקאַ סאָוויטש? דערצעהל-ושע, דערצעהל! — האָט אייליאַ איזאָנאָוויטש געזאָגט און שיער ניט געפלאַצט פאר געלעכטער.

## א. א. גאנטשער טון

און אלע אין הויז האָבען געקויכט פאר געלעכטער און דאָס קינד האָט זיך אויפגעכאפט און אויך גענומען לאַכען.

— וואָס איז דאָ פאראן צו דערצהלען! — האָט צוטראַך גען ארויסגערעדט לוקא סאוויטש, — קיין שום זאך האָט ניט פאסירט, דאָס האָט בלויז אלעקסעי נאָאומיטש אויסגעטראַכט. — עט, — האָבען אלע מיטאַמאָל ארויסגערעדט — וואס הייסט, עס האָט גארנישט ניט פאסירט? מיר זיינען דאָס שיער ניט געשטאַרבן? און דער קאַפּ... ביז'ן היינטיגען טאָג זעט מען דאָך נאָך אויפ'ן קאַפּ אַ שניט... און אלע האָבען זיך צולאכט.

— וואס לאַכט איר? — האָט צווישען איין אויסברוך פון געלעכטער און דעם צווייטען לוקא סאוויטש פרובירט צו רעדען, — איך... יאָ... איך וואָלט... אין אלץ איז שולדיג וואס-קא, אַט דער מערדער... ער האָט אונטערגערוקט אן אַלט שלי-טעל... צופאַלען איז עס זיך אונטער מיר...

אן אַלגעמיינער געלעכטער האָט פאַרהילכט זיין קול. אומ-זיסט האָט ער פרובירט צו דערצהלען די געשיכטע פון זיין פא-לען: דאָס געלעכטער האָט אָנגעשטעקט די גאַנצע געזעלשאַפט, עס איז אריינגעדונגען אין פאָדערהויז אַרין, אין צימער פון די דינסטען, אַרומגענומען דאָס גאַנצע הויז; אלע האָבען זיך דערמאָנט אין דעם קוריאָזען צופאַל, אלע לאַכען צוזאַמען, לאַנג, ווי די אַלימפישע געטער. און נעמט דער געלעכטער איינגע-שטילט ווערען, הויכט עמעץ ווידער אָן — און עס הויכט זיך אָן פון דאָס ניי!

ענדליך איז קוים מיט מי פאָרט געלונגען ווי ניטאיז איינ-צושטילען דאָס געלעכטער.

— און דאָס שליטעל איז נאָך כאַטש גאַנץ? — האָט שטיקענדיג זיך פאר געלעכטער ארויסגערעדט איינער פון די פאַרזאַמעלטע.

ווידער אן אַלגעמיין לאַכען.

לאַנג האָבען אלע געלאַכט; ביסלעכווייז האָבען זיי גענו-מען איינשטילען זיך: איינער האָט אָפגעווישט אַ טרער, אַ

## א ב ל א מ א ו ו

צווייטער האָט געשנייצט די נאָז, א דריטער האָט מיט כעס געהוסט און געשפיגען, קוים מיט מי ארויסרעדענדיג:

— אוי, רבונג של עולם! איך ווער דערשטיקט פון לאַד כען... אוי, פרעהליך איז דאָס דאַמאָלט געווען... ער מיט דער פלייצע אַרונטער און די פאַלעס פון ראַק אין דער הויך...

דאָ איז פאַרגעקומען דער לעצטער און לענגסטער אויס-ברוך פון געלעכטער, און דערנאָך איז אַלץ שטיל געווארען. איי-נער האָט אַ זיפּ געמאַן, א צווייטער האָט אויפ'ן קול א גענעץ געמאַן, און אַלץ איז ווידער פאַרזונקען געווארען אין אַ שוויי-גען.

ווי פריער האָט זיך בלויז געהערט דאָס וויגען פון דעם אומרו, דאָס קלאַפּען פון אַבלאַמאָו'ס שטיוועל און דער לייכטער קלאַנג פון איבערגעריסענעם פאַדעם.

מיטאַמאָל האָט זיך איליאַ איוואַנאָוויטש אן אויפגערינגט טער אָפגעשטעלט און מיטען צימער, האַלטענדיג זיך פאַר'ן שפיץ נאָז.

— וואָס זאָל דאָס באַדייטען? ניב א קוק! — האָט ער אַרויסגערעדט, — עמעץ וועט שטאַרבען: דער שפיץ נאָז בייסט מיר.

— נאָט מיינער! — האָט אַ פאַטש טוענדיג מיט די הענד, געזאָגט די ווירטין, — קיינער וועט ניט שטאַרבען, אויב עס בייסט דיר דער שפיץ נאָז. אז עס בייסט דער אויבערשטער טייל פון נאָז איז אַ סימן אויף טויט. אי, ס'אר א זכרון דו האָסט עס, איליאַ איוואַנאָוויטש! מען קאָן זיך באַגראַבען פאַר שאַנדע, ווען דו רעדסט אַמאָל פאַר מענשען, אדער געסט אַרויס א וואָרט.

— און וואָס פאַר אַ סימן איז, ווען עס בייסט דער שפיץ פון נאָז? — האָט אַ פאַרשעמטער אַרויסגערעדט איליאַ אי-וואַנאָוויטש.

— אז דו וועסט מאַכען אַ כוסע! — און אים פאַלט גאָר איין: א מת.

— עס מישט זיך ביי מיר אַלץ אין קאַפּ! — האָט גע-

## א. א. ג א נ ט ש א ר ט ו ו

זאנט איליא איוואנאָוויטש, — ווי קאָן מען דאָס געדענקען, וועלכער טייל פון נאָז בייסט: אָט בייסט דער שפיץ, אָט גאָר ביים זייט און מיטאמאָל גאָר די ברעמען.

— אז פון דער זייט, — האָט אונטערגעכאפט פעלאַגעא איוואַנאָווא, — באַדייט נאַכריכטען; בייסען ברעמען — וועט זיין טרערען; דער קאָפּ — וועסט זיך דאַרפען באַגריסען; בייסט פון דער רעכטער זייט — מיט אַ מאַז, פון דער לינקער זייט — מיט אַ פרוי; בייסען די אויערען איז אַ סימן, אז עס וועט זיין אַ רעגען; די ליפען — קושען זיך; די וואַנסען — אז דו וועסט נאָשען; דער עלענבויען — וועסט אויף אַ נייעם אָרט שלאָפען; די ווילען — אז עס שטעהט פאַר אַ רייזע.

— וואונדערבאַר, פעלאַגעא איוואַנאָווא! — האָט געזאָגט איליא איליטש — און ווען אויל ווערט ביליגער, הויבט, דאכט זיך, דער נאקען אָן צו בייסען...

די דאַמען האָבען גענומען לאַכען און סוד'ען זיך; אייַ ניגע מענער האָבען געשמייכעלט. ווידער איז גרייט געווארען אַן אלגעמיינער אויסברוך פון לאַכען, אָבער אין דעם מאַמענט האָט זיך דערהערט אזוי ווי אַ וואַיען פון אַ הונד און דאָס צישען פון אַ קאַץ, ווען זיי קלייבען זיך צו ווארפען איינער אויפ'ן צווייטען. דאָס האָט דער זייגער אָנגעהויבען צו זשומען.

— אַך, שוין צען אַ זייגער! — האָט ניט גלויבענדיג זיינע אויגען איליא איליטש ארויסגערעדט מיט פרייד, — ווי אומבאמערקט די צייט איז אוועק. עי, וואסקא! וואסקא! מאַסקא!

עס האָבען זיך באַוויזען דריי פארשלאָפענע פּיוזאַנאָמיען. — וואס־זשע דעקט איר ניט דעם טיש? — האָט פאַר־וואונדערט און מיט ערגערניש געפרעגט אַבלאָמאָוו, — אייך פאַלט גאָר ניט איין אַ טראַכט צו טאָן אַמאָל וועגען אייערע באַלעכאטים? וואס שטעהט איר נאָך אלץ? גיכער, בראַנ־פען!

— אָט פאַרוואס דער שפיץ נאָז בייסט אייך! — האָט

## א ב ל א מ א ו ו

לעבעדיג ארויסנערערט פעלאנעא אייוואנאָוונא, — קוקט אריין אין גלעזעל, ווען איר וועט טרינקען דעם בראנפען.

נאָכ'ן אווענד־ברויט זיינען זיך אלע צוגאנגען צו זייערע בעטען און דער שלאָף האָט אויסגעשפּרייט זיינע פליגען און בער די זאָרגלאָזע קעפּ.

און עס זעט אין שלאָף איליא איליטש ניט איין און ניט צוויי נעכט אזוינע, נאָר וואַכען, חדשים און יאָרען, וואו די נעכט אין די אווענדען זיינען אויף אזא אופן פארבראכט געווארען.

קיין ואך האָט ניט געשטערט די איינטאָניגקייט פון אָט דעם לעבען, און עס איז ניט געפאלען שווער פאר די אבלאָד־מאָוס, ווייל זיי האָבען זיך ניט פאָרגעשטעלט קיין אנדער לעבען, און וואַלטען זיי זיך פאָרגעשטעלט, וואַלטען זיי מיט שרעק זיך אָפגעקערט פון אים.

זיי וואַלטען ניט וועלען און ניט ליב געהאט קיין אנדער לעבען. זיי וואַלטען זיך געפילט שלעכט, ווען די אומשטענדען וואַלטען אריינגעבראכט ענדערונגען אין זייער לעבען, פון וועל־כען כאַראַקטער זיי זאָלען ניט זיין. זיי וואַלטען אויפגעפרעסען געווארען פון לאַנגווייל, ווען דער מאָרגען זאָל ניט זיין עהנליך אויפ'ן היינט, און דער איבערמאָרגען אויפ'ן מאָרגען.

צו וואס דארפן זיי פארשידענארטיגקייט, ענדערונגען, צופאלען, נאָך וועלכע עס בענקען אזוי אנדערע מענשען? זאָלען אנדערע אויסליידיגען דעם דאָזיגען כּוּס; זיי אָבער, די אָבד־לאַמאָוס, דארפן עס ניט. אנדערע מעגען זיך לעבען, ווי זיי געפעלט נאָר אליין.

וואָרים צופעליגקייטען, כאַטש זיי קאָנען אמאָל ברענגען נור צען, מאַכען זער אומרואיג; זיי מאַכען א מענשען צו דאגה־נען, ארומלויפען, לאָזען ניט איינזיצען אויף אַן אָרט; געה, האַנדעל, שרייב, מיט איין וואָרט ווארף זיך אויף אלע זייטען. וואָס, א קלייניגקייט עפעס!

צענדליגער יאָרען כּסדר האָבען זיי גערעמעלט, גע־שנאָרכט, געגענעצט, געקייכט פאר געלעכטער, אדער, צוזאמענ־





— וואָס איז מיט דיר, טייערע? — פרעגט דערשראקען

א צווייטע?

— לאַנגווייליג, טייבעלע מיינס! — ענטפערט דער נאָסס מיט אַ טיפּען זיפּץ, — דערצאָרנט האָבען מיר, פארשאַלטענע, אינווער נאָט!

— שרעק ניט, טייערע, ווארה ניט אָן קיין שרעק! —

פלעגט איר איבערשלאָגען די ווירטין.

— יאָ, יאָ, — האָט זיך די ניט געלאָזען איבערשלאָגען.

— דער יום־הדין קומט אָן; איין פּאַלק שטעהט אויף געגען צווייטען, און איין מלוכה געגען דער צווייטער... די לעצטע שעה פון דער וועלט האָט געשלאָגען, — האָט ענדיק'ך ארויס־ גערעדט נאָטאָליא פּאָדעיעוונא, און ביידע צוואויינען זיך.

קיין שום גרונט פאַר אזא באַהויפטונג האָט נאָטאָליא פּאָדעיעוונא ניט געהאט, קיינער איז געגען קיינעם ניט אויפ־ געשטאַנען, אפילו קאָמעטען האָבען זיך דעם יאָר ניט באַוויר־ זען; אבער זקנות האָבען אפּט אומקלאָרע פּאָרגעפּילען.

טיילמאָל פלעגט די דאָזיגע צייט־פּאָרברענגעריי גע־ שטערט געוואָרען דורך עפעס אן אומערוואַרטען צופאַל, ווי צום ביישפּיל, ווען אַ נאנץ הויז, פון קליין ביז גרויס, איז פּאַרטשאַדעט געוואָרען.

פון קיין אנדערע קראַנקהייטען האָט מען ניט געהערט ניט אין הויף און ניט דאָרה; אויסער ווען עמיץ זאָל זיך אפֿ־ קלאַפען אָן עפעס אין דער פינסטערניש, אדער אַ ברעט פון דאָך זאָל אַרונטערפאַלען און טרעפען אין קאָפּ אַריין.

אָבער דאָס פלעגט טרעפען זער זעלטען, און געגען אזוינע צופאַלען האָט מען גענוצט אויסגעפּראַוועטע היימישע מיטלען: דאָס צוקלאַפּטע אָרט האָט מען איינגעריבען, אָדער מען האָט אָפּגעשפּראַכען אן עין־הרע — און עס האָט זיך פּאַרהיילט.

אבער זער אָפּט האָט מען זיך פּאַרטשאַדעט. דאָמאָלט זיינען אלע געלענען אויסגעצויגענע אויף זייערע בעטען; עס הערען זיך זיפּצען, קרעכצען; איינער לייגט צו צום קאָפּ אונגערקעס און פּאַרבינדט מיט אַ האַנטוך דעם קאָפּ; אַ צוויי־

## א. א. גענטשער טון

טער האָט אריינגעשטופט זשאָראָווינעס אין די אויערען און געשמעקט כריין; און א דריטער איז אין איין העמד ארויס-געגאנגען אויפ'ן פראָסט, און ווידער איינער האָט זיך גע-וואַלגערט באַוואוסטלאָז אויפ'ן דיל.

דאס האָט פאסירט פּעריאָדיש איינמאָל אַרער צוויי מאַל אַ חודש דערפאר, וואס אומזיסט ארויסלאזען די ווארעמקייט דורכ'ן קוימען האָבען זיי ניט געוואלט, און זיי האָבען פאר-מאכט די אויווענס, ווען עס זיינען נאָך געפלינגען אין זיי אזוינע פייערלעך, ווי אין „ראָבערט דער טיוועל“. ניט קיין אַיין שלאָף-באַנק, ניט קיין איין אויווען האָט מען געקאָנט אַנ-דירען מיט דער האַנד: עס פלעגען ארויסשפרינגען בלעזלעך.

איינמאָל בלויז איז די איינטאַניגקייט פון-זייער לעבען צושטערט געווארען דורך אַן אמת אומערווארטען צופאַל.

עס האָט פאסירט, אז ווען אלע האָבען זיך שוין געהאט אפּגערוט נאָך א שווערען מיטאג און צוזאמענגעקליבען זיך ביי א גלעזעל טיי, איז מיטאַמאָל אריינגעקומען אַבלאַמאָוו'ס א פויער, וואס האָט זיך נאָר וואס געהאט צוריקגעקערט פון שטאָרט און גענומען שלעפען און שלעפען און ענדליך ארויס-געשלעפט פון בוזעם א צוקנייטשמען בריף, אדרעסירט צו איליא איוואַנאָוויטש אַבלאַמאָוו.

אלע זיינען געבליבען זיצען אָן לשון. דאָס פנים פון דער ווירטין האָט זיך אפילו פארענדערט; אלע בליקען האָבען זיך א קער געטאָן און אלע נעזער האָבען זיך אויסגעצויגען אין דער ריכטונג פון דעם בריף.

— וואס איז דאָס פאר א ניים? פון וועמען קאָן דאס זיין? — האָט געפרעגט די ווירטין, ווען זי איז ענדליך גע-קומען צו זיך.

אַבלאַמאָוו האָט גענומען דעם בריף און פון ערשטוינונג אים געהאַלטען אין איין דרעהען פון איין האַנד אין דער צוויי-טער, ניט וויסענדיג, וואס מיט אים צו טאָן.

— וואו האָסטו אים גענומען? — האָט ער געפרעגט דעם פויער. — ווער האָט עס דיר געגעבען?

## ע ב ל א מ א ו ו

— אויף דעם הויף, וואו איך האָב זיך אפגעשטעלט, אין דער שטאָרט דאָרט, — האָט געענטפערט דער פויער. — צוויי מאָל איז מען געקומען פון דער פּאָסט פרעגען, צי עס געפינט זיך דאָ ניט אָבלאָמאָו'ס אָ פויער, פאַרזאָן, האָבען זיי געזאגט, א בריוו צום פריץ.

— נו ?

— אין אנפאנג האָב איך זיך באַהאַלטען, איז דער סאָל־דאָט אַוועק מיט'ן בריוו. אבער דער גלח פון וויערכליעוו האָט מיך געזען און געזאָגט זיי. זיינען זיי געקומען א צווייט מאָל. ווען זיי זיינען צום צווייטען מאָל געקומען, האָבען זיי זיך גע־נומען זידלען און אוועקגעגעבען מיר דעם בריוו, און דערצו האָבען זיי נאָך צוגענומען א פּיאַטאַק ביי מיר. האָב איך זיי געטאָן פרעגען, וואָס זאָל איך מיט אים, מיט דעם בריוו, טאָן ? האָבען זיי מיך געהייסען אָפגעבען אים אייער גנעדיגקייט. — דו האָסט ניט געדארפט נעמען, — האָט ביז אַרויס־גערעדט די ווירטין.

— איך האָב אים טאקע ניט געוואלט נעמען ! צו וואס דארפען מיר בריוו. מיר, האָב איך געזאגט, האָט מען ניט געהייסען בריינגען קיין בריוו, האָב איך מורא ; טראָגט אלײן אוועק דעם בריוו ; האָט דער סאָל־דאָט זיך גענומען זידלען, געוואלט אוועק צו נאַטשאַלסטוואָ, האָב איך אים גענומען.

— איריָאָט ! — האָט געזאגט די ווירטין.

— פון וועמען קאן דאס זיין ? — האָט פארטראכט ארויסגערעדט אָבלאָמאָו, קוקענדיג אויפ'ן קאנווערט — די האַנדשריפט איז, דאכט זיך, א באַקאַנטע...

און דער בריוו האָט געוואַנדעלט פון איין האַנד צו דער צווייטער. מען האָט אנגעהויבען צו טרעפען, פון וועמען קאן פארט זיין דער בריוו. ענדליך זיינען אלע שטיל געווארען. איליאַ אינמיטש האָט געהייסען אויפובען זיינע ברילען ; עס האָט גענומען אן אנדערטהאלבען שעה איידער מען האָט זיי געפונען. ער האָט זיי אנגעטאָן און געקליבען זיך צו עפע־גען דעם בריוו.

## א. א. גענט שער צו

— ניטע, עפען ניט, ויליא איזאגאָוויטש, — האָט אַ צר-  
שראַקענע אים אפגעשטעלט דאס ווייב, — ווער קאן דאס ווי-  
סען, וואָס אין דעם בריה שטעהט דאָרט? ווער ווייס, אַפּשר  
שרייבט זיך דארטען וועגען א שרעקליכען אומגליק? וועסט  
נאָך דערווייזען צו עפענען אים מאָרגען, אָדער איבערמאָרגען;  
עס וועט ניט אנטלויפען!

און באהאַלטען הינטער שלאָס האָט מען די ברילען און  
דעם בריה. עס וואָלט געקאנט דאָרט אפליגען יאָרען, ווען עס  
זאָל ניט זיין אזא אומגעווענהליכע ערשיינונג, וואָס האָט אזוי  
אויפגערוערט די קעפּ די אַבלאָמאָוס. צו מאַרגענס ביים  
טיי האָט מען בלויז גערעדט וועגען דעם בריה.

ענדליך האָבען זיי ניט געקאנט מער אויסהאַלטען און  
אויפ'ן פערטען טאָג האָבען זיי זיך צוזאַמענגעקליבען און צו-  
טראגענערהייט געעפענט דעם בריה. אַבלאָמאָוו האָט אַ סוף  
געטאן אויף דער אונטערשריפט.

— ראַדישטשעוו, — האָט ער דורכגעלעזען. — דער בריה  
איז דאָך פון פיליפּ מאַטוועיעוויטש'ן!

— אָט פון וועמען דער בריה איז! — האָבען זיך דער-  
הערשט שטימען פון אלע זייטען. — הייסט עס, אז ער לעבט  
נאָך ביז'ן היינטיגען טאָג? ניט געשטאַרבען נאָך! געלויבט  
איז נאָט דערפאַר! וואָס-זשע שרייבט ער?

אַבלאָמאָוו האָט גענומען לעזען אויפ'ן סוף. עס האָט  
זיך ארויסגעוויזען, אז פיליפּ מאַטוועיעוויטש בעט מען זאָל  
אים שיקען דעם רעצעפט פון ביר, וואָס ווערט באזונדערס גוט  
צוגעגרייט אין אַבלאָמאָווקע.

— שיקען אים, שיקען! — האָבען אלע ארויסגערעדט.  
— מען דאַרף אים אויך שרייבען אַ בריה.

אזוי זיינען אַריבער צוויי וואָכען.

— מען דאַרף, מען דאַרף שרייבען, — האָט איליא אר-  
וואַנאָוויטש געזאגט דער ווייב, — וואו געפינט זיך דאס דער  
רעצעפט?

— וואו איז ער טאַקע? — האָט איבערגעפרעגט דאס

## ע ב ל ע מ ט ו ו

ווייב. — מען דארף אים א זוך טאָן. ווארט צו, וואס איז זיך  
דאָ צו איילען? אָט, אז נאָט וועט געבען און מיר וועלען  
דערלעבען צום יום־טוב און מיר וועלען זיך אביסעל דערווארע־  
מען, וועלען מיר אים שרייבען. עס וועט ניט אנטלויפען.  
— ביסט גערעכט, — האָט געזאגט איליא אוואנאָוויטש,  
— וועגען יום־טוב וועט זיך מיר בעסער שרייבען.  
יום־טוב האָט מען ווידער גענומען רעדען וועגען דעם  
בריה. איליא אוואנאָוויטש איז שוין געווען אינגאנצען גרייט  
צו שרייבען דעם בריה. ער איז אוועק אין קאבינעט, אָנגע־  
טאָן די ברילען און געזעצט זיך צום טיש.  
א טיפע שטילקייט האָט באהערשט דאס הויז; די מענ־  
ישען האָט מען אנגעזאגט ניט צו קלאַפען מיט די פיס און ניט  
טומלען. „דער שררה שרייבט!“ — האָבען אלע גערעדט  
מיט ווא ציטערדיג־אונטערטעניגער שטימע, ווי מען רעדט,  
ווען עס געפינט זיך א מת אין הויז.  
ער האָט נאָר וואָס געהאט פאמעליך, מיט א ציטערדי־  
גער האַנד, קרום און אזוי פארזוכטיג, ווי ער וואָלט דאָ אפגע־  
טאָן עפעס א געפערליכע זאך, אויפגעשריבען: „געדיגער  
הער“, ווי זיין פרוי איז אריינגעקומען.  
— געזוכט, געזוכט דעם רעצעפט און איך קאָן אים ניט  
געפינען, — האָט זי געזאגט. — מען הארף נאָך א זוך טאָן  
אין שראנק פון שלאָפצימער. ווי אזוי דארף מען אוועקשיקען  
א בריה?  
— מיט דער פאָסט, — האָט גענטפערט איליא אוואָר  
נאָוויטש.  
— און וואס קאָסט עס?  
אָבלאָמאָו האָט אריינגעקוקט אין אן אלטען קאלענדאר.  
— פערציג קאָפיקעס, — האָט ער זיך אָפגערופען.  
— פערציג קאָפיקעס ארויסווארפען אויף גארנישט! —  
האָט זי באַמערקט. — לאָמיר בעסער צוואווארטען, אפשר וועט  
זיך מאַכען אהינצו א געלעגעהייט פון שטאָרט. הייס די  
פויערס, אז זיי זאלען זיך נאָכפּרעגען.

## א. א. ג ע נ ט ש צ ר ע ו ו

— מיט א געלעגעהייט איז טאקע בעסער, — האָט גע-  
ענטפערט איליאַ אייוואַנאָוויטש און, אפקלאַפּענדיג די פען אָן  
טיש, האָט ער זי אריינגערוקט אין טינטער און ארונטערגענו-  
מען די ברילען.

— זיכער בעסער, — האָט ער באשלאסען, — עס וועט  
זיך געוויס מאַכען א געלעגעהייט.

עס איז ניט באוואוסט, צי פיליפ מאַטוועיעוויטש האָט  
זיך דערווארט אויפ'ן רעצעפט.

איליאַ אייוואַנאָוויטש נעמט אמאָל אויך א בוך אין  
האַנד; אים איז וואַלץ איינס וואָס פאר א בוך. ער האָט ניט  
פאַרדעכטיגט, אז דאָס לעזען קאָן זיין א נייטווענדיגקייט; אין  
זיינע אויגען איז עס געוועזען א לוקסוס, אָהן וועלכער מען  
קאָן זיך לייכט באַגעהן, פונקט אזוי ווי מען קאָן יאָ און ניט  
האַבען א בילד אויף דער וואַנד, ווי מען קאָן יאָ אדער ניט  
געהן אביסעל שפּאַצירען; דערפאר איז אים ניט געווען קיין  
אונטערשיד וואס פאר א בוך דאס איז געווען. ער האָט גע-  
קוקט אויף א בוך, ווי אויף א זאך, וואס דארף צושטרײען פון  
לאַנגווייל און פון ארומגעהן לײדיג.

— שוין לאַנג ניט געלעזען קיין בוך, — פלעגט ער זאגען,  
אָדער אמאָל אזוי איבערבייטען די פראזע: — לאָמיר א לעז טאָן  
א בוך. — און אמאָל גארניט ניט זאגען, נאָר ווען ער פלעגט  
צופעליג א קוק טאָן אויף דעם ביסעל ביכער, וואָס עס איז אים  
געבליבען בירושה פון ברודער, פלעגט ער ארויסנעמען דאָס ער-  
שטע בעסערע בוך, וואָס איז אים געפאלען אין האַנט אריין. עס  
האָט געקענט זיין עפעס א טראַגעדיע, א בוך וועגען חלומות,  
צי אפילו א פאַרדריי-אַריגע צייטונג, האָט ער עס געלעזען  
מיט'ן זעלבן אינטערעס, באַמערקענדיג פון צייט צו צייט:  
— ס'זאָר אַ קאָפּ דאָס האָט! ווי קונציג ער האָט דאס  
אויסגעטראַכט!

די דאזיגע אויטרופען האָבען זיך באַצויגען אויף די פאַר-  
פאַסער, — א באַרוף, וואָס האָט ביי אים ניט ארויסגערוּפּען  
קיין זער גרויסע אַכטונג; ער האָט געקוקט אויף שרייבער

## א ב ל א מ א ו ו

כמעט מיט פאראכטונג, ווי די מענשען פון אלטען דור. ער האָט, פונקט ווי פיל אנדערע פון זיין צייט, געקוקט אויף א פארפאסער ניט אנדערש, ווי אויף א פרעהליכען לונג-אונד לעבער, א שכור, מיט איין וואָרט, ווי אויף עפעס אַ קאָמע-דיאַנט.

אַמאָל פלעגט ער נעמען פאַרלעזען פון זיין פאר-דריי-יאָריגער צייטונג פאר אלעמען אויפ'ן קול, אָדער פלעגט זיי אזוי מיטטיילען פארשירענע נייעס.

— אָט שרייבט מען פון האַאַג, — פלעגט ער זאָגען, — אז זיין מאַיעסטעט, דער קעניג, האָט מיט גליק זיך אומגע-קערט אין זיין הויף אריין פון זיין קורצער רייזע, — דערביי האָט ער דורך די ברילען אַ קוק געטאָן אויף אלעמען. אָדער:

— אין ווין האָט א געוויסער געזאנטער איבערגעגעבען זיינע פארטרויאונגס-פאפירען.

— און אָט שרייבט מען, — האָט ער ווייטער געלעזען, — אז די ווערק פון מאַדאם זשאַנליס זיינען איבערזעצט גע-ווארען אויף דער רוסישער שפראך.

— און דאס אלץ זעצט מען איבער, — האָט באַמערקט איינער פון די צוהערער, א קליינער גוטבאזיצער — אום ביי אונזערע ברידער, די גוטבאזיצער, ארויסצונארען געלט.

און דער ארימער איליא אילאיטש האָט געמוזט פארען צום דייטש לערנען זיך. ווי נאר ער כאפט זיך אויף מאַנטאג פרי, באַפאַלט אים גלייך א בענקשאפט. ער הערט וואַסקע'ס שניידענדען קול, וואס שרייט ארונטער פון גאַניקעל:

— אַנטיפ! שפאן דאָס פערד און פיר אוועק דעם יונג-גען פריץ צום דייטש!

דאָס האַרץ האָט אין אים א ציטער געטאָן. א טרויער-ריגער פלעגט ער אוועק צו דער מוטער. די מוטער האָט גע-וואוסט די אורזאך פון זיין טרויער און פלעגט אַליין טרויעריג ווערען פון דעם, וואס זי האָט געדארפט זיך צושיידען מיט'ן זון אויף א גאַנצער וואָך.

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

אין דעם פרימאָרגען האַלט מען אים אין איין שטאַפּען ;  
מען האָט געבאַקען פאר אים זעמעלעך, פלעצלעך ; מען האָט  
אים מיטגעגעבען געבעקס, איינגעמאַכץ און אנדערע נאשוואַרג,  
און מען האָט אים אפילו מיטגעגעבען שפייז־פראדוקטען, ווייל  
ביי דעם דייטש האָט מען ניט איבריג רייך געגעבען צו עסען.  
דעם אמת זאגענדיג, חלום'ען זיך איליא אילאיטשען מער  
אזוינע מאַנטאַגען, ווען ער הערט ניט וואַסקאַ'ס קול, וואס באַ  
פעלט שפאַנען די פערד, נאָר ווען די מוטער באַגעגענט אים  
ביים טיי מיט א שמייכל און מיט דער פריינדליכער נאכ־  
ריכט :

— היינט וועסטו ניט פארען ; דאנערשטאג איז א  
גרויסער יום טוב. עם לוינט זיך ניט צו פאָרען אויף דריי טעג.  
ארער א מאָל פלעגט טרעפען, אז די מוטער האָט אויפ־  
מערקזאם אויף אים אַ קוק געטאָן מאַנטאַג פרי און ארויס־  
גערעדט :

— וואָס זיינען ביי דיר די אויגען אזוי פארנעבעלט  
היינט ? ביזט ניט געזונט ? — און אַ שאַקעל געטאָן מיט'ן קאָפּ.  
ער איז געזונט, אבער ער שווייגט.

— בלייב שוין בעסער די וואך אין דער היים, — האָט אַ  
פארזאָרגטע ארויסגערעדט די מוטער.

און אלע אין הויז זיינען געווען איבערצייגט, אז ווען  
עס פאלט אויס א יום־טוב דאָנערשטאג, קאָן מען שוין אין  
קיינפאל ניט לערנען די גאנצע וואך.

אן אנדער מאָל פאסירט, אז אין אָנהויב ארער אין מיטען  
וואך, באווייזט זיך מיטאַמאָל אַנטיפּ אויף זיין באקאנטען ווע־  
געלע.

— זייט אזוי גוט, און קומט אהיים : עם זיינען היינט  
אַנגעקומען געסט.

און דאָס אינגעל איז שוין א דריי וואכען פארבליבען אין  
דער היים, און ווען די דריי וואכען זיינען פאריבער, האָט מען  
זיך אין דער היים בארעכענט, אז ביז זומער זיינען אינגאנצען  
פארבליבען א אוויי דריי וואַכען, און אויף אַזאָ קורצער צייט



## א ב ל א מ א ו ו

איז ניט כדאי צו פאָרען. און זומער — רוט אפילו דער דייטש זיך אָפּ, איז שוין בעסער אפצולייגען עס ביז הערבסט.

די אָבלאָמאָוס האָבען זיך געמיט רעכטצופערטיגען די אלע תירוצים אין זייערע אייגענע אויגען, און באזונדערס אין שטאַלץ'ס אויגען, וועלכער האָט אין און אונטער די אויגען ניט געקארנט קיין דאָנער ווערט ערס פאר אזא פוילען זיך.

דאָס שפריכווארט: „וויסען איז ליכט און אומוויסענהייט — פינסטערניש“ האָט געוואנדעלט פון איין דאָרף צום צווייטן טען צוזאמען מיט ביכער, וואס זיינען צופירט געווארען דורך בוקאַניסטען.

די אַלטע לייט האָבען אויך אָנגעהויבען צו פארשטעהן די גרויסע נוצען פון בילדונג, אבער בלויז איר אויסערליכע זייט. זיי האָבען באמערקט, אז אלע ווערען מענשען, ד.ה. באדקומען ראנגען, געלט, אָרדענס, אויסשליסליך דורך בילדונג און פאר די פארעלטערטע באאמטע קומט אָן א שווערע צייט.

עס האָבען זיך אָנגעהויבען צו פארשפרייטען שרעקליכע קלאנגען, אז עס איז נויטיג צו קאָנען ניט נאָר לשון, נאָר אויך אזוינע וויסענשאפטען, פון וועלכע מען האָט ביז אהער אפילו ניט געהערט.

די באאמטע פון אַלטען דור, וואס זיינען אויפגעצויגען געווארען אויף כאבאר, האָבען גענומען פארשווינדען. די, וואס האָבען ניט באוויזען אויסצושטארבען, האָט מען ענטזאגט פאר אומפעהיגקייט, אָדער נאָר איינגעקלאָגט אין געריכט; די גליקליכסטע זיינען געווען די, וואס א מאך טוענדיג מיט דער האנט אויף דער נייער אָרדנונג, האָבען זיי זיך אָפגעזאָגט פון זייערע שטעלען.

די אָבלאָמאָוס האָבען דאָס דערשמעקט און זיי האָבען פארשטאנען די ניצליכקייט פון בילדונג, אָבער בלויז איר מאדערעניעלע זייט. וועגען אינערליכער נויטווענדיגקייט פון לעזען האָבען זיי געהאט א נאנץ שוואכען באגריף, און דערפאר

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

הָאָט זיך זיי געוואלט דערווייל באקומען פאר זייער אינגעל אפּאָר  
אויסערליכע פריווילעגיעס.

זיי האָבען גע'חלום'ט פאר אים א קאריערע פון א הויכען באד  
אמטען; אָבער דאס אלץ האָבען זיי געוואלט באקומען וואס  
ביליגער, מיט אלערליי שפיצלעך, זיי האָבען געוואלט ארומגעהן  
די אלע שטיינער און שטערונגען, וואס זיינען צוואוואָרפען אויפ'ן  
וועג פון בילדונג, אָן מי אריבערשפרינגענדיג זיי, ד. ה. לערנען  
זיך אָן אנשטרענגונגען, לייכט, ניט פארמאטערען דערביי דאָס  
הארץ, ניט אָנווערען דאָס ביסעל פעטס, וואס מען האָט באקומען  
אין דער קינדהייט, נאָר אזוי זיך, אבי צו באקומען דעם אַטעס-  
טאַט, וואו עס זאָל זיין געשריבען, אז איליא איז דורכגעגאנגן  
גען אלע וויסענשאפטען און קונסטען.

אָט די גאַנצע אַבלאָמאָוושע סיסטעם פון ערציאונג האָט  
באגעגענט א שטאַרקע אָפּאָזיציע אין שטאַלץ'ס סיסטעם. דער  
קאַמף פון ביידע זייטען איז געווען א פאַרביסענער. שטאַלץ  
האָט געגעבען קלעפּ אָפען און אָן אויפהער, און די אַבלאָמאָו'ס  
האָבען זיך אַרויסגערעהט פון די קלעפּ מיט די אויבענדער-  
מאַנטע און אַנדערע שלויקיטען.

דער זיג איז ניט געווען אויף קיינעמס זייט; מעגליך,  
אז די דייטשע אויסגעהאַלטענקייט וואָלט סוף-כל-סוף באזיגט  
די איינגעשפארטקייט און אָפּגעשטאַנענקייט פון די אַבלאָמאָו'ס,  
אָבער דער דייטש האָט באגעגענט שטערונגען פון זיין אייגענעם  
צד, און קיינער פון די ביידע צדדים האָט זיך ניט געקאָנט  
בארימען מיט א זיג. עס האָט זיך געהאַנדעלט אין דעם, וואס  
שטאַלץ'ס זון האָט געהאַלפען אַבלאָמאָו'ן צו פוילען זיך מיט  
דעם, וואָס ער האָט אים אונטערגעזאָגט די ענטפערס אויפ'ן  
פאָטער'ס פראגען, אָדער מיט דעם, וואָס ער האָט פאר אים  
געמאַכט די איבערזעצונגען.

איליא איליטש זעט איצט קלאָר אין חלום זיין לעבען אין  
דאָרף און ווי אזוי ער האָט פאַרבאכט די צייט ביי שטאַלץ'ן.

## א ב ג ד ה ו ז

ווי נאָר ער האָט געעפענט אין דער היים די אויגען, איז שוין ביי זיין געלעגער געשטאַנען זאַכאַרקע, דער שפעטער באַ-רימטער קאַמערדינער זיינער, זאַכאַר טראָפּימיטש.

און ווי אַמאָל די אַם, האָט זאַכאַר אים איצט אָנגעטאָן די זאַקען, די שייך, און אַבלאַמאָוו, דאַמאָלט שוין א פּערצען יעריגער אינגעל, האָט געוואוסט בלוז פון איין זאך: אַמאָל דעם, אַמאָל יענעם פּוס ארויסשטעקען זאַכאַר'ן פון אונטער דער קאָלדרע; „ און האָט זיך אים אַמאָל אויסגעוויזען, אז זאָד כאַר טוט עפעס ניט ריכטיג, איז ער אים מיט'ן פּוס פאַרפּאַרען אין נאָז אַרײַן.

און איז אַמאָל דעם אומצופּרידענעם זאַכאַר איינגעפאַלען צו באַקלאָגען זיך דאַרויף פאַר די אַלטע פּריצים, האָט ער אויך פון זיי באַקומען דאָס זייניגע.

נאָכ'ן אָנטאָן די שייך און זאַקען האָט זאַכאַר אים פאַר-קאַמט, אָנגעטאָן דאָס רעקעל, און פּאַרויכטיג ארויפגעצויגען די אַרבעל אויף זיינע הענד, דערמאַנענדיג אים, אז מען דאַרף טאָן דאָס, יענעם, אז מען הויבט זיך אויף אין דערפריה דאַרף מען זיך איינוואַשען, א. ז. וו.

פאַרוועלט זיך אַמאָל עפעס איליאַ איליטש'ן איז גענוג, אז ער זאָל בלוז אַ וואונק טאָן מיט אן אויג, — אַ דריי-פיר דינער אליין גלייך צו דערפילען זיין וואונש; לאָזט ער עפעס אַרונטער, דאַרף ער עפעס נעמען, דאַרף ער ערגעץ אַ לויף טאָן, אים וואָלט זיך וועלען עס טאָן אליין, אָבער מיטאַמאָל דער-הערען זיך קולות פון פּאַטער, פון דער מוטער און פון נאָך אַ דריי מומעס:

— וואוהין? צו וואס? אויף וואס זיינען דאָ זאַכאַר, וואַנקאַ, וואַסקאַ? העי, וואַנקאַ, וואַסקאַ, זאַכאַר! וואָס גלאָצט איר די אויגען, אייזלען? אָט וועט איר באלד פון מיר!... און עס איז אין קיינפאַל ניט געלונגען איליאַ איליטש'ן צו טאָן עפעס פאַר זיך אַליין.

שפעטער האָט ער אויסגעפונען, אז אזוי איז בעסער, און ער האָט זיך אליין אויך אויסגעלערנט אָנצושרייען:

## א. א. ג נ ט ש צ ר ז ו

—העי, וואנקא! וואסקא! דערלאנג דאָס, דערלאנג יע-  
נעס! ניט דאָס וויל איך! גיכער, לויף, ברענג!  
טיילמאָל האָט אים דערעסען, וואָס די עלטערען האַלטען  
אין איין דאגה'ן וועגען אים.

לויפט ער אַמאָל אַרונטער פון די טרעפּ, אָדער לויפט זיך  
פאַנאַנדער אין הויף, דערהערען זיך גלייך נאָך אים וואָסערע  
צען פאַרצווייפעלטע קולות: — אַך, אַך! כאַפּט אים! שטעלט  
אים אָפּ! ער וועט נאָך פאַלען! צוקלאַפען זיך!... שטעל  
זיך אָפּ, שטעל זיך אָפּ...

פאַרוועלט זיך אים אַמאָל ווינטער-צייט אַרויסגעהן אין  
פאָדערהויז אַריין, אָדער עפענען אַ לופטשיג, — ווידער די זעל-  
בע קולות: — וואוהין? ווי איז דאָס מעגליך? ניטע! לויף  
ניט, געה ניט, עפען ניט! וועסט זיך הרג'ענען! וועסט זיך  
פאַרקילען...

און אַ פאַרבענקטער פלעגט דאָס קינד בלייבען אין הויז.  
ווי עפעס אַן עקזאָטישע פלאַנץ איז ער געהאָדעוועט געוואָרען,  
און פונקט ווי די פלאַנץ אונטער'ן גלאָז, איז ער אויך געוואַקסן  
סען פאַמעליך און אומקערעפטיג די כוחות, וואָס האָבען זיך  
געריסען אַרויס אויף דער פריי, זיינען געבליבען אינווייניג און  
געוועלקט.

אַמאָל פלעגט ער זיך אויפכאַפען אַזאַ לוסטיגער, פּרעהד  
ליכער, מוטיגער; ער פילט, אַז עפעס זינגט אין אים, קאָכט,  
ווי עפעס אַ שד'ל וואָלט זיך אַריינגעכאַפּט אין אים, וואָס רעדט  
אים אָן אַרויפצוקריכען אויף אַ דאָך, אַרויפצוכאַפען זיך אויף  
אַ פּערד און לאָזען זיך איבער דער לאַנקע, וואו מען שניידט  
היי, אָדער אַרויפכאַפען זיך אויפ'ן פּלויט, צי גאָר זיך אַ רייך  
טאָן מיט די הינט; אָדער עס פאַרווילט זיך אים מיטאַמאָל  
לויפען איבער'ן דאָרף, איבער'ן פעלד, אין גראָבען אַריין, מעס-  
טען זיך אין כוחות מיט די איבריגע אינגלאַך.

דאָס שד'ל רייצט אים און רייצט אים: ער שטאַרקט זיך,  
האַלט זיך, ענדליך האַלט ער ניט אויס און שפּרינגט ווינטער-  
צייט אָן אַ היטעל אַראָפּ פון גאַניקעל אין הויף אַריין, פון הויף

## א ב ל א מ א ו ו

אונטער'ן טויער און לאָזט זיך גלייך צו די אינגלאך.  
דער ווינט שניידט זיין פנים, עס בייסט דער פראָסט די  
אויערען, אין האַלז און אין נאָז האָט אָנגעשפארט די קעלט, אָבער  
די ברוסט איז פול מיט פרייד און ער טראָגט זיך מיט אלע  
כוחות.

אָט זיינען די אינגלאך: ער גיט אַ וואָרף אַ קויל שניי, —  
ניט געטראַפען, וויל כאַפען אַ צווייטע, אָבער אין דער מינוט  
קריגט ער אַ קויל אין פנים אריין און ער פאלט אויף דער ערד.  
און עס טוט אים וועה, ווייל ער איז ניט צוגעוועהנט, און גוט  
איז אים, און ער פרעהט זיך, לאכט, און טרערען שטעהען אין  
זיינע אויגען.

און אין הויז איז אַ טומעל: — דאָס קינד איז ניטאָ! —  
אַ געשריי, אַ געלאַף. עס שפרינגט אַרויס אין הויף אריין  
זאכאַרקע, נאָך אים וואַסקאַ, מיטקאַ, וואַנקאַ, — צוטראָגען  
לויפען זיי אלע איבער'ן הויף.

נאָך זיי האָבען זיך געלאָזען און זיי אָנגעכאַפט פאַר די  
פּיס צוויי הינט, וואָס קאָנען, ווי אלע ווייסען, ניט צוקוקען  
גלייכניכטיג ווי מענשען לויפען.

שרייענדיגע, יאָמערנדיגע מענשען און בילענדיגע הינט  
טראַגען זיך איבער'ן הויף.

דערנאָך האָבען זיי זיך אַ וואָרף געטאָן אויף די אינגלאך  
און אויפ'ן אָרט גענומען אויסטיילען גערעכטיגקייט: טייל האָר  
בען זיי געריסען פאַר די האָר, אַנדערע פאַר די אויערען און  
גערדאָט נאָך זייערע עלטערען.

און דערנאָך האָבען זיי גענומען געפאַנגען דעם יונגען  
פּריץ, פאַרדעקט אים אין אַ קליינעם אין אַ גרויסען פוטער,  
און אין צוויי קאָלדערעם און פייערליך אים אַהיים געטראָגען.

אין דער היים האָט מען שוין פאַרלאָרען יעדע האָפנונג  
אים צו זען, ווייל מען האָט אים גערעכענט פאַר פאַרלאָרען,  
אָבער ווען זיי האָבען אים דערזעען אַ געזונטען און אומבאַשע־  
דינטען, איז די פרייד פון די עלטערען געווען אזוי גרויס, אז  
מען קאָן זי אפילו ניט באשרייבען זיי האָבען געדאַנקט נאָט

## א. א. גענטשאַרען

פאר'ן גרויסען חסד, דערנאָך האָבען זיי אים געגעבען צו טרייני-  
קען מינע, האָלונדער און אין אָווענט אויך מאַלינעס און דריי  
טעג אים געהאלטען אין בעט, אין דער צייט, ווען דאָס איינציגע  
וואָס וואָלט אים געקאָנט העלפען איז געווען נאָכאמאָל זיך א  
שפּיל צו טאָן מיט שנייד-קוילען...

ווי נאָר אַבלאָמאָוו'ס שנאָרבען האָט דערנרייכט זאכאַר'ס אויערען, איז ער פאָרזיכטיג, ניט מאַכענדיג קיין טומעל, ארויַ טערנעשפרונגען פון אויווען, אויף די שפיץ־פינגער ארויס אין קאָרידאָר, און פארשליסענדיג אַבלאָמאָוו'ן, איז ער אוועק צום טויער.

— אַ, זאכאַר טראָפּימיטש! וואָס מאַכט איר? שוין אזוי לאַנג אייך ניט געזעען! — האָבען אָנגעהויבען אין איין צייט צו ריידען לאַקויען, קומשערס, פויערטעס און אינגלעך.

— און אייערער וואָס מאַכט? — האָט געפרעגט דער דוואָרניק — אַרויסגעגאַנגען אַביסעל?

— שלאָפט ווי גע'הרג'ט! — האָט מיט אן אומהיימלי־כער שטימע אַרויסגערעדט זאכאַר.

— וואָס הייסט? — האָט געפרעגט דער קומשער, — אזוי פרי... מסתמא, ניט געזונט...

— געזונט! פשוט, אָנגעטרונקען זיך! — האָט זאכאַר אַרויסגערעדט מיט אזא שטימע, ווי ער אַליין וואָלט געווען אין דעם איבערצייגט. — שטעלט אייך פאָר, אַליין אַנדערטהאַל־בען פלאַש מאַדערא און צוויי שטאָף קוואַס אויסגעטרונקען, ליגט ער טאקע איצט.

— אַך! — האָט מיט קנאה אַרויסגערעדט דער קומשער. — וואָס האָט ער זיך פונקט היינט עפעס אזוי אָנגעטרונק־

קען? — האָט געפרעגט איינע פון די פויערטעס.

— ניין, טאַטיאַנאַ איִוואַנאָוונאַ, — האָט געענטפערט זא־כאַר, וואַרפענדיג אויף איר זיין זייטיגען בליק, — ניט פונקט היינט, ער איז לעצטענס קיינמאָל ניט בעסער, אז עס איבעלט אפילו צו דערצעהלען וועגען דעם.

— פונקט, ווי מיינע! — האָט טאַטיאַנאַ באַמערקט מיט א זיפץ.

## א ב ל ט ז ו

— וועט זי, טאטיאנא איוואנאָוונא, היינט ערנעץ אַרויס-  
פאַרען? — האָט געפרעגט דער קוטשער.  
— וואו פאַרען? — האָט געענטפערט טאטיאנא — זי  
זיצט זיך דאָרט מיט אירען, און זיי קאָנען זיך ניט גענוג אָנ-  
קוקען איינס אויף דאָס צווייטע.  
— ער קומט שוין צו אָפט צו איך, — האָט באַמערקט דער  
דוואָרניק, — ער דערעסט זיך מיר יעדע נאַכט ביז'ן טויט:  
אלע זיינען שוין אוועק, אלע זיינען שוין צוריקגעקומען, אָבער  
ער שפעטער פון אלעמען; דערצו זידעלט ער זיך נאָך, פאַר-  
וואָס איז דער הויפט-אַרײַנגאַנג שוין פאַרשלאָסען... אָט געה  
איך טאַקע פון זיינטוועגען אָנהויבען באַוואַכען אלע נאַכט דעם  
הויפט אַרײַנגאַנג!  
— איז דאָס אַ נאַך, — האָט געזאָגט טאטיאנא — מען  
דאַרף ווייט זוכען אַ צווייטען צו אים. וויפיל מתנות ער ברענגט  
דאָס איר! און זי בלאָזט זיך ווי אַ פּאָווע; אָבער ווען מען  
זאָל אַ קוק טאָן וואָסערע אונטערקליידלאך און זאָקען זי טראָגט,  
וואָלט מען רויט געווארען פאַר שאַנדע! דעם האַלז וואָשט  
זי ניט אַ צוויי וואָכען כּסדר, דערפאַר שמירט זי זיך יעדען  
טאָג דעם פנים... אן אנדערס מאָל ניסטו ניט ווילענדיג אַ  
טראַכט: „ליבערשט וואָלסטו אָנמאָן אַ טיכעל אויפ'ן קאַפּ און  
גענאַנגען אין קלויסטער אַרײַן תּפִּילָה טאָן...“  
אלע, אויסער זאַכאַר'ן, האָבען זיך צולאַכט.  
— אַי, טאטיאנא איוואנאָוונא, איר וועט שוין ניט פאַר-  
פאַלען ווערען! — האָבען זיך דערהערט ערמוטיגענדע שטי-  
מען.  
— איך פאַרשטעה ניט, — האָט פאַרטגעזעצט טאטיאנא,  
— ווי אזוי פריצים לאָזען צו זיך אַרײַן אַזאַ.  
— וואו האָט איר זיך דאָס געקליבען? — האָט איר אַי-  
נער געפרעגט, — וואָס פאַר אַ פעקעל טראָגט איר דאָס מיט  
זיך?  
— איך טראָג אַ קלייד צו דער שניידערין; צו ברייט  
אַביסעל. איך דאַרף שוין געהן... אַ גוטען..



## א ב ל א ט ו ו

— נו, זייט געזונט, זייט געזונט! — האָבען זיך אַ טייל  
אַפגערוּפּען.

— זייט געזונט, טאַטיאַנאַ איִוואַנאָוואַ, — האָט גע-  
זאָגט דער קוטשער, — קומט צו געהן היינט אווענד.

— איך ווייס ניט אויף זיכער; אפשר וועל איך קומען...  
און דערווייל אַ גוטען!

— אַ גוטען טאָג, אַ גוטען טאָג! — האָבען זיך אלע אַפ-  
גערוּפּען.

— האָט מיר אַלע אַ גוטען טאָג! — האָט זי געענט-  
פּערט, אוועקגעהענדיג.

— אַ גוטען טאָג, טאַטיאַנאַ איִוואַנאָוואַ, — האָט הויך  
נאָך אַמאָל אַ געשריי געטאָן דער קוטשער.

— אַ גוטען! — האָט זי מיט אַ קלינגענדיגער שטימע  
געענטפּערט פון דער ווייטען.

ווען זי איז אוועק, האָט זאַכאַר אזוי ווי געווארט אויף  
זיין ריי צו רעדען. ער האָט זיך געזעצט ביי דעם גוס-אייזען  
טישעל, וואָס איז געשטאַנען פאַר'ן טויער און גענומען שאַקלען  
די פיס און ציטראַגען איינקוקען זיך אין די פאַרבייגעהער און  
פאַרבייפאַרער.

— און וואָס מאכט אייערער היינט, זאַכאַר טראָפּימיטש?  
— האָט געפרעגט דער דוואָרניק.

— ווי שמענדיג: משוגע, — האָט געענטפּערט זאַכאַר, —  
און ניט ווייניג האָב איך היינט געמוזט איבערטראַגען אַ דאַנק  
דיר, ער קאָכט זיך אַלץ וועגען דער דירה, ווייל אין קיין פאַל  
ניט אַרויסציען זיך.

— וואָס בין איך שולדיג? — האָט געזאָגט דער דוואָר-  
ניק — פון מיינטוועגען מענט איר דאָ וואוינען דאָס גאַנצע  
לעבען... איך בין דען דאָ באַלעבאָס? מען הייסט מיך... ער,  
ווען איך וואָלט געווען דער באַלעבאָס, אָבער איך בין דאָך ניט  
דער באַלאַמבאָס...

— וואס'זשע טוט ער? ער זירעלט זיך? — האָט גע-  
פרעגט עמעצענס אַ קוטשער.

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

— ער זידעלט זיך אזוי שטארק, אז עס איז קוים דאָ  
כוח איבערצוטראָגען עס!  
— איז וואָס? א גוטער פרייז, אויב ער האלט זיך אין  
איין זידלען! — האָט געזאָגט פאמעליך א לאקיי און מיט א  
סקרייפ אן עפען נעטאָן א רונדע טאכאקי-פושקעלע, און די הענד  
פון דער גאנצער קאָמפאניע, אויסער זאכאַר'ס, האָבען זיך א  
צי נעטאָן צום טאכאק. עס האָט זיך אָנגעהויבען אן אַלגעמיינ  
שמעקען, ניסען און שפייען.  
— וואס מער ער זידעלט זיך, אלץ בעסער איז עס, —  
האָט דער זעלבער לאקיי ווייטער גערעדט, — וואָרים אויב ער  
זידעלט, וועט ער שוין ניט שלאָגען. אמאָל האָב איך געדינט  
ביי איינעם און פאר דער קלענסטער קלייניגקייט פלעגט ער מיך  
שוין רייסען פאר די האָר.  
זאכאַר האָט מיט פאראכטונג געווארט ביז דער וועט ער-  
דיגען זיין טיראדע און, ווענדענדיג זיך צום קוטשער, האָט  
ער פאָרטגעזעצט ווייטער:  
— באַליידיגען א מענשען פאר גאָרניט, איז ביי אים  
איינע פון די קלענסטע זאכען, — האָט ער געזאָגט.  
— מען קאָן אים, אפנים, קיינמאָל ניט צופרידען שטע-  
לען? — האָט געפרעגט דער דוואָרניק.  
— עך! — האָט אַרויסגעברומט זאכאַר, — א שרעק,  
ווי מען קאָן אים ניט צופרידענשמעלען! דאָס איז ניט ווי מען  
דאַרף, דאָס דאַרף זיין אנדערש, דאָ געהסטו ניט, ווי מען דאַרף,  
דו דערלאַנגסט ניט צום טיש, ווי מען דאַרף, צוברעכסט אלץ,  
רייניגסט נישט גענוג, גנב/עסט, דו פרעסט אלץ אויף... טפוי,  
דער ניט-גוטער זאָל עס נעמען! היינט האָט ער זיך צוזידעלט,  
אז עס איז א שאַנדע צו דערצעהלען... און מיינסטו, פאר וואָס?  
— לעצטע וואָך איז געבליבען א שטיקעל קעז, וואָס א הונט  
וואַלט עס אין מויל ניט גענומען, טאָר עס ביי אים א מענש ניט  
אויפעסען. געפרעגט וואו עס איז, האָב איך אים געענט-  
פערט: „ניטאָ.“ האָט זיך דאָס צולאָזען: „דיך, זאָגט ער,  
דאַרף מען אויפהענגען, דיך, זאָגט ער, דאַרף מען אָפּקאָכען אין

## א ב ל א מ א ו ו

הייסער סמאלע און מיט צוואנגען רייסען דארף מען דיך. און אליין איז דאָס אַ קריכער... וואס־זשע מיינט איר, ברידער? ניט לאנג צוריק האָב איך אים אָפגעברייט דעם פּוס מיט היים וואסער — איין גאָט ווייס ווי אזוי, — האָט ער זיך דאָס צו־שריען! ווען איך זאָל ניט אָפּשפּרינגען, וואָלט ער מיט דער פּויסט מיר אַ זעץ געטאָן אין האַרצען אַרײַן.

דער קוטשער האָט אַ שאַקעל געטאָן דעם קאַפּ און האָט זיך אָפּגערוּפּען:

— אַ לעבעדיגער שררה, לאָזט זיך ניט שפּײַען אין קאַשע.  
— אויב ער זידעלט זיך נאָך דערצו איז ער זיכער אַ פּײַ־נער פּרײַך! — האָט פּלעגמאַטיש געזאָגט אלץ דער זעלבער לאַקײַ, — ערנער איז דער, וואס זידעלט זיך ניט; ער קוקט, קוקט און מיטאַמאָל גיט ער דיך אַ כאַפּ פּאַר די האָר, און דו האַסט נאָך ניט געהאַט קײַן צײַט געוואָר צו ווערען פּאַר וואָס.  
— ניט אומזיסט — האָט געזאָגט זאַכאַר, ניט שענקענדיג קײַן שום אויפּמערקזאַמקײַט צו די רײַד פּון דעם לאַקײַ, וואס האָט אים איבערגעשלאָגען, — דער פּוס האָט זיך נאָך בײַן אײַצט ניט פּאַרהײַלט: ער האַלט אים אין אײַן שמירען מיט עפעס אַ זאַלץ. זאָל אים דער גוטער יאָר!

— אן אמת'ער שררה! — האָט געזאָגט דער דוואַרניק.  
— זאָל גאָט אָפּהײַטען פּון אים! — האָט זאַכאַר ווײַטער גערעדט — ער קאָן הרג'ענען אַ מענשען, אויף טױט הרג'ענען! און פּאַר יעדע קלײַניגקײַט איז ער גרײַט צו זידלען זיך. אָט האָט ער אַנומעלט מיך געזידעלט „פּליכעוואַטער"... איך שעם זיך אפּילו צו דערענדיגען. און הײַנט האָט ער שױן גאָר אויס־געטראַכט אַ נײַ וואָרט, „גײַפּטיגער“, רופּט ער מיך.

— איז וואס? — האָט גערעדט אלץ דער זעלבער לאַ־קײַ, — אויב ער זידעלט זיך בלוין, זאָל אים גאָט דערפּאַר שענקען לאַנגע יאָר... אָבער קוקען, קוקען און מיטאַמאָל אַ כאַפּ טאָן פּאַר די האָר, ווי דער, בײַ וועמען איך האָב געדינט... אויב ער זידעלט זיך בלוין, מאַכט ניט אויס.

א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

— גאנץ גוט אויף דיר! — האָט זאכאַר מיט כעס באַ מערקט, — ביי מיר וואָלסטו באַקומען נאָך מער...  
— רופט ער אייך „פליכעוואטער טייוועל“, זאכאַר טראַפּימיטש? — האָט געפרעגט א פּופּצען יעריג קאָזאַקעל.  
פאַמעליך האָט זאכאַר אומגעדרעהט דעם קאָפּ און אָנגעד־ שטעלט אויף אים אַ פּאָר גלעזערנע אויגען.  
— גיב אַכט, ברודער! — האָט ער שפּעטער אַ זאָג געטאָן,  
— מיך אַרט זער וועניג, וואָס דו ביסט אַ גענעראַלס, וועסטו באַלד אַריינכאַפּען, און... טראָג זיך גלייך צוויק אין דיין רוי אַרײַן.

דאָס קאָזאַקעל איז אַפּגעטראַטען אַ צוויי טריט, אַפּגע־ שטעלט זיך און מיט אַ שמייכעל אַ קוק געטאָן אויף זאַכאַר'ן.  
— וואָס קריצסטו די ציין? — האָט מיט כעס אַ ברום געטאָן זאַכאַר. — וואַרט צו אַ וויילע, וועל איך דיר אַזוי אַנ־ דרעהען די אויערען, אַז דו וועסט שוין פאַרזאָגען אַ צענטמען.  
אין דעם מאָמענט איז אַרויסגעלאַפּען פּון דעם הויפּט־ אַריינגאַנג אַ הויכער לאַקיי. ער איז צוגעגאַנגען צום קאָז־ זאַקעל, אַ זעץ געטאָן אין פנים און אַנגערופּען אַידיאָט.  
— פאַרוואָס קומט מיר האַס, מאַטוועי מאָסעיאַטיש? — האָט געזאָגט דאָס באַליידיגטע קאָזאַקעל, האַלטענדיג זיך פאַר דער באַק און נערוועז בלינצלענדיג מיט די אויגען.  
— דו פרעגט נאָך? — האָט געענטפּערט דער לאַקיי. — איך לויף דאָך דיך אַרום זוכען איבער'ן גאַנצען הויז, און דו שטעהסט דיר גאָר דאָ!

ער האָט אים מיט איין האַנד אַנגענומען פאַר די האַר, איינגעבויגען אים דעם קאָפּ און דריי מאָל האָט ער אים אַ זעץ געטאָן אין האַלז אַרײַן.  
— פינף מאָל האָט דער פּרייץ געקלונגען, — האָט ער צוגעלייגט, ווי ער וואַלט געלערענט מיט אים מאָראַל, — און צוליב דיר זידעלט מען מיך, הונד איינער! געה!  
און באַפּעלענדיג האָט ער אים אַנגעוויזען אויף די טרעפּ.  
דאָס איינגעל איז אַ רגע געשטאַנען אומאַנטשלאָסען, ער האָט

## ע ב ל א מ א ו ו

צוויי מאָל א בלינצעל געטאָן מיט די אויגען, א קוק געטאָן אויפ'ן לאַקיי, און זעענדיג, אז אלץ, וואס ער קאן פון אים ערווארטען איז א ווידערהאלונג פון דער זעלבער סצענע, האָט ער א טרייסעל געטאָן מיט די האַר און ציטערענדיג זיך גע-לאזען צו די טרעפּ.

א, וואס פאר א זיג איז דאס געווען פאר זאכאַר'ן.  
— קלאַפּט אים, קלאַפּט אים, נאָך א ביסעל דערלאנגט אים, מאַטוועי מאַסעיאַטיש! — האָט ער ארויסגעערעדט, פרע-הענדיג זיך פאר בייזקייט — וועניג האָט איר אים דער-לאנגט! צו ווייניג, מאַטוועי מאַסעיאַטיש! א דאנק דער-פאר! אַט האָסטו דיר פאר דיין „פליכעוואטען טייוועל“.  
די פארוואמעלטע האָבען געקייכט פאר געלעכטער, זיי האָבען מיטגעפילט דעם לאַקיי, וואס האָט אנגעשלאגען דאס קאַזאַקעל, און זאכאַר'ן, וואָס האָט פאר בייזקייט אָנגעקוועלט דערפון. בלויז דעם קאַזאַקעל האָט קיינער ניט מיטגעפילט.  
— אַט פונקט אזוי, טאַקע פונקט אזוי איז געוועזען מין פריערדיגער שררה, — האָט אויף ס'ניי אנגעהויבען דער זעל-בער לאַקיי, וואס האָט די גאַנצע צייט איבערגעשלאגען זא-כאַר'ן — שטעהסט דיר און טראכסט, ווי מאַכט מען זיך אבי-סעל פּרעהליך דאס לעבען, און ער, פונקט ווי ער וואָלט גע-טראפען, וואס דו מיינסט, געהט זיך פארביי און גיט א כאַפּ, פונקט ווי אַט דער מאַטוועי מאַסעיאַטיש דאָס אוינגעל. און דער זידעלט זיך בלויז! אויך מיר אן אומגליק, אז מען רופט אפילו אָן „פליכעוואטער טייוועל“.

— דיך וואלט אפילו זיין באַלעבאָס אפשר אנגעכאַפּט.  
— האָט אים געענטפערט דער קוטשער, אנווייזענדיג אויף זאכאַר'ן, — דו האָסט דאָך א נאַנצען וואָלד אויפ'ן קאָפּ. אָבער וואָס קאָן ער אנכאַפען זאכאַר טראַפּימיטש'ן? דער קאָפּ ביי אים איז דאָך כמעט ווי א קירבעס... בלייבט דאָך בלויז די צוויי בערד, וואָס הענגען ביי אים אויף די באַקען-ביינער. יא, דא וואלט ער געהאַט וואס אנצוכאַפען.  
אלע האָבען זיך צולאַכט, און זאכאַר האָט זיך געפילט

## א. א. גענטשער און

ווי געטראפען פון א שלאג דורך אַט דער כאמערקונג פון דעם קוטשער, מיט וועמען ער האָט געפירט ביי איצט אזא פריינד־ליכען שמועס.

— אַט וועל איך א זאג טאָן מיין שררה, — האָט ער אַנ־געהויבען צו ברומען פאר כעס, — און ער וועט שוין געפינען אָן וואס דיך אנצוכאַפען. ער וועט דיר אויסגלייכען אביסעל דיין באַרד, זי איז אינגאנצען אין קאַלטענעס.

— א געוואַנטען פרייז מוזסטו עס האָבען, וואס ער וועט זיך דאס נעמען פרעמדע בערד גלעטען! ניין, איר פאר־שאפט זיך פריער אייגענע קוטשערס, אבער אפילו דאמאָלט גיט אכט, ווארים מען קאן שלעכט אפשניידען, ווען מען האָט צו טאָן מיט פרעמדע בערד.

— ניט שוין־זשע זאל ער דיך אפשר נעמען פאר א קוט־שער, קעשענע־גנב איינער? — האָט א בריל געטאָן זאַכאַר. — דו ביזט דאך ניט ווערט אפילו, אז מיין פרייז זאָל דיך אליין איינשפאנען.

— ארוואָ! ס'אַר א גרויסער שררה! — האָט גאליג באַמערקט דער קוטשער, — וואו האָסטו דאס אים אויסגע־האָבען?

און ער אליין, און דער דוואָרניק, און דער שערער, און דער לאַקיי און דער פארטיידיגער פון דער זידלונגס־סיסטעם האָבען זיך צולאכט אויפ'ן קול.

— לאכט, לאכט, איר מענט זיך לאכען, אבער איך וועל זאנען דעם שררה! — האָט א ברום געטאָן זאַכאַר. — און דו, — האָט ער געזאגט ווענדענדיג זיך צום דווארניק, — דו האָסט געדארפט איינגעמען די דאזיגע גולנים, און ניט לאַ־כען אליין. צו וואס האַלט מען דיך דאָ? מען האַלט דיך דא צו האַלטען ארדנונג. אבער וואס טוסטו? איך וועל עס דערצעהלען דעם שררה; פארלאָז זיך אויף מיר, דו וועסט שוין קריגען דאס דיניגע!

— כעס זיך ניט, זאַכאַר טראַפּימיטש, — האָט געזאגט

## א ב ל א מ א ו

דער דווארניק, וועלענדיג אים בארואיגען, — וואָס האָט ער  
דיר דען אזוינס געטאָן?

— ווי וואנט ער אזוי צו רעדען וועגען מיין שררה? —  
האָט אן אויפגעקאָכטער געענטפערט זאכאָך, אנווייזענדיג  
אויפ'ן קוטשער. — און ווייס ער כאָטש ווער מיין שררה איז?  
— האָט ער מיט ערפורכט געפרעגט. — דו, — האָט ער גע-  
זאגט, ווענדענדיג זיך צום קוטשער, — האָסט אפילו אין הלום  
ניט געזען אזא שררה: גוט, קלוג, שעהן! און דיינער זעט  
דאך אויס ווי א הינקענדיגע קליאַטשע! עס איז דאָך א  
שאַנדע צו קוקען, ווי איר פאָרט ארויס מיט אייער ברוינער  
שקאַפע, ווי קבצנים פאָרט איר! און עסען עסט איר רעטעך  
מיט קוואס! אָט טראַנסטו א דאָק, וואָס האָט אזוי פיל לע-  
כער, אז מען קאן זיי אפילו ניט איבערצעהלען.  
עס דארף באַמערקט ווערען, אז דער דאָק איז געווען אין  
נאַנצען אָן לעכער.

— אזוינס קאן מען זיכער אויף דער וועלט ניט געפינען,  
— האָט ואים איבערגעשלאגען דער קוטשער און גיך ארויס-  
געשלעפט אן עס פון העמד, אַואס האָט ארויסגעשטארט ביי  
זאכאָר'ן פון אונטער דער פאַכווע.

— גענוג שוין, גענוג! — האָט ארויסגערעדט דער דוואָך-  
ניק, פאַנאָדערשיידענדיג זיי מיט זיינע הענד.

— וואס? מיינע קליידער וועסטו געהן רייסען? —  
האָט א געשריי געטאָן זאכאָר, ארויסשלעפענדיג נאָך מער זיין  
העמד. — איך וועל עס דערצעהלען מיין שררה! גיט א קוק,  
ברידער, וואס ער האָט מיר געטאָן! ער האָט מיינע קליידער  
צוריסען!

— יאָ, איך האָב עס געטאָן! — האָט געזאגט דער קוט-  
שער, פארלירענדיג דעם מוט. — מען זעט דאָך, אז דאָס האָט  
דיין פריץ צעריסען...

— וואָס? מיין שררה? — האָט געזאגט זאכאָר,  
— ס'אַר א טייערע נשמה האס איז! דאס איז דאָך נאָלד  
און ניט קיין מענש! זאל אים גאָט געבען געזונט! מיר

## א. א. גענטשער טון

וואָלט אין גן עדן ניט געקאנט זיין בעסער, ווי ביי אים. איך האָב קיינמאָל ביי אים ניט געוואוסט פון קיין נויט, ער האָט מיך קיינמאָל ניט אנגערופען אפילו אידיאָט; און לעב מיר אין נחת, אין פרידען, עס מיט אים פון איין טיש, געה מיר, וואו נאָר איך וויל אליין... און אין דאָרף האָב איך אן אייגען הויז, א באזונדערען גאָרטען, און אלע פויערס נויגען זיך פאר מיר ביז'ן גארטעל! איך בין דער פארוואַלטער! און איר דאָרט מיט אייערען...

פאר כעס האָבען אים אויסגעפעלט ווערטער, מיט וועלכע ער זאל קאָנען אין גאנצען פארניכטען זיין געגנער. ער איז אנטשוויגען געווארען אויף א רגע כדי צו קומען אביסעל צו זיך און אויסטראכטען א גאליג וואָרט, אבער ער האָט ניט געפונען צוליב דעם איבערפלוס פון אָנגעקליבענער גאל.

— דו ווארט צו, וועסט נאָך האָבען צו זאגען... קליידער מיינע וועט ער גאָר רייסען! — האָט ענדליך זאכאר ארויסגע-  
דערט.

אָבלאָמאָוו באַליידיגט, האָט זיך זאכאר אליין געפילט בא-  
ליידיגט און געקרענקט. זיין זעלבסטליבע און ערגיזיג האָבען זיך געפילט געטראפען און דורך דעם האָט זיין איבערגעבענהייט אויפגעוואכט אין אים אין איר גאנצער קראפט. ער איז גרייט געווען באַשפּיען מיט גאל ניט נאָר זיין געגנער, נאָר אפילו דעם געגנער'ס שררה, דעם שררה'ס היים, פון וועלכער ער האָט אפילו ניט געהערט, און די באקאנטע זיינע. ער האָט גענומען מיט שטוינגליכער פינקטליכקייט ווידערהאָלען די אלע זלזולים און פארלוירטונגען וועגען פריצים, וואס ער האָט זיך אָנגע-  
הערט פון דעם קוטשער און אלע זייערע פריערדיגע געשפרע-  
כען.

— און דו מיט דיין פרויז דאָרט זיינען דאָך דער דלות אליין, זשידעס, ערגער פון א דייטש! — האָט ער גערעדט, — מיר ווייסען ווער דער זיידע זיינער איז געווען: א הענדלער פון מארק. נעכטען, ווען עס זיינען ארויסגעגאנגען אייערע נעסט, האָט זיך מיר געדאכט, אז דאָס געהט א באַנדע ננבים!



## א ב ל א מ א ו ו

אפילו די מוטער זיינע האָט געהאנדעלט אויפ'ן מאַרק מיט גע'נב'עטע און אָפגעטראגענע זאכען.

— זאָל שוין זיין גענוג! — האָט זיך געהאַלטען אין איין איינבעטען דער דוואָרניק.

— יאָ! — האָט אַרויסגערעדט זאַכאַר, — מיין שררה, אַ דאַנס גאַס, שטאַמט פון אַלמען אַדעל! זיינע פריינד זיינען גענעראלען, גראפען, פירשטען. און ניט יעדער גראַף האָט די זכיה צו זיצען ביי זיין טיש: אַנדערע דארפען זיך אָנ'וואַרטען לאַנג אין פּאָדער-צימער איידער ער נעמט זיי אויף... און פאַרפאַסער קומען צו אים...

— וואָס הייסט דאָס אזוינס פאַרפאַסער? — האָט אים געפרעגט דער דוואָרניק, וועלענדיג אָפּווענדען דעם געשפרעך — טשינאָוויקעס אזוינע?

— ניין, דאָס זיינען אזוינע הערען, וואָס טראַכטען אַליין אויס אַלץ, וואָס זיי דארפען נאָר האָבען, — האָט אים ער קלערט זאַכאַר.

— וואָס-זשע טוען זיי ביי אייך? — האָט דער דוואָרניק געפרעגט זאַכאַר'ן.

— וואָס? איינער בעט אַ לולקע... — האָט געענטפערט זאַכאַר און אָפגעשטעלט זיך, באַמערקענדיג, אז כמעט אַלע האָבען מיט שפּאַט געשמייכעלט.

— און איר אַלע זייט לומפען! אַלע, אַלע! — האָט ער גיך אַרויסגערעדט, אַרומנעמענדיג די פאַרזאַמעלטע מיט זיין זייטיגען בליק. — לאָזען מען זאָל אַ פרעמדען מלבוש צו-רייסען! איך געהעט דערצעהלען מיין שררה! — האָט ער צוגעלייגט און מיט ניכע טריט אוועק אַהיים.

— באַרואיג זיך! זאָל שוין זיין גענוג! — האָט אים נאָכגעשריען דער דוואָרניק — זאַכאַר טראַפּימיטש! לאָמיר אַריין אין שענק, איך בעט אייך, קומט.

זאַכאַר האָט זיך אָפגעשטעלט אין מיטען וועג, גיך זיך אומגעקוקט און, ניט קוקענדיג אויף די פאַרזאַמעלטע, נאָך ניכער זיך אַ לאַז געטאָן אין גאַס אַריין. ער איז צוגעגאנגען,

## א. א. נ א נ ט ש א ר א ו ו

גיט אומקוקענדיג זיך אויף קיינעם צו דער טיר פון שענק, וואָס איז געווען קעגענאיבער; ער האָט זיך אָפּגעשטעלט, טרויעריג באַקוקט די גאַנצע געזעלשאַפט און נאָך טרויעריגער אַ מאַך געטאָן צו זיי מיט דער האַנד, אַז זיי זאָלען אים נאָכ־פּאַלנען, און איז פאַרשוואַנדען הינטער דער טיר פון דער שענק.

אַלע זיינען זיך צוגאַנגען: ווער אין שענק אַרײַן און ווער אַהײם. געבליבען איז בלױז דער לאַקײ. — וואס פאר אַן אומגליק, אַז ער וועט דערצעהלען דעם שררה? — האָט ער פלעגמאַטיש גערעדט מיט זיך אליין, עפע־נענדיג פאַמעליך דאָס טאַבעק־קעסטלע — דער שררה, ווי עס זעהט אויס, איז זער אַ גוטער, אַלץ וואָס ער וועט טאָן איז, וואָס ער וועט זיך אַביסעל אויסזידלען. אויך אַן אומגליק! אַן אַנדער, אָבער, קוקט אויף דיר, קוקט, און מיטאַמאָל גיט ער אַ כאַפּ פאַר די האַר...

נאך פיר א זייגער האָט זאכאר שטיל, אָהן דעם מינדסטען  
 גערויש, געעפענט די טיר פון פאָדערצימער און אויף די שפיץ  
 פינגער אריינגעגאנגען צו זיך אין צימער אריין; דאָרט איז  
 ער צוגעגאנגען צו דער טיר פון אַבלאָמאָוו'ס קאבינעט, צום  
 ערשטען האָט ער צוגעלייגט דעם אויער צו דער טיר, דערנאָך  
 האָט ער זיך צוגעזעצט און אריינגעשטעקט די אָויגען אין שליו-  
 סעל-לאַך אריין.

אין קאבינעט האָט זיך געהערט א רואיג שנאָרכען.  
 — ער שלאָפט, — האָט ער ארויסגעמורמעלט, — מען  
 דארף אים אויפוועקען, עס איז באַלד האַלב-פינף.  
 א הוסט טוענדיג איז ער אריין אין קאבינעט.  
 — איליאַ איליטש! איליאַ איליטש! — האָט ער אָנה-  
 געהויבען, שטעהענדיג צוקאָפּענס פון אַבלאָמאָוו'ן.  
 עס האָט זיך ווידער געהערט דאָס שנאָרכען.  
 — ווי דאָס שלאָפט זיך! — האָט א זאָג געטאָן זאכאר,  
 — פונקט ווי א מויערער. איליאַ איליטש!  
 זאכאר האָט פאָמעליך און לייכט א ריר געטאָן אַבלאָ-  
 מאָוו'ן פאר'ן אַרבעל.

איליא איליטש האָט בלוז א ברום געטאָן, אָבער ער האָט  
 זיך ניט אויפגעהויבען.  
 — הויבט זיך שוין אויף, איליאַ איליטש! עס איז דאָך  
 א שאַנדע! — האָט געזאָגט זאכאר שוין מיט א העכעדען קול.  
 איליאַ איליטש האָט ניט געענטפערט.  
 — איליאַ איליטש! — האָט זאכאר נאָכאָמאָל ווידער-  
 האַלט, ציענדיג אים פאר'ן אַרבעל.

אַבלאָמאָוו האָט אויסגערעהט דעם קאָפּ און מיט גרויס  
 שוועריקייט געעפענט אויף זאכאר'ן איין אויג, פון וועלכען  
 עס האָבען ארויסגעקוקט סימנים פון פאַראַליו.

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

— ווער איז דאָס? — האָט ער געפרעגט מיט אַ הייזע-  
ריגער שטימע.  
— איך. הויבט זיך שוין אַמאָל אויף!  
— אוועק! — האָט אַרויסגעברומט איליאַ איליטש און  
איז ווייטער פאַרזונקען אין אַ טיפּען שלאָף.  
שטאַט אַ שנאָרען האָט זיך איצט דערהערט אַ פייפּען  
פון דעם נאָז. זאכאַר האָט אים אַ צי געמאָן פאַר דער פּאָלע.  
— וואָס ווילסטו? — האָט אָבלאָמאָוו בייז געפרעגט,  
עפענענדיג מיט אַמאָל ביידע אויגען.  
— איר האָט מיר אָנגעזאָגט אויפצואוועקען אייך.  
— זער פּיין! דו האָסט ערפילט דיין פליכט און איצט  
טראָג זיך! דאָס איבריגע באַלאַנגט שוין צו מיר.  
— איך וועל ניט געהן! — האָט געזאָגט זאכאַר, ציענ-  
דיג אים ווידער פאַר'ן אַרבעל.  
— טשעפע ניט! — האָט מילד אַרויסגערעדט אָבלאָמאָוו  
און, פאַרגראָבענדיג דעם קאַפּ אין קישען, האָט ער אָנגעהויבען  
צו שנאָרען.  
— מען טאָר ניט, איליאַ איליטש, — האָט געזאָגט זאכאַר  
— איך וואָלט מיט פאַרגעניגען אייך געלאָזט... אָבער מען טאָר  
ניט!  
און ער האָט ווידער אַמאָל אָנגערירט איליאַ איליטש'ען.  
— טו מיר די געפעליגקייט און שטער מיר ניט, — האָט  
איבערצייגענד אַרויסגערעדט איליאַ איליטש, עפענענדיג די  
אויגען.  
— ווען איך זאָל אייך טאָן די געפעליגקייט, וועט איר  
אליין שפעטער מיך אָנזידלען, פאַרוואָס איך האָב אייך ניט אויפ-  
געוועקט.  
— גאָט מיינער! וואָס איז דאָס פאַר אַ מין מענש! —  
האָט געזאָגט אָבלאָמאָוו — לאָז מיך כאַטש כאַפּען אַ דרימעל  
אויף אַ רגע; וואָס איז אַ רגע? איך ווייס אליין, אז...  
איליאַ איליטש איז מיט אַמאָל שטיל געוואָרען, ווערענ-  
דיג מיט אַמאָל באַזיגט פון שלאָף.

## א ב ל א מ ט ו ו

— ווי דו קאנסט דאס געשמאק שלאָפען! — האָט גע-  
זאָגט זאכאָר, זייענדיג זיכער, אז אַבלאָמאָוו הערט ניט, —  
ווי דאָס איז איינגעשלאָפען אַביסעל! ווי אַ קלאַץ ליגט דאָס!  
צו וואָס ביזטו אינגאנצען געבאָרען געוואָרען? הויב זיך  
אויף! דו הערסט צי ניט? — האָט זאכאָר אַ רעווע גע-  
טאָן.  
— וואָס? וואָס? — האָט אַבלאָמאָוו ביז אַרויסגערעדט,  
אויפהויבענדיג דעם קאָפּ.  
— וואָרום שטעהט איר, פּריץ, ניט אויף? — האָט צערט-  
ליך זיך אָפּגערופען זאכאָר.  
— ניין, ניין, ווי האָסטו עס פּריער געזאָגט? האָט? ווי  
וואָנסטו אַזוי צו רעדען, האָט?  
— ווי מיינט איר?  
— ווי וואָנסטו צו רעדען אַזוי גראַב?  
— דאָס האָט זיך אייך געמוזט חלומ'ען... ווי גאָט איז  
מיר ליב, געמוזט חלומ'ען...  
— דו מיינסט אז איך שלאָף? איך שלאָף ניט, איך  
הער אַליץ.  
און ער איז שוין ווידער איינגעשלאָפען.  
— נו, — האָט זאכאָר אַרויסגערעדט אין פּאַרצווייפלונג,  
— אי, דו עקפּעלע! וואָס ליגסטו, ווי אַ שטיק קלאַץ? עס  
כאַפט דאָך אַן עקפּעל צו קוקען אויף דיר! גיט אַ קוק, מענשען!...  
טפו!  
— הויבט זיך אויף, הויבט זיך אויף! — האָט ער מיט-  
אַמאָל מיט אַ דערשראָקענער שטימע אָנגעהויבען צו רעדען —  
איליאַ איליטש! גיט אַ קוק, וואָס אַרום טוט זיך...  
אַבלאָמאָוו האָט שנעל אויפּגעהויבען דעם קאָפּ, אַרומגע-  
קוקט זיך און מיט אַ טיפען זיפּץ זיך באַלד צוריקגעלייגט.  
— לאָז מיר צו רו! — האָט ער מיט ווירדע אַרויסגערעדט  
— איך האָב דיר באַפוילען מיך אויפּצוואַוועקען, איצט צי איך  
צוריק מיינ באַפעל — דו הערסט? איך וועל זיך אויפ-  
הויבען, ווען מיר אַליין וועט זיך פּאַרוועלען...

א. א. ג ל נ ט ש צ ר א ו ר

טיילמאָל, ביי אזא פאל, פלעגט זאכאר אים לאָזען צו רן.  
זאָגענדיג:

— האָב זיך דאָס גוטע יאָר! שלאָף דיר, אויב דו ווילסט!  
אן אנדערש מאָל ווידער, בלייבט ער איינגעשפארט. אויך  
איצט איז ער געבליבען איינגעשפארט.

— הויבט זיך אויף! הויבט זיך אויף! — האָט ער א  
געשריי געמאָן מיט אלע כוחות און מיט ביידע הענד אָנגע-  
כאפט אָבלאָמאָו'ן פאר דער פאלע און פאר דעם ארבעל.  
אומערווארט איז אָבלאָמאָו אויפגעשפרונגען אויף  
זיינע פיס און א וואָרף געמאָן זיך אויף זאכאר'ן.  
— אָט וועל איך דיר באלד ווייזען, ווי מען באַאומרוהיגט  
דעם שררה, ווען ער וויל רוען.

זאכאר איז מיט זיין גאנצען כוח אפגעשפרונגען פון אים,  
אבער נאָכ'ן דריטען טראָט האָט זיך אַבלאָמאָו אינגאנצען  
אויסגעניכטערט פון שלאָף און גענומען זיך אויסציען, גע-  
נעצענדיג.

— דערלאנג... קוואס... — האָט ער גערעדט אין דער  
צווישען-צייט פון איין גענעץ און צווייטען.  
אָבער אין דער רגע האָט זיך עמיץ פון אונטער זאכאר'ס  
פלייצע צולאכט אויפ'ן גאנצען קול. דער הער און דער דינער  
האָבען זיך אומגעקוקט.

— שטאָלץ! שטאָלץ! — האָט אַבלאָמאָו געשריען א  
באַגייסטערטער און געווארפען זיך צום גאסט.  
— אנדרעי איוואניטש! — האָט געמורמעלט זאכאר.  
שטאָלץ האָט געהאַלטען אין איין קייכען פאר געלעכטער:  
ער האָט געזען אלץ, וואס דאָ איז פאָרגעקומען.

## צווייטער טייל

### 1.

שטאַלץ איז געווען בלויז אויף העלפט א דייטש, פון פאָטער'ס צד; די מוטער זיינע איז געווען א רוסישע; אויפֿ-געצויגען איז ער געוואָרען אין פראַוואַסלאָוונעם גלויבען און רוסיש איז געווען זיין מוטער־שפראַך. ער האָט זיך געלערענט רוסיש ביי דער מוטער, פון ביכער, אין אוניווערסיטעט, פון די דאָרפֿס־חברים און אין געשפרעכען מיט זייערע פאָטערס אויף די מאַסקווער מערק. די דייטשע שפראַך האָט ער איבערגענו-מען פון פאָטער און פון ביכער.

געבאָרען און אויפגעצויגען איז שטאַלץ געוואָרען אין דאָרף ווערבליעוו, וואו זיין פאָטער איז געווען דער פאָרוואַלטער. אין עלטער פון אכט יאָר איז ער געזעסען מיט'ן פאָטער איבער מאַפעס און געלעזען זילבענווייז הערדער'ן, ווילאנד'ן, ביבלישע געזאנגען און אונטערגעצויגען עס־הארצישע רעכענונגען פון פויערים און האנדווערקער; מיט דער מוטער האָט ער געלעזען די געשיכטע פון דער קירכע און קרילאָוו'ס פאבלען.

און ווען ער האָט זיך אוועקגעריסען פון לערנען, איז ער געלאָפֿען און צושמעטערט פייגעלשע נעסטען און ניט זעלטען פלעגט טרעפען, אז אין שול, אָדער ביים נעבעט האָט מיט אמאָל זיך דערהערט א פויגליש צוויטשערן פון זיין קעשענע.

עס האָט אויך ניט איינמאָל פאסירט, אז דער פאָטער זיצט נאָכמיטאָג אונטער א בויס און רויכערט זיין לולקע, און די מוטער העפט אָדער שטיקט עפעס אויס און מיטאַמאָל דערהערט זיך פון גאס א טומעל, געשרייען און א סך מענשען רייסען זיך מיטאַמאָל אין הויז אריין.

— וואָס האָט פאסירט? — פרעגט די דערשראָקענע

מוטער.

## א. א. ג א נ ט ש א ר ע ר ו

— מסתמא פירט מען עם ווידער אהער אנדרעי'ען, —  
ענטפערט דער פאָטער גלייכגילטיג.  
די טירען זיינען אויפגעפראַלט געוואָרען און א מחנה  
פּויערים, פּויערטעס און אינגלעך רייסען זיך אריין אין גאָר-  
טען. עם איז ריכטיג, מען האָט טאַקע געבראכט צושלעפען  
אנדרעי'ען, אָבער ווי האָט ער עם אויסגעזען! אָן שטיוועל,  
די קליידער — צוריסען, די נאָז — צוקלאַפּט, ווען ניט זיינע,  
איז עם געווען אן אנדער אינגעל'ס.  
שטענדיג האָט די מוטער מיט מורא געקוקט, ווי אנדרעי  
פארשווינדט פון דער היים אויף גאנצע טעג, און ווען ניט דער  
שטרענגער אָנזאָג פון פאָטער ניט צו שטערען אים, וואָלט זי  
אים שטענדיג געהאלטען לעבען זיך.  
זי וואָשט אים אַיין, ביים איבער זיינע וועש, קליידער און  
א פּאָר שעה דרעהט ער זיך ארום אזא ריין, גוט-ערצויגען אינ-  
געל, אָבער אווענט צייט, און אמאָל טאַקע אין דער פרי, ברענגט  
מען אים ווידער צושלעפען אן איינגעריכטען, אן אפגעריסענעס,  
אָדער די פּויערים ברענגען אים אויף א וואָגען היי, אָדער ער  
איז גאָר אהיימגעקומען מיט די פישער אויף זייער שיפעל,  
דרעמלענדיג אין דער נעץ.  
די מוטער האָט געוויינט אָבער דער פאָטער האָט  
דערפון ניט געמאכט קיין וועזען, טיילמאָל פלעגט ער נאָך  
לאַכען.  
— עם וועט פון אים אויסוואַקסען א גוטער בורש, זער א  
גוטער בורש! — האָט ער טיילמאָל ארויסגערעדט.  
— האָב רחמנות, איוואן באַגדאָניטש, — האָט זיך געד  
קלאַנגט די מוטער — עם געהט ניט אוועק א טאָג, אז ער זאָל ניט  
אהיים קומען אָן א בלויען צייכען, ניט לאַנג צוריק איז ער נאָך  
געקומען מיט א צובלוטיגטער נאָז.  
— וואָס פאר א קינד וואָלט ער געווען, ווען ער וואָלט  
ניט קיין אַיין מאָל ניט זיך און ניט אנדרעע צוקלאַפּט די  
נעז, — האָט דער פאָטער געזאָגט מיט א געלעכטער.  
די מוטער פלעגט וויינען, וויינען, דערנאָך זיך אוועק



## א ב ל א מ א ו ו

זעצען ביי דער פיאנאָ און זיך אביסעל בארואיגען; איין טרער נאָך דער צווייטער פאלט אויף די קלאַווישען. נאָר אָט קומט אנדרעי, אדער מען ברענגט אים צופירען; ער הויבט אָן דער־צעהלען אזוי לעבעדיג, פרעהליך, אז איר אליין ווערט פרעה־ליך, דערצו איז ער אזא פאָרשענדיגער!

איין מאָל איז ער פארפאלען געווארען אויף א גאנצער וואך. די מוטער וויינט זיך אויס די אויגען און דער פאָטער געהט ארום אין גאָרטען און רויכערט, ווי אים וואָלט עס גאר־ניט געארט.

— זעהסטו, ווען אַבלאָמאָוו'ס זון וואָלט פארפאלען גע־וואָרען, — האָט ער געענטפערט אויף דער אויפפאָדערונג פון זיין פרוי צו געהן זוכען אנדרעי'ען, — וואָלט דאָס גאנצע דאָרף געווען אויף די פיס, אָבער אנדרעי וועט אליין קומען. אויפ'ן צווייטען טאָג האָט מען געפונען אנדרעי'ען רואיג שלאָפען אין זיין אייגען געלעגער און אונטער'ן בעט איז גע־לעגען א ביקס מיט א פונט פולווער און שרויט.

— וואו ביסטו פארפאלען געווארען? וואו האָסטו גע־נומען די ביקס? — האָט אים די מוטער פארשאַטען מיט פֿראַ־גען. — וואָס שווייגסטו?  
— זעסט דאָך! — און מער האָט ער קיין וואָרט ניט געזאָגט.

דער פאָטער האָט אים געפרעגט, צי ער האָט פארטיג די דייטשע איבערזעצונג פון קאָרנעליום געפאָט.  
— ניין! — האָט ער געענטפערט.

דער פאָטער האָט אים מיט איין האנט גענומען פאר'ן קאָלנער, ארויסגעפירט אונטער'ן טויער, אָנגעטאָן אים דאָס היטעל אויפ'ן קאָפ און א זעץ געטאָן פון הינטען אזוי, אז ער איז שיער פון די פיס געפאלען.

— געה, פון וואנען דו ביסט געקומען! — האָט ער צוגע־לייגט. — און קום ערשט, ווען דו וועסט האָבען פארטיג די איבערזעצונג! און שטאָט איין קאָפיטעל זעץ איבער צוויי,

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ד

און פאר דער מוטער לערן זיך אויס די ראלע פון דער פראנץ צווישער קאָמעדיע, וואָס זי האָט דיר אויפגעגעבען; אָן דעם זאָלסטו זיך ניט באווייזען!

אַנדערע איז צוריקגעקומען אין אַ וואַך ארום און געבראכט די איבערזעצונג און די ראלע זיך אויסגעלערענט.

ווען ער איז אונטערגעוואקסען, האָט אים דער פאָטער גע- זעצט צו זיך אויף דער בריטשקע, געגעבען די לייצען אין האַנד און געהייסען פירען צו דער פאבריק, דערנאָך אין פעלד אריין, אין דער שטאָט, צו די סוחרים, דערנאָך באקוקען עפעס אַ ליים, וואס מען נעמט געוועהנליך אויפ'ן פינגער ארויף און מען שמעקט, און אַמאָל גיט מען עס אַ לעק, און ער האָט עס גע- געבען דעם זון צו שמעקען און ערקלערט אים, וואָס מען קאָן דערפון מאכען. און אַנדערס מאָל האָט ער אים מיטגענומען צו זען, ווי מען באקומט פאָטאש, אָדער דזשענאכין.

ווען ער איז אַלט געווארען פערצען-פופצען יאָר, איז ער אָפט מיט אַ וועגעלע, אָדער אויף אַ פערד אוועק איינקויפען זאכען פאר'ן פאָטער אין שטאָט אריין, און עס האָט קיינמאָל ניט פאסירט, אז ער זאָל עפעס פארגעסען, פארזען, דורכ- לאָזען.

— רעכט גוט, מיין ליעבער יונגע! — האָט געזאָגט דער פאָטער אויסהערענדיג זיין באריכט און קלאפענדיג אים אין פלייצע מיט זיין ברייטער האַנד; ער האָט אים געגעבען דער פאר אַמאָל צוויי, אַמאָל דריי רובעל, לויט דער וויכטיגקייט פון דעם איינקויף.

דער מוטער איז ניט אינגאנצען געפעלען געווארען זיין פראקטישע ערצויאונג. זי האָט מורא געהאט, אז איר זון וועט ווערען דער זעלבער פראקטישער דייטשער בירגער, ווי זיין פאָטער. אויף דער גאנצער דייטשער נאַציאָן האָט זי גע- קוקט ווי אויף אַ מוחנה פאטענטירטע קליין בירגער, זי האָט ניט ליב געהאט די גראַבקיט, זעלבסטשמענדיגקייט, אויפגע- בלאָזענקייט, מיט וועלכע די דייטשע ראסע האָט אומעטום ארויסגעוויזען איר, דורך טויזענט יאָר אויסגעארבייטע, בא-

## א ב ל א מ א ו ו

לעבאטישקייט, פונקט ווי א קו טראַגט אירע הערנער, וועלכע זי האָט ניט, אגב, וואו צו באהאַלטען.

לויט איר מיינונג איז אין דער גאנצער דייטשער נאַציאָן ניט געווען און ניט געקאָנט זיין קיין איין־איינציגער דזשענ־טעלמאן. זי האָט ניט באמערקט אין דעם דייטשען כאַראַקטער קיין איינציגען ווייכען שטריך, דעליקאטקייט, קיין מיטגעפיל, קיין פונק ניט פון דעם אלעם, וואָס מאכט אזוי אנגענעם דאָס לעבען אין א פיינער געזעלשאפט און מיט וואס מען קאָן לייכט פאַרבייגעהן אלע אָנגענומענע רעגלען, פאַרברעכען געגען די אנגענומענע געזעצען פון דער געזעלשאפט.

זיי אָבער האַלטען אזוי פון דעם, וואס איז אויף זיי ארויפ־געלייגט געווארען, אז זיי זיינען גרייט אפילו דורכצוברעכען א וואנד מיט'ן קאָפּ, אבי נאָר צו האנדלען לויט די אָנגענומענע רעגלען.

זי איז געווען א גואווערנאַנטין אין א רייך הויז און האָט געהאט א מעגליכקייט דורכצורייזען גאנץ דייטשלאנד. אין אירע אויגען זיינען אלע דייטשען געווען א מחנה סוחרים, אָנגעשטעלטע, האנדווערקער, וואָס רויכערען קורצע לולקעס און שפייען דורך די ציין, און גלייכע — ווי שטעקענס — אפיר־צירען, סאָלדאטען און באַאַמטע. אלע דייטשען האָבען אין אירע אויגען געהאט געוועהנליכע אל־טעגליכע פיזיאָנאָמיעס, געווען פעהיג בלויז אויף שווארצער ארבייט, אויף קלייבען גראַשען צו גראַשען, אויף אומווירדיגער אָרדנונג, אויף א לאנג־ווייליגען, רעגעלמעסיגען לעבען און אויף פעדאנטישער אפ־היטונג פון פליכטען. עס האָבען זי אָפגעשטויסען פון זיי זייערע פאַררונדיגטע מאנירען, זייערע גרויסע, גראבע הענט, זייערע רויטע בעקלעך און גראַבער קויל.

„ווי מען זאָל ניט אויספוצען א דייטש, — האָט זי גע־טראכט ביי זיך, — וואָס פאַר א דין און ריין העמד מען זאָל אים ניט אָנטאָן, מעג ער אפילו טראַגען לאַקירטע שיד און געלע האנד־שו, מאַכט ער אָבער אלץ דעם איינדרוק, ווי ער וואַלט געווען צוגעשניטען פון גראַבען לעדער; פון הינטער

## א. א. גענטשאַר און

די ווייסע מאַנזשעמען שטאַרען אלץ ארויס א פאָר גראָבע און רויטע הענט און פון דעם עלעגאנטען אָנצוג קוקט ארויס, ווען ניט קיין בעקער, יעדענפאלס א בופעטיר. די דאָזיגע הארטע הענט בעמען זיך צום אָל, אין בעסטען פאל, צו א שמיטשיק אין אן ארקעסטער."

און אין איר זון האָט זי געזען אן אידעאל פון א פריץ, כאָטש ער האָט געשמאַמט פון א פשוט'ן דייטש, אָבער ער איז פאָרט א זון פון א רוסישער אדעליגער, פאָרט אזא פּיין געבויט אינגעל, מיט קליינע הענטלעך און פיסלעך, מיט אזא ליכטיג געזיכט, מיט אזא קלאָרען, מוטיגען בליק, פונקט אזא, ווי זי האָט געזען אין א רייכען רוסישען הויז אין דער היים און אויך אין אויסלאַנד, פארשטעהט זיך, ניט ביי קיין דייטש.

און אזא אינגעל זאָל נאר אליין געהן מאַלען מעל אין דער מיל, אהיימקומען פון די ווערקשטאַמען און פעלדער א פארפאלעקטער, פארשמוצטער, מיט גראָבע, רויטע הענט, מיט א וואָלפישען אפעטיט!

זי האָט אנדרעי'ען פארשנימען די נענעל, געקרייזעלט לאָקען, נענעהט אים עלעגאנטע קראַגענדלעך, פארהעמדלעך; באַשטעלט פאר אים אין שטאָט רעקלעך; זי האָט אים געזונגען פון בלומען, וועגען דער פאָעזיע פון לעבען, געפליס-טערט אים אין אויער וועגען א גלעזענדער קאריערע, אמאָל פון א קריגער, אמאָל פון א שריפטשטעלער. צוזאמען מיט אים האָט זי פאנטאזירט וועגען דער גרויסער ראָל, וואָס דער מזל האָט אים באַשערט צו שפּילען אין לעבען.

און אָט די גאַנצע גלענצענדע פערספעקטיווע דאָרף פאר-ניכטעט ווערען דורך פויערשע צעטלעך, רעכענונגען, דורכ'ן האַבען צו טאָן מיט האַנדווערקער.

זי האָט פיינט געקראָגען אפילו דאָס וועגעלע אויף וועלכען אנדרעי' איז געפארען אין שטאָרט אריין; זי האָט פיינט גע-קראָגען דעם צעראטענעם מאַנטעל, וואָס דער פאָטער האָט אים געשאַנקען, און די גרינע זאַמשענע האַנדשו, — די אַלע גראָבע אַטריבוטען פון א מיזאם לעבען.

## א ב ל א מ א ו ו

צום אומגליק, האָט זיך אנדרעי זער גוט געלערענט און דער פאָטער האָט אים באַשטימט אלס רעפּעטענט פון זיין קליינעם פּאנסיאָן.

דאָס וואָלט מען נאָך ווי ניט איז געקאָנט אריבערטראָגען, האָט ער אים אָבער, אויפ'ן עכט־דייטשישען אופן, באשטימט א געהאלט, ווי מען באשטימט א האנדווערקער: צען רובעל א מאָנאַט, און אנדרעי האָט זיך נאָך געדארפט אונטערשרייבען אין בוך, ווען ער האָט באַקומען דאָס געהאלט.

זיי געטרייסט, גוטע מוטער! דיין זון איז אויפגעצויגען געווארען אויפ'ן רוסישען באַדען און ניט צווישען א גראָב־הענטיגע מאסע! און ניט ווייט פון אים איז געווען אבלאָג־מאָווקע: דאָרט הערשט שמענדיג יום טוב! ווי א יאָך איז דאָרט פון די פלייצעס ארונטערגעווארפען געווארען יעדער סאָרט ארבייט; דער דאָרטיגער שררה הויבט זיך ניט אויף באניגען, ווייזט זיך ניט אין די ווערקשטאַטען, וואו אלץ איז פאר־שמירט און שמוציג.

און אין ווערכליעוו אליין געפינט זיך א הויז, וואס איז דעם גרעסטען טייל פון יאָר פארשלאָסען. און אין דעם דאָזיגען הויז האָט זיך אָפט פארקליבען דאָס שטיפּערישע אינגעל. דאָרט האָט ער געזען לאַנגע זאלען און גאלערעען, ווענט באַ־האַנגען מיט טונקעלע פּאָרטרעטען, אָן וואולגארער געזונטהייט און הענט ווי ריב־אייזענס. ער האָט דאָרט געזען טונקעל־בלויע אויגען, בלייכע, צערטליכע געזיכטער, פולע ביוסטען, הענט מיט די צערטליכע, בלויע אדערען; ער זעט גאנצע דורות אין בראַקאט, סאַמעט און שפיצען, וועמעס לעבען איז פארבייגעפלאָסען אזוי צערטליך, אזוי אדעליג־אומניצליך.

אין די דאָזיגע געזיכטער לעזט ער די געשיכטע פון הער־ליכע צייטען, מלחמות און בארימטע נעמען; ער לעזט אין זיי וועגען א פארגאנגענהייט, ניט אזא, ווי אין זאקסען, וועגען וועלכער עס האָט אים שוין אפשר הונדערט מאָל דערצעהלט, שפייצענדיג, מיט דער לולקע אין מויל, זיין פאָטער — א לעבען צווישען בריקווע און קארטאָפּעל, צווישען גאָרטען און מאַרקס...

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

איינמאל אין דריי יאָר פלעגט דער דאָזיגער שלאָס פלוצים אָנגעפילט ווערען מיט מענשען, גענומען רוישען מיט לעבען, פעסטען, בעלער, און אין די נעכט האָבען אין די לאַנגע גאָלדערען געברענגט פיייערען.

דער פירשט און די פירשטין מיט זייער פאַמיליע זיינען געקומען. דער פירשט — א גרויער זון, מיט אן אָפגעבליטען פארמעטען געזיכט, אויסגעגלאַצטע, וואַסערדיגע אויגען און מיט א גרויסען גאַלען קאָפּ, מיט דריי אָרדענס, א גאַלדען טאַבאַק־שקעטעלע, א שטעקען מיט אן ערעלשטיין קאָפּ, אין סאַמעטענע שטיוועל; די פירשטין — א פרוי, וואָס מיט איר שענהייט, פאַרנעם, וואוס, האָט זי געמאַכט א מאַיעסטעטישען איינדרוק; זי האָט געמאַכט דעם איינדרוק, אז צו איר האָט קיינער קיינמאל ניט געוואגט נאָענט צוצוגעהן, ארומגעמען, א קוש טאָן, קיינער, אפילו ניט דער פירשט, כאָטש זי האָט געהאַט פונף קינדער.

זי האָט אויסגעזען ווי עפעס העכערעס אין אט דער וועלט, צו וועלכער זי האָט ארונטערגענידערט איין מאל אין דריי יאָר; זי האָט מיט קיינעם ניט גערעדט, ערנעץ ניט געפארען, נאָר גע־זעסען אין דעם גרינעם צימער מיט דריי זקנות און צופוס גע־גאנגען איבער'ן גאַרטען, אין קירך אריין און געזעצט זיך אויף א שטול הינטער א שפּאַניש ווענטעל.

דערפאר איז אבער אין הויז, אויסער דעם פירשט מיט דער פירשטין, געווען א גאַנץ לעבעדיג, פרעהליך און לוסטיג וועלטעל. דער יונגער אנדרעי האָט מיט זיינע גרינע קינדישע אויגען אין איין צייט געקוקט אין דריי־פיר זייטען און מיט זיין שארפען מוח גייציג באטראכט די דאָזיגע פארשידענע בונטע טיפען, וואָס האָבען געמאַכט דעם איינדרוק פון אַ מאַסקאראַד.

דאָ האָבען זיך געפונען די פירשטען פיער און מישעל, פון וועלכע דער ערשטער האָט באַלד איבערגעגעבען אנדרעי'ען, וואס פאר א זעבלען און שפּאַרען עס טראָגען דראַגונער און וועלכע די אינפאַנטעריע; פון וועלכען קאָליר פערד יעדער

## א ב ל א מ א ו

פאלק האָט און וואו מען דארף אָנקומען נאָכדעם, ווי מען האָט געענדיגט דאָס לערנען, כדי ניט צו באדעקען זיך מיט שאַנדע. און דער צווייטער, מישעל, האָט, ווי נאָר ער האָט זיך באקאנט מיט אנדרעי'ען, אוועקגעשטעלט אים אין א געוויסער פאָזיציע און גענומען מאכען וואונדערליכע קונצען מיט די פויסטען, טרעפענדיג אנדרעי'ען אמאָל אין נאָז, אמאָל אין בויך אריין; דערנאָך האָט ער אים געזאָגט, אז דאָס איז אן ענג-לישער פייט.

און אין דריי טעג ארום האָט אנדרעי, בלויז אויפ'ן גרונד פון זיין דאָרפישער פרישקייט און געזונטע הענט, און אָן וועלכער עס איז טעאָריע, צוקלאפט אים דעם נאָז אויפ'ן ענג-לישען און אויפ'ן רוסישען שטייגער און דורך דעם געווארען א גאנצער אויטאָריטעט ביי ביידע פירשטען.

עס זיינען אויך געווען צוויי פירשטינס, איינע עלף און די צווייטע — צוועלף יאָר; הויכע, גראציעזע, עלעגאנט גע-קליידטע. זיי האָבען מיט קיינעם ניט גערעדט, מיט קיינעם זיך, ניט באגריסט און געשראָקען זיך פאר מענער.

מיט זיי איז געווען זייער גאווערנאנטי, מאדעמוואזעל ערנעסטינע. זי פלעגט געהן טרינקען קאָפּע צו אנדרעי'ס מו-טער און האָט איר אויסגעלערענט ווי צו מאכען אים לאָקען. טיילמאָל האָט זי גענומען זיין קאָפּ, אוועקגעלייגט צו זיך אויף די קני, ביז וועהטאָג פארדרעהט די האָר אין פאפירלעך און דערנאָך מיט ווייסע הענט אים אָנגענומען פאר ביידע באַקען און אזוי צערטליך געקושט!

און געהאט האָבען זיי מיט זיך א מוזיק לערער, וואס פלעגט זיך אַנ'שיכור'ן פון איין זונטאָג ביז'ן צווייטען, א מאסע קעכינס און א גאנצען שאר הינט און הינטלעך.

און דאָס אלץ האָט אָנגעפילט דאָס הויז און דעם דאָרף מיט גערויש, טומעל, קלאפּעריי, געשרייען און מוזיק.

פון איין זייט אַבלאָמאָווקע, פון דער צווייטער — דאָס פירשטליכע הויז מיט'ן ברייטען, זאָרגלאָזען ארט לעבען, האָר בען זיך באגעגענט מיט'ן דייטשען עלעמענט און עס איז פון

## א. א. ג א נ ט ש א ר ע ו ו

אנדריע'ען שוין ניט ארויסגעקומען ניט נאָר קיין גוטער בורש, נאָר אפילו ניט קיין פיליסטער.

אנדריע'ס פאָטער איז געווען אן אנראָנאָם, א טעכנאָלאָג און א לערער. ביי זיין פאָטער, א פערמער, האָט ער זיך אויסגעלערענט די פראַקטישע זייט פון אנראַנאָמיע, טעכנאָלאָגיע האָט ער זיך געלערענט אין די זאקסישע ווערקשטאָטען און פאַבריקען, און אין דעם נאָענטסטען אוניווערסיטעט, וואו עס זיינען געווען ארום פערציג פראָפּעסאָרען, האָט ער באַקומען דעם באַרוף צו אונטערריכטען אין די געגענשאַפֿטערען, וועלכע די פערציג חכמים האָבען אים ווי ניט איז אריינגעקלאַפט אין מוח אריין.

ווייטער איז ער ניט אוועק: ער האָט באַשלאָסען, אז איצט איז שוין צייט פאר אים צו נעמען זיך פאר עפעס און ער האָט זיך אומגעקערט צוריק צו זיין פאָטער. דער פאָטער האָט אים געגעבען הונדערט טולער, א נייעם קלומעק און געלאָזט אים געהן אין דער גרויסער וועלט אריין.

פון דאָמאָלט אָן האָט איוואן באַדאָנאָוויטש מער ניט געזען ניט זיין היימאט און ניט זיין פאָטער. זעקס יאָר האָט ער אַרומגעוואַנדעלט איבער דער שווייץ, עסטרייך און צוואַנציג יאָר וואוינט ער שוין אין רוסלאַנד און בענשט זיין מזל. ער האָט באַזוכט אן אוניווערסיטעט און באַשלאָסען, אז אויך זיין זון דאַרף באַזוכען אן אוניווערסיטעט. עס איז קיין אומגליק. וואָס דאָס וועט ניט זיין שוין א דייטשער אוניווערסיטעט, עס איז קיין אומגליק ניט, וואס דער רוסישער אוניווערסיטעט וועט מאַכען אן איבערקערעניש אין לעבען פון זיין זון און אים אוועקפירען ווייט פון דעם וועג, וואָס דער פאָטער האָט פאר אים געצייכענט אין געדאַנק.

און אין געדאַנק איז אלץ געווען זער פשוט: ער האָט גענומען דאָס שטענעל, אויף וועלכען זיין זידע איז געגאַנגען און האָט עס געצויגען גלייך, ווי א ווירע, ביז צו זיין קומענדען אייניקעל; ער איז זיך געווען רואיג און ניט פאַרדעכטיגט, אז דער מוטער'ס פאַנטאַזיעס און מעשה'לעך, אז די גאַלערע און



## א ב ג ד ה ו ז

דעם כדוואר אין פירשטליכען שלאָס וועלען פארוואנדלען דאָס שמאָלע דייטשע שטענעל אין אזא ברײטען וועג, וואָס האָט זיך אפילו ניט גע'חלומ'ט זיין זיידען, זיין פאָטער און ניט אים אליין.

אָבער ער איז ניט געווען קיין פערדאנט אין דער הינזיכט און ער וואָלט ניט געוואלט דוקא אויספירען דאָס זייניגע; ער וואָלט בלויז אין זיין קאָפּ ניט געקאָנט אָנצייכנען פאר זיין זון אן אנדער וועג.

און ער האָט גאנץ וועניג וועגען דעם גע'דאנה'ט. ווען זיין זון האָט זיך אומגעקערט פון אוניווערסיטעט און פאר-בראכט א דריי מאָנאטען אין דער היים, האָט ער אים געזאָגט, אז ער האָט ניט מער וואָס צו טאָן אין ווערכליעוו און אז אפילו אַבלאָמאָוו'ן האָט מען אוועקגעשיקט קיין פעטערסבורג און ער דארף אויך אהין פאָרען.

וואָס ער דארף טאָן אין פעטערסבורג און פארוואס קאָן ער ניט בלייבען אין ווערכליעוו און העלפען פארוואלטען דאָס גוט, דאָס האָט דער אלטער אליין קלאָר ניט געוואוסט; ער האָט בלויז געדענקט, אז ווען ער האָט פארענדיגט זיין שטור-דינס, האָט אים זיין פאָטער אויך אוועקגעשיקט.

און ער האָט אוועקגעשיקט זיין זון, — אזוי איז דער מנהג אין דייטשלאַנד. די מוטער האָט שוין דאמאָלט ניט גע-לעבט, און עס איז ניט געווען ווער עס זאָל זיך געגענשטעלען אים.

אין דעם טאָג ווען דער זון איז אָפגעפאָרען, האָט איוואן באַגדאנאָוויטש אים געגעבען הונדערט רובעל אין אסיגנאציעס. — רייט אין דער גובערנסקער שטאָט אריין, — האָט ער אים געזאָגט, — דאָרט נעם ביי קאלינקאָוו'ן דריי הונדערט און פופציג רובל און דאָס פערד לאָז איבער ביי אים. אויב ער איז ניטאָ אין דער היים, פארקויף דאָס פערד; דאָרט וועט באלד זיין א יאָרמארק און וועסט דערפאר לייכט קענען קרי-גען א פיר הונדערט רובל. פון דאָרט קיין מאָסקווע וועט דיך קאָסטען א פערציג רובל, און פון מאָסקווע קיין פעטערסבורג —

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ד ו

פינה און זיבציג; עס וועט דיר נאך בלייבען גענוג געלט. דערנאך — טו ווי דיר געפעלט. דו וויסט גאנץ גוט, אז איך האב א געוויסען קאפיטאל, אבער דו ווארט ניט אויף אים ביז נאך מיין טויט און לעבען וועל איך נאך געוויס א יאָר צוואנציג, סיידען, א שטיין זאָל מיר פאלען אין קאָפּ אריין. דער לאָמפּ ברענט ליכטיג און נאפט איז נאך פאראן אין אים א סך. דו ביסט געבילדעט און פאר דיר זיינען אָפען אלע וועגען; קענסט ווערען א באאמטער, א סוחר, קאָנסט אפילו ווערען א פארפאסער, אויב דיר ווילט זיך עס. איך ווייס ניט, וואָס דו וועסט אויסקלייבען, צו וואָס דו פילסט א גרעסערע נייגונג.

— איך וועל שוין איבערטראכטען, מען קאָן דאָך ניט גלייך באשטימען, — האָט געענטפערט אנדרעי.  
דער פאָטער האָט זיך צולאָזט אויפ'ן נאנצען קול און געדומען קלאפען דעם זון אזוי שטארק איבער דער פלייצע, אז א פערד וואָלט עס ניט אויסגעהאלטען, אָבער אנדרעי'ען האָט עס ניט געארט.

— און אויב דו וועסט אליין ניט וויסען ווי צו באשטימען, וועסט דארפען אן עצה, ווענד זיך צו ריינגאָלד'ן, ער וועט דיר אָנווייזען דעם ריכטיגען וועג! אָ! — האָט ער צוגעלייגט, אויפהויבענדיג די פינגער און שאַקלענדיג מיט'ן קאָפּ, — דאָס איז... דאָס איז... (ער האָט אים געוואָלט רימען און ניט געדפונען דאָס פאסערנע ווארט). מיר שטאַמען ביידע פון זאקד סען. ער האָט א פיר שטאַקיג הויז. איך וועל דיר זאנען זיין אדרעס...

— זאָג ניט, מען דארף ניט — האָט געענטפערט אנדרעי,  
— איך וועל געהן צו אים, ווען איך אליין וועל האָבען א פיר-שטאַקיג הויז, אָבער דערווייל וועל איך זיך באגעהן אָן אים.  
וויידער א קלאפען איבער דער פלייצע.

אנדרעי איז ארויפגעשפרונגען אויפ'ן פערד. ביים זאָטעל זיינען געהאנגען צוויי רייזע טאשען. אין איינעם איז געלעגען א צעראטענער מאנטעל און עס האָבען זיך אויך ארויסגעזען

## א ב ל א מ א ו ו

גרָאָבע, מיט נעגעל אונטערגעשלאָגענע, שטיוועל. און א פּאָר  
העמדער פון ווערכליעווער לייווענט; אין דעם צווייטען איז  
געלעגען אן עלעגאנטער פראק פון דינעם טוך, א מאנטעל פון  
האַריגען געוואנד, א טויז דינע העמדער און א פּאָר קאַמאַשען,  
וואָס זיינען באשטעלט געווארען אין מאַסקווע.

— נו! — האָט געזאָגט דער פּאָטער.

— נו! — האָט געזאָגט דער זון.

— פּאַרטיג? — האָט געפרעגט דער פּאָטער.

— פּאַרטיג! — האָט געענטפערט דער זון.

שווייגענדיג האָבען זיי געקוקט איינער אויפ'ן אנדערען,  
ווי זיי וואָלטען זיך איינס דאָס צווייטע דורכגעשטאַכען מיט  
די בליקען.

דערווייל האָבען זיך ארום זיי ארומגעקליבען נייגעריגע  
שכנים מיט אפענע מיילער, וואָס האָבען געוואלט זען, ווי דער  
פארוואלטער וועט זיך געזעגענען מיט זיין זון, וואָס פּאַרט  
אוועק אין א פרעמד לאַנד.

פּאָטער און זון האָבען זיך דערלאנגט די הענט און אנדרעי  
איז אוועק מיט גיכע טריט.

— זע, ס'אר א הונט דאָס איז! אפילו א טרער האָט דאָס  
ניט געלאָזען, זענענדיג זיך מיט'ן טאַטען — האָבען גערעדט  
די שכנים.

— און דער אלטער איז א טייערער פויגעל! — האָט באַר  
מערקט א פויערטע. — פונקט, ווי ער וואָלט א קאץ ארויסגע  
וואָרפען אויף דער גאס: ניט ארומגענומען, ניט אויפגעהויבען.  
— האלט איין! האלט איין, אנדרעי! — האָט א נעשריי  
געטאָן דער אלטער.

אַנדרעי האָט אָפגעשטעלט דאָס פערד און געפרעגט:

— נו?

— דער רימען פון זאָטעל איז לויז, מען דארף אים  
איינציען.

— איך וועל שוין אזוי דערפאַרען ביז שאמלעווקע, דאָרט

## א. א. גענטשער טון

וועל איך עם פאריכטען. א שאך צייט, מען דארף אהינצו  
קומען פאר פרי.

— נו! — האָט געזאָגט דער פּאָטער, א מאך טוענדיג  
מיט דער האנט.

— נו! — האָט שאַקלענדיג דעם קאַפּ נאַכגעזאָגט דער  
זון, און איינבויענדיג זיך אביסעל געוואלט א דריק טאָן די  
שפּאַרען.

— הינט זייט איר, אמת'ע הינט! פונקט, ווי איר וואָלט  
געווען פרעמדע! — האָבען געזאָגט די שכנים.

מיט אַמאָל האָט זיך דערהערט פון צווישען דעם עולם א  
הויך געוויין. א פויערטע האָט זיך מער ניט געקאָנט איינ-  
האַלטען.

— גאָט, גאָט! — האָט זי ארויסגערעדט, אפּווישענדיג  
זיך מיט'ן פארטוך די אויגען — ארעמער יתום! האָסט קיין  
מאַמע ניט, איז ניטאָ ווער עם זאָל דיך בענשען אויפ'ן וועג...  
קום צו מיר, וועל איך דיך כאָטש בענשען...

אנדערזי איז צוגעריטען צו איר, ארונטערגעשפרונגען פון  
פערד, ארומגענומען זי, דערנאָך געוואָלט גלייך אוועקפּאַרען—  
און מיטאַמאָל צואוויינט זיך אין דער צייט, ווען זי האָט אים  
איבערגע'צלם'ט און געקושט. און אירע ווארעמע ווערטער  
האָבען אים אפגעקלונגען ווי אן עכאָ פון דער מוטער'ס רייד,  
עם האָט אויפגעשיינט פאר אים דער מוטער'ס צערמליכע  
געשטאַלט.

ער האָט נאַכאַמאָל שטאַרק ארומגענומען די פרוי, גיך  
אפגעווישט די טרערען און ארויפגעשפרונגען אויפ'ן פערד.  
ער האָט א קלאפּ געטאָן דעם פערד אין די זייטען און איז  
פארשוואונדען געווארען אין א וואלקען פון שטויב; מיט א  
פארצווייפעלט בילען האָבען זיך גאָך אים געווארפען דריי  
הינט.

## 2.

שטאַלץ איז אין די זעלבע יאָרען וואָס אָבלאַמאָוו ; אויך  
ער איז שוין איבער דרייסיג. ער האָט אויך געדינט, ארויסגע-  
גאַנגען פון דינסט, פארנומען זיך מיט געשעפטען און ווירקליך  
אַפגעשפּאַרט א הויז מיט געלט. ער איז א שותף אין עפעס  
א געזעלשאַפט, וואָס עקספּארטירט סחורות קיין אויסלאַנד.

ער איז שטענדיג אין באוועגונג: דארף די געזעלשאַפט  
שיקען אן אגענט קיין בעלגיע, אָדער קיין ענגלאַנד, שיקט מען  
אים; דארף מען אויסארבייטען א געוויסען פּראָיעקט, איינ-  
פירען נייע איינריכטונגען, קלייבט מען אים אויס. ער פּאַרט  
ארום איבער דער וועלט און לעזט נאָך דערצו. ווי אזוי ער  
קאָן דאָס דערווייזען — ווייס איין גאָט!

ער איז בלוז ביין, מוסקולען, נערווען, ווי אן עכט ענג-  
ליש פּערד. ער איז מאָגער. ער האָט כמעט קיין באקען ניט,  
ד. ה. עס איז דאָ ביין און מוסקולען, אבער קיין פעטע פאר-  
רונדונגען. דער קאָליר פון זיין פנים — בלייך, אָן וועלכער  
עס איז פארב; און כאַטש זיינע אויגען זיינען אביסעל גרינ-  
ליך, אָבער דאָך אויסדרוקספול.

ער האָט קיינמאָל ניט געמאכט קיינע איבעריגע באוועגונג-  
גען. ווען ער איז געזעסען, איז ער געזעסען רואיג, ווען ער  
האָט געטאָן עפעס, האָט ער געברויכט בלוז אזויפיל מימיק,  
וויפיל עס האָט זיך געפאדערט.

אזוי ווי אין זיין אָרגאניזם איז ניט געווען קיין איבריגעס,  
אזוי האָט ער אויך אין זיין גייסטיגען לעבען געזוכט דעם גלייכ-  
געוויכט צווישען גוצליכקייט און די פיינסטע פאדערונגען פון  
גייסט. די דאָזיגע צוויי זייטען זיינען גענאנגען פאראלעל, דורכגע-  
קרייצט און דורכגעפלאַכטען זיך אויפ'ן וועג, אָבער קיינמאָל  
זיך ניט פארפלאַנטערט אין א קנויל, וואָס איז שווער פאנאני-  
דערצונעמען.

## א. א. ג א נ ט ש א ר א ו ו

פעסט און מוטיג איז ער גענאנגען זיין וועג; געלעבט מיט רעכענונג. ער האָט גע'פטר'ט יעדען רובל, ווי יעדען טאָג, קאָנטראַלירענדיג די צייט, זיין טעטיגקייט, די כוחות פון זיין הארץ און נשמה.

ראכט זיך, אז זיינע ליידען און פריידען האָט ער באהאנדלעט פונקט אזוי ווי די באוועגונגען פון זיינע הענט, די טריט פון זיינע פיס, אָדער ווי מען באנעהט זיך מיט א גוטער אָדער שלעכטער זאך

ער האָט געהאלטען אָפען דעם שירעם, אזוי לאנג ווי עס האָט גערעגענט, ד. ה. ער האָט געליטען אזוי לאנג ווי דער טרויער האָט אָנגעהאלטען; און געליטען האָט ער ניט צופיל און ניט מיט הכנעה, נאָר אזוי ווי מיט ערגערניש, מיט שטאָלץ, און איבער-געטראָגען האָט ער געדולדיג בלויז דערפאר, וואס די אורזאך פון יעדען אומגליק האָט ער געזען אין זיך, און ניט אָנגעהאנדלעט עס, ווי א ראָק, אויף א פרעמדען טשוואַק.

און ער האָט הנאָה געהאט פון דער פרייד, ווי מען האָט הנאה פון אן ארונטערגעריסען בלימעל, איידער עס ווערט פאר-וועלקט אין דער האנט; ער האָט דעם כּוּס קיינמאָל ניט דער-טרונקען ביז יענעם ביטערען טראָפען, וואס געפינט זיך אויפ'ן דעק פון יעדען גענוס.

א פשוט'ן, ד. ה. א גלייכען, נאטירליכען קוס אויפ'ן לעבען, — דאָס איז געווען זיין שטענדיגע אויפגאבע און, שטור פענווייז דערגעהענדיג צו איר, האָט ער באגריפען איר גאנצע ערנסטקייט און ער איז געוועזען אינערליך שטאָלץ און גליק-ליך, ווען אים איז געלונגען צו באמערקען א קרומען טראָט, וואָס ער האָט געמאכט און פארבייטען אים אויף א גלייכען. „עס איז א גרויסע חכמה און שווער צו לעבען פשוט!“ האָט ער אפטמאָל צו זיך אליין געזאָגט און מיט ניכע בליקען געקוקט וואו דער לעבענס פאדעם נעמט זיך פארפלאַנטערען.

מער פון אלץ האָט ער מורא געהאט פאר איינבילדונג, פאר אַט דער צווייפנים/דינגער באגלייטערין, וואס האָט איין העלפט פנים א פריינדליכען און דעם צווייטען — א פינדליכען;

## א ב ל א מ א ו ו

וואס איז דיר א פריינד, וואס ווינציגער דו גלויבסט איר און א פיינד, ווען דו זאָלסט איינדרעמלען א פארטרויטער אונז טער אירע זיסע ווערטער.

די פאנטאזיע, דאָס געהיימיספולע און אומקלאָרע האָט ניט געהאט קיין פלאץ אין זיין נשמה. דאָס, וואָס האָט ניט געקאָנט אנאָליזירט ווערען פון שטאַנדפונקט פון נוצליכקייט, איז געווען אין זיינע אויגען אן אָפטישער שווינדעל, אָדער אין בעסטען פאל א פאקט, וועלכער לאָזט זיך אָבער נאָך ניט אנאָליזירען.

אים האָט געפעלט יעדער פארלאַנג אונטערטויכען זיך אין דער וועלט פון שענההייט אָדער אין אנטפלעקונגען, וואָס וועט פאָרקומען מיט טויענדער יאָרען שפעטער. איינגעשפארט איז ער געבליבען שטעהן ביי דעם שוועל פון דעם אומבאגרייפליכען כען און געהיימען.

ער האָט זיך געפילט גליקליך דערמיט, וואָס ער האָט זיך געקאָנט האַלטען אין דער הויך, און רייטענדיג אויפ'ן פערד פון געפילען, ניט אריבערשפרינגען דעם שמאָלען צאם, וואָס האָט אָפגעטיילט די וועלט פון געפילען פון דער וועלט פון ליגען און סענטימענטאָליטעט, די וועלט פון אמת פון דער וועלט פון לעכערליכקייט.

אפילו אין צייטען פון צושטרייאונג האָט ער געפילט אונז טער זיינע פיס די האַרטע ערד און גענוג כוחות אין זיך, אז ער זאָל קאָנען אין א נויט־פאל זיך ארויסרייסען און ווידער זיין פריי. ער האָט זיך ניט געלאָזט פארבלענדען פון דער שענה־הייט און דערפאר האָט ער קיינמאָל ניט פארנעסען און ערני־דערינגט די ווירדע פון א מאן, קיינמאָל ניט געווען קיין שקלאַף, „ניט געלעגען ביי די פיס“ פון שענהע פרויען.

ער האָט ניט געהאט קיין אָפגעטער, דערפאר אָבער האָט ער אָנגעהאלטען די קראפט פון זיין נשמה, די ריינקייט פון זיין קערפער, דערפאר איז ער געווען צניעות'דיג שטאָלץ; פון אים האָט געוועהט מיט פרישקייט און קראפט, פאר וועלכער עס זיינען אָפגעטראָטען אפילו אזוי גאַנץ געוואָגטע פרויען.

## א. א. ג. נ. ט. ש. א. ר. א. ו. ו.

ער האָט געוואוסט די פרייד פון אָט די אלע טייערע און זעלטענע אייגענשאפטען און דערפאר האָט ער זיי אזוי אפגע- היט, אז מען האָט אים אזש גערופען עגנאָיסט, א מענש אָן געפילען. זיין איינגעהאלטענעקייט, זיין פאַרשטענדניש ניט אריבערצוטערעטען די גרענצען פון דעם נאַטירליכען, פרייען צושטאַנד פון נייסט איז פון אלעם פאראורטיילט אָבער גלייך בארעכטיגט געווארען טיילמאָל מיט קנאה און פארוואונ- דערונג.

— די ליידענשאפט בארעכטיגט אלץ, — האָבען גע- זאָגט זיינע באקאנטע, — אָבער איר, אין אייער עגנאָיזם, היט זיך אלץ אָפ, עס איז כראי צו וויסען פאר וועמען.

— יא, איך היט זיך פאר עמעצען, — פלעגט ער פאַר- טראכטערהייט זאָגען, אזוי ווי קוקענדיג ערנעץ אין דער ווייט און ער האָט ווייטער ניט געגלויבט אין דער פּאָעזיע פון ליי- דענשאפטען, ניט אנטציקט געווארען פון זייערע ליידענשאפט- ליכע אויסברוכען.

און וואָס מער מען האָט אים אויסגעלאכט, אלץ „פאר- שטיינערטער“ איז ער געווארען אין זיין איינגעשפארטקייט, און איז אפטמאָל, אין צייט פון דיסקוסיאָנען, אריינגעפאלען אין א פּוּריטאַנישען פּאַנאַטיזם. ער האָט געזאגט, אז די אויפגאבע פונ'ם מענשען איז צו זען, אז זיין לעבענס פלאם זאָל ברענען רואיג און ניט פלאקערען, מעג דאָס פלאקערען אפילו זיין פול מיט פּאָעזיע. און ער האָט צו ענד צוגעלייגט, אז ער וואָלט זיך געפילט זער גליקליך, ווען אים וואָלט געלונגען דורכצופיר- רען אזוי זיין לעבען, אָבער ער צווייפעלט צי אים וועט געלינג- גען עס אויסצופירען, ווייל עס איז זער שווער.

און אַליין איז ער געגאנגען אן איינגעשפארטער אויף דעם וועג, וואָס ער האָט אנגעצייכענט פאר זיך. מען האָט ניט בא- מערקט, אז ער זאָל זיך אויף עפעס פיינליך און קרענקליך פארטראכטען. ווי עס זעט אויס, האָט ער ניט געליטען פון געוויסענס-ביסע, פון א צוואוועהטאָגט הארץ; זיין נשמה איז קיינמאָל קראנק ניט געווען. ער האָט זיך ניט פארלאָרען ביי



## א ב ל א מ א ו

נייע, פארפלאַנטערטע אומשטענדען, נאָר עך איז צוגענאנגען  
צו זיי, ווי צו אלטע באקאנטע, אזוי ווי ער וואָלט שוין געלעבט  
א צווייטעס מאָל און דאָס אלץ וואָלט אים געווען שוין פון  
לאנג באקאנט.

וואָס עס האָט ניט פאסירט, האָט ער גלייך געהאנדעלט  
אזוי, ווי מען האָט געדארפט האנדלען.

העכער פון אלץ האָט ער געשטעלט איינגעשפארטקייט  
אין דער דערנרייכונג פון א ציל: דאָס איז געווען אין זיינע  
אויגען א סימן פון א פעסטען כאראקטער און צו מענשען מיט  
כאראקטער האָט ער שטענדיג געפילט א גרויסע אכטונג, האָבען  
זייערע צילען געמעגט זיין ווי קליין.

— דאָס זיינען מענשען, — פלעגט ער זאָגען.

און אליין איז ער גענאנגען צו זיין ציל, אָן מורא טרע-  
טענדיג איבער אלע צאמען און ערשט דאמאָלט זיך אָפגעזאגט  
אמאָל פון זיין ציל, ווען ער האָט דערזען, אז עס איז אים אומ-  
מעגליך צו דערנרייכען...

אָבער ער איז ניט געווען פעהיג צו באוואפענען זיך מיט  
יענער געוואנטקייט, וואס, פארמאכענדיג די אויגען, שפרינגט זי  
איבער אלע תהומ'ען, וואס שטערען צום ציל, אָדער ווארפט  
זיך מיט'ן קאָפּ אין דער וואנט, וואס פארשטעלט איר דעם וועג.  
ער פלעגט אויסמעסטען דעם תהום אָדער די וואנט, און אז ער  
האָט זיך איבערצייגט, אז עס איז איבער זיינע כוחות, איז ער  
אָפגעטראָטען, און עס האָט אים גאנץ וועניג געארט, וואס  
אנדערע האָבען גערעדט וועגען אים.

מעגליך, אז כדי צו באקומען אזא כאראקטער, האָט מען  
געמוזט שטאַמען פון אזויגע געמישטע עלעמענטען, ווי עס  
האָט געשטאמט שטאַלץ.

ווי אזוי האָט אזא מענש געקאנט זיין נאָענט צו אבלא-  
מאָו'ן, אין וועמען יעדער נערוו, יעדער אָדער, דאָס גאנצע  
וועזען איז געווען איין גרויסער פראָטעסט געגען שטאַלץ'ס ארט  
לעבען? אבער עס איז שוין אן אנגענומענער אמת, אז געגענ-  
זעצליכע עקסטרעמען, ווען אפילו זיי העלפען ניט צו א געגענ-

## א. א. ג ע נ ט ש א ר ו ו

זייטיגער סימפאטיע, ווי מען האָט אמאָל געמיינט, שטערען זיי איר אָבער ניט.

א חוץ דעם האָט זיי דערנענטערט איינס צום צווייטען די קינדהייט און די שולע, אָט די צוויי שטארקע בענדער, און אויך די וויכע הארציגע רוסישע צערטליכקייטען, וועלכע זיינען אין אָבלאָמאָוו'ס פאמיליע ארויסגעוויזען געווארען צום דייטשען אינגעל, און אויך די ראלע פון א שטארקען, וואָס שטאַלץ האָט געשפילט כּוננע צו אָבלאָמאָוו'ען סיי אין דעם פיזישען און סיי אין דעם גייסטיגען זין און, ענדליך, איז אָבלאָמאָוו במכּע געווען א וואוילער מענש, וואָס איז דורכגענומען געווארען מיט טיפּער סימפאטיע צו אלץ, וואָס איז גוט און שעהן.

ווער עס האָט נאָר צופעליג אָדער גערענוויליג אריינגע-קוקט אין אָט דער ליכטיגער, קינדישער נשמה, האָט ער גע-מענט זיין אפילו א שלעכטער, א בייזער מענש — איז ער שוין געווארען ווי געפאנגען פון אים, און האָבען די אומשטענדען געשטערט א נענטערע פריינדשאפט, איז אבער פארבליבען אויף שטענדיג אין זכרון א גוטער איינדרוק.

אָפּטמאָל האָט זיך אנדרעי אפּגעריסען פון דער ארבייט, פון בעלער, אָווענדען און איז אוועק צו אָבלאָמאָוו'ן. זיצענדיג אויף אָבלאָמאָוו'ס ברייטער סאָפּע און פירענדיג מיט אים די לאנגווייליגע געשפרעכען, האָט ער בארואיגט זיין אויפגערענטע און פארמאטערטע נשמה און שטענדיג געהאט אט יענעם בא-רואיגענדען געפיל, וואס עס האָט א מענש, ווען ער קומט צוריק פון א פראכטפולען זאל, אין זיין אייגען באשיידענעם הויז, אָדער קערט זיך אום פון די שעהנע זידליכע געגענדען אין זיין היימיש וועלדעל, וואו ער איז ארומגעלאָפּען, ווען ער איז נאָך געווען א קינד.